"Eğlenceli ve son derece ateşli.
Beklenmedik derinlikte bir romantik komedi."
-Helen Hoang, *Aşkın Formülü* kitabının
New York Times çoksatan yazarı

setup aşk

AMY LÉA

ilk sette aşk yangını

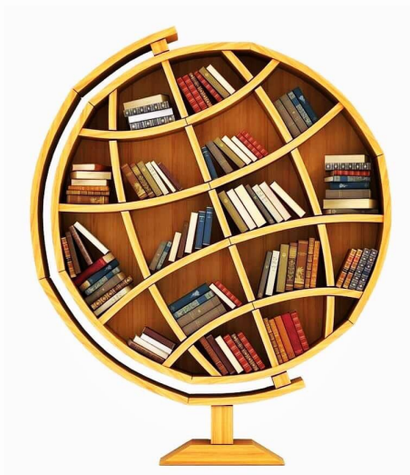

AMY LEA

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

NEMESİS
KİTAP

Amy Lea

Amy Lea, gündüzleri Kanadalı bürokrat, geceleri (ve hafta sonları) modern aşk romanı yazarıdır. Güçlü kadın kahramanlar, zekice şakalar, 2000'lerin ortalarının popüler kültürüne göndermeler ve mutlu sonlarla dolu güldüren romantik komediler kaleme almaktadır.

Amy yazmadığında Instagram'da (@AmyLeaBooks) başka aşk romanlarına hayran olurken, ardını düşünmeksizin çılgınca patates cipsi yerken, kocası ve golden doodle köpeğine sokulup yatarken görülebilir.

Yeşim Öksüzoğlu

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

Kitaplarda veya filmlerde kendilerinden pek bir şey bulmayan herkese. Popüler güzellik standartlarına uymayan herkese. Masalsı bir aşk hikâyesine değersiniz. Hepimiz buna değeriz.

Yazarın Notu

Sevgili okur,

Okumak üzere olduğunuz, benim bu ilk romantik komedim *İlk Sette Aşk Yangını*'nı seçtiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. Bu kitap eğlenceli, nüktedan ve alaycı bir üslupla yazılmışsa da barındırdığı ciddi sorunlarla ilgili okurlarıma içerik uyarısında bulunmazsam ihmalkâr davranmış olurum: kilo fobisi, siber zorbalık ve ırkçılığa, spor/diyet kültürüne ve kansere yapılan göndermeler var.

Kıvrımlı ve melez Çinli bir kadın olan Crystal'ın serüveni, çoğunlukla beyazların arasında büyümüş bir Çinli Kanadalı olarak şahsımın dünya görüşünün merceğinden anlatılan sade ve kurgusal bir deneyimdir.

Özellikle de romantik kitaplarda, kendini seven ve vücudundan memnun olan ötekileştirilmiş kadın kahramanları tasvir etmenin önemini ne kadar vurgulasam yetmez. Benzer şekilde, Crystal kendini sevmeyi ve saygı duymayı öğrenmesi gereken bir kadın kahraman değil; çünkü zaten bunları yapıyor. Bununla be-

raber bu kitap –ikisinin arasındaki– bir nüansa dikkat çekiyor; kendini sevmek, elde edip sonsuza kadar bırakmayacağınız somut bir şey değildir. Birinin aralıksız olarak her an kendini sevmesi bireysel bir serüvendir ve herkes için farklı sonuçlar verir.

İlk Sette Aşk Yangını'nda fitness kültürünün sağlıksız tarafını anlatmaktan kaçınmaya çalıştım. Crystal, sağlıklı ve dengeli bir hayat yaşamanın *birçok* yolundan biri olarak spor yapmayı ve ağırlık kaldırmayı savunuyor, kalori saymıyor veya kilosunu takip etmiyor. Ama fitness ve spor salonu kültürünün kendisi bile bazı okurlar için tetikleyici olabilir.

İthafta okuduğunuz gibi bu kitap, tıpkı benim gibi, yaygın medya araçlarında kendilerinin temsil edildiğini pek göremeyen herkese yazdığım bir aşk mektubudur. Temsile hasret kalmış bir sektörde bu sorumluluğu hafife almıyorum; bu kitabı yazarken beta ve duyarlılık okuyucularına danıştım. Ancak ben de mükemmel değilim ve tasvir edilen kurgusal deneyimlerin kuralcı olma veya tek bir topluluğu veya ötekileştirmeyi temsil etme amacı taşımadığını vurguluyorum.

Sevgilerimle,

Amy

Birinci Bölüm

Spor salonunun benim güvenli alanım olması gerekiyordu. Stresimi attığım, enerjimi topladığım, mucizeler ve gizemlere –mesela 2011 civarında, omuz hizasında saçın bana yakışacağını düşünecek kadar nasıl kör olabildim?– kafa yorduğum bir yer.

Bu yüzden Tinder'dan buluştuğum Joe hemen sağımdaki koşu bandına çıkınca sadece afallamadım, bir o kadar da dehşete düştüm.

Kendimi tuhaf ve saçma bir selamlamaya hazırladım ama neyse ki dikkatini koşu bandının ekranına vermiş gibiydi. Hızını arttırmak için ekrana bastığında burnuma *eau de* ıslak köpek kokusu geldi. Benden yana çaktırmamayı pek de beceremediği bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Doğru, Tinder Joe iki hafta önce anca çeyrek gecelik sayılacak tatsız ilişkiden sonra bana Uber çağıracak kadar nazikti. Ama Boston'daki onca spor salonu içinden burada karşılaşmamız büyük bir ihtimalle tesadüftü. Beni takip mi etti diye merak ettim. Belki de yatakta aklını almıştım? O kadar ki kıçımı bulmak için

FBI'a gitmiş, spor salonunun konumunu tespit ettirmiş ve tesadüfi bir karşılaşma mı ayarlamıştı yani? Sosyal medyadaki varlığımı düşünürsek, bu olasılık dışı sayılmazdı.

Babam, *96 Saat* filmindeki gibi kaçırılıp da beyaz kadın pazarlayıcılarının eline düşmemeyim diye, bulduğu her fırsatta Instagram'da konumumu paylaşmanın tehlikeleri hakkında beni uyarıyordu. Ama babam Liam Neeson değildi. Onun "özel becerileri" yoktu, efsanevi susamlı tavuk tarifini saymazsanız tabii. Ve Excalibur Fitness Merkezi, Instagram'da promosyon karşılığında üyeliğime sponsor olmaya devam ettiği sürece bu riske girmeye hazırdım.

Koşu yüzünden nefesimi toparlamaya çalışırken, Tinder Joe ile gözlerimiz tekrar kesişti. Bakışmamız olması gerekenden iki saniye daha uzun sürdü ve zürafavari adımları sırasında mükemmel şekillendirilmiş saçlarının şüpheli bir şekilde bozulmaması dikkatimden kaçmadı. Beni takip etmiş olsun olmasın, ilk dürtüm sıvışmaktı.

Ben de öyle yaptım.

Spor Salonunda *Gym Bro** bölümüne sığındım, kuvvet antrenmanı kısmından bahsediyorum.

Buraya düzenli gelen biri olduğumdan, ortama girdiğimde diğer müdavimler başlarıyla beni selamladı. Artık aşina olduğum bir grup steroid basan kolejli çocuk, *bench-press*'in dolaylarında aylak aylak dolanıyor; bir yandan da susuzluğun eşiğine gelmiş gibi protein içeceklerini kafaya dikiyorlardı. Bugün üstlerinde kol altlarını tamamen sergileyen, yüz kızartıcı neon renkli kolsuz tişörtleri vardı. Haklarını vermem gerekirse, günlük rutinlerine bağlılıkları su götürmezdi. Parlak floresan lambaların ışığı altında, duvardan duvara aynadaki terli, domates gibi yüzümü gördükten sonra pek de yargı dağıtacak bir konumda olmadığımı fark ettim.

---

* (İng.) Zamanının çoğunu spor salonunda antrenman yaparak geçiren adamlar için kullanılan bir terim. (ç.n.)

Bench press'te bacaklarını yaymış oturan bir adam aşırı derecede homurdanıyordu ve bir dizi dambılı yüksek bir *güm* sesiyle yere fırlattı. Normalde bu benim sinirlerimi oynatırdı ama umursamayacak kadar muhteşem bir manzaraya doğru koşturmakla meşguldüm. Kıymetli squat standım boştu. Şükürler olsun.

Pencere önündeki squat standı, bu tesisteki iki stanttan biriydi. Caddenin karşısındaki eski bir gece kulübünün doğal manzarasına sahipti ki bahsi geçen kulüp, uzun süredir devam eden söylentilere göre tehlikeli bir motosiklet çetesinin paravanıydı. Buradaki doğal ışık antrenmanlarımı filme almak için idealdi, özellikle alternatifi –sürekli Axe vücut spreyi kokan erkekler soyunma odasının yanındaki gölgede gizlenmiş stant– ile karşılaştırıldığında.

Pencere kenarındaki stant endüstriyel boyutlardaki fana, terlemeye başladığımda serin bir esintinin tadını çıkarabileceğim kadar yakın ancak rüzgârın etkisiyle hipotermiye yakalanmayacağım kadar uzaktı. Ayrıca bilinmeyen bir nedenden ötürü, acımasızca yemek kanalında sabitlenmiş televizyona bakmak için de en iyi konumdaydı. Bu *squat* standına, Gothel Ana'nın Rapunzel'in saçına taptığı gibi tapıyordum. Bana hayat veriyordu. Gayret veriyordu. Dört set *squat*'tan sonra en az bir gün boyunca endorfin seviyem yüksek olacak, kalçalarımın gücünün bin adamın ruhunu ezdiğini hayal edecektim.

Bu düşünceyle başım dönmüş halde standı kaptım ve telefonumla kulaklıklarımı yere koyup çeşmeye gittim. Diz hizasında kargo şortu giymiş ve gerçekten doksanlardan kalma bir Sony Walkman takan bir adam benimle aynı anda geldi. Nezaketle elini sallayarak sırayı bana verdi.

Ona minnettar bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler."

Birkaç yudum içtiğim, hepi topu üç saniye boyunca sırtım oraya dönüktü. Suyumu içip birkaç *squat* yapmaya hazır halde

döndüm ve son derece geniş omuzlu bir tipin tam olarak benim pencere kenarı standımın önünde esneme yaptığını gördüm.

Bu adamı daha önce görmemiştim, görsem hatırlardım kesin. Uzun boyluydu, 1,80'den fazlaydı; gösterişsiz gri tişörtünü ve spor şortunu dolduran kaslı bir yapısı vardı. O kocaman pazıları gören biri, onun spor salonunda işini bildiğini açıkça anlardı. Üzerinde anlaşılmayan bir logo bulunan siyah şapka yüzünü saklıyordu. Profilden bakınca burnunda küçük bir çıkıntı vardı, sanki daha önce kırılmıştı.

Telefonumu almak için sallanarak yanına gittim ve bu standın DOLU olduğunu vurgulamak için biraz oyalandım. Mesajı almadı. Bunun yerine kaşlarını yoğun bir konsantrasyonla çatmış, kalın ellerini halterin etrafında kavuşturmaya devam etti.

Ya beni tamamen görmezden geliyordu ya da gerçekten varlığımın farkında değildi. Kulaklıklarından gelen müziğin vuruşları duyulabiliyordu. Şarkıyı çıkaramadım ama sert bir şeye benziyordu, giderek hızlanan metal bir şarkı gibi.

Boğazımı temizledim.

Tepki yoktu.

"Affedersin," diye seslendim yaklaşarak.

Bakışlarımız buluşunca, irkilerek içgüdüsel olarak bir adım geriledim. Gözleri çarpıcı bir orman yeşiliydi, tıpkı vahşi doğada el değmemiş puslu dağ arazisine yayılmış yoğun çam ağaçlarının enginliği gibi. Kişisel deneyimlerimden bildiğimden değil. Engebeli vahşi doğayla ilgili tecrübem Discovery Channel ile sınırlıydı.

Gözlerindeki yoğunluk beni neredeyse hipnotize etmişti ama "Evet?" diye bağırması etkiyi bozdu, ardından sağ kulaklığını çıkardı. Benimle uğraşamazmış gibi sesi derin, boğuk ve tersti. Bir anlığına şapkasını kaldırarak ensesinde kıvrılan dalgalı kirli-sarı saçlarını açığa çıkardı. Bana hokey oyuncularının kullandığı

dağınık saç stillerini hatırlattı, hani şu parmaklarınızı arasından geçirmek istediğiniz türden. Ve tam da bunu yaptı. O gür saçlarını tek eliyle düzeltip şapkasını tekrar takarken boğazımın kuruduğunu hissettim.

Midem civarındaki kelebeklenmeyi kasten yok sayarak, standın dibinde duran kulaklıklarımı başımla işaret ettim. "Önce ben geldim."

Buz gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve tıpkı spor salonundaki adamların *kendi* ekipmanları olarak gördükleri şeylere kadınlar dokunmaya cüret ettiğinde genellikle yaptıkları gibi, bana küçümsemeyle baktı. "Eşyalarını görmedim."

Baştan savmasından yılmadan, haklı iddiamı öne sürerek ileriye doğru emin bir adım attım. Neredeyse göğüs göğse geldiğimizde bir dev gibi bana tepeden bakıyordu, tahmin ettiğimden daha korkutucuydu. Geri adım atmasını, tavrındaki hatayı görmesini, bir pislik olduğunun farkına varmasını bekledim ama gözünü bile kırpmadı.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum ve sesime yeniden kavuştum. "En fazla birkaç dakikalık işim var. Hatta dönüşümlü çalışabiliriz?"

Yana bir adım attı. Bir an gidecek sandım. Gösterdiği nezaket ve insani tavır için teşekkür etmek üzereydim... ama pazıları tişörtünü gererek halterin bir tarafına yirmi kiloluk ağırlık ekleme cüretinde bulundu.

"Cidden mi?" Ellerimi belime dayayıp ona dik dik baktım, bakışlarım kirli sakallı sert çene hattıyla tezat oluşturan yumuşak dudaklarındaydı.

"Bak, yarım saat içinde işe gitmeliyim. Gidip öteki standı kullanamaz mısın? O boş." İnsafsızca başka bir ağırlıkla barı denge-

lerken, ben sinir bozucu bir sinekten başka bir şey değilmişim gibi, bana şöyle bir baktı sadece.

Uzlaşmacı bir insan oluşumla gurur duyardım. Dört yol ağızlarında, yol hakkı bendeyse bile elimle işaret ederek diğer arabalara yol verirdim. Ailemin bana öğrettiği gibi, asansörden inmeleri için diğer insanlara öncelik tanırdım. Biraz kibar, azıcık terbiyeli, hatta hafiften özür diler gibi davransaydı, muhtemelen standı ona bırakırdım. Ama bu saydıklarımın hiçbiri değildi, haliyle şoke oldum.

"Hayır," dedim prensip icabı.

Çenesi kasıldı, kollarını bara yasladı. Oraya yaslanarak öne eğilirken, kocaman ve geniş duruşu tamamen bölgeyi sahiplenici bir hamleydi. Kızgınlıkla bana son bir kez daha omuz silkti. "Pekâlâ, buradan kıpırdamıyorum."

Dik bakışlarımız kilitlendi, Katy Perry'nin spor salonunun ses sistemi üzerinden "rüzgârda sürüklenen bir plastik torba" olmakla ilgili şarkı söylemesi ve birkaç metre ötedeki bacak presinde homurdanan bir adam dışında ortalığa sessizlik hâkimdi. Kırpmayı reddettiğim için gözlerim kurudu ve kaşınmaya başladı ama onun bakışlarının yoğunluğunda yorgunluktan eser yoktu.

Katy Perry sessizleşip yerini Excalibur Fitness tanıtım reklamı aldığında, yarı iç geçirip yarı homurdandım. Bu adam benim enerjime değmezdi. Kulaklığımı yerden alıp daha az arzu edilen standa doğru yürüdüm ama önce ona son kez pis pis baktım.

•••

11.05

"SPOR SALONUNU KENDİ MALI SANAN PİSLİKLER"

PAYLAŞIM CURVYFITNESSCRYSTAL

Gerçek olay: Bu sabah, saçları benden daha güzel olan kibirli bir sik kafalı, *squat* standımı duygusuzca çaldı. Kim yapar bunu? Eğer siz de bu suçu işlediyseniz, SİZİ KİM ÜZDÜ?

Adamı şahsen tanımıyorum (tanımak da istemiyorum) ama bana yavru köpeklerden ve genel olarak neşeden tiksinen biri gibi geldi. Bu tipleri bilirsiniz. Her neyse, şu aralar döne döne dinlediğim Lizzo'dan "Fitness" eşliğinde öfkemi antrenmanıma aktardım (inanın, bu şarkı bomba gibi).

Son düşünceler: Spor salonundaki çoğu insan pislik değildir. Gerçekten. % 99'u süper yardımsever ve saygılı, kolejli çocuklar bile! Ve o talihsiz % 1 ile karşılaşırsanız, uzak durun. Onlara asla kendiniz veya fitness yolculuğunuz üzerinde güç vermeyin.

TED konuşmamı dinlediğiniz için teşekkürler,

Crystal

Xokyla33: Aynen kızım! Çooooook haklısın.
Sen istediğin gibi yap!!

jillianmcleod: Sırf bu yüzden spor salonunda spor yapmak beni rahatsız ediyor. Evde yapmayı tercih ederim.

APB_ rockss: Kıvrımlarınızla/bedeninizle barışmayı teşvik ediyorsunuz ama tek yaptığınız egzersiz yapmak ve spor salonunda yaşamak mı? Çok mu ikiyüzlüyüz?

Yanıt **CurvyFitnessCrystal: @APB_rockss** Aslında her gün spor salonunda bir saat egzersiz yaparım. Spor salonunda, yürüyüşte veya köpük banyosunda olsun, her gün kendinize zaman ayırmanız, ruh sağlığı da dahil olmak üzere hayatınızın tüm yönleri için son derece faydalıdır. Ayrıca hem vücudunuzu sevebilir hem de spor salonuna gidebilirsiniz. Birbirlerinden tamamen ayrı değildirler.

***

BİR ÖNCEKİ GÜN Instagram'daki tutarsız atıp tutmalardan sonra, çok ihtiyaç duyduğum ama vicdan muhasebesi dolu bir köpük banyosu yaptım. Bana ikiyüzlü diyen kişiye verdiğim yanıt, istemeden sadık takipçilerim ve nefretçiler arasında destansı boyutlarda şiddetli bir tartışmayı ateşlemişti. Trollere zerre kadar ilgi göstermemeye çalışıyordum ama Squat Standı Hırsızı ve iki bardak merlot şarabından sonra, biraz kavgacı hissediyordum. Ve aylardır birikiyordu.

Yedi yıl boyunca fitness endüstrisindeki zararlı, kilo fobisi dolu klişeleri yıkmaya çalışıyordum. Beden ölçüsü ne olursa olsun, kendini sevme mesajıma dayanarak iki yüz bin takipçili bir Instagram hesabı oluşturmuştum. Benim kişisel antrenörlük yapamayacak kadar "iri" olmakla birlikte, kıvrımlı vücutlu topluluğu temsil edemeyecek kadar "iri olmamama" ilişkin dram, yorumlar bölümündeki uçurumda tipikti. İkisinin arası yoktu.

Kabaca vücudundan utandırma ve ara sıra ırkçı hakaretler, takipçilerimin artmasıyla daha yaygın hale geldi. Olumlu bir mesajı sürdürmek uğruna, nefret dolu yorumları görmezden gelmiştim. Gerçek şu ki kıvrımlarımı seviyordum. Çoğu zaman. Ama ben sadece insandım. Ara sıra troller zırhımı delmeyi başarıyordu. Bu gerçekleştiğinde sindirmek için kendime kısa bir mühlet tanıyordum. Ve sonra o meşhur orta parmak hareketine eşdeğer bir hamle yaparak, seksi bir pozla (iyi bir değerlendirme için boydan çekim) onlara sürpriz yapıyordum.

Ama dün gece, gökkuşağı ışıltılı banyo bombam tamamen dağılmadan bir süre önce, takipçilerimin bu yorumlardan muhtemelen benimle aynı derecede, hatta daha fazla incindiğini fark ettim. Özgün ve beden olumlama platformuma sadık kalmak istiyorsam, belki de konuşmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Bugünkü antrenman, stratejimi tamamlamak için iyi bir zamandı.

Ama Squat Standı Hırsızı oradaydı, onu üst üste iki gün görmek tadımı kaçırdı. *Gym Bro* bölümünde esneme yapıyordu. Böyle harika bacak kasları olmak zorunda mıydı?

Ben turnikelerden sallanarak geçerken, bana doğru gözlerini kıstı. Sırf varlığım bile gününü mahvediyormuş gibi, yüzündeki ifadesizlik anında somurtmaya döndü.

Gözümün ucuyla ona baktıktan sonra, dikkatimi fazlasıyla kalın harflerle duvara yapıştırılmış ucuz alıntılara veriyormuş gibi yaptım: *Seni zorlamıyorsa, değiştirmez.*

Antrenmanım boyunca ondan kaçınmak beklediğimden daha zor oldu. Nereye gidersem gideyim etrafımda beliriyor, muhteşem kaslı vücuduyla gereksiz yer kaplıyordu.

Bu sabah uyandığımda onun Excalibur Fitness Merkezi'nde, spor salonu etiğini pek de kavrayamamış yeni bir üye olabileceği aklımdan geçmişti. Bu şüpheyle onun üzerine varmamaya karar-

lıydım. Belki sadece kötü bir gün geçiriyordu. Belki de bütün gece, pişmanlık içini kemirirken gözlerini boşluğa dikerek öylece oturmuştu. Tanrı biliyor, epey öfke dolu bir egzersiz yapmıştım ben de.

Hemen yandaki bisiklette fesatça beni geçme çabalarından sonra, tüm bu olasılıklar geçerliliğini yitirdi. Ekranımı dikizlediğini yakaladığım an, içimdeki Charlie'nin Meleğini salıp tam gaz koşturdum.

Yirmi kalori sınırında ikimiz de kollara tutunmuş halde nefes nefese durduk. "Sıfır makyaj" makyajım muhtemelen akmıştı ve gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu. Ama çabama değdi, onu 0,02 km geride bırakmıştım. Ekranımı okuduğunda resmen köpürdü. Zaferimi açıkça kaldıramayarak somurttu ve makineden hızla uzaklaştı.

Yarım saat geçmemişti ki koltuğu silme zahmetine girmeden bacak presinden uzaklaştığını görünce, onun için yolun sonu gelmişti. Cehennemin en karanlık yerleri makineleri kullandıktan sonra temizlemeyenlere ayrılmıştır.

Hijyen politikasına uyan tüm spor salonu müdavimleri adına konuşmaya mecbur hissederek dambıllarımı yere koydum ve ilerledim.

Bir dizi barfiks çekerken tam formundaydı. Her hareketiyle esneyen sıkı kol kasları karşısında büyülenmiş halde, ağzım bir karış açık öylece durdum.

Ondan Chris Evans havası alıyordum, sadece ondan daha uzun ve tatlı saçları vardı. Kısık gözlerindeki ışıltıdan mıydı, gamzelerinden mi bilmem ama bana kaşlarını çatmadığında daha ulaşılabilir gibi görünmesine neden olan çocuksu bir ifadesi vardı.

Fotoğraf çektirmek için sıraya girmiş ve heyecandan delirecek hayran bir ergen gibi ona bakakaldığımı fark edince, demir çubuktan sarkar halde durdu. "Aşağıdan manzara nasıl?"

Neredeyse, *ilahi* diyecektim; çünkü hem doğruydu hem de insanlara iltifat etmek gibi bir kusurum vardı. Hayatımı bununla kazanıyordum. Ama bu adamın en son ihtiyacı olan şey, egosunun şişirilmesiydi.

Hayattaki seçimlerim karşısında büyük hayal kırıklığına uğradığında annemin takındığı ciddi ifadeyi kullanarak, dudaklarımı düz bir çizgi haline gelecek şekilde büzdüm. Bir parça kâğıt havlu uzattım, tabii ki ona kolaylık olsun diye üzerine bolca dezenfektan sıkmıştım. "Bir şey unutmadın mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Bacak presini temizlemeyi unuttun."

Çubuğu bırakıp yere yumuşak iniş yaparken, parmaklarımın arasındaki kâğıt havluya sülfürik aside batırılmış gibi bakıyordu. "Sen benim egzersizlerimi takip filan mı ediyorsun?"

"Hayır," dedim, sadece birazcık fazla savunmaya geçmiş bir tavırla. "Ama işin bittiğinde makineleri dezenfekte etmelisin. Buradaki kural böyle. İnsanlar senin kurumuş terine temas etmek istemez sonuçta." İçten içe irkildim. Tam bir amirinle-konuşmak-istiyorum şirreti havası veriyordum muhtemelen. Ama artık geri adım atamazdım. Aslında sağımızda kalan ve üzerinde, *"Lütfen kullanımdan sonra makineleri silin,"* yazan tabelayı göstererek daha da ileri gittim.

Tabelaya bakmadı bile. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturarak beni ölçüp tarttı. "Makineyle işim bitmedi. Süper set nedir bilir misin? Hani, arka arkaya birkaç egzersizi sırayla yaparsın..."

"Süper set ne demek biliyorum!" diye tersledim. Onu haksız yere azarladığımı fark ettiğimde, bir sıcaklık hissi karnımın alt kısmından yanaklarıma doğru hızla yükseldi. Bu utanç vericiydi. Sessizce, yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm. Belki de bu, kendi işime bakmamamın kozmik bir cezasıydı.

Bana bilmiş bilmiş sırıttı ve kasılarak yeni bir sete başlamaya gitti.

Bu acı verici konuşma hiç yaşanmamış gibi, halat aletinde sırt antrenmanımı filme almak için karanlığa doğru sıvıştım. Sponsorlu tere dayanıklı spor kıyafetlerimi tanıtmak için harika bir fırsattı.

Squat Standı Hırsızı aniden belirdiğinde, on kez halat çektiğim bir videonun ortasındaydım. Devasa vücuduyla doğrudan kameranın önünde durmayı tercih etti ve çekimi tüm açılardan engelledi. Sessiz öfkemle tüm odağımı kaybettim ve ilk tekrarda mı yoksa onuncu tekrarda mı olduğumu unuttum.

Miskin miskin makineye yaslandığında, yüzünde artık genel yüz ifadesi olduğunu düşünmeye başladığım kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

"Evet?" diye sordum sıkılı dişlerimin arasından. Bütün süreci baştan çekmek zorunda kalmak sinirimi zıplatmıştı.

Arkasından bir kâğıt havlu çıkarıp yüzüme doğru salladı. "Al bakalım. Böylece oturağı silmeyi unutmazsın."

İğneleyici sesi ve alaycı sırıtışı, bunu kalbinden gelen iyi bir niyetle yapmadığını belli ediyordu. Bu, çekişmemizi pekiştiren düşmanca bir hamleydi.

Ben daha ters bir karşılık düşünemeden, havluyu kucağıma bıraktı ve dans eder gibi soyunma odasına ilerledi.

İkinci Bölüm

SQUAT STANDI HIRSIZI, Excalibur Fitness'ı kendinden emin varlığıyla üst üste üçüncü kez onurlandırdı. Onu resmi spor salonu düşmanım olarak belirledim.

Daha yarım saatten az zamandır buradaydım ama bir şişe kimyasal dezenfektanı "kazara" üzerine fışkırtma hayalleri kurmaya başlamıştım bile.

Her şey girişteki talihsiz bir karşılaşmayla başlamıştı. Sanki aniden nazik bir beyefendiye dönüşmüştü; başka bir müdavim ve benim için sessizce kapıyı açık tuttu. Ona kaşlarımı çattım, kaslı güzel kıçına ateşli bir andan daha uzun süre aval aval bakmamaya çalışarak dikkatle onu takip ettim.

Onun şövalyeliğine dair şüphelerimin sağlam temellere dayandığı ortaya çıktı. Görünüşe göre, günde en fazla bir iyilik yapabiliyordu (ya da ben öyle sanıyordum); çünkü on beş dakika geçmeden su fıskiyesinde önüme geçti ve orada dev gibi bir su şişesini doldurarak vakit öldürmeye başladı. Ağzına kadar doldurdu.

Sıradaki yerimi özür dilemeden çaldıktan sonra, genel çevresindeki herkese spor salonunun çeşitli başarısızlıkları ("soğuk" hava, "sert" müzik ve "ambiyans" eksikliği) hakkında şikâyet etme fırsatını asla kaçırmayan yaşlı bir spor salonu müdavimi olan Patty'ye yardımcı olmak için Süpermen'in biraz daha seksi bir versiyonu gibi *bench press*'e koştu. Squat Standı Hırsızı, onu halter tarafından ezilmekten kurtardıktan sonra ona yarı güvenilir, meleksi bir gülümsemeyle baktığında dengemi sağlamak zorunda kaldım. Bu adam çoklu kişilik bozukluğundan filan mı mustaripti?

Dikkatimi onun bencil ama oldukça kafa karıştırıcı benliğinden çekip yeni yüz yüze danışanım Mel'e çevirdim. Ön kol ve arka kol döngüsünden sonra, kısa bir mola sırasında birbirimize Instagram korku hikâyelerimizi anlatıyorduk.

"Bikinili bir fotoğraf paylaştıktan sonra bana özelden çük fotoğrafı atan bir adam vardı." Ağzını büzerek bana telefonundan bikinili fotoğrafı gösterirken, durumu hatırlayarak öğürdü.

Tüm hesabını 2012'ye kadar incelememişim gibi davranarak merakla öne eğildim. Çekim mükemmel bir şekilde çerçevelenmişti. Lüle lüle kıvrılmış gür saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor, bacakları sadece güzel insanlara ayrılmış lüks, özel bir çatı katı havuzu gibi görünen bir yerde sallanıyordu. Canlı Barbie-pembesi bikinisiyle muhteşemdi.

Mel moda, güzellik ve yaşam tarzı alanında sıfır beden olmayan bir avuç Instagram fenomeninden biriydi. Tüm fotoğrafları taze çiçekler, pastel vurgular ve haftalık ikindi kahvaltıları içeren tamamen beyaz, ultra modern dairesinin zemininde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Yüksek topuklu ayakkabı yüzünden yaşadığı diz yaralanması nedeniyle, yıllarca spor salonuna katılma konusunda çekingen davranmıştı; ancak ikimizin de Boston'da yaşadığını keşfettikten sonra bir kas geliştirme planı istemişti.

Anında birbirimize ısınmıştık. İkimiz de yirmi yedi yaşındaydık. O evlatlıktı ve ben yarı İrlandalı olmama rağmen ikimiz de Çinliydik. İkimiz de beden olumlama hareketinin sadık savunucularıydık. Ayrıca realite programlarına, özellikle de *Real Housewives* ile ilgili her şeye karşı pişmanlık duymayan bir saplantıyı paylaşıyorduk.

"Peki, tamam. Burada yakıyorsun resmen. Ama çük fotoğrafına davetiye değil." Resimdeki çılgın beğeni sayısını görünce duraksadım.

Hikâyesine devam etmeden önce mükemmel şekilde cilalanmış akrilik tırnağıyla alnındaki tek bir damla teri sildi. "Gördüğüm en tuhaf şeydi. Eğikti. Sanki... bir tarafa doğru ayarsız gibiydi. Kanca gibi."

"*Kanca* mı?" diye cıyakladım şaşkınlıkla.

"Şemsiye kancası gibi, Crystal. Abartısız. Sence penisler kırılabilir mi?"

Ona en ufak bir fikrim olmadığını söyleyecektim, çük resimlerinin hiçbir zaman, kanca şeklinde ya da başka türlü hiçbir şekilde çekici olmadığını da söyleyecektim ama Squat Standı Hırsızı yanımızdaki sıraya yerleşti.

Ağzı eğlenerek yukarı kıvrıldı, ki bu şok edici bir durumdu çünkü Darth Vader'ın ruhunu taşıyanların neşe hissedebildiğini bilmiyordum. Penis konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ettim.

Dünkü Kâğıt Havlu Dalaşından sonra, bir yumruğu hak eden bu kendini beğenmiş yabancı için strese girmemeye yemin etmiştim. Ama bu kadar yakınımda oturması, büyüleyici, yeni yıkanmış çamaşır kokusuyla burnumu doldurması, bordo kapüşonlusu ve şapkasıyla ne kadar harika göründüğüne dikkatimi çekmesi beklediğimden daha zorlayıcıydı.

Squat Standı Hırsızının istenmeyen çük resimleri gönderecek tipte olup olmadığını merak ettim. Bu asılsız düşünce ortaya çıkar çıkmaz onu zihnimin ıssız, tozlu köşelerine gönderdim. Neden onun penisini düşünmüştüm ki?

Büyük ayaklılar için ne derler bilirsiniz...

Su şişesinden büyük bir yudum alırken, gözlerimiz karşılıklı bir tiksintiyle kesişti. Gözünü kırpmadan durmak gibi bir meydan okumaya benziyordu. *Crystal zen ol. İç huzurunu bul.*

Ona meraklı bir bakış atan Mel'e odaklandım yeniden.

"Neyse," dedim, gerilimi azaltmak için boğazımı temizleyerek. "Şimdi de kızak itme hareketi yapıyoruz."

Mel yüzünü buruşturdu. Ona kızak itme yaptırdığım son seferde nerdeyse ciğerleri sökülecekti ve terden takma kirpikleri düşmüştü.

Zahmetli her adımında uflayıp puflarken ve küfrederken koridordaki ilk turunda ona tezahürat yaptım. İkinci tura başlamasını bekledim ama tereddüt etti.

"Görünüşe göre setlerimi bitirmek zorunda değilim." Yolun tam ortasında dambıllarla gelişigüzel bir şekilde *lunge* hareketi yapan Squat Standı Hırsızını neşeyle işaret etti. Mel'in yolunun üzerindeydi. Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

Reklamlarda beyaz bluzundaki inatçı domates sosu lekesini çıkaran deterjana şaşıran anne gibi ağzım bir karış açık kaldı. "Affedersin. Bir dakika," diye mırıldandım.

Kollarımı göğsümde çaprazlayarak ona doğru hızla ilerledim ve *lunge* yaparak etrafımdan dönmesini engelledim. "Bizi az önce görmedin mi? Biz buradaydık." Çılgın gibi hareketlerle Mel'i gösterdim, o da şimdi kızağın üstüne oturmuş derin bir ilgiyle olanları izliyordu.

Ben sadece bir bip sesiymişim, yolda kaçınması gereken bir çukurmuşum gibi tek kelime etmeden etrafımdan dolandı. Ona

kendini beğenmiş pislik diye bağırmanın eşiğindeydim ama danışanımın önünde, profesyonellik yanılsamasını sürdürmek adına dilimi ısırıp geri çekildim.

"Bunun olayı ne?" diye sordu Mel, ben gönülsüzce kızağı daha elverişsiz bir koridora doğru yatay olarak döndürürken.

"Sadece beni çileden çıkarıyor." Adama pis bir bakış attım ama fark etmedi bile. *Lunge*'ın ortasındaydı ve kendini beğenmiş suratı harcadığı çabadan kıpkırmızıydı ama benim gibi terbiyeli bir insana karşı yaptığı ihlallerin ağırlığı altında *inlemediği* kesindi.

Mel mükemmel şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Daha önce seni süzüyordu. Biz çüklerden bahsederken, tepeden tırnağa inceledi."

"Muhtemelen suikast planımı hazırlıyordur."

"Ya da seni gözleriyle soyuyordur."

Biri yıllar önce bana bunu söylese, anında itiraz ederdim. Ama kendim ve özgüvenim üzerinde çalışarak geçirdiğim yıllardan sonra, bundan şüphe etmiyordum.

Her zaman sporla ilgilensem de atletik bir vücudum yoktu. Anneme çekmiştim. Kaslı, iri bir beden, kalın bacaklar, memeler ve küçük sayılmayacak bir popo; ablam ve ailenin baba tarafının tam tersiydi yani, onların hepsi ince ve minyondu. Benim için düşük vücut yağ oranı genetik mirasta yoktu. Bu gerçeği kabul etmek ve bu noktaya varmak pek kolay olmamıştı. Şimdilerde, oraya ait değilmiş gibi hisseden insanların gözündeki spor salonuna dair damgayı ve gizemi kaldırmaya odaklanıyordum. Benim için öncelik özgüven hedefiydi. Kalori açığı değil, kesinlikle tartıdaki sayı hiç *değil*.

"Mel, sadece üç tur daha," diye sert-hocaymışım gibi talimat verip konuyu tamamen değiştirdim. "Kızlar gecesinden önce iyi bir final yap."

Bu akşam ablam Tara'yla beraber Netflix'teki romantik komediyi tekrar izleme planı, tüm bu spor salonu ve Instagram dramasından sonra tam ihtiyacım olan şeydi.

Ben Mel'i koridorda takip ederken Squat Standı Hırsızı görüş alanımda kaldı. Bir makineye yaslanıp nefesini toparlamaya çalışıyordu. Başımı çevirip bakışlarıyla karşılaştığımda, bana nispet yaparcasına sırıttı.

***

OLGUN BİR YETİŞKİN gibi davranmaya kararlıydım. Gerçekten kararlıydım.

Ama Mel'in spor salonundan ayrılmasından bu yana geçen beş dakika içinde koridor hırsızlığı üzerine düşündükten sonra, tek düşünebildiğim Squat Standı Hırsızının ukala ifadesiydi. Çeşmede önümü keserken ve yüzüme kâğıt havlu sallarken takındığı ifadenin aynısıydı.

Hayatımın çoğunda sümsüğün tekiydim. İlkokuldayken, diğer çocukların benim Barbie'lerimi benden önce seçmelerine izin verirdim (zamanın yüzde doksan beşinde Ken bebekle kalakalırdım). Temalı doğum günü partileri için en az sevilen Spice Girl (Posh Spice) oldum. Lisede dersten iki saniye önce ödevimden kopya çekilmesine hep izin verirdim. Ve daha da kötüsü, konuşacak veya aksini talep edecek yüreğim de yoktu.

Üniversitede spor salonu ve fitness topluluğunu keşfettiğimde, bunun değişeceğine yemin etmiştim. Burada, spor salonunda, paspas değildim. Güçlü ve yeterliydim. İnsanların üstüme basıp geçmesine izin vermeyi reddediyordum; hele de bu sinir bozucu, ölümüne seksi yabancının.

Haliyle, Squat Standı Hırsızı *bench press*'e geçerken telefonunu matın üzerinde unuttuğunda, hissettiğim ahlaki olarak telefonu ona verme dürtüsü çok azdı. İlerleyen saatlerde bu konuda suçluluk ve pişmanlıkla kıvranma ihtimalim yüksekti. Ama

sonra kendime hatırlattım: Bunu o istiyordu. Ona patlamam an meselesiydi. Biraz terlemeyi hak ediyordu.

Kendimi onun telefonunu alıp çalıntı bir arabayla gün batımına doğru hızla ilerlerken, gazı kökleyip manik bir şekilde gülerken hayal ettim. Ama sonra adi bir suçlu olmadığımı hatırladım. Ahlak sahibiydim. İşte tam da bu yüzden, yalnızca birinin koşu ayakkabısının altında ezilmediğinden emin olmak için telefonunu atlama ipleri, rasgele aksesuarlar ve halat ekleriyle dolup taşan rafın arasına geçici olarak sakladım.

Yaptığım iyilikten memnun bir şekilde kendi telefonumu tripoduma bağladım ve Jillian Michaels'ı devre dışı bırakacak kadar çömelme, yukarı tekme ve yeterli bacak kaldırmayı içeren en son alt karın rutinimi filme almaya başladım.

Antrenmanı yarıladığım sırada, iri bir figür tepeme dikildi.

Oydu.

Matıma diz çöktü, dudakları dümdüzdü, canlı yeşil gözleri bana lazer ışınları saçıyordu. Bu açıdan bakınca kirpiklerinin yoğun kıvrımını yakından görme şansım oldu. Bir erkekte olması haksızlık sayılacak kadar uzun ve gür kirpikleri vardı.

Çok yakındaydı, testosteronla karışmış temiz çamaşır kokusu duyularımı harekete geçirdi. Ter kokusu normalde çekici değildir ama ondaki hafiften tiryaki ediciydi. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi özellikle solumaktan kaçındım.

"Telefonuma ne yaptın?" diye sordu sakince, bacaklarım matın üzerine inerken. Videomu mahvetmişti. Yine.

Şaşkın, güzellik yarışmasına layık bir ifade beni ele geçirdi. Dramatik bir etki yaratmak için masum bir tavırla gözlerimi bile kırpıştırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dizlerimin üzerine kalkıp karşısına dikildim, kapışmaya hazırdım.

Teatral tavırlarımı yemedi. "Senin aldığını biliyorum. Beş dakika önce burada bıraktım."

"Bu salonda insanların çalma eğilimi var. Squat stantlarını çalıyorlar, mesela. Başka birinin çalmadığını nereden biliyorsun?"

"Basit." Gözleri yüzümü taradı, külyutmaz bir cinayet dedektifi gibi herhangi bir zayıflık işareti arıyordu. "Gülümsüyorsun. Nefesin hızlandı. Ve göz teması kurmaktan kaçınıyorsun."

Ne kadar hak edilmiş olursa olsun, telefonu gerçekten çalmamışsam bile, aldatmaca hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı. Ellerimi meşgul etmek için dağınık topuzumu sıkılaştırdım. "Bana bak, Nancy Drew, burada bir karın kası egzersizi çekmeye çalışıyorum. Sakıncası yoksa?"

Pes edip ona telefonunun saklandığı rafı işaret etmek üzeredim ama hâlâ kayıtta olan *benim* telefonuma doğru attığı bakış bir an dikkatimi dağıttı. Yumuşak bir hareketle onu sehpadan alıp şortunun cebine attı.

İleri atıldım ama geç kalmıştım. Telefonum onun edep yerine doğru derinlere gitmişti. "Hey! Ne oluyor ya?"

Dudaklarında tatminkâr bir gülümseme belirdi. "Telefonuma ne yaptığını söyleyene kadar, seninkini geri vermeyeceğim."

Baş döndürücü gülümsemesinin beni alt etmesine izin vermedim elbette. Bu savaş demekti. Uzlaşmacı olmayacaktım. "Telefonum bana lazım."

"Bana da..." dedi yumuşakça.

"Neden, Tinder için mi?" İşte şimdi tamamen ikiyüzlü davranıyordum. Aslında biz konuşurken Tinder Joe yine koşu bandındaydı.

Dudak büktü. "Hayır, aslında. Önemli işler için."

"Pekâlâ, ben de benimkini *önemli işler* için kullanıyorum. Ben bir fitness fenomeniyim." Ne halt etmeye gerçek işimi söylediğimi bilmiyordum. Bunu bana karşı kullanabilirdi. Ya da daha kötüsü, benimle alay edebilirdi. Benim gibi birinin nasıl fitness

tavsiyesi vermeye yetkili olduğunu anlayamayarak alay edip homurdanmasını veya beni tepeden tırnağa süzmesini bekledim.

Ama yapmadı. Bakışları sabitti. "Benim telefonum da iş için lazım."

Ona ne iş yaptığını sormak istedim. Sanırım fiziksel bir işti. Belki de oduncuydu. Ya da Kaptan Amerika'nın dublörü. Ya da Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda siyah beyaz poster-de poz vermiş bir iç çamaşırı mankeniydi. Ama tekrar düşününce, model olacak kadar güzel değildi. Dalgalı saçlarının duruşuna bakılırsa, belki de yarı profesyonel hokey oyuncusuydu.

O kadar da gizli saklı olmayan gözlemime (veya dik dik bakmama) dayanarak, onun neon kanka-tişörtlü yumruk tokuştu-ran tiplerden biri olmayabileceği sonucuna vardım. Biraz daha yaşlı, belki yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başında olduğunu söyleyebilirdim.

"Gerçekten iş için mi lazım?" diye ona meydan okudum, gıcık olmuş ifadesini kişisel hayattaki bir başarı olarak alıyordum.

Başını sertçe sallayarak onayladı.

"Hayat memat meselesi mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde hiç duraksamadan, "Evet," dedi. Artık ne iş yaptığını öğrenmek için ölüyordum. Ama sormayacaktım.

"Kanıtla."

"Nasıl?"

"Benden bir şeyler çalmayı bırak. Egzersiz aletleri, çalışma alanı, çeşmedeki sıram." Elimi salona doğru salladım.

Dudak büktü. "Benim de aletlere veya alana ihtiyaç duyabileceğim hiç aklına gelmiyor mu? Burası *senin* spor salonun değil." Birkaç saniye birbirimize gözlerimizi dikip baktık, nihayetinde pes etti. "Tamam, telefonunu geri vereceğim. Sen de benimkini *verirsen*. Aynı anda."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve birkaç adım ötedeki telefonunu raftan aldım. "Bilgin olsun, sen gitmeden önce onu geri verecektim."

Telefonunu görünce gözleri büyüdü. Sanırım tuvalete atıp sifonu çekmediğim için minnettardı, ki dürüst olmak gerekirse aklımdan geçmediğini söyleyemezdim.

Telefonunu göğüs hizasında sallayıp onu sıkı tutuşumdan çekip alma şansı bulamadan geri çektim. "Üç deyince?"

Çenesini eğdi.

Bir.

İki.

Üç.

Telefonunu hızla elimden çekerken benimkini ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

Hain. Bir anlaşmanın kutsallığını çiğneyecek türden bir tipti. Adamda ahlak sıfırdı.

Homurdandım. "Cidden mi? Bir anlaşma yaptık."

Dişlerini göstermeden sırıttı. "Bana adını söyle."

"Spor salonundaki yabancılara gerçek adımı söylemem."

Bir adım öne atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken, kanım kafama hücum ediyormuş gibi kulaklarım uğuldadı.

Telefonumu aşağıda tuttu ve zarif bir hareketle ekranı hızlı bir şekilde görmeme izin verdi. Video kayıttaydı ama art arda gelen Instagram bildirimleriyle kesintiye uğruyordu. Kullanıcı adım belirdiğinde bir Cheshire kedisi gibi sırıttı. "Crystal."

Adımı o derin, pürüzsüz, şehvetli sesle söylediğinde dizlerimin bağı çözüldü. Neredeyse zemine yapışacaktım.

1,72'lik boyum kısa görülmekten epey uzak olmasına rağmen, telefonumu geri almak için çılgınca yaptığım herhangi bir

girişim tam bir başarısızlıkla sonuçlandı. Kolunu yukarı uzatarak telefonu ulaşamayacağım kadar yüksekte tuttu.

İnledim. "Tamam, adımın Crystal olduğunu biliyorsun. Mutlu musun? Şimdi geri ver." Ekranı, bir Tinder mesajının o an belirdiğini anlayacak kadar gördüm.

Yüksek sesle okurken gözleri parladı. "Zayn, Netflix izleyip rahatlamak ister misin diye soruyor..." Durup kelimeyi doğrulamak ister gibi ekrana doğru gözlerini kıstı. "Yani *relakslamak*."

"Cevap verme!" Telefonumu almak için tekrar sıçradım ama daha da yukarı kaldırdı.

İtibarım ve kontrolümden geriye kalan kırıntıları çaresizce korumaya çalışıyordum. Zayn'ı tanıdığım söylenemezdi. O, fotoğraflarında Dev Patel'e benzediği için (kendinden geçirici) sağa kaydırdığım rasgele bir Tinder eşleşmesiydi. Ama *relakslama* kelimesini kullandığı için muhtemelen otomatik bir *Hayır* olacaktı.

Squat Standı Hırsızı, dünyayı ve tüm sakinlerini yok etmenin eşiğindeki bir Marvel kötü karakterine benziyordu. "Ondan 'Netflix ve relaks*lama*'yı tanımlamasını isteyeceğim."

Çaresizliğimden zevk alıyor gibiydi, hastalıklı herif. Aslında muhtemelen bu onu cesaretlendiriyor, ona bir çeşit keyif veriyordu. Bu yüzden taktiğimi değiştirdim. "Devam et hadi. Yap da görelim." Sesim sabitti. İstediğim en son şey, intikam peşindeki bir yabancının benim adıma utanç verici mesajlar göndermesiydi ama buna rağmen sesim güven vericiydi.

Maalesef meydan okumam geri tepti. Mesajı yazdı ve zafer dolu bir tavırla *gönder* tuşuna bastı, mesajı gönderdiğini kanıtlamak için telefonu aşağı eğdi.

"Sanırım Netflix izleyip rahatlama rutinine aşinasın ha?" dedim.

"Öyle mi dersin?"

"Aynen."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve ben bundan daha iyi bir tavlama cümlesiyle gelirdim."

Hafifçe dudak büktüm. "Hadi en iyi hamleni göster."

Gülümsedi ve derin düşüncelere dalmış gibi çenesini ovuşturdu. "Pekâlâ, GIF atışmaları her zaman işe yarar. Ya da belki klasik bir espri kullanırım."

"Klasik bir espri mi? Ne gibi?"

Yanımızdaki makineye dirseğini yasladı. "Peki... Büyülenmeye hazır mısın?"

Ona duygusuz bir bakış attım.

Tüm yüzünü yumuşattı, gözlerimin önünde tavrı Squat Standı Hırsızından büyüleyici-sahte-gülümsemesi-olan-büyüleyici-sahte-adama dönüştü. Dişleri bembeyazdı ancak biri önden hafifçe çarpıktı, bu da onu biraz daha insan yapıyordu. Kulakları da biraz kepçeydi ama bu onun sahte çekiciliğine katkıda bulunuyordu. "Banka kredisi misin? Çünkü ilgimi çekiyorsun."

Ona bir nebze bile tatmin yaşatmamak için ifademi sabit tuttum. Espri kötüydü. Ama bunu içtenlikle söyleme şekli neredeyse sevimliydi. Aklımda bu düşünce belirir belirmez, kendime zihinsel olarak bir tane patlattım.

Yeniden denedi. "Sen benim apandistim misin? İçimden gelen bir ses seni dışarı çıkarmamı söylüyor."

Kahkahamı bastırma çabamdan ötürü karnıma ağrı girdi. Bu başlı başına bir karın egzersiziydi. "Tamam, bunlar korkunç sayılabilecek düzeyde. Umarım bunları nefes alan gerçek bir kadın üzerinde kullanmamışsındır."

Avucunu göğsüne bastırarak gücenmiş numarası yaptı. "Bunlar benim en iyilerimdi." Ekranıma son bir kez baktıktan sonra telefonumu göğüs hizasında salladı. "Zayn cevap verdi...

göz kırpan bir emoji," dedi düz bir sesle, telefonumu geri verirken.

Ninja hızıyla, fikrini değiştirip de onu sonsuza kadar rehin tutmadan önce telefonu kaptım.

"Senin adın ne?" Daha ne dediğimi anlamadan kelimeler ağzımdan dökülmüştü. Onun gerçek adını bilmek neden umurumdaydı ki? Squat Standı Hırsızı ona çok yakışıyordu.

Nefesimi tutup cevabını bekledim.

Eğlenerek ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Bunun yerine sadece yürüyüp gitti.

Üçüncü Bölüm

"Bu gece kalmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi Mel, minnettar bir şekilde. Muhtemelen kanepemden daha pahalı bir Ted Baker ipek pijamayla oturma odamın zemininde, hemen yanımda yayılmıştı.

Tara evde ütüyle baskısını kendi yaptığı *Team Peter Kavinsky* yazan tişörtüyle uzandığı hava yatağından bize saldırıya geçti. "Tamam, *Sevdiğim Tüm Erkeklere*'yi aç. Kafam iyi ve hazırım." Bize büyük boy Pringles kutusu fırlattı.

"Gerçekten mi, Tara? *Sade* mi?" Bunu kişisel bir hakaret olarak aldım. İşte bu yüzden abur cuburu kardeşimin seçmesine izin vermiyordum.

Bana kaşlarını çatıp Pringles'ı geri aldı ve sert sözlerimden korur gibi bağrına bastı. "Orijinal tat en iyisidir, çok sağ ol."

"Tuzlu karton yemek istiyorsan tabii," dedim.

Tara dudak büktü. "Çubuk krakerlerin uzaktan da olsa cipslerle aynı kategoride olduğunu düşünen kız söylüyor bunu."

Mel'e döndü, bu süreçte balıksırtı örülmüş saçı yanağıma çarptı. "Bu da işte o bir avuç *çubuk kraker* insanından biri," dedi bilmiş bir tavırla, bana lağımda yaşadığı söylenen ender bir köstebek ırkındanmışım gibi baktı.

Mel de halden anlar gibi, kederle başını salladı.

Tara'nın bacağına hızlı bir tekme attım. "Böyle bir iftiraya boyun eğmeyi reddediyorum."

Tara, bir iki saniye acı içinde inliyormuş gibi yaptıktan sonra, sözde "âşık olduğu" son tip hakkında uzun soluklu bir hikâyeye başladı. Bu defakiyle çalıştığı hastanenin asansöründe tanışmış. İddiasına göre ruh eşi potansiyeli varmış. Bunu biliyormuş çünkü adam ona *Werther's Original* şekerlerinden vermiş ve kendi katında inmeden önce Tara'ya çiçek desenli bakım önlüğünü beğendiğini söylemiş.

"Karamela şekeri mi? Onun takma dişli bir amca olmadığından emin misin?" diye sordu Mel.

"Hayır, otuzdan büyük değil," diye cıvıldadı Tara savunmacı şekilde.

"Tanrım, haplanmamana şaşırdım," diye inledim.

Bizim kızlar gecesi, Mel'in on dokuz yaşındaki erkek kardeşi onun dairesinde coşkulu bir fıçı partisi vermekte ısrar edince pijama partisine dönüşmüştü. Instagram fotoğraflarının çoğunda temel bir öge olan bembeyaz kanepesini lekeleyen üniversite öğrencilerinin düşüncesiyle ürperdim.

Mel'in evinin aksine benim dairem beyaz ve modern değildi. Açık kırmızı tuğlalı duvarlar ve canlı, cesur desenli mobilyalarla kaplı, çoğunlukla annemle yenilediğimiz ve dönüştürdüğümüz eski bir itfaiye binasıydı. Antika parçaları yeniden boyamak ve yeniden döşemek, üniversiteden mezun olmadan önceki yaz boyunca bizim için bir saplantı haline gelmişti. Bugün bile bahçe

satışlarını, bit pazarlarını ve ev dekoru mağazalarını takip ederek kesinlikle ihtiyacım olmayan ürünleri aramaya devam ediyordum.

Dairemdeki en iyi şey, Tara'nın odası görevini gören açık tavan arasından geniş oturma odasına kadar uzanan gerçek itfaiye direğiydi. Sehpamı televizyon ünitesine dayayınca, koca bir kraliçe boy şişme yatağı buraya sığdırmayı başarmıştık.

Lara Jean ve Peter Kavinsky'ye olan sevgimize rağmen filme pek dikkat etmiyorduk. Bunun yerine yemek, şarap ve sohbet dikkatimizi fazlasıyla dağıtıyordu. Mel'in dobra, patronluk taslayan baskın kişiliği ve Tara'nın şefkatli, hassas doğası göz önüne alındığında, o ikisinin nasıl anlaşacağından emin değildim. Ama bir kazanda kaynamış gibi hemen sıkı fıkı oldular. İşler kendi-ni-sev kampanyam için grupça beyin fırtınası ile başlamıştı; ancak birkaç kadeh şarap ve Peter'in sersem tatlılığına rasgele *oyy*'lar çektikten sonra konuşma değişti.

"Bugün ben gittikten sonra Squat Standı Hırsızıyla başka bir olay oldu mu?" diye sordu Mel. Gür saçlarını kusursuz bir gevşek atkuyruğu yaptı. Saçlarını böyle kolayca, milyonlarca bebek saçı tepesine dikilmeden toplayabilen kızlara her zaman gıpta etmişimdir. Bunu ben denediğimde, eğer spreyle düzeltmezsem, yataktan kalktığı saçlarıyla duran bir orangutana benziyordum.

Tara inledi. "Hâlâ o heriften mi şikâyet ediyor?" Ona en baştaki squat standı hırsızlığından bahsetmiştim, o da bana "dar görüşlü" demişti ve bu ironikti. Kendisi artık iptal olan düğününü, o dönemdeki müstakbel kayınvalidesinin ağustos ayındaki İzlanda seyahatine denk gelecek şekilde planlayan bir kişilikti.

"Aralarında bir cinsel gerilim durumu dönüyor," diye açıkladı Mel

"Bu doğru değil." Kutunun dibindeki iki kırılmış cipsi almak için mücadeleye giriştim.

Mel ilgisizce gözlerini devirdi. "Siz ikiniz spor salonunun ik ucundan birbirinizi kesip duruyorsunuz."

"*Nefret bakışı* o. Ve ben artık onu görmezden geliyorum."

"Ah, hadi ama. Gerçekten iyi birine benziyor. İnsanlara kapı tutuyor. Geçen gün Dr. Phil'e benzeyen adama halter kaldırırken duruşunu düzeltmesi için yardım ettiğini gördüm."

İç çekerek uzanıp Tara'nın tişörtünden çıkıntı yapan etiketi yerine soktum. "Tamam ama neden sadece biraz düzgün biri diye ona yıldız verelim ki? Standartlarım o kadar *düşük* değil."

Tara saç örgüsünü kemikli omzunun üzerinden çekip kırık uçlarını inceledi. "Herhangi bir yargıda bulunmadan önce bu adamın bir resmini görmem gerekiyor."

Keşke onun zihinsel bir resmine sahip olmasaydım ve kendini beğenmiş sırıtışı kalıcı olarak hafızama kazınmasaydı. "Şansına küs. Adını bile bilmiyorum." Ona sorduğumu ama onun cevap vermeden çekip gittiği gerçeğini rahatlıkla göz ardı ettim. Doğrusu bu hareketi, ellerinizi her yıkadığınızda çaresizce sızlanmamak için dişinizi sıktığınız küçücük bir kâğıt kesiğinin pis sancısı kadar acıtmıştı ancak.

Mel oturduğu yerde dikleşerek şarabından bir yudum aldı. "Seksi biri. Yani, gerçekten seksi. Acayip uzun. Süper kaslı. Yüksek ağırlıklar kaldırıyor, bu da dayanıklı olduğunu gösterir..." diye ekledi, imalı bir şekilde kaşlarını oynatarak.

Tara, ayak tırnaklarını iğrenç bir erik rengine boyarken takdirle başını salladı. "Neden onun trenine binmiyorsun?"

"Bu sözde *cinsel gerilim* tamamen yanlış bir kanı. Biz olsa olsa düşmanız."

Tara göğsünü tuttu, neredeyse halıma oje damlatıyordu. "Seth ve ben de başta birbirimizden hoşlanmamıştık," diye başladı, açıklamak için Mel'e dönerken ifadesi karardı. "Seth benim nişanlımdı. Hastanede tanıştık. Ona evlenme teklif ettim... ama düğünü birkaç ay önce iptal ettik."

Evimdeki tavan arası/odayı işgal etmesinin nedeni olan eski nişanlısı. Sheraton'daki yüz elli kişilik süslü düğünlerinden yedi ay önce, Seth her şeyi birdenbire bozmuştu.

Tara sabahın ikisinde pijamasıyla, sadece bir bavul dolusu kitapla, çaresizce abur cubur ve kalacak bir yer ihtiyacı içinde kapıma gelmişti. Bir gece derken iki ay oldu ve ne zaman gideceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Hıçkıra hıçkıra ağlamayı ve tekrar tekrar Taylor Swift dinlemeyi de içeren kırılgan durumu göz önüne alındığında, taşınmasını önermek konusunda isteksizdim. Sadece son birkaç haftadır gerçek pantolon giyiyor ve kaşlarını dolduruyordu. Annemle onun yakında flört sahnesine geri döneceğinden şüpheleniyorduk. Tara aşka *âşıktı*, Sevgililer Günü'nü Noel'e tercih ederdi.

"Yakın zamanda birileriyle görüşmeye başlamak gibi bir planın var mı? Rastgele olsa da?" diye sordum.

Tara bir Pringles daha yerken ürperdi. "Rastgele bana uymaz. Bir adamın göbek adını bilmiyorsam, penisine de dokunmam."

Mel ürperdi. "Flört dünyası korkunç. Piyasadaki örnekleri gördüm."

"Online flörtlere başvurmaktansa kasıklarımı yolmayı tercih ederim. Tinder çorak bir araziye benziyor," diye ekledi Tara, doğrulamak için bana bakarak. "Ne zamandır Neil'dan uzaksın, birkaç aydır mı?"

Neil'ın adının geçmesi bile karnıma ağrı girmesine neden oldu. "Evet."

Mel karın üstü dönüp çenesini ellerine dayadı. "Bu Neil denen adamla ne oldu?"

"Eski sevgilim." Tara'ya uyaran bir bakış attım. İstediğim son şey. Neil'dan bahsederek gecemizi mahvetmekti. O herif modumu düşürmeyi hep başarırdı.

"Onun Selena Gomez'ine Justin Bieber gibiydi," dedi Tara Mel'e, sanki bu Neil'la aramızdaki tüm dinamiği açıklıyormuş gibi. "Tek fark, o Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunu sanan kaypak, başarısız bir müzisyen. Eski sevgilisiyle işler ters gittiğinde, Crystal onun kronik ikinci tercihi oluyor."

Mel bana baktığında omuz silktim. Tara'nın tasviri tamamen doğruydu. Neil'la bir Cadılar Bayramı partisinde tanışmıştık. Üniversiteden bir arkadaşım son dakikada beni dışarı çıkmaya zorlamıştı. Bir kostümüm yoktu, bu yüzden gelişigüzel bir şekilde çiçekli bir taç alıp yanardöner bir makyaj yaparak Snapchat filtresi olarak gitmiştim. Neil bir keşişti. Ona bekaret yemini edip etmediğini sormuştum ve hırıltılı bir kahkaha atıp duvara vurduktan sonra bir bira pong* puanı kazanmıştı. Muhtemelen ilk ipucum bu olmalıydı.

Bir ilişkiden yeni çıkmasına rağmen, benimle epey ilgileniyor gibiydi. Dediğim her şeye gülmüş, tavırlarımın taklidini yapmıştı. Koluma dokunarak, belimi sıkarak utanmazca flört etmişti.

"Eski sevgilimden çok farklısın," demişti, kırmızı plastik bardağındakilerin geri kalanını kafasına dikerek. Daha sonra, eski sevgilisi Cammie'nin gerçek bir model olduğunu öğrenmiştim. Gümüşi sarı saçları ve ince yapısıyla *Taht Oyunları*'ndaki Daenerys'in daha uzun versiyonuydu. Benim tam tersim. Yarı Asyalı ve kıvrımlı olan benim.

Kızarmıştım. "Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyorum."

Saçımdan bir tutamı eline dolayıp yakına eğilmişti. "Bu iyi bir şey. Bana güven."

Ben de güvendim. Dediği her şeyi yedim. Özel olduğuma dair verdiği güvencelere inandım. Aramızda bir çeşit benzersiz bağ olduğuna. Neredeyse bir yıl ciddiye bağlamadan çıkmıştık, gerçi babamın doğum günü partisine körkütük sarhoş gelip bir

---

* İçi bira ile dolu bir bardak ve pinpon topuyla oynana bir oyun (ç.n.)

de üstüne, şaibeli dünya meselelerini orada tartışmaya karar verdiğinden beri bütün ailem ondan nefret ediyordu. Bu olayın ardından, başka birini gücendirmesinden korkarak onu ailemin ya da arkadaşlarımın yanına yaklaştırmamıştım. O da beni kendi ailesiyle tanıştırma zahmetine girmemişti. Sanki kendi küçük baloncuğumuzun içinde yaşıyorduk, sadece ikimiz günlerce daireme kapanmıştık. Sonra ortada bir şey yokken, Cammie'ye geri dönmek için beni terk etmişti.

"Onu unuttum," diye Mel ve Tara'ya güvence verdim, gerçi kelimeler ağzımdan kaskatı ve robot gibi çıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onu bazen hâlâ özlüyordum. Ve ilişki tavsiyesi isteyerek kötü bir sivilce gibi hayatıma her geri döndüğünde acı üçe katlıyordu.

Mel yüzüme bakabilmek için dizlerinin üstüne kalktı. "Pekâlâ, eğer Neil'ı unuttuysan, belki de Squat Standı Hırsızına benzeyen biriyle işi pişirmelisin."

"Katılıyorum." Tara bilinmeyen nedenlerle kendini yelpazeledi; çünkü adamın neye benzediği hakkında en ufak fikri yoktu.

Kahkahayı bastım. "Burada şehvet polisi olmak istemem ama bu olmayacak. Rastgele kaçamaklar benim için bitti."

Neil beni terk ettikten sonra, o boşluğu kaçamaklar doldurmuştu. Eğlenceli ve güçlendiriciydi. Fiziksel olarak istediğimi elde etmiştim. Ama sabahın aydınlığında, bir karyolası ve çarşafı bile olmayan, salyası akan bir tipin yanında uyanma gerçeği fazla kasvetliydi ve ardından o iç kemiren bir his geliyordu. Kısa bir süre için biriyle, herhangi biriyle bağlantı kurmanın getirdiği geçici sevgi taklidi. Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak. Dokunulmanın, kucaklanmanın ne kadar güzel olduğunu. Ve sonra geriye sadece gri kalıyordu. Kasvetli hiçlik. Bunaltıcı yalnızlık.

Ve böylece, Tinder Joe'dan beri iki haftadır, gerçek bir şeyi beklemek amacıyla rasgele kaçamaklara tövbe etmiştim.

Mel ve Tara'nın umutlarının aksine, spor salonu düşmanımla olan bu savaş bitmek zorundaydı. Artık havai fişekler ve rasgele kaçamaklar yoktu, özellikle onunla olmayacaktı. Aslında ayrı yollara giden iki düşmandan başka bir şey yoktu ortada.

• • •

10.00

"BEDEN ÖLÇÜSÜ OLUMLAMA KAMPANYASI"
PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Tartılarınızı ve mezuralarınızı çıkarıp çöpe atın!
Onlara bir daha ihtiyacınız olmayacak.

Şu an aklınızdan şu geçiyor olabilir: Crystal, otur bakalım. Bir kadeh şarap doldur. Şimdi söyle bakalım, neden bana kalkıp da 200 dolarlık ciks tartımı atmamı söylüyorsun?

Tamam, biraz dramatikleştirdim. Bunu söylerken, kendinizi iyi hissetmek için tartılarınıza ve mezuralarınıza bel bağlamaya son verin demek istedim. Bugün, ilkbahar/yaz kampanyamın resmi başlangıcı: BEDEN ÖLÇÜSÜ OLUMLAMA.

Çalışmaların gösterdiği üzere aslında kaygıya neden olan ve insanların cesaretini kıran sayı kısıtlaması olmadan, NASIL HİSSETTİĞİNİZE dayalı olarak forma girme sürecinizi takip etmek benim için bir meydan okuma.

Çoğunuzun bildiği gibi yıllarca kilomla mücadele ettim. Ortaokulda spor salonunun soyunma odasında, diğer tüm kızların bana kıyasla küçücük kaldığını fark etmeye başladım. Beden eğitimi

dersini severdim ama herkesin önünde üzerimi değiştirmek konusunda özgüvenimi kaybettim, bu yüzden tuvalete giderdim. Saklanmak için. Bir gün beden eğitimi öğretmenim bana artık tuvalet kabininde üzerimi değiştiremeyeceğimi söyledi ve ben de eve gidip ağladım.

12 yaşındaki halimle konuşabilseydim, ona tartıdaki sayıdan çok daha değerli olduğunu söylerdim. Ona tıkınırcasına değil de doyana kadar yemek yeme alıştırması yapmasını söylerdim. Sadece üzgün ya da sıkıldığı için değil, ona iyi hissettiren şeyleri yemesini. Bir Subway sandviçinin kalorisi konusunda endişelenmek yerine arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkmasını ve sadece eğlenmesini söylerdim.

Forma girmenin büyük bir kısmı zihinsel sağlıktır. Mutsuzsanız, stresliyseniz ve sürekli kendinize karşı katıysanız vücudunuz süreci reddedecektir. Ve kesinlikle zor olduğunda ilerlemeye devam etmek için ilham alamazsınız.

İşte bu yüzden, sizi nefretçileri ve sayıları görmezden gelerek ve hayatınızı en iyi şekilde yaşayarak Beden Ölçüsü Olumlama kampanyasına katılmaya davet ediyorum. Mutlu değilseniz, ölçünüz hiçbir anlam ifade etmez. Kimler benimle?

trainerrachel_1990: Buna bayıldım!!
Ben varım. Tartıları boş ver.

BradRcerrr: Yani sence insanlar "mutlu" oldukları sürece obez olmalarında sorun yok mu? HAHA

jillianmcleod: Seni anlıyorum. Ben de soyunma odasında üstümü değiştirmekten nefret ederdim.

Pilatesgirl1016: Hikayeni paylaştığın için ve bu inanılmaz kampanya için teşekkürler! Resmen ilham verici. Aynen, tartılmadığımda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yıllardır tartılmadım. Sadece spor salonundaki ilerlememe odaklanıyorum.

Kelsey_Bilson: Diyet yapmadan veya tartılmadan ilerlememi nasıl takip edeceğim? Mevzu kalori alımı ve yakımı değil mi?

Yanıt- **CurvyFitnessCrystal: @Kelsey_Bilson** Sizde işe yarıyorsa, bu şeyleri takip etmeyi tamamen bırakın demiyorum. Ancak sizi üzmeye veya strese sokmaya başlarsa, birkaç hafta durun ve sadece vücudunuzu dinleyin ve ona saygı gösterin.

Dördüncü Bölüm

Her yıl Paskalya Günü'nde aşağıdakiler saat gibi tıkır tıkır gerçekleşirdi:

Anne tarafım olan McCarthy'ler, Büyükanne Flo'nun bungalovunda toplanırdı. Çiçekli sert kanepede sıkışıp bir hafta yetecek çikolatalı Mini Yumurtaların tadını çıkararak *Willy Wonka ve Çikolata Fabrikası*'nın orijinal versiyonunu izlerdik.

Tara, Veruca Salt'ın olağanüstü (ve ürkütücü derecede doğru) taklidiyle şarkı söyleyerek aileyi eğlendirirdi, "Dünyayı istiyorum. Bütün dünyayı istiyorum. Hepsini cebimde saklamak istiyorum. O benim çikolatam. Onu bana ver *şimdi*!" diye bağırırken ben de kulaklarımı tıkardım.

Annemin "üçüncü çocuğu", Hillary adlı iki buçuk kiloluk korkunç bir Chihuahua (evet, Annem ona Hillary Clinton'ın adını verdi), dikkat çekmek için tüm aile üyelerine durmadan mızmızlanırdı. Ve ilgi göremediğinde, Büyükannenin İran halısına işeyerek tepkisini gösterirdi.

mişti, şikâyet ettiğimizde bunu kişisel bir saldırı olarak alıyordu. Aslında zamanının çoğunu bizim yerimize onunla konuşarak geçiriyordu.

Hillary'nin küçük yuvarlak kara gözlerinden kaçınarak bir mantarı yutmaya çalışırken başımı salladım. "Haklısın. Bir şeyler oturmuyor."

Tara güveçten bir balık köftesi çıkarma mücadelesindeydi. "Büyükannemi rahat bırakın biraz. Dedemden beri bayramlar onun için kolay değil."

Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Üç yıl önce dedemi kaybetmek herkes için zordu ama en çok büyükannem zorlanmıştı. "Belki de. Ama misafir ağırlamayı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyor," diye onayladı Tara. "Eğer bu sene bizi ağırlamak için burada kalmadıysa, bir nedeni olmalı."

Büyükannemin yas tutan görüntüsü gözümün önüne gelince yüreğim sızladı. "Onu bir arasam nasıl olur? Nasıl olduğunu anlarız," diye önerdim.

Annem Hillary'yi sallayarak öne doğru eğildi, dirseği resmen bana batıyordu. "Evet. Hadi onu kontrol edelim."

Babam iç geçirip suyundan büyük bir yudum aldı.

Babam veya Tara itiraz edemeden *Arama* tuşuna basıp hoparlörü açtım. Beş kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Alo?" Büyükannemin tiz sesi kulaklarımda çınladı.

İrkilerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Selam, büyükanne. Benim, Crystal."

"Ah, Crystal. Merhaba." Tuhaf bir sessizlik. Artık her nerdeyse, orası sessizdi. Bir kumarhanede duymayı bekleyeceğiniz türden sesler ve çınlamalar yoktu. "Baksana, önümüzdeki haftaki randevum için attığın Facebook mesajını gördüm ve başparmak göndermek istedim ama onun yerine bok tuşuna bastım. Bu lanet

dokunmatik ekranla olan derdimi biliyorsun. Neyse ki seninkiler benim kocaman McCarthy başparmağıma çekmemiş. Umarım alınmamışsındır, canım." Tara'yla birbirimize baktık, kahkahayı basmamak için kendimizi zor tutuyorduk. Yanlış emoji göndermek, büyükannemin sık sık yaptığı bir şeydi. Geçen ay, yakın zamanda ölen bir arkadaşı için paylaşılan Facebook'ta anma mesajına *Huzur İçinde Yat* yerine beş tane gülmekten ağlayan emoji göndermişti. Onu üzgün surat sanmıştı. "Paskalyanız kutlu olsun, bu arada," diye ekledi.

"Merak etme. Bok emojisinin yanlışlıkla olduğunu anladım. Ve senin de Paskalyan kutlu olsun. Sizin kızlar gezisi nasıl gidiyor sormak için aradım sadece. Kumarhaneden büyük miktar kaldırdınız mı bakalım?"

"Kumarhane mi?" Ona Mars'ta hayat var mı diye sormuşum gibi, uzun bir an duraksadı. O mırıldanırken ailemin kuşkulu bakışlarıyla karşılaştım. "Doğru ya. Kumarhane. Gayet iyi. Ama bir kazanç yok," dedi, titrek bir kahkaha atarak.

"Hangi oyunları oynadınız?" diye araya girdi annem. Hillary'yi yere bıraktı, bu hareketi aralıksız sızlanma olarak karşılık buldu. Hillary insanmış gibi ona, "Sabırlı ol! Kabalaşma," diye öfkeyle fısıldadı annem.

Büyükannem tekrar duraksadı. "Şey, briç."

"Briç mi? Kumarhanede?" Annem burnundan soludu.

"Ah, şekerim. Yirmi bir demek istedim."

Sessizlik uzarken babam güvece daha çok et suyu koymak için kalktı. Büyükannem hayatı boyunca bir kumarhaneye adımı bile atmamıştı. Yalan söylediği meydandaydı. Ama neden?

Tam dedektif moduna geçmek üzereydim, aklımda Squat Stands Hırsızının telefonunu sakladığım andaki keskin bakışlar vardı. Ama ani bir suçluluk duygusuyla gözlerimi kırpıştırarak vazgeçtim. Büyükannem bu Paskalya biraz uzaklaşmak için ay-

rıntılı bir yalan bulma ihtiyacı hissettiyse, rahatsız olmak benim haddime değildi.

"Şey, ee, eğlenmene sevindim." Onun paçayı sıyırmasına müsaade etmeye karar verdim, hele de annem sorguya başlamak için yemek masasının yarısına kadar eğilmişken. "Seni özledik."

"Ben de sizi özledim. Baban bu sene hindimi yemek zorunda kalmadığına memnun olmuştur," dedi büyükannem anlayışla.

Babamın gözleri kocaman açıldı. "Ona söyledin mi?" diye fısıldadı anneme. Annem hiç de ikna edici olmayan bir inkarla başını iki yana sallıyordu.

"Pekâlâ, gitsem iyi olacak. Seni seviyorum, canım!" dedikten sonra telefon kapandı.

Bu tuhaf konuşmayı sindirmeye çalışırken gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak dip sosumu karıştırdım. "Bu da neydi böyle?"

Annemin dudakları düz bir çizgi haline geldi, Hillary'yi tekrar kucağına aldı. "Kesinlikle kumarhanede değildi."

***

BÜYÜKANNEMLE DÜN GECEKİ tuhaf telefon görüşmesinden sonra, Beden Ölçüsü Olumlama kampanyamın başlaması hakkında kötü yorumlar da alınca, spor salonuna giderek aklımı dağıtmaya çalıştım. Bu hafta sonu Paskalya olduğu için beklediğim üzere salon boştu. Personel bile yoktu, o yüzden tesise sadece turnikeyle girilebiliyordu. Belli ki salonun müdavim erkekleri de Paskalya'yı kutlamak üzere ara vermişti; çünkü *Gym Bro* Bölümünde sadece ben ve iki kadın kendimizi parçalıyorduk.

Bu pozitif dişi enerji, Squat Standı Hırsızının turnikelerden geçerken tüm tesisi dolduracak kadar testosteron yaymasıyla söndü. Her zamanki şapkasını takmış, spor bir şort ve gözlerindeki yosunlu tonları ortaya çıkaran koyu yeşil bir kapüşonlu giymişti. Yanımdan geçip soyunma odasına giderken isteksizce göz göze geldik.

Antrenmanlarımız sırasında birbirimize birkaç kez ters ters bakmamıza rağmen mesafemizi koruduk. O bacak günündeydi. Ben kollara ve omuzlara odaklandım.

Bu tuhaf ve sessiz ateşkes tahammül edilebilir bir durumdu. Belki de artık iki yabancı olmaya geri dönebilirdik, gerçi o benim adımı, işimi ve Instagram adımı biliyordu ve bunların hepsi lehine kullanabileceği bilgilerdi.

Instagram deyince, maillerimi kontrol etmem gerektiği aklıma geldi. Özellikle ihtiyaç sahibi bir danışan olan Maxine'in bu öğleden sonraki sanal kaydımızı onaylamasını bekliyordum. Ama aşağı bakan köpek pozisyonumdan telefonumu almak için yukarı kalktığımda, telefon matın üzerinde bıraktığım yerde değildi. Hayal görmediğimden emin olmak için, bugün kullandığım tüm makinelerin etrafındaki zemini tarayarak adımlarımın izini sürdüm. Ama görünürde hiçbir yerde yoktu.

Telefonum buhar olup uçmadıysa, geriye tek bir açıklama kalıyordu. Şu anda iç ve dış bacak makinesiyle meşgul olan Squat Standı Hırsızına kilitlendim. Görünüşe göre, ateşkesimiz artık geçersiz ve hükümsüzdü.

Yorgun ve suratsız bir şekilde ona doğru yürüdüm, elim belimdeydi. "Pekâlâ, ben bu oyundan sıkıldım. Bana telefonumu ver."

Setinin ortasında sönüp bana baktı. "Spor salonunda birinin telefonunu çalmak için hasta ve dengesiz olmak gerekir."

"Ben senin telefonunu almadım. Güvende olması için kenara koydum."

"Ben de senin telefonunu almadım, *Crystal.*" Belli belirsiz gülümsedi, adımı söylerken güç sarhoşu olmuştu.

"Aldın," diye tersledim. "Sürekli yanımdaydı. Esneme yaptığım zaman dışında. Matın üzerine koymuştum."

Son tekrarını yaparken yüzünü buruşturdu. Makinedeki gerilimi salarak öne doğru eğildi, nefes nefeseydi. "O halde başkası almıştır çünkü ben almadım."

"Sana inanmıyorum."

"Bence inan. Bende değil." Sahte masumiyetini kanıtlarcasına ellerini açtı. "Gerçi keşke alsaymışım. Senin adına Tinder'da yapabileceklerimi bir düşünsene." Düşüncesi bile onu neşelendirdi.

Onu görmezden gelerek, o düşük belli Under Armour şortuyla çok çekici görünen alt tarafını işaret ettim. "Ceplerini boşalt," dedim talepkâr bir tavırla.

Makineden kalkıp ellerini cebine soktu ve kendi telefonunu çıkardı. "Gördün mü?"

Bana ne oldu, bilmiyorum ama uzanıp aşırı hevesli bir havaalanı polisi gibi uzanıp iki cebini de bizzat kendim yokladım. Anahtarlarının şıngırtısı dışında cepleri hafif ve boştu. Telefonumdan iz yoktu.

"Sen az önce üzerimi mi aradın?" Derin, gümbürdeyen kahkahası olmaması gereken bir şekilde içimi gıcıkladı.

İlgimi hızla kaybederek dudak büktüm. Telefonum kesinlikle cebinde değildi. O almadıysa, kim almıştı?

Spor salonunu son bir kez kapsamlı bir şekilde incelemek için hızla koşturdum. Olası açıklamalar için beynimi zorladım. Ağırlık kaldıran kadınlardan biri mi çalmıştı? İkisi de tamamen alçakgönüllüydü. Normal. Orta yaşlı. Anne enerjisi. Düşük bakım gerektiren uyumlu saç modelleri. Hatta biri tenis şapkası takıyordu. Kesinlikle Çin Mahallesi'ndeki bir gümrük satışından alınan pejmürde, süslü bir kılıfla hasarlı bir iPhone 10 çalmak için komplo kuracak türden değildi. Ama yine de herkes kleptoman olabilirdi.

Tüyler ürpertici olasılıklar sürüp gidiyordu, ben bir aptal gibi eğilip omuz presinin kirle dolu yarıklarına bakarken Squat Standı Hırsızının sinsi sinsi önümden geçip, kıs kıs gülmesi de bunlardan biriydi.

Derhal geri dönüp kemik peşindeki köpek gibi onu takip ettim. "Bir yere sakladın, değil mi?"

Koşu bandının yanından kaplumbağa hızıyla geri geri yürüyerek topuklarının üzerinde döndü. "İnan bana, seninle uğraşmak isteseydim içine işlemek için çok daha iyi yollar düşünebilirdim." *İçine işlemek* derken takındığı edepsiz tavır, o kadar derin ve kadifemsi bir şekilde pürüzsüzdü ki neredeyse nefesimi kesti. Ama sadece anlık olarak.

Erkeklerin soyunma odasına girip gözden kaybolunca gerçek bir homurtu çıkardım.

Kapı eşiğinde aniden durduğumda bir Axe vücut spreyi duyularıma hücum etti. Hızlıca etrafı taradım. Şu anda spor salonunda Squat Standı Hırsızı dışında başka erkek yoktu. Ve telefonuma *ihtiyacım* vardı. Danışanım beni bekliyordu. Ben eken biri olamazdım. Güvenilir, dakik ve danışanlarımın her zaman yanında olmaktan gurur duyuyordum. Tüm markam ve itibarım buna dayanıyordu.

Salla gitsin.

Beşinci Bölüm

Erkek soyunma odasına girmek tuhaftı. Kadın soyunma odasıyla aynı şekilde tasarlanmıştı; dolaplar önde, tuvaletler ve duşlar arkadaydı. Fakat Narnia'ya giriş yapmış gibiydim. Ya da bir canavarın inine. Burada olmamam gerektiğini bilmek bile, ilk sıra dolapların yanından sinsice geçerken sırtımdan aşağıya gergin bir enerji dalgasının inmesine yetti.

Tüm görevi iptal etmenin eşiğindeyken, ikinci sıranın orada Squat Standı Hırsızını gördüm. Sırtı bana dönük, dolabını karıştırıyordu. Bir an durup gövdesini oluşturan kasların sert kabartılarına hayranlıkla baktım. Üçgen vücutlu denilen tiplerdendi.

Bunu görmemem gerekiyordu. Ellerimin böylesine terlememesi gerekiyordu. Karnımın altında bir yerlerde vücudumun böyle karıncalanmaması gerekiyordu. Resmi olarak röntgenci olmuştum, sapık bir dikizci gibi hissettim. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Gerçekten dönüp buradan toz olmam lazımdı. Eğer şimdi gidersem gördüklerimi unutabilirdim. Ama bir kez daha bakmama izin vardı, değil mi? Sadece bir kez.

Bahse varım, o lanet V şekline sahip adamlardandı. Hani şu dış hatlarını oluşturarak şeye doğru inen...

Lanet. Evet o adamlardandı. Hayat çok acımasızdı. Bu çetin kaderi hak etmek için ne yapmıştım?

Artık tamamen bana dönüktü ve nereye bakacağımı bilemedim. Belirgin karın kaslarına mı? Göğsündeki açık kahverengi seyrek kıllara? V şekline? Şişkin omuz kaslarına? Tam olarak sapık bir takipçi gibi orada dikildiğimi görünce kocaman açılan muhteşem gözlerine mi? Vücudu tam bir sanat eseriydi. Bir Paris müzesine yerleştirilmeli ve kadife halatlarla, silahlı korumalarla korunmalıydı.

Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle beni şöyle bir süzdü. Hem eğlenmiş hem de anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı. "Crystal. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Burada olmamın gerçek sebebini hatırlayarak duruşumu sertleştirdim ve bu, Squat Standı Hırsızının vücuduna hiçbir açıdan, şekilden veya yönden hayranlık duymayı içermiyordu. Ve kesinlikle daha sonra bunun hakkında hayal kurmayacaktım.

"Telefonumu senin aldığını biliyorum. Benimle kafa bulmaktan vazgeç ve telefonumu ver."

Raporlu deliymişim gibi hafif bir kahkaha attı. Belki de deliydim. Ama bütün hayatım o telefondaydı. Fotoğraflarım. İşimle ilgili düzenlenmemiş içerikler. Videolar. Danışanlarımın antrenman planları. En kötüsü: aylar önce iCloud depolama alanımı doldurmuştum ve tembellik ederek fazlasını da almamıştım. Bu telefonu kaybedersem, her şey giderdi.

"Bütün o omuz preslerinden sonra tükenip aklının karışmadığından emin misin?" diye sordu, tepeden bakan keyfini bastıramamıştı.

"Ben tükenmem. Asla. Endişen için sağ ol ama," diye ekledim, sesim büyükannemin turtasından daha tatlıydı.

"Ah ben seni tüketebilirim." Gözleri alev alev yanıyordu ve imalar karşısında neredeyse boğuluyordum (niyeti bu olsun veya olmasın). "Aslında benimle olan yolun sonuna geldiğini düşünüyorum."

"Alakası bile yok."

"Seni sinirlendirmek gerçekten hiç zor değil." Açık dolabının önüne doğru birkaç santim kayarken, pürüzlü sesi neredeyse dikkatimi dağıtıyordu.

Gözlerim arkasında bir noktaya kilitlendi. Dolabının önünde, bir gece kulübünün koruması gibi dikilmesi tesadüf olamazdı. Telefonumu orada saklıyordu. Emindim.

Avına odaklanmış bir panter gibi üzerine atıldım.

Yüz yüzeydik, göğüslerimiz inip kalkıyordu, başka bir çekişmede karşı karşıyaydık. Ama bu sefer göğsü çıplaktı ve onu süzmeye karşı verdiğim savaşı her geçen saniye kaybediyordum.

Dikkatimi dağıtmak adına, eleştirecek bir şey bulmak için yüzünü epey kapsamlı bir şekilde inceledim. Hiçbir şey yoktu. Ellerim boştu. Şimdiye kadar gözbebeklerinin yumuşak altın halkalarla çevrili olduğunu fark etmemiştim.

Yüz ifadesinin ciddiyeti, hafifçe kaşlarını kaldırmasıyla yumuşadı. Bunu bir zayıflık işareti olarak aldım. Hamle yapma vaktidir.

Onu kandırmak için sola baktıktan sonra dolabına doğru atladım. Elimi uzattığımda omzuyla beni engelledi. Kollarımla onu geriye doğru itmeye çalıştım ama vücudu sağlam bir ağaca benziyordu. Yosemite'deki üç bin yıllık görkemli ağaçlardan biriydi. Kıpırdamadı bile.

Ben oflayarak geri adım atarken yüzünde çarpık bir keyifle beni izledi. "Dolabıma bakmayacaksın," dedi, bu iki artı iki dört eder gibi basit bir gerçekmişçesine. Avucunu dolaba dayayarak

kolunu yana doğru uzattı ve gelecekte herhangi bir girişimde bulunmamı engelledi. Ama ben o kadar kolay pes etmezdim.

Gücünün tamamen farkında olarak, bir kez daha denedim.

Ona doğru atıldığımda ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni durdurdu. Beni hızla ama nazikçe çevirerek dolaplara yasladı. "İstediğin kadar dene. Bunu bütün gün yapabilirim."

Sırtımdaki metalin soğukluğu tenimdeki ısıyı dengeledi. Sağ başparmağını nasıl hafifçe omzumda dolaştırdığını çaresizce yok saymaya çalıştım. Tutuşu o kadar sert olmamasına rağmen, yarı kapalı gözleri tüm vücudumu esir ediyordu. Beni orada isteğim dışında tutmuyordu. Muhtemelen istediğim an gidebilirdim. Aslında gitmeliydim. Ama gitmedim ve nedenini de bilmiyordum.

Gözümü kırpmaya cesaret edemedim. Göz kırpmak zayıflar içindi. Göz temasımızı ancak bakışları dudaklarıma kaydığında kestik. Ben de onunkilere baktım. Çok ince veya çok kalın değillerdi. Aslında mükemmeldi. İçimdeki mağara kadını çaresizce o dudakların dudaklarıma temas ettiğini hissetmek istiyordu. İşte o zaman akıl sağlığımı sorguladım. "Sikinle düşünmek" deyimine eşdeğer uygun bir kadınsal ifade olsaydı, sabıka fotoğrafım hemen yanında dururdu. Mantığın ve pratik olan her şeyin kadını Crystal, bu çileden çıkaran pislikten asla etkilenmezdi.

Beklenmedik bir şekilde dudaklarını dudaklarıma sürterek nefesimi kesti. Sıcaklık, önüne çıkan her şeyi yok etmeye hazır şiddetli bir tsunami gibi içimde aktı. Tüm iç organlarım kasıldı. Kaslarım tutuldu. Gözlerim kapandı. Ayak parmaklarım büküldü.

Hayatta mıydım? Gerçekten o az önce beni öpmüş müydü?

O an oracıkta donup kaldım. Fiziksel olarak hareket edemiyordum.

Öpüşü tüy gibi hafifti, devam edip etmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi test ediyordu adeta. Bir şekilde tanıdık bir tadı vardı, naneli ve ferahtı, beni yavaş yavaş ama kesin ola-

rak hayata döndürüyordu. Ellerini omuzlarımdan çekti, ondan uzaklaşmayacağımdan emin gibiydi. Sol elini enseme koyup saçlarımın arasına soktu.

Panikledim çünkü saçlarım birbirine dolanmış, terli bir kuş yuvası gibiydi. Ama parmak uçlarının kafatasımın arkasını aşağı yukarı okşadığını hissettiğimde kendimden geçtim. Sonsuza dek tadını çıkarmak istiyordum. Açgözlülükle aldığı öpücüğü derinleştirmek için çenemi yukarı kaldırdım. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde kayarken eli titredi. Hiç kimse bana böyle, her kıvrıma ve çizgiye değer veriyormuş gibi dokunmamıştı.

Kollarımın cansız sopalar gibi iki yanımda sarktığını ancak o sırada fark ettim. Ellerimi sert karnından geçirip omuzlarının çıkıntılarından yukarı kaydırdım. Kasları avuçlarımın altında kasıldı. Parmaklarımı ensesine kilitleyip tamamen ona yaslandığımda neredeyse parmak uçlarımda yükselmiştim. Ağzıma doğru rahatlamış bir tavırla hafifçe iç geçirdi.

Dudakları benimkilere karşı yavaş bir ritimle açılıp kapanıyordu. Ona doğru inledim ve çok kısa bir süreliğine geri çekildi. Gözlerinde, yeni favori rengim haline gelen elektrikli, yosunlu bir renk tonuna dönüşen fırtınalı bir değişim vardı. Hava, kaotik bir hortumun ortasındaymışız gibi etrafımızda hareket ediyordu.

Umutsuz, ihtiyaç dolu, vahşi bir andı. Onu karnımda iyice hissedene kadar kendime doğru çektim.

Öpücüklerimiz saçların çekildiği, dişlerin çarpıştığı ve dudakların ısırıldığı çılgınca bir telaşa dönüştü. Dili ne kadar ileri giderse, ben de o kadar derin bir sisin, asla uyanmak istemediğim bir hayalin içine giriyordum. Ne zaman dudakları bir anlığına dudaklarımdan ayrılmaya cesaret etse, onu kendime doğru daha sert çektim; aramızdaki mesafeyi kapatıyor, daha fazlasını istiyordum.

Ben kimdim ve erkeklerin soyunma odasında bir yabancıyla yiyişerek nereye varmaya çalışıyordum? Gerçekten kendimi ondan çekip kaçmam gerekiyordu.

Ama dudaklarını dudaklarımda hissetmek bir coşku patlaması gibiydi. İstediğim ve ihtiyaç duyduğum her şey oradaydı. Kusursuz tat. Kusursuz his. Kusursuz baskı. Kusursuz olan her şey.

Eli popomun üzerinden, sağ bacağımın altına kaydı ve bacağımı beline doladı. Kalçalarım onunkine doğru sürtünerek vücudumun unutulmuş köşelerine kör edici bir sarsıntı gönderirken, ağzından alçak bir inilti kaçtı ve dudaklarımda titreşti. Beni yerden tamamen kaldırırken dudakları aç bir şekilde ağzımın kenarında, çenemde, boynumda geziniyordu. Beni tekrar dolaba yaslayıp bacaklarımı beline doladı.

Daha önce hiçbir adam beni kaldırmamıştı. Buna "canlandırıcı" demek yüzyılın yetersiz ifadesiydi.

"Siktir," diye kulağıma fısıldadığında, bir elim ensesinde, diğeri saçını kavramış halde ona sürtünüyordum. *Bana* bakıyordu, başka bir yere değil. Tüm kaçamaklarımda, başka tarafa bakmadan önce iki saniyeden daha uzun süre göz teması kurduğumu sanmıyordum. Aslında, Neil ile göz göze geldiğimi bile hatırlamıyordum.

Squat Standı Hırsızının yüz ifadesi zevk, hayranlık ve samimiyetin kusursuz bir karışımıydı. Bunu yapabilecek kadar insani olduğunu bilmiyordum. Çok hoşuma gitti. Bu histe kendimi kaybettim.

Ben hissettiğim baskıdan öylece alev almak üzereyken soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

Başı kapıya doğru döndü. Kasları altımda gerilip kasıldı ve nefes almam için beni olduğum yerde tuttu. Tek yapmak istediğim bu anı yakalamak ve zamanda dondurmaktı. Gözlerimiz hâlâ birbirine kenetliyken, beni beklediğimden daha nazikçe yere indirdi ve bana bir *"Siktir, yakalandık,"* bakışı attı.

İnanılmaz derecede küçük bir havluyla zar zor örtülmüş, şişman, kel bir adam ıslık çalarak köşeden dönüyordu. Saunadan dolayı suratı kızarmış adam beni öyle göğsüm inip kalkar, du

daklarım şişmiş, bir dolaba yaslanmış halde görünce olduğu yerde kalakaldı. Adamın afallamış tepkisini sadece saniyenin çok küçük bir kısmı için görebildim; çünkü Squat Standı Hırsızı beni görüş alanından koruyormuş gibi önüme geçti.

Gözlerimi kırpıştırdım, sessizlik beni gerçeğe döndürdü. Cehennemin harlı alevleri gibi yanan yanaklarla, Squat Standı Hırsızının yanından geçip arkama bakmadan soyunma odasından çıktım.

Kadın soyunma odasına sığınmak üzere ilerlerken, daha önce gördüğüm spor yapan kadınlardan biri neredeyse bana çarpıyordu. Tenis şapkası olan kadındı.

"Affedersin, tatlım. Telefon senin mi?" Bana uzattığı elinde beyaz bir iPhone vardı. "Matların olduğu alanda benimki sanıp yanlışlıkla almışım. Bugün telefonumu arabada bırakmıştım. Sanırım el alışkanlığı."

Biricik telefonuma kavuştuğum için sevinçten zıplayacağıma, tek düşünebildiğim *kahretsin* oldu.

Fena halde yanılmıştım.

Squat Standı Hırsızı masumdu.

"Ah, şey, geri getirdiğiniz için teşekkür ederim," demeyi başardım hissettiğim sisin içinden. Yüzüm kızarmadan kadının yüzüne bakamıyordum bile.

Telefonum güvenli bir şekilde elimdeyken, en az yarım saatimi soyunma odasında, sersemlemiş bir şekilde banka çömelmiş halde geçirdim. Buradan çıkamazdım. Çıkışta Squat Standı Hırsızı ile yolların kesişme riski çok büyüktü. Telefonumu çalma konusunda ona iftira attığım ve soyunma odasında ona bir merdiven gibi tırmandığım için muhtemelen benim tam bir kaçık olduğumu düşünüyordu.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmama rağmen, duş alıp giyindikten sonra bile, kalp atış hızım inatla normal bir nabız sayısına düşmeyi reddetti.

Altıncı Bölüm

Spor salonuna girdim, tanınmamak için zayıf bir çaba gösterip şapka takarak yüzümü saklamıştım ve cart pembe taytımla ne kadar mümkünse o kadar görünmez olmaya çalışıyordum. Spor çantam turnikeye takıldı. İkinci çekişimde çıkarabildim.

Çantamdaki şifreli kilit, paslanmaz çelik turnikeye çarpıp gürültülü bir çınlama yankılandığında, bankonun arkasında duran kızıl-kafa Claire eliyle ağzını kapattı. Yüzüme gülmemek için yaptığı sinir bozucu ve kötü bir girişimdi.

Gizli mod buraya kadarmış.

Kullanmayı planladığım aletlerden birinden Squat Standı Hırsızının kaçınılmaz alaycı bakışıyla karşılaşmayı bekleyerek soyunma odasına giderken etrafı dikkatlice taradım. Tüm müdavimler buradaydı. Damarlı spor salonu kardeşler. Harika vücut geliştirmeci kadın, etkileyici, ödüllü, rekabete hazır formuna aynada hayran kalarak bir fırtına gibi esneme yapıyordu. Ama Squat Standı Hırsızından eser yoktu.

Kafamı kaldırmadan, günün çalışmalarını çekmekle ilgilendim. Ama salona her uzun boylu ve kaslı bir adam girdiğinde midem kasılıyordu ve çekimi tekrarlamak zorunda kalıyordum. Gardımı almış, onun ortaya çıkmasını bekliyordum. Ama çıkmadı.

Doğruyu söylemek gerekirse rahatlamıştım. Dün olanlardan sonra yüzüne nasıl bakacaktım? Kesinlikle hayatımın en ateşli anıydı, üstelik tüm bu süreçte kıyafetlerim üzerimdeydi. Aslında biraz daha ileri giderek seksten daha iyi olduğunu bile söyleyebilirdim. Düşünmediğimi söylemek yalan olurdu. Tüm gece ve gündüz boyunca.

Maalesef yüzde doksan ihtimalle, onun üzerine atlamak için telefon hırsızlığını uydurduğumu düşünüyordu. Bu da beni sadece umutsuz ve seks delisi bir manyak gibi göstermekle kalmıyordu, ayrıca o kel adam içeri girip olanları bölmeseydi neler yaşanırdı diye düşünmeden edemiyordum. Daha da ileri gider miydik? Dolaplara yaslanmış ve bacaklarım halat gibi beline dolanmışken birbirimize deli gibi sürtündüğümüz göz önüne alınırsa, muhtemelen giderdik. Daha da kötüsü, kendimi keşke yapsaydık diye düşünürken buldum ve bu kaçamak yok kuralıma kesinlikle aykırıydı.

Aslında seks yapmasak da Tinder'da karşıma çıkan kimse bana daha önce... *bunu* hissettirmemişti. Bana adını bile söylemeyi reddeden bir düşman olması bir yana.

Spor salonundan çıkarken onunla ilgili aklımda kalan düşünceler için kendimi cezalandırıyordum, antrenmanımdan dolayı kalçalarım yanıyordu. Karnında kaç baklava olduğunun veya V çizgisinin derinliğinin bir önemi yoktu, o adamı düşünmeye direnmem gerekiyordu.

Eve yarım blok kalmışken aklım varsayımlarla doluydu. Ya benden kaçıyorsa? Öyle olmalıydı. Ya durum buydu ya da korkunç bir hastalığa yakalanmıştı, belki de bir kazada ölmüştü.

Yine de kaçması en mantıklı açıklamaydı. Günlerce aynı sa; spor salonuna geldikten sonra aniden programını değiştirm tesadüf değildi. Belli ki benimle yüzleşmek istemiyordu.

Belki de tuhaflığa katlanamıyordu; tıpkı Tinder Joe'yu gör gümde ortadan kaybolmayı dilediğim zamanki gibi, bu arad da hâlâ ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Lobideki postaları kontrol ederken ve elimde el ilanları, fa ralar ve devasa bir sponsorlu protein bar paketiyle daireme derken Squat Standı Hırsızını aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ön kapıyı açar açmaz, beklenmedik bir şekilde beni par gözlü, yeni perma yaptırmış Büyükanne Flo elinde hamura l lanmış bir çırpma teliyle karşıladı. Üzerinde Tara'nın GÖTl HADİ yazan un kaplı önlüğü vardı.

Büyükanne Flo'nun neden benim dairemde olduğunu b soramadan, elindeki çırpıcı beni boğarcasına boğazımdan aş indi. "Tereyağının tadını alıyor musun?" dedi büyükannem, p lak ela gözleri, nöbet geçirten floresan ışıkları altında son tutsa larını sorgulayan bir ajan gibi benimkileri delip geçiyordu.

Dramatik bir şekilde öğürdüğümde, insafa gelip çırpıc çekti. "Ah, evet. Tereyağının tadını alıyorum. Neden?" diye s duğum sırada, bir yığın kitap arasında kanepede kıs kıs gül Tara'yı gördüm.

Tara Instagram furyasında beni takip etmişti. Yılda 483.3 kitap okuyan ve yorum yazan bir kitap fenomeniydi. Binle takipçisi vardı ve çıkacak kitapların reklamını yapmasını ve celemesini isteyen yayıncılardan yığınla ücretsiz kitap post alıyordu. Oturma odamı kitaplarla doldurmak yerine kitaplar odasında tutmasını hatırlatmak ikinci işim haline gelmişti. Ta Instagram hesabından biraz para kazanıyordu ama kesinlil tam zamanlı bir iş ruhsatı gerektirecek kadar değildi, onu a nemle babamın tepkisinden kurtaran tek şey buydu. Çocuk h

tanesinin yenidoğan servisinde kadrolu hemşire olarak "uygun" bir işi vardı zaten.

Cevabımdan tatmin olan büyükannem hızla mutfağıma döndü, konuşmaya devam ediyordu. "Kilise yemeğinde Janine, Ethel'e kurabiyemin *hazır alınıp alınmadığını* sordu. Cesarete bak!"

Janine Fitzgerald, büyükannemin kilisedeki can düşmanıydı. Hikâyeye göre, rekabetleri gıpta ile bakılan bir kilise sırası yüzünden başlamış ve özellikle dramatik bir Mukaddes Kitap tetkikinden sonra hepten kötüye gitmişti. Büyükannem, Janine'in vaazlar sırasında kasıtlı olarak görüşünü engellemek için ellerini havada tutmayı nasıl sevdiği hakkında uzun soluklu bir laf kalabalığı yaparken, onu sadece yarım kulakla dinledim.

Kendimi kanepede Tara'nın yanına attım. "Ne zamandır burada?" diye sordum alçak sesle.

"İki saat oldu. Şehirde işi olduğunu söyledi. İçeriye girdiğinde çıplaktım. Kapıyı çalma zahmetine bile girmedi."

"Evimde neden çıplak geziyorsun?" diye fısıldadım öfkeyle. "Hem bugün senin hastanede nöbetin yok muydu?" Koşu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve açılmamış mektupları sehpanın üzerine fırlattım.

İlk sorumu başarıyla görmezden gelerek başını iki yana salladı. "Vardı. Eve erken yolladılar."

Yüzündeki ifade bambaşka bir hikâye anlatıyordu, o yüzden sessizce bekledim.

"Patlayıcı yeşil ishalin talihsiz kurbanı oldum."

Elimle ağzımı kapatıp kahkahalarımı bastırmaya çalışırken, Arkansas'taki online bir danışan için egzersiz planıma başlamak üzere dizüstü bilgisayarımı açtım. "Bu, bütün gün duyduğum en iyi şey."

"Çok kuvvetliydi. Sen olsan bayılırdın," dedi ciddi bir yüzle.

"Her neyse, büyükannem neden burada?" diye sordum.

Tara gıybete hazır halde ağzını açtı ama büyükannem elin de kurabiyelerle mutfaktan çıkınca durdu. Büyükannem tabağı "aşırı sıska" olarak gördüğü ve her an "yok olma" tehlikesiyle karşı karşıya olan Tara'nın önüne koydu.

Koltuğuna yerleştikten sonra yan sehpada duran minik bitkilerimden biri dikkatini çekti. Belli ki durumunu beğenmemişti. Tara'nın çayından kalanları dikkatsizce üzerine döktü. Geçmiş olsun canım çiçeğim. Büyükannem bitkileri yaşatan türden biri olmamıştı hiçbir zaman.

"Bildiğiniz gibi, bu yıl Paskalya'yı iptal ettim," diye söze başladı, kelimelerini dikkatle seçiyordu. Koltuğumda çıkmış gevşek bir ipi çekerek oyalandı.

Bilgisayarımın ekranını biraz indirerek tüm dikkatimi ona verdim. "Gerçekten kumarhaneye gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben... biriyle *birlikteydim.*"

"Biriyle mi?" diye sorduk Tara'yla aynı anda.

Bize elini gösterdi, yüzük parmağında üzerinde yakut benzeri bir taş olan zarif bir sarı altın yüzüğü sergiledi. "Nişanlandım." Tepkimizi görmek için gardını almış gibi nefesini tuttu.

Tara sevinç çığlıklarıyla ayağa fırlayıp büyükannemi ezercesine kucaklarken, ben kanepeye yığıldım ve dizüstü bilgisayarımı yere düşmeden son anda yakaladım. Aklım onun söylediklerini idrak etmeyi reddediyordu. *"Nişanlanmış mı?"* Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Büyükannemin yanında düşünebildiğim tek adam dedemdi. O üç yıl önce kemik kanserinden ölmüştü ama büyükannemin birileriyle görüşeceğini hiç düşünmemiştim. Hatırlıyordum da uyumlu pijamalarla yan yana oturup her akşam *Çarkıfelek* veya *Kiziko* izlerlerdi. Ya da dışarıda çılgın gece geçirmekten anladıkları, bir Salı vaazına katıldıktan sonra saat sekizde eve gidip bir torba Chex Mix'i yutmak ve bir yandan da kiliseye giden arkadaşları hakkında dedikodu yapmaktan ibaretti.

"Biriyle çıktığını bile bilmiyordum." Kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa fazlasıyla tuhaf geldi. Tara'ya döndüm. "Sen biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Tara. "Ama komik değil mi? Büyükannemin bizden daha hareketli bir aşk hayatı var." Parmağında eskiden bulunan devasa prenses kesimli pırlantanın bıraktığı boşluğa bakıyordu. İlişkisinin bitmesindeki en kötü yanlardan biri yüzükten vazgeçmekti galiba.

"Kiminle evleniyorsun?" diye sordum, dikkatimi şu anki gündeme çevirerek.

"Martin Ritchie," dedi büyükannem, sevgi dolu bir ceylan yavrusu gibi gülümseyerek.

Tara lafa karıştı. "Ah! Onu tanıyoruz. Senin sokağın aşağısında oturan adam, değil mi?"

Büyükannem gururla başını salladı. "Ta kendisi."

"O adam mı? Gerçekten mi? Dedemle beraber bocce* oynadığınız bıyıklı adam?" Zihnimde seksenlerden kalma kalın, porno yıldızı bıyığının bulanık bir görüntüsü belirdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman çizgili polo tişört giyerdi.

Büyükanne Flo, Martin'in ne kadar aktif olduğu konusunda bir şeyler geveledi. Tekneler ve tenis hakkında bir şeyler. Cod Burnu'ndaki hafta sonu kaçamağını ayrıntılarıyla anlatırken gözleri buğuluydu ve duygulandı. Deniz mahsulleri. Onu denizin tutması. Adamın sarsılmaz desteği. Gün batımında romantik evlilik teklifi. Tek kelimeyi bile idrak edemedim. Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Ailemizin Paskalya geleneğini iptal etmesine üzüldüğümden değildi. Onun ikili bir hayat sürdüğü gerçeği yüzündendi.

---

* Demir bilyelerle oynanan bir oyun ve spor dalıdır. (ç.n.)

"Vay be. Şoke oldum. Ama senin adına sevindim," dedim zorlama bir tatlı torun gülümsemesiyle. "Düğün ne zaman?"

Omuz silkti. "O kadar ilerisini konuşmadık. Bir yaz düğünü güzel olur ama çok az zaman var. Müsait bir mekân bulmak zor olur."

Tara'nın gırtlağından çıkan hırıltılı nefes yüzünden irkildim. Ölümcül bir hastalığa derman bulmuş gibi görünüyordu. "Amaa Tanrım. Benim düğün mekânı hâlâ duruyor. The Shareton Tedarikçilerimin çoğu da öyle."

Büyükannem gözlerini kırpıştırdı. "İptal ettirmediniz mi?"

"Henüz değil. Depozito ödemiştim ve düşündüm ki... belki de bir ihtimal Seth fikrini değiştirir." Durdu, çenesi titriyordu. "Ama değiştirmeyecek. Yani istersen hepsi senin olsun. O kadar para ve plan da boşa gitmez böylece."

Bu tuhaf teklifi düşünürken büyükannem ince kaşlarını daha da çattı.

Bilgisayarımı sıkıca kavrayarak Tara'nın anlaşılmaz ifadesini inceledim. "Senin için sorun olmayacak mı?" Dürüst olmak gerekirse, benim düğün tarihimde, benim dekorum ve müziğimle, benim olmam gerektiğini bilerek başka birinin benim mekanımdaki mihraba yürüdüğüne tanık olsam ne hissederdim bilmiyorum.

"Olmayacak gerçekten." Tara samimi görünüyordu. Omuzlarını indirişine bakılırsa, sanırım biraz rahatlamıştı bile. "Biliyorsun babam onaylar. *Sorumlu ve ekonomik* bir çözüm olur." Babamın sesini taklit etti.

Büyükannem gülümseyerek kabul etti. "Biliyor musun, sanırım sana bu konuda katılıyorum. Bunu önce Marty ile konuşmam gerekecek ama eminim ki bu fikir hoşuna gidecektir."

O ve Tara duygusal bir şekilde sarılırken, büyükannemin ne giyeceğini hayal etmeye çalıştım. Geleneksel bir gelinlik giyecek kadar ileri gider miydi? Balo elbisesi? Bir çeşit zarif pantolon ta

kımı? Her şey tuhaf ve hayal etmesi neredeyse imkânsızdı; çünkü onun artık neredeyse imzası haline gelen Büyükanne kıyafetlerini giydiğini görmüştüm sadece. Önü doğa desenleri ile süslenmiş olanlardan. Bir çift dalgıç kuşu. Bir akçaağaç yaprağı. Bir tilki. Ama kesinlikle gelinlik değil.

"Ah, bundan bahsedince aklıma geldi," dedi büyükannem, ellerini birleştirerek. "Yarın akşam planınız var mı?"

"Sanmıyorum." Başımı kanepenin arkasına yaslayıp gözümü tavana dikerek, sessizce hayatın büyükannemin Tara'nın düğününü devralmadığı daha basit bir zamana dönmesini diledim. Daha da iyisi, rasgele kaçamaklara tövbe ettikten sonra spor salonunda isimsiz düşmanıma tırmanmadığım zamanlara. Sert bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Güzel. Martin'in ailesiyle tanışmanızı istiyorum. Mamma Maria'da rezervasyon yaptırdık."

Gecemi yabancılarla sosyalleşerek geçirme düşüncesiyle uzun bir iç çektim. Tara, hevessiz yanıtımı yüzüğü överek ve araya ayrıntılı düğün konuşması serpiştirerek toparladı. Hâlâ şoktayken yarı heyecanlı görünmek için tuhaf bir şekilde başımı sallayıp ciyakladım. Büyükannem sonunda kurabiyelerinin geri kalanını (Martin için) topladı ve gitti ancak gitmeden önce hatları görünen malum yerime doğru işaret ederek taytımı onaylamadığını gösterdi.

"Crystal." Kapı kapanır kapanmaz Tara bana süslü bir yastık fırlattı. "*Zor Baba* tavrını Martin'de deneyeyim deme. O tatlı bir ihtiyar."

Yastığı ona geri attım. Dizinden sekip yere düştü. "Ona Robert De Niro'luk yapacağımı nereden çıkardın? Benim yalan dedektörü testim yok ki."

"Henüz." Duraksadı. "Ve az önce yaptığın şey yüzünden. Anaç tavuk moduna giriyorsun. Herkes için."

Geri çekildim. "Hayır. Girmiyorum."

Sanki bu, gündeme getirmek istediği bir şeymişçesine bar keskin bir bakış attı. "Çıktığım her erkekten nefret ettin. Seth'i senden korktuğunu biliyor muydun? Muhtemelen ilişkimizin altı ayına kadar onunla tek kelime bile konuşmadın. Ve o zama da sadece sebze doğrayıcısını ödünç istemiştin."

Ona dik dik baktım. Doğrayıcıyı geri vermemiştim. Muhtem len kabak makarnası diyetimin temel bir parçası haline geldiğin den ve ayrıca Seth'in berbat edeceğini bildiğim içindi. Ama belki de Tara'nın haklı olduğu bir nokta vardı. Mutlu olmak için ikinci bi şans bulan büyükannemi üzmek, isteyeceğim son şeydi.

"Kibar olacağım. Söz."

Yedinci Bölüm

Martin'in artık bıyığı yoktu. Yarım saat boyunca gözlerimi dikip dudağının üzerindeki çıplak tene ve boynundaki kocaman bene baktım. Benin ortasından birkaç tane kıl çıkmıştı ve onları çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Aile üyeleri restorandaki özel odaya girerken, onlar hakkında gevezelik ediyordu. Yeğeninin çocuğunun yurttaki odasında asbest hastalığıyla uğraşmasına rağmen Duke'taki son sömestrinde her dersten A alması gibi, hayatlarındaki hiçbir detayı atlamıyordu.

Aileleri birbirine tanıtarak buzları eritmeye çalıştığının farkındaydım. Ancak en büyük kızının en son zona atağının kapsamını öğrenmek, dört çeşitten oluşan İtalyan yemeği öncesinde yapılacak ideal sohbet sayılmazdı.

"Crystal, bir dakika gelebilir misin?" diye annem araya girdi. Dirseğimden tutup çekerken, Martin'e kocaman sahte bir gülümseme yolladı. Özellikle de memnuniyetsiz olduğu zamanlarda, yüz ifadesini kontrol altına alamama özelliğimi ondan almıştım.

"Efendim?" diye fısıldadım, ona doğru eğilerek.

Annem, masanın her iki yanına bölünmüş oturan aileler arasındaki tuhaflığa bakarak gergin bakışlarını mum ışığının aydınlattığı odada dolaştırdı.

Anne tarafım olan McCarthy'ler resmi bir topluluktu. Küçük bir gruptuk; çünkü annem sadece erkek kardeşiyle iki çocuğunu çağırmıştı. Baba tarafım Chen'ler gibi aşırı yaygaracı değildik.

Büyükannemin uzun koltukta boylu boyunca Martin'in üzerine uzanıp Tyra Banks'ten daha zorlayıcı pozlar vermesi karşısında herkes fazlasıyla rahatsız olmuştu ama sakin ve kontrollü kalmaya çalışıyorlardı. Martin bütün akşam onu utanç verici sevgi gösterilerine boğmayı kesmedi.

Martin'in ailesi, standart beyaz, ayakları yere basan, Orta Batılı, Amerika'da doğup büyümüş bir kalabalık gibi görünüyordu. Üç çocuğu, onların da yetişkin çocukları ve bir grup kardeşi vardı; hepsi de kulübeler ve yaklaşan balık tutma sezonu hakkında coşkuyla konuşuyorlardı. Ayrıca açık bardan yararlanıyor, neşeyle birbirlerinin sırtına vuruyor ve bu oda için birkaç desibel yüksek bir sesle bağırıyorlardı.

"Sadece seni zona muhabbetinden kurtarmak istedim." Annem göz kırptı ve kaküllerini gözünün önünden çekti. Bir kez sohbet ettikten sonra, Martin'in her şeyi anlatan türden biri olduğunu anlamıştım. Dedemin aksi ve ketum halinin tam tersiydi.

"Bütün bu olanlar hakkında nasıl hissediyorsun?" diye sordum anlayışla. Bu haberi en zor sindiren oydu. Dedeme çok yakındı. Tara, annemin iyi olduğunu söylemişti ama benim Robert De Niro'ya bağlayıp da tüm yemeği mahvedeceğime dair girdiği paranoya yüzünden ona güvenmiyordum.

Annem şampanya kadehiyle ilgilenerek, yine zorlama bir şekilde sırıttı. "İyiyim. Neden olmayayım? Büyükannen mutluysa, ben de mutluyum." Belli ki Tara abartmamıştı.

Annem doğru söylüyordu. Büyükannem üzerinde altın renkli dantel elbise ve uyan bir şalla dururken oldukça hayat dolu

görünüyordu. Kısa gri saçları eski moda buklelerle düzgünce yapılmıştı. Ona hayatının ışığıymış gibi bakan Martin'in kolunun altında, Julia Roberts kahkahası atıyordu.

"Bu akşam çok güzelsin." Annem lacivert elbisemi inceledi. "Seni taytların dışında bir şey giyerken göreli epey oluyor." Ne kadar inkâr etse de yaptığı bu yorum kariyer seçimime karşı bir itiraz taşıyordu.

"Biliyorsun, hayatımın geri kalanında toparlayıcı taytlardan başka bir şey giyemem," dedim, bu konuya girmenin ne yeri ne zamanı olduğuna karar vererek. Lululemon markası, yüzlerce kadını toparlayıcı taytları denen o muhteşem, hayatlarını değiştiren rahatlığa kavuşturduğum için bana ödeme yapıyordu. "Bu akşam Hillary yok mu?"

Annem kederle iç çekince, soruyu sorduğuma anında pişman oldum. "Restoran, onun rehber köpeği olduğunu ispatlayan belgeler olmadan girişine izin vermiyor."

Ona sert bir bakış attım. "Anne, o bir rehber köpek değil. İnsanlara bunu söylemekten vazgeçmen gerek."

Annem göğsünü tuttu, *bunu söylediğim* için dehşete düşmüştü. "O benim için terapi köpeği gibi."

"Bu konuyu konuştuk. O gerçek bir sertifika, biliyorsun. Bazı insanlar geçerli sağlık sorunları nedeniyle onlara ihtiyaç duyuyor. Sadece köpeğine takıntılı oldukları ve sinir krizi geçirmeden onları yalnız bırakamayacakları için değil."

Annemin bu fikre katılmadığı açıktı, karşı çıkarak gözlerini devirdi. Büyükannem yemeğe oturma vaktinin geldiğini duyurken, annem şampanyasından kalanı kafasına dikti.

Aile yemeklerinde hep yaptığı üzere, herkes için isim kartı yapmıştı. Bugün erken saatlerde Tara ve annem tarafından ustaca hazırlanmış parlak renkli düğünçiçeği aranjmanlarının arasında duruyorlardı.

Ne yazık ki aile üyeleri, birbirimizi tanımamıza yardımcı ol mak için iki veya üç kişide bir kasten karıştırılmıştı. İçine kapa nık birinin en kötü kabusuydu.

Martin ile akıcı kaligrafiyle yazılmış kartta yazan *Scott*'ın ot tasına oturma zevki bana aitti. Bu gece tanıştığım tüm Ritchi aile üyeleri arasında Scott adında biriyle tanıştığımı hatırlamı yordum. Garsonlar salatayı servis etmeye başladığında, Scott'ın hariç masadaki bütün koltukların dolu olduğunu fark ettim.

Martin, Sezar salatasını yerken bana doğru eğildi, ağzından fırlayan birkaç ekmek kırtırı parçası tehlikeli biçimde bileğime yakın bir yere düşünce, elimi masa örtüsünün güvenli sığınağı nın altına çektim. "Torunum Scotty'nin yanında oturacaksın" Oturma düzeni konusunda büyük ikramiyeyi vurmuşum gibi bana parlak bir gülümsemeyle baktı. Aman ne hoş.

Babamın, Martin'in oğluyla masanın üzerinden coşkulu bir beşlik çakmasıyla dikkatim dağıldı. Babam yabancılarla dolu bir odaya girip on beş dakika sonra yeni, ömür boyu sürecek kanka larla çıkabilen insanlardan biriydi. O mükemmel bir dışa dönük kişilikti, sosyal bir toplantıya ilk gelen ve her zaman en son ayrı lan kişi olurdu.

"Görünüşe bakılırsa Scotty biraz geç kaldı," dedim, yanımda ki boş sandalyeye bakarak.

Saçları şık küt kesimli, yeşil gözlü bir kadın –Martin bize gelini Patricia olarak tanıştırmıştı– çaprazımda bana doğru döndü. "Var diyası biter bitmez geleceğini söyledi," dedi saatine bakarak. Rahat sızlıkla burnunu buruşturunca, onun annesi olduğunu düşündüm

"Torunum itfaiyeci," diye gururla beni bilgilendirdi Martin. "Ailenin izinden gidiyor."

Martin'e bakarak onun kırk yıl önce itfaiyeci olduğunu gözü mün önüne getirmeye çalıştım ama işe yaramadı. "Onunla gurur duyuyorsundur."

Martin'in diğer tarafından büyükannem göründü. "Ah, Tara, Scotty demişken. Onu görene kadar bekle. Tam gözlere ziyafet."

Tara'yla oturduğumuz yerde kıpırdandık. Tara'nın bozulan nişanından sonra, büyükannem ona çöpçatanlık yapmaya takmıştı.

Büyükannemin beni rasgele erkeklerle ayarlamasını istediğimden değildi. Ama prensip olarak, bir keresinde neden *bana* tuzak kurmaya çalışmadığını sordum. Bana "bağımsız tiplerden" biri olduğumu söyleyerek elini salladı. Ardından *yüzümü* övüp ailemin mükemmel bir karışımı olduğumdan ve annemin ela-altın rengi gözlerine sahip olmamın ne kadar nadir olduğundan bahsederek devam etti. "Yüz güzelliğime" iltifat etmek, insanlar saçma bir yanılgıyla vücudumla ilgili bir güven artışına ihtiyacım olduğunu varsayarak bunu telafi etmeye çalıştıklarında tipik olarak karşılaştığım bir durumdu.

Tara'nın iyiliği için, ilgiyi onun bekarlığından uzaklaştırmaya çalıştım. "Scott bu kadar çekiciyse, neden bekar?" Herkesin şaka yaptığımı anlamasını sağlamak için sırıttım.

"Değil." Martin başıyla Patricia'yı işaret etti. "Profesyonel bir artistik patinajcıyla çıkıyor. Diana. Değil mi, Patricia?"

Patricia başını salladı. "Yaklaşık altı aydır birlikteler. Gerçi şimdi kız turnede *Disney on Ice* yapıyor," diye ekledi, dikkati dağılmış bir şekilde saatine bir kez daha bakarak. "Onu beklemek zorunda kalmanızı istemem. Her zamanki gibi muhtemelen hâlâ iştedir."

Martin omuz silkti. "Görev beklemez."

Bu gecikmiş Scott karakterine karşı rahatsızlığım ancak Martin dışında kimsenin salatalarına henüz dokunmamasının tek sebebinin o olduğunun onaylanmasıyla arttı. Saat yedi buçuk olmuştu çoktan. Bu gece, en geç yedide, büyük bir yemek yenir beklentisiyle az yemiştim. Kokteylleri ve mezeleri neden geciktirdiklerini merak ediyordum.

Martin elini büyükannemin sandalyesinin arkasına koyduktan sonra şakağına bir öpücük kondurdu. "Başlarsak Scotty so-

run etmez. Ben devam edip konuşmama başlayacağım." Kum peçetesini önündeki masaya fırlattı, elinde kırmızı şarap kad hiyle ayakta dikildi. Herkes dikkatini ona çevirdi.

"Yemekten önce, bu akşam geldikleri için aileme ve Flo'nu ailesine, bize bütün bir düğünü bahşettiği için Tara'ya teşekkü etmezsem pişman olurum," diyerek göz kırptığında Tara'nı başına gelen talihsizliğin altını bu akşam beşinci kez çizmişti Herkes rahatsız bir şekilde kıkırdarken Tara'nın salata çatalın tutan eli bembeyaz kesildi.

"Bunu herkes biliyor mu bilmiyorum ama Flo ve ben aynı il kokula gittik. Sekizinci sınıfa kadar sınıf arkadaşıydık. Küçük ör güleriyle sınıfın açık ara en güzel kızıydı," dedi şefkatle. "Ben..."

Martin'in konuşması, özel odamızın kapısı açılınca kaba bi şekilde kesildi.

Ritchie'ler coşkuyla hep beraber bağırdılar, "Scotty!"

Gözlerim, kapının neredeyse tüm genişliğini kaplayan iri fi güre takıldı. Orman yeşili gözler. Chris Evans'ın yüzü.

Olamaz.

Bu Squat Standı Hırsızıydı.

Squat Standı Hırsızı *Scott*'tı.

Yer yarılıp da içine girmeyi o an istediğimden daha fazla dile diğim oldu mu, bilmiyordum.

Sekizinci Bölüm

Evren resmen bana karşı komplo kurmuştu. Geçmiş hayatımda ciddi anlamda berbat şeyler yapmış olmalıydım.

Daha çok Squat Standı Hırsızı olarak bilinen Scott, spor kıyafetleri ve yüzünü gölgeleyen şapkası olmadan neredeyse tanınamaz haldeydi. Dalgalı saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi ve geriye doğru taranmıştı. Sıcak mum ışığının altında, gözlerinin derin mücevher tonu zümrüt gibi parlıyordu. Açık mavi düğmeli bir gömlek ve bej pantolonun üzerine spor bir ceket giymişti ve hepsi de haksız bir hoşlukla üzerine oturuyordu.

Beni büyükbabasının yanında görünce kapı pervazına tutunarak bir adım geriledi. Belli ki bu benim için olduğu kadar, onun için de şok ediciydi. Aslında arkasını dönüp restorandan koşarak çıkmasını bekler gibiydim.

En son birbirimizin yanında bulunduğumuz o terli bedenlerimizin her bir santimetrekaresi birbirine bastırılmış anı hatırlayınca, onu burada görmek sarsıcıydı.

Karnıma ağrı girerken Martin oturduğu yerden neşeyle "Scotty! Oğlum!" diye haykırdı.

Bana hayatımın en iyi öpücüğünü veren adamın bekar olmadığının tam olarak farkına varırken aklım karıştı. Adam sahiplivmiş. Bana baktığında gözlerindeki samimiyet koca bir yalanmış. Saçmalıktan başka bir şey değilmiş. Akademi Ödüllü bir performanstı.

Daha da kötüsü, artistik patinajcı kız arkadaşı Diana için üzüldüm. Aldatılmayla gelen ihanet, kalp kırıklığı, öfke ve değersizlik hissine fazlasıyla aşinaydım. Geriye dönüp baktığımda Neil'ın eski sevgilisi Cammie'ye resmi olarak dönmeden önceki birkaç haftalık sürede görüştüklerinden şüphelenmek için nedenlerim vardı. Yapmak isteyeceğim son şey, başka bir kadın için *öteki* kadın olmaktı. Suçun sorumluluğu üçüncü tarafa ait olmazdı. Ama öykünün hiçbir yerinde yer almak istemiyordum.

Scott aldatıcı gözlerini benim üzerimden çekip dedesine sıcak ve içten bir şekilde gülümsedi. Masanın etrafından dolaşıp Martin'i kendine çekerek sevgiyle sarıldı. "Geç kaldığım için çok üzgünüm. Vardiyamın sonunda bir yangın ihbarı geldi."

"Ne oldu?" diye sordu Martin.

"Birkaç çocuk mutfakta yangın çıkarmış. Aileleri evde değilmiş. Komşuları 911'i aramasa kötü sonuçlanabilirdi. Hepsi sarsılmıştı. Çok küçüklerdi. İyi olduklarından emin olmak için tüm ekip başlarında bekledik," diye alçakgönüllü bir tavırla böbürlendi.

Boğazımdan hafiften duyulabilir bir homurtu çıktı. Beynim, ahlaki açıdan yozlaşmış Squat Standı Hırsızının küçük, titreyen çocukları rahatlattığı görüntüsünü kabullenmedi. Abartıyor olmalıydı. Aslında düşük belli şortuyla evde oturup tembellik ettiğine bahse girebilirdim. Çeşit çeşit protein tozunu düzenlerken veya aynada kendi yansımasına hayran kalırken saatin nasıl geçtiğini fark etmemişti muhtemelen.

Martin gururla elini salladı. "Aferin sana. Beni gururlandıracağını her zaman biliyordum."

Scott, sahte kahraman dayanışmasıyla başını salladı ve sonra dönüp insanların hayatlarını yangınlardan kurtarmak için kullanıldığını daha yeni keşfettiğim... ve beni kaldırıp dolaplara yaslamak için kullandığını bildiğim pazılarla büyükanneme sarıldı. "Flo, harika görünüyorsun," dedi, gözlerinin kenarları hafifçe kırışarak.

Scott'ın ona erdemli ve çekici bir şekilde gülümsemesi beni rahatsız etmekle kalmadı, aynı zamanda *benim* büyükannemi zaten tanıyor olması canımı da sıktı.

Alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissettim. Bu bana lise arkadaşım Kelsey'nin üniversiteye gittiğimizde İngilizce öğretmenimizle çıkmaya başladığı zamanı hatırlatmıştı. Ne kadar uygunsuz ve ürkütücü olmasının dışında, yurt odamızdaki partilere gelmesi çılgınca tuhaf hissettiriyordu. Asla ve asla kesişmemesi gereken iki ayrı dünya gibi.

Scott yine gözlerime baktı. Tam olarak benim yanımda duran boş sandalyeye, *kendi* sandalyesine baktığında âdemelması hareket etti.

O oturmadan önce Martin bizi tanıştırdı. "Scotty, bu Flo'nun güzel torunlarından biri, Crystal Chen."

Elini uzattığında Scott'ın kibirli ifadesinin ortasına bir tane çarpmak istedim. "Scott Ritchie. Tanıştığımıza memnun oldum, *Crystal*," dedi hiç tanışmamışız gibi. Kırk sekiz saat önce spor salonunun soyunma odasında şehvetin içine düşmemişiz gibi.

O an oracıkta sadakatsizliğini yüzüne vurmak istedim. Ahlaksızlıklarını ortaya sermek. Ama bundan akıllıydım. Yapmak istediğim son şey büyükannemin yemeğini mahvetmekti, özellikle de Tara'ya yapmayacağıma dair söz verdikten sonra. Bu yüzden derin bir nefes alıp çenemi tuttum. "Ben de," dedim resmiyetle.

Yanımdaki sandalyeye otururken şüpheyle onu süzdüm. Antrenman sonrası terliyken güzel koktuğunu düşünmüştüm ama şu an hüsrana uğratacak kadar harika kokuyordu: buharlı bir duş fantezisi gibi. Kesinlikle yeni duş almıştı, çünkü yeşil sabun kokuyordu. Erkeksi. Hafif baharatlı. Fazlasıyla çekici. Belli ki bu hiçbir pişmanlık duymayan soğukkanlı bir sahtekarın kokusuydu.

Vücudum bir haindi. Onun sadece yakınlığı bile, ayak parmaklarıma kadar bütün uzuvlarıma bir enerji uğultusu göndermişti. Ben sandalyeme tekrar yerleşirken Patricia ona sert bir anne bakışı fırlattı, bu bakışın sessizce *"Kendi büyükbabanın nişan yemeğine geç kalmaya nasıl cüret edersin?"* diye bağırdığını görebiliyordum.

Ben ona bakmayı reddederken Martin konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Söylediğim gibi, Flo'yu birinci sınıftan beri seviyorum. Teneffüste şapkamı çalıp geri vermeyi reddettiği günden beri. Muhtemelen benimle anlamlar konusunda tartışacaktır ancak ilkokulun sonunda, Ned Reeves için benden ayrılana kadar istikrarımızı koruduk." Özlem dolu bir gülümsemeyle büyükanneme baktı.

Büyükannem oturduğu yerden onun koluna vurdu. "Peggy Fenton'ı öptüğün için senden ayrıldım."

İkisi kıkırdadı ve Martin devam etti. "Her neyse, birkaç yıl ayrı kaldık... Epeyce." Sesi çatladı. "Hayatımızın çoğunu sevgi dolu arkadaşlar olarak geçirdik ama ona her zaman derinden değer verdim. Roger'ı ben de severdim." Ailemin her bir üyesine teker teker baktı. "Flo'ya onun elli yedi yıldır baktığı kadar iyi bakacağıma söz veriyorum."

Herkes *aww* mıdalarıyla kibarca alkışladıktan sonra büyükanne kadeh kaldırdı.

Şarap kadehimi kaldırıp robotik bir şekilde Scott'ınkine tokuştururken şoktaydım. Martin birinci sınıftan beri Büyükanne

Flo'ya âşıkmış. Ne kadar sevimli ve taşralı aşk şarkılarına layık olsa da tek düşünebildiğim dedemdi. Tara'yla onların evindeyken, Martin'in uğradığı zamanlar aklıma geldi. Büyükannemin ondan ne kadar çok bahsettiğini düşündüm. Onu bir arkadaşı olarak bu kadar iyi tanıyor olmam bile, daha fazlası olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Martin'in de bir karısı vardı ama hatırladığım kadarıyla en az on yıl önce vefat etmişti. Büyükbabamı Martin'le aldatmış olabilir miydi? Martin'i seviyor muydu? Bunca zamandır?

Büyükannemle dedemin ilişkisini her zaman hayranlıkla izlerdim. Dedem her cuma ona çiçek getirirdi. Bu konuda görünüşte huysuz davransa da büyükannem için her zaman özel yemekler yapardı, sadece çiğ, bitki bazlı bir diyetle beslendiği bir aşamadan geçtiğinde bile. Her şeyin sahte olup olmadığını merak etmeye başladım. Ve şimdi Sahtekâr Scott'ın varlığıyla uğraşmak zorundaydım.

Ailemin geri kalanının Martin'in konuşmasına tepkilerini ölçmeye çalıştım ama başka kimse rahatsız görünmüyordu. Annem, mutfakta çapraz kontaminasyonu nasıl önledikleri konusunda garsonlarla aktif bir şekilde sohbet ediyordu. Tara, büyükannemle derin bir sohbet içindeydi. Babam hâlâ Martin'in oğluyla kanka gibi görünen bir muhabbet halindeydi.

Şarap mı etkilemişti, bilmiyordum ama sıcak iğne gibi batmaya başladı; büyükannemin yeni aşkıyla Sahtekâr'ın arasında sıkışmış durumdaydım. Aniden ayağa kalkınca kucağımdaki peçete yere düştü, tuvaletlere giden loş koridorda sallanarak ilerledim. Parmak uçlarımda hissettiğim duvar soğuktu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, derin bir nefes alıp verdim, içimdeki antisosyal canavarı geçici olarak kilit altına almaya çalıştım. *Akşam yemeğini bitir*, dedim kendi kendime. *O zaman eve gidebilir, yatakta kıvrılabilir ve tüm gerçeklerden kaçabilirsin.*

Derin nefes alırken, burnuma o malum yeşil sabun kokusu geldi. Bakmadan bile Scott'ın yaklaştığını anlayabiliyordum.

Merakla gözlerimi açınca onun gerçekten de tam önümde durduğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle, yüzümü incelerken "Biraz solgun görünüyorsun. İstersen sana biraz su getirebilirim." Elleri cebinde topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

"İyiyim. Sadece biraz uzaklaşmak istedim," dedim, kestirip atacak bir cevap düşünemeyecek kadar endişeliydim.

Bunu yemediğini gösterircesine başını hafifçe yana eğdi ama peşini bırakmaya karar verdi.

"Bugün salona gelmedin. Dün de." Ben daha durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Bu da endişeli ifadenin yok olup, yerine tatmin dolu bir sıntışın gelmesine neden oldu. "Spor salonunda beni mi özledin?" Kendini beğenmişin tekiydi, komodininin üstünde çerçevelettiği selfieleri vardı muhtemelen.

Dudak büktüm. "Hayır, seni özlemedim."

"Kesinlikle özlemişsin. Birazcık." Zahmetsizce güldü, bakışları elimdeki telefonuma kaydı. "Görüyorum, sonunda telefonuma kavuşmuşsun. Bende değilmiş," diye ekledi.

Boğazımı temizleyip sırtımı dikleştirerek söylediklerinin son kısmını görmezden geldim. Yanıldığımı itiraf etmektense ölürdüm. "Spor salonuna benimle aynı saatte gelmeye başlayan sendin."

"İtfaiye istasyonundaki spor salonu önümüzdeki birkaç ay boyunca tadilatta. Excalibur Fitness, istasyon ile dairem arasında." Bir an duraksayarak daha da yaklaştı. "Meraktan çatladığın için söylüyorum, iki gündür gündüz vardiyasında çalışıyorum. Salona akşamları gidiyorum."

Burnumu buruşturdum. "Lütfen günlük rutininin ürkünç detaylarını kendine sakla. Zerre umurumda değil."

"Hey, soyunma odasına kadar beni takip eden sendin."

"Telefonumu arıyordum."

Bana ateşli bir bakış attı. "Ve aradığından biraz fazlasını buldun."

Dolapla onun sert vücudu arasında ezilmenin sıcak anısını tekrar yaşamamak için kendimi zorladım. "Ve bir daha asla olmayacak. Anlık bir akıl tutulmasıydı belli ki. İkimiz için de."

"Pekâlâ." Gözlerini çekmedi, kibirli piç kurusu eğleniyordu.

"Olmayacak," dedim tekrar vurgulamak için.

"Tabii. Nasıl istersen."

Alay edip etmediğini çözemeyerek ona ters ters baktım. Sözlerimi içimden seçiyordum ve o düşüncelerimi böldüğünde, pek de bekar olmayan ilişki durumu hakkında nihayet onunla yüzleşmeye hazırlanıyordum.

"Demek senin büyükannenle benim dedem. Ne kadar garip?"

Ses tonu beni afallattı. Her zamanki küçümseyen alaycı tavrı yoktu, normal gibiydi. Arkadaşlar veya tanıdıklar arasındaki gelişigüzel bir sohbet gibi. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten tuhaf," diye itiraf ettim.

"Başın sağ olsun. Dedenin birkaç yıl önce öldüğünü biliyorum." Sesi sakin ve ölçülüydü. Bir şekilde acımı anlıyormuş gibi yüzümü inceleme şekline bakınca, sanırım içten davranıyordu.

"Teşekkürler." Titrek bir nefes alıp gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. Bir kez olsun kısmen düzgün bir insan olsa bile, bunu sahtekâr spor salonu düşmanımın önünde yapmamın hiçbir yolu yoktu. Özel odaya dönmeden önce kendimi toparlayarak bir nefes daha aldım.

***

GÖRÜNÜŞE GÖRE BÜYÜKANNEMİN oturma düzeni iki aile arasındaki buzları başarıyla kırmıştı; çünkü ben hariç herkes mutlu mesut vakit geçiriyordu. Bir restorandaki sandalyede

ne kadar olabilirse, o kadar yayılmış durumdaydım. Vücudum sarkmış ve orantısız bir şekilde yarı yarıya sandalyeden kaymıştı, bacaklarımı ileri uzatmıştım.

Kabul etmem gerekir ki mızıkçılık yapıyordum. Ama sadece bu gece çok fazla duygusal darbe yediğim için böyleydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Martin'in sıcakkanlı ailesi ne kadar tatlı olsalar da beni yormuştu. Tek istediğim eve gidip yorganımın altına kıvrılmak ve aklımı uyuşturacak bir televizyon programı izlemekti.

Midemdeki hareketlenmenin de duruma pek yardımı dokunmadı, tek nedeni büyükannem, Martin ve Scott'la ilgili tüm bu olanlar veya çok fazla Fettucini yemem değildi. Son on dakikadır telefonuma bakıyor ve beklenmedik bir şekilde gelen mesajı tekrar tekrar okuyordum.

NEIL: Selam.

Tek bir mesajla hız treninde yokuş aşağı gitmeye başlamıştım. Batıp çıkan, beni nefessiz bırakan bir trendi, iyi anlamda da değil.

Cammie'yle "boktan seks hayatları" hakkında yakındığı mesajından bu yana Neil'dan haber almamıştım, o mesaja da cevap vermemiştim zaten. Nefesimi tutarak ondan bir mesaj gelmesini beklemediğim bir duruma ancak geçen ay gelebilmiştim.

"Yine mi Tinder'dasın? Zayn'la mı konuşuyorsun?" diye omzumun üzerinden derin bir ses geldi.

Scott yerine dönmüştü demek, kendisi son yirmi dakikadır barın yanında takılmıştı, insanlarla muhabbet edip odayı bulaşıcı kahkahasıyla dolduruyordu. Sahtekarın böylesi saf ve pervasız bir kahkahası olduğunu kim bilebilirdi?

Omzumun üzerinden mesajı okudu. Çok yakınımdaydı, nefesinin hafif esintisini ensemde hissedebiliyordum.

Telefonumu tutup hızla inip kalkan göğsüme bastırdım. "Müsaade eder misin? Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Büyükannenin nişan partisinde neden telefonunla ilgilendiğini merak ettim sadece."

"Burada oturup sağa sola kaydırdığım filan yok. İş mesajlarına cevap veriyorum." Ama aslında sadece bir e-postayı yanıtlamıştım. Bir yandan Kim Kardashian'ın Skims marka şekillendirici korsesinin OG Spanx'e kıyasla faydalarını araştırırken, ağırlıklı olarak Neil'a cevap verip vermemek konusunda sıkıntı çekiyordum.

"*Neil*'a cevap veriyorsun gibi görünüyor."

Başımı kaldırıp sağa sola bakınarak ailemden kimsenin Neil'ın adını duyup duymadığını kontrol ettim. Belli ki duymamışlardı, yoksa başıma üşüşüp bana nutuk çekmeye başlarlardı. "Hayır, vermiyorum."

Keyifli bir tavırla öne doğru eğildi ve temiz bir tatlı kaşığını masada döndürdü. "Peki, Zayn'la rahatlayıp Netflix izledin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü *Office*'in İngiliz yapımının mı yoksa Amerikan yapımının mı daha iyi olduğuna karar veremedik," diye yalan attım. Aslında Zayn'a hiç cevap vermemiştim. Ve neden Scott'ın umurunda olsundu ki?

"Sen hangisinin daha iyi olduğunu düşünüyorsun?"

"Amerikan yapımı. Belli ki."

Hafifçe arkasına yaslanarak onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. "Söylemek zorundayım, bu konuda Zayn'a katılıyorum. İngiliz espri anlayışını geçemezsin."

"İşte bu yüzden anlaşamıyoruz," diye lafı yapıştırdım.

Tembelce sırıttı. "Bence bazen anlaşıyoruz."

Tekrar bir elektrik akımının vücudumda dolandığını hisse tim, o kadar ki yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Ama bu bir yalandı. Çünkü o pisliğin tekiydi. Yapılacak en mantıklı şey ona sırtımı dönüp gecenin geri kalanında, daha doğrusu ha yatımın geri kalanında ondan uzak durmaktı.

Tam kaçmak üzereydim ki Tara sağımda boş duran Martin'in sandalyesine çöktü. "Sanırım kızıl saçlı garson bana âşık oldu" diye mırıldandı. "Sakın bakma."

Garsona çaktırmadan baktım, annemin çayını doldururke kesinlikle Tara'yı kesiyordu. Zavallı çocuk on yediden fazla gö rünmüyordu. "Onunla flört mü ettin?"

"Tanrım, hayır. Çocuk ergen. Gerçi zirveyi hedeflediği içir onu suçlayamam. Yani bir baksana, mekânda parlıyorum resmen" dedi arsızca, şampanya renginde payetli elbisesini işaret ederek.

Ben zayıf bir şekilde gülerken konuyu değiştirdi. "Bir kut donut yediğim seferi sana anlatmış mıydım?" diye sordu, karnını ovuşturarak.

"Hayır."

Yarım düzine donut yemesiyle sonuçlanan bir dizi olay hak kında gevezelik etmeye başladı. Istakoz yenen bir akşam yeme ği, Seth ve toplu taşımaya binmek hakkında bir şeylerdi. Dürüst olmak gerekirse pek dinlemiyordum, çünkü şu an Scott hemen sağımda büyükannemle koyu bir sohbete girmişti.

Tatlı büyükannemin gözünü boyadığını bildiğim için sini rim tepeme çıktı. Büyükannem bariz bir şekilde onun hakkında olumlu düşünüyordu. Herkes düşünüyordu. Bir şey bildikleri yoktu, görebildikleri şey mükemmel şekillendirilmiş dış yüzeyd

Büyükannem kulağına bir şey fısıldarken Scott başını sallad yanakları kızarmıştı. Anlayamadığım bir karşılık verirken gözle rimiz tekrar buluştu.

Büyükannemin ağzından çıkan sonraki sözleri anlamadım çünkü Tara'nın sesi daha yüksekti. "Ve sonra yürek yemiş bir adam bana neyi kutluyoruz dedi. Ben de hayır dostum, bu donutlar sadece benim için dedim..."

Bu arada büyükannemle Scott yakın arkadaşlarmış gibi kafalarını geriye atıp kahkahayı bastılar. Böyle giderse arkadaşlık bileziği de takarlardı. İkisinin kalkıp *İkiz Melekler* filmindeki senkronize el sıkışma hareketini yapmasını bekliyordum.

Bu kadarı fazlaydı. Burada oturup sahte Scott'ın iş üstündeki halini bir saniye daha izleyemeyecektim. Çantamı kaparak aniden ayağa kalktım, Alfredo sosu yüzünden giren kramplarla biraz sendelemiştim. Odadan çıkarken kimseye tek kelime etme zahmetine bile girmedim. Omzumun üzerinden hızla odaya göz atıp Scott'a tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra, cehennemden fırlamış bir yarasa gibi restorandan kaçtım.

Bir partiden haber vermeden ayrılmak benlik bir şey değildi. Ama tüm olanlardan sonra yalnız kalmak istiyordum, mümkünse yatay olarak.

Kaldırım sakin sakin yürüyen ve esintili, ılık bahar havasının tadını çıkaran insanlarla doluydu.

Uber'imi onayladığım sırada Tara taş merdivenlerden indi, lüleleri her adımında zıplıyordu. "İyi misin?"

Talep ettiğim 2016 model beyaz Honda Civic'ten bir iz arayarak caddeye baktım. "Bir şey yok. Yoruldum sadece. İçe kapanık kişiliğim ortaya çıkıyor."

"Bir sorun olmadığına emin misin?"

Ciddi bir ifadeyle ona baktım. "Scott Ritchie, Martin'in torunu var ya? İşte o Squat Standı Hırsızı."

Eliyle ağzını kapattı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet."

"Spor salonunun soyunma odasında öpüştüğün adam o yani?"

Sert bir baş onayı verdim.

O an anlayarak tek kaşını kaldırdı. "Ve bir kız arkadaşı var..."

"Aynen. İğrenç domuz. Ne şaşırtıcı."

Şaşkınlığı kaş çatışına dönüştü. "İşte bu yüzden erkek milletine güvenim kalmadı."

"Bir de bana sor." Onun öfkesini anlayarak duraksadım. "Ama bir şey deme. Akşam yemeğini mahvetmek istemiyorum. Zaten bu yüzden gidiyorum." Uber'im tam zamanında geldiğinde onu değerlendirdim.

"İçeri girip onun ağzının payını vermeyi gerçekten istiyorum," dedi Tara, ben arabanın kapısını açarken topuklarının üzerinde döndü.

"Hayır!" diye bağırdım arkasından.

Bir nişan partisinde Scott'ın sadakatsizliğini ifşa etmek, aşağılık ve çocuksu bir hareket gibi geliyordu. Üstelik beni reddedilmiş ve kıskanç bir "öteki kadın" gibi gösterirdi, ki alakası bile yoktu.

Ama artık çok geçti. Tara içeri girmişti bile.

Dokuzuncu Bölüm

"*Bir daha asla süt ürünü tüketmeyeceğim,*" diye yemin ettim. Maalesef laktoz intoleransı başıma gelecekti. Babamın bütün ailesinde aynı dert vardı.

Hızlıca elbisemin altından sutyenimi çözme işini hallettikten sonra öylece oturma odasının zeminine attım ve yemek komasına girerek kanepeye uzandım. Tam televizyonu açmak üzereydim ki sehpanın üzerindeki telefonumun ışığı yandı. Boğazım düğümlendi. Neil olmamasını umdum.

Değildi de. Instagram mesajıydı. Ritchie_Scotty7'den gelmişti.

Ah, hayır, olamaz.

Telefonumu alıp mesajı açtım.

RITCHIE_SCOTTY7

Hey Crystal, kız kardeşin kızgın olduğunu söyledi bana.

Mesajına birkaç saniye baktıktan sonra telefonumu şiddetle salladım. Özgünlükle zerre alakası yoktu. Alın size umutsuzca bir kızın mesaj kutusuna girmeye çalışan tam bir sahtekâr örneği.

Hem bu mesaja nasıl karşılık vermem gerekiyordu? Bu durumu tamamen görmezden gelerek çözüm getirmeye karar verdim. Tavrına daha fazla imkân tanımayacaktım.

Telefonumu bir kenara fırlatıp kumandaya uzandım ve çok sevdiğim *Real Housewives of Orange County* dizisini yeniden izlemek için açtım. Yarılamışken Tamra ve Vicki arasındaki topyekûn bir çığlık kavgasının ortasında, telefonumun ışığı yeniden parladı.

RITCHIE_SCOTTY7

Görüyorum ki mesajımı okumuşsun. Cevap vermeyi planlıyor musun? Bir emoji bile kabulüm.

Mesajı okurken neredeyse homurdandığımı fark ettim çünkü okurken onun yumruklanası yüzünü gözümün önüne getirebiliyor ve derin sesini duyabiliyordum. Bölümün geri kalanının tamamını utanç verici bir şekilde onun Instagram'ını karıştırarak geçirdim. Tonlarca fotoğrafı yoktu ama her birini adli kıvamda bir titizlikle analiz ettim.

Profil fotoğrafında güneşli, masmavi bir gökyüzüne karşı damla gözlük takmıştı. Kucağında kocaman, uzun bacaklı bir goldendoodle vardı. Köpek tam anlamıyla gülümsüyordu. Dişlerini göstererek. Görünüşe göre Instagram postumda yanılmıştım. Köpekleri seviyordu. Aslında görünüşe göre köpeğine takıntılıydı çünkü Instagram biyografisinde *Albus Doodledore'un köpek babası* yazıyordu.

Yargılarımdaki düzelmeye rağmen, nefret dolu incelememe devam ettim. Martin ve annesinin bahsettiği artistik patinajcı kı

arkadaşı Diana'dan hiçbir iz yoktu. Bunun yerine çok sayıda doğa resmi, yürüyüş parkurlarında Albus Doodledore'un bazı solo fotoğrafları ve birkaç itfaiye aracı ve itfaiye teçhizatı giymiş diğer adamların birkaç fotoğrafı vardı.

Üstsüz *gym-bro* selfiesi bile yoktu. Aslında başka bir arkadaşıyla göldeki bir rıhtımın kenarında çekilmiş üstsüz tek bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafı yanlışlıkla *beğenmediğimden* emin olmak için cerrahi hassasiyetle yakınlaştırdım. Karın kasları belirgindi. Ve bu fotoğraf 2016'dandı. Kahretsin. Hayatın tadını *yıllarca* iyi çıkarmıştı. Neredeyse adaletsiz bir durumdu.

Etiketlendiği fotoğraflarını kontrol ettikten sonra bile, çapkın hayatının fotoğraflı bir kanıtı yoktu. İri göğüslü modellerle veya yatlarda bikinili kadınlarla kulüp fotoğrafları yoktu. Elbette, arkadaşlarının hepsi formda ve çekiciydi. Ama birini çekici arkadaşları olduğu için yargılayacak değildim, bu yüzden telefonumu bir kenara atarak görevi bıraktım.

Sadece birkaç dakika sonra, ışık yine yandı. Ama bu sefer, Tara'dan bir mesaj gelmişti.

TARA

Hey, umarım daha iyi hissediyorsundur. Restoranda çiçekleri toplamak gibi işlerde anneme yardım etmek için biraz gecikeceğimi haber vermek istedim sadece. Not: Garson etrafta dolaşıyor ve bana çıkma teklif etmek için cesaretini topladığına dair hostesten aldığım iyi bir kanıta da sahibim. Onu kısaca reddetmek zorunda kalacağım. Bana şans dile.

CRYSTAL

Bol şans! Ve yardım etmeye kalmadığım için kötü hissediyorum. Gittiğim için üzgün olduğumu büyükanneme söyle.

TARA

Merak etme. Yapılacak çok iş yok. Ve bence Scott'la konuşmalısın. Özür dilemek istiyor.

Gözlerimi devirdim. Yakalandığı için mi özür dileyecekti? Kimseye söylememem için mi yalvaracaktı? Teşekkürler, kalsın.

CRYSTAL

Tara, onun özrünü istemiyorum.
Umurumda değil.

Telefonumu yeniden sehpaya koydum. Düzgün davranıp "özür dilemek" istemesi beni daha da kızdırmıştı.

Mesajlarımı aşağı kaydırarak Neil'dan gelen mesaja yeniden döndüm. Henüz cevap vermemiştim.

Gözlerimi tavana dikip, *"Crystal, teslim olma,"* dedim kendi kendime defalarca.

Artan merakıma rağmen, her iki adama da cevap vermenin cazibesinden kendimi uzaklaştırmak için spor kıyafetlerimi giyip Excalibur Fitness'a –huzur bulabildiğim tek yere– gittim. Mide kramplarım öfkemle yatışmıştı ve çaresizce biraz ağırlık kaldırmam gerekiyordu.

***

EXCALİBUR FİTNESS, BENİM dışımda hiçbir insani varlık barındırmıyordu. Ama zaten, vakit gece yarısıydı. Aklı başında çoğu insan gecenin bir yarısı ağırlık çalışmaz.

Ses sistemi açık bile değildi ve bu da huzuru arttırıyordu. Bana ergenken alışveriş merkezindeki Pottery Barn'da çalıştığım,

sabahın erken saatlerinde mağazayı açıp gece geç saatlerde kapattığım zamanları hatırlattı. Normalde insanlarla dolup taşan bir yerin sessizliği bazılarına itici gelebilir ama benim için en büyük huzur buydu.

Antrenmandan önce Instagram hikâyem için spor ayakkabılarım ve halterlerimin bir fotoğrafını çektim ve altına "Gece seansı. Biraz kafa dağıtma vakti!" yazdım.

Nefesimi tutarak, iki setten sonra nasırlı avuçlarımda oluşan hafif kabarcıklara masaj yaptım. Spor salonunun kapısı gıcırdayarak açıldığında gözlerimi kapatıp ciğerlerime giren ve çıkan havaya odaklandım.

Scott turnikelerden geçiyordu.

Üzerinde hâlâ akşam yemeğinden kalma mükemmel dikilmiş spor ceketi vardı, ben ise en kötü açılarımı ortaya çıkaran iğrenç bir neon spor tişörtü giymiştim. Çaresizce çamaşır yıkamaya ihtiyacım vardı.

Yanaklarının pembe rengine ve göğsünün inip çıkma hızına bakılırsa, restorandan az önce çıkıp koştuğunu tahmin ettim. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Bir homurtuyla halteri yere bıraktım. "Bence şu daha iyi bir soru, spor salonunda olduğumu nereden bildin?"

Tehditkâr ve muhtemelen düpedüz sinir bozucu ifadem onu olduğu yerde durdurdu. Aramızda birkaç adım bırakarak geriye doğru küçük bir adım attı. "Instagram hikâyen."

"Şimdi de beni Instagram'da mı stalklıyorsun?" Babam korkularının gerçeğe dönüp de birinin beni gerçekten takip ettiğini öğrense, muhtemelen kafayı yerdi.

"Şey, böyle söyleyince kulağa ürkütücü geliyor."

"Neden peşimden buraya geldin?"

Uzun bir iç çekip bana doğru bir adım attı. "Gerçekten üzgünüm..."

"Scott, kendine sakla. Kız arkadaşını bulamadığında gelecegin gizli yedek olmak gibi bir arzum yok."

"Crystal." Yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Büyük bir yanlış anlaşılma var."

"Nasıl? Kız arkadaşın varken dilin yanlışlıkla mı ağzıma girdi?" Tam gaz gidiyordum, kanım kaynıyor ve onu oracıkta gırtlaklamamak için kendimi zor tutuyordum.

Başını geriye atıp elleriyle şakaklarını ovdu. "Kız arkadaşım yok. Olsaydı seni asla öpmezdim."

"O zaman neden annenle deden olduğunu düşünüyor? Artistik patinajcı Diana? Yalan söylemene gerek yok. Seni ele vermeyeceğim. Vaktimi harcayacak daha önemli işlerim var."

Öne doğru bir adım daha atarak aramızdaki boşluğu kapattı. "Bir kız arkadaşım *vardı*. İki hafta önce ayrıldık. Seninle tanışmadan kısa bir süre önceydi, aslında. Aileme daha söylememiştim."

Halterin elimde olmaması iyi bir şeydi çünkü kesinlikle ayağıma düşürürdüm. Bu çok uygundu. İnkarla başımı iki yana salladım. "Scott, ayrıntılı bir yalan uydurmana gerek yok. İyi geceler." İnatçı bir tavırla bir sonraki onluk setime başladım.

"Yalan söylemiyorum." Scott standın etrafını dolaştı ve kenarda durup sessizce bekledi. "Crystal," dedi katı bir şekilde, ben son tekrarımı yaparken.

"Ne? Sadece git," diye yalvardım, halteri tembel bir gümbürtüyle yeniden rafa yerleştirirken. Paçayı sıyırmasına izin verdiğim anda neden hemen ortadan kaybolmadığını hâlâ anlayamıyordum.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Samimi olup olmadığını anlamaya çalışarak uzun bir an gözlerine baktım. Ona inanmak istiyordum. Öpüşmemize değer vermek istiyordum. Ona, "*Hayır, kal,*" demek istiyordum ama kendimi durdurdum.

Doğru söyleyip söylememesi bir şeyi değiştirmezdi. Kelimenin tam anlamıyla kız arkadaşından yeni ayrılmıştı. Romantik bir ilişki içinde olduğum bir insanı bırakın, *Game of Thrones*'un olaylı bir sezonunun yasını tutmam bundan iki kat daha uzun sürüyordu. Ve Diana'nın buz üzerinde gerçek bir Disney prensesi olması da yardımcı olmuyordu. Hızlı bir sosyal medya takibine bakılırsa, *Güzel ve Çirkin*'deki Belle karakterinin yansıması gibiydi. Minyon patenci vücudunun yanı sıra, Belle'in duygulu bebek gözleri, porselen teni ve mükemmel simetrik kalp şeklinde yüzü onda vardı. Hangi adam fırsatını bulduğunda böyle görünen bir kıza geri dönmezdi ki?

Aslında kalbi fena halde kırıldığı ama henüz farkında olmadığı için onu bir an için rahatlatmak adına bir tür takviye olmak istemiyorum. Neil'la bu Telafi Diyarından yeni çıkmıştım ve geri dönmeye niyetim yoktu.

"Evet, sadece git," dedim, varlığını net olarak görmemek için üzücü bir çabayla gözlerimi kısarak.

İç çekti, teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamam. Peki. Ama yalan söylemiyordum. Kız arkadaşım yok. Ben öyle bir şey yapmam."

İfadem sabit kaldı. Birkaç saniyelik yoğun bir sessizliğin ardından yenilgiyle başını eğip salondan çıktı.

"BEDEN ÖLÇÜSÜ OLUMLAMA KAMPANYASI – KENDİ DEĞERİNİ BİLMEK" PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Peki, kemerlerinizi bağlayın. Bu gönderi ciddileşmek üzere.

Bir arkadaşınıza hiç şöyle dediniz mi: "İğrençsin," "Çirkinsin," "Yeterince zeki değilsin," "Onun için yeterince iyi değilsin"? Tahminimce HAYIR. Kötü bir arkadaş veya sosyopat değilseniz tabii. Bunları arkadaşınıza söylemiyorsanız, neden kendinize söyleyesiniz?

Değeriniz sadece kilonuz ve ne kadar formda olduğunuzla alakalı değildir. Kafa, ruh ve kalp sağlığınızla da ilgilidir. Fitness maceramda öğrendiğim bir şey varsa, o da negatifin negatifi çektiğidir. Toksikliği hayatınızdan çıkarın. Evet, buna insanlar da dahil. Eğer kendinize karşı toksik davranırsanız, hayatınıza toksik insanları çekersiniz. İnsanların sizi kendinizi değersiz hissettirecek pozisyonlara sokmasına izin vermeyin. Hayatınızın kontrolünü elinize alın ve gerektiğinde insanlara haddini bildirmekten korkmayın.

Yani bana bir iyilik yapın ve kendinizde en çok sevdiğiniz şeyleri listeleyin. Harika saçınız. İnanılmaz bacaklarınız. Espri anlayışınız. Herhangi bir şey. Listeye bakın ve ortaokuldaki mezuniyet

konuşmanızmışçasına ezberleyin. Her gün tekrar tekrar okuyun.

Aynada gördüğünüzü beğendiğiniz, fena bir antrenman yaptığınız veya bir meseleyi ele alış şeklinizden mutlu olduğunuz bir gününüzdeyseniz, oturup yazın ve olumsuz bir düşünceye sahip olduğunuz zamanlar için saklayın. İyi şeylerdense kötüleri hatırlama eğilimimiz var.

Sevgiler,
Crystal

Train.wreckk.girl: Bugün bunu duymaya ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim.

Melanie_inthecity: Evet!! İnsanlara kıvılcımını söndürecek gücü verme.

***

"MAMMA MARİA'YA GERİ döndüğünde ne oldu?" diye sordum Tara'ya. Hiç alışkanlığım olmadığı halde, geç saate kadar uyuduktan sonra nihayet odamdan yeni çıkıyordum.

Kanepede baş aşağı uzanmış, kapağının görünümünden tarihi aşk romanı olduğu belli olan en son karton ciltli kitabını okuyordu. Başını kitabından kaldırmadan önce beni birkaç saniye bekletti, saçlarımı görünce gözleri büyüdü. Sağlam bir şeytan çıkarma ayinine ihtiyaç duyan tipi kaymış bir katil bebeğe çok benziyordum ve bunun hakkında konuşmak istemiyordum.

"Annem, babam ve büyükannem neler olduğuna dair ısrar şeliydiler. Onlara Scott bir pislik olduğu için kızdığını söyledim diye açıkladı.

"Tamam..." Kanepenin ucuna ilişirken elimle devam etmemi işaret ettim.

"Sanırım Scott duydu çünkü sonrasında tuhaf bir şekilde sessiz lip benimle konuştu. Ona New York Halk Kütüphanesi faciasını anlatıyordum ama bir dakika içinde gözleri boş bakmaya başladı – ve sen de biliyorsun ki acayip bir hikâyedir," diye ekledi savunmacı bir tavırla. "Onun tuhaf bir tip olduğunu sandım, gözleri etrafı tarıyordu ve üzgündü. Meğer senin için endişeleniyormuş. Neden gittiğini öğrenmek istedi. Bunu senden duyması gerektiğini düşündüm, bu yüzden *'Ona kendin sor,'* dedim ve öyle bıraktım. Sonra Nathan, şu garson, telefon numarasını bir peçeteye yazıp gizlice tabağıma bıraktı. Aldım. Eğer on yıl sonra hâlâ yalnız olursam, ona yazarım."

"On yıl sonra yalnız olmayacaksın," diye ona güvence verdikten sonra kanepeye çöktüm. Beden Ölçüsü Olumlama Kampanyasından bahsettiğim son gönderime gelen bildirimlere öylesine baktım. "Scott, spor salonuna geldi, bu arada."

Gözleri kocaman oldu. "Cidden mi?"

"Kız arkadaşı olmadığını iddia etti," dedim bir homurtu çıkararak. "Ayrıldıklarını söyledi. Duruma uygun bir şekilde, benim squat standımı çaldığı o tanışmamızdan önce olmuş."

"Doğru olmasa neden böyle söylesin?" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Çünkü erkeklerin son zamanlarda yaptığı şey bu. Yalan üstüne yalan söylüyorlar. Aletlerini ıslatmanın dışında tek umursadıkları şey imajları."

"Peki ya doğruyu söylüyorsa? Ya gerçekten seninle süper ilgiliyse?"

"Önemi yok. Spor salonunda bana karşı tam bir pislik gibi davrandı. Beni öptüğünde bile, bu romantik bir öpücük değildi. *Seni bir dolaba yaslayıp becermek istiyorum* tarzı bir öpücüktü." Açıklamamın son kısmı doğru değildi. Ama bana ne kadar şefkatle baktığını hatırlamayı reddediyordum. Bana dokunduğunda ne kadar nazik olduğunu da.

Kitabını ters biçimde sehpaya koyarken bana küçümser bir bakış attı. "Ben bunu yemem. Sana bakmak için spor salonuna gelmiş. Büyük hareket. O Neil değil, biliyorsun."

"Belki de sadece vicdanını temizlemek istemiştir," diye devam ettim, onu yok saymak işime geliyordu. "Sahtekâr olduğundan suçluluk hissetmiştir. Muhtemelen sadece kızını kurtarmaya çalışıyordu. Onun gizli bir erkek orospusu olduğunu ailesinin öğrenmesini istediğini sanmam. Artık ailelerimiz akraba olduğundan, muhtemelen hasar kontrolü yapıyordu."

"Sadece *vicdanını temizlemek* isteseydi, bunu yapmazdı. Sahtekarların vicdanı yok sanıyordum."

Şüpheyle başımı iki yana salladım. "İnsanlar kendilerini garip hissetmek zorunda kalmamak adına, görüntüyü kurtarmak için büyük çaba sarf ederler. Ve yalan söylemiyor olsa bile, özellikle artık aileye katılmış olan bir erkekle ayrılık sonrası dramasına karışmayacağım."

Daha fazla kaçamak yok yeminimin üstüne, kendime yeni bir yemin daha ettim. Asla başka birinin telafisi olmayacaktım. Bir daha asla.

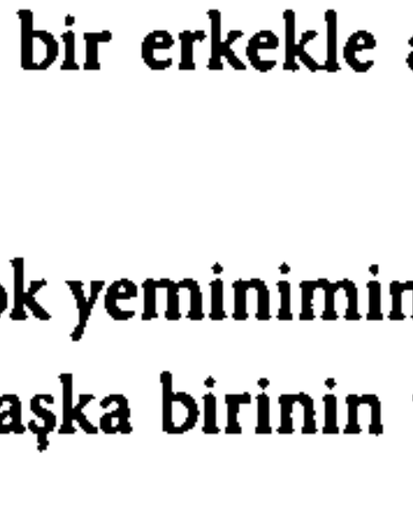

Onuncu Bölüm

"Sana kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi bakıyor," diye fısıldadı Mel, biz kürek çekme aletine giderken.

Antrenman seansımızın ilk yarısını ona dün geceki olayları anlatmakla geçirmiştim. Görünüşe göre Tara gibi Mel de bir hain çıkmıştı. İade edilemez bir biletle Scott Ritchie trenine bindi. Aslında yardımlı barfiks makinesinde unuttuğu su şişesini Scott ona kibarca geri verdiğinde, Mel'in ona olan coşkusu on derece arttı. Ona bu adamın sadece var olduğu için bir ödül hak etmediğini söylemeye çalıştım ama beni ciddiye almadı.

Tüm antrenmanımızın hiçbir noktasında aletlerimden herhangi birini çalmadı. Aslında aynı halat aletine gittiğimizi görünce durdu ve sola saptı. Bana spor salonunun karşısından her zaman gönderdiği o şeytan tüylü sırıtışını bile göstermedi.

"Onun bir itfaiyeci olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Mel, kürek çekerken.

"Belli ki," diye mırıldandım, onun tehlikeli, kuvvetli bir yangından kahramanca kaçarak savunmasız goldendoodle yavru-

larını –elbette üstsüz olarak– güvenli bir yere götürmesine dair istilacı düşünceleri bastırarak.

Onu salonun karşısından pek de gizleyemediği bir şekilde arzuyla inceledi. "Sence de Nicholas Sparks filmindeki adama benzemiyor mu? Hani Miley Cyrus'la evli olan?"

"Onlar boşandı," dedim, ortada mantıklı bir neden olmamasına rağmen aniden Liam Hemsworth'ü savunma ihtiyacı hissetmiştim. "Ve sen de şu hamilelik testini bir kenara bırak. Scott'la çıkmayacağım. Ama bu kadar çekici olduğunu düşünüyorsan, belki de sen onunla çıkmalısın; gerçi yapmamanı tavsiye ederim."

Bir homurtu çıkardı. "Benim erkek arkadaşım var. Peter, hatırladın mı? Henry Golding'e benziyor. Benim için yeterli bir yakışıklılık."

Bu düşünceyle salyamın akmaması için kendime engel oldum. "Henry Golding, *hashtag* bu dünya için fazla güzel."

Kıkırdadık ve Scott'ın halterle çok sayıda atış ve pres gibi görünen şeyleri yaparken dayanıklılığına uzaktan hayran değilmiş gibi davrandım.

Mel'in bakışları benimkileri takip ettiğinde başka yöne baktım ve kürek çekme aletine doğru alkışladım. "Harika gidiyorsun. Birkaç yüz metre sonra özgürsün."

"Bence onun neyle ilgili olduğunu görmelisin. Telafi ol ya da olma. Hatta onun vücudunu seks için kullan," dedi, biraz önce söylediklerimi hiçe sayarak.

Scott'la seks yapmaktan bahsedilmesi bile ensemdeki tüylerin sıcaklıkla ürpermesine neden oldu. Soyunma odasındaki öpüşmemiz bunun ne kadar harika olacağına dair bir göstergeyse, muhtemelen ömrüm boyunca hapı yutardım. "*Öteki kadın hayatı* bana göre değil, teşekkürler."

Mel son birkaç metresini tamamlarken, gözlerim mola veren Scott'ın gözleriyle istemeden buluştu. Nazik gülümsemesi karşısında yanaklarım anında kızardı. Bu defaki kibirli bir sırıtma değildi. İçten görünüyordu. *Üzgünüm*, diye bağırıyordu.

Nasıl bir karmaşa yaratmıştım. Modern bilim neden zaman yolculuğunu henüz çözmemişti ki? Zamanda geriye gidip ateşli ve yoğun öpüşmemizden kaçınmak için can atıyordum. Gariplikten nefret ediyordum. Aslında bu yüzden her gün ufak tefek sıkıntılarım oluyordu.

Mel'le birlikte çıkışa yönelirken, onun tüm varlığını görmezden gelmek için büyük bir çaba göstererek gözlerimi ileriye sabitledim. Turnikeden geçmeden önce arkamızdan hızlı ayak sesleri geldi.

Gelen Scott'tı, tüm vücut antrenman döngüsünden sonra hiç de fena görünmüyordu. "Crystal? Gitmeden biraz konuşabilir miyiz?"

Mel bana kurnaz bir bakış atarak el salladı. "Görüşürüz, acicim," dedi omzunun üzerinden ve beni günışığıyla yıkanan girişte Scott'la yalnız bıraktı. İhtiyacım olduğu bir anda beni böyle duygusuzca terk ettiği için bir sonraki antrenmanında ona ekstra zor egzersizler yaptırmayı aklımın bir kenarına yazdım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup spor çantamı omzumdan sarkıtarak Scott'a döndüm.

Bir süre yere baktıktan sonra o muhteşem gözlerini benimkilere çevirdi. "Özrümü kabul etmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Özrün kabul edildi. Mutlu musun?" dedim monoton bir sesle, tek amacım onu başımdan savmaktı. Bugün burada durup onunla tartışmaktan daha önemli işlerim vardı.

Bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Çünkü beni tereyağı bıçağıyla hadım etmek ister gibi bakıyorsun."

"Belki de sert bir cezayı hak ediyorsundur." Canından korkuyormuş gibi yutkunurken, bu sözcüklerin biraz havada asılı kalmasına izin verdim. "Ve özrünü kabul etmem, kız arkadaşının da kabul etmesi gerektiği anlamına gelmiyor," diye ekledim.

İç çekerek göklerdeki tanrılardan yardım diliyormuş gibi gözlerini tavana dikti. "Bir kız arkadaşım olmadığını sana nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

Başka bir spor salonu müdavimi sabırsızca etrafımızda dolaşıp gününü tek başımıza zorlaştırmışız gibi bize yan yan bakış atarken hiçbir şey söylemeden omuz silktim. Girişi kapatmamak için sola kaydık.

Scott ensesini ovuşturdu. "Bak, neden sadece Flo'ya sormuyorsun? Ayrıldığımı geçen akşam dedeme anlatmıştım. Ona yalan söylemem."

Ona bıkkın bir bakış attıktan sonra çıkışa yöneldim. "Belki de sorarım."

***

BÜYÜKANNEM HER ZAMAN istifçi olmuştu. 1978'den kalma gazete yığınları arasında çürüyen çöpler ve ölü kedi leşleri olan TLC şovundaki bazı insanlar kadar aşırı değil ama yine de müdahale gerektirecek miktarda.

Yan sehpasının altında *Oprah* dergisinin en az elli sayısı, her renkten iplik ve kaşındırıcı görünen dokularla dolup taşan yığınla sepet vardı. Ayrıca şöminenin üzerindeki rafı süsleyen o tüyler ürpertici Değerli Anlar figürlerinden oluşan geniş bir koleksiyonu vardı. Bana çay getirmesini beklerken narin bir balerin kılığına girmiş, özellikle şeytani görünüşlü birine baktım. Annem ve Bill Dayı'nın kötü kesilmiş saçlarıyla gençlik hallerini gösteren bir fotoğrafın tozlu çerçevesinin yanında duruyordu.

Solda benim ve Tara'nın cüzdan boyutunda okul vesikalıklarımızın yan yana sıralandığı daha küçük bir resim çerçevesi var-

dı. Resimde Tara on iki yaşındaydı ve hık demiş babamın burnundan düşmüştü. Sadece hoş, dişlek bir sırıtış ve kalın, yandan kıvrık kâküllerle ondan ayrılıyordu. Bu arada ben de on yaşındaydım ve gözlerim yarı kapalı, Hollister'dan çeşitli renklerde üç kat atlet giymiştim; garip görünmenin zirvesindeydim. Tanrı aşkına, tüm fotoğrafların arasında neden bunu sergilediği sorulduğunda, yanıtı her zaman, "Bu senin özünü yakalıyor," tarzında bir şey olurdu ve ben tüm hayatımı sorgulamak zorunda kalıyordum.

"Dikkat et, çok sıcak." Kupayı sehpanın üzerindeki Joann Fabrics kuponlarıyla dolu altlığın üzerine koydu.

"Teşekkürler, büyükanne." Dumanı tüten kupayı almak için öne eğilince, çiçekli kanepe gıcırdadı. "Pekâlâ, düğün hazırlıkları nasıl gidiyor bakalım?"

Televizyon koltuğuna yerleşti, yünlü terlikleri yukarı bakıyordu. "Büyük detayların çoğu ayarlandı bile. Tara her şeyi düşünmüş. Sadece ufak tefek şeyler kaldı, mesela orta süslerin ayarlanması gerekiyor."

Kaynar çayı üfledikten sonra ona rahatsız bir şekilde başımı salladım. Scott mevzusunu netleştirmenin yanı sıra, büyükbabam ölmeden önce onun ve Martin'in birlikte olup olmadığını sormak için ölüyordum. Ama bunu yapmanın taktiksel bir yolu yoktu.

"Bu kadar büyük bir düğün istemene şaşırdım," dedim onun yerine.

Omzunu silktikten sonra bluzunu düzeltti. "Dedenle düğünümüz olmadı. Şatafat ve parıltıyla hiç işi olmazdı. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. İlginin odağı olmayı sevmezdi." Haklıydı. Bütün bir günün onunla ilgili olması bir yana, dedem fotoğraf çektirmeyi bile sevmezdi. "Bu yüzden iş düğüne gelince, parayı ev almaya harcasak daha iyi olur diye düşündü. Haliyle biz de öyle yaptık."

"Senin için sorun değil miydi?"

"Sorun olmaması gerekiyordu. Para onundu," dedi gerçekçi bir ses tonuyla. Bana eski yöntemleri hatırlatmayı severdi. Sanki işlerin o şekilde olması gerekiyordu.

Büyükannem evde oturan bir anneydi, dedem ise finans alanında çalışıyordu ve parayı yalnızca o kontrol ediyordu. O ölene kadar büyükannemin bir cüzdanı bile olmamıştı.

"Yani Martin de büyük bir düğün mü istiyor?"

"Onun da ilk düğünü olmamış. Sheila'yla kaçmışlardı. Vegas'a, düşünebiliyor musun? Sanırım ikimiz de istiyoruz. Hem Tara'ya da faydası oldu, böylece depozitosu yanmadı." Bluzunun eteğiyle dalgın dalgın oynarken sesi titredi. "Delice olduğunu mu düşünüyorsun? Yetmiş yedi yaşında evlenmemin yani?"

Bu şekilde söylediğinde, hayır demek zordu. Martin ve büyükbabam arasındaki örtüşmeyle ilgili şüphelerime rağmen, ona bu konuda hesap sormak birdenbire yanlış geldi. Gerçekçi olmak gerekirse, geçmişi ne olursa olsun onun mutlu olmasını ve pişmanlık hissetmemesini istiyordum.

Başımı iki yana sallayarak kendimi gülümsemeye zorladım. "Hayır. Bence harika. İkiniz birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Nihayetinde öyle olacak. Ama nerede yaşayacağımıza karar vermek bizi zorluyor. Ben bu evden taşınmak istemiyorum ama inatçı adam kendi evini bırakmak istemiyor. Daha küçük bir ev önerisinde bulundu ama..." Tıka basa dolu oturma odasına üzgün gözlerle baktı. "Bu konudan emin değilim."

Kaçınılmaz olarak tüm bu ıvır zıvırı ayıklama görevi beni ürküttü. Hangi yaratıkları ortaya çıkaracağımızı Tanrı bilirdi. "Eminim düğünden önce bir karara varırsınız. Acelesi yok."

"Peki," dedi, kendi çayından bir yudum alırken. Gözleri parlıyordu. "Scotty hakkında ne düşünüyorsun?"

Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım gevşedi. Konuyu ben açmak zorunda kalmadığım için minnettardım. "Aslında ben de onun hakkında seninle konuşmak istiyordum. Ama önce, yemekten erken ayrıldığım için özür dilemek istiyorum. İyi hissetmiyordum."

Bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Lafı bile olmaz, canım."

Anlamlı bir sessizlikten sonra baklayı ağzımdan çıkardım. "Scott'ın bir kız arkadaşı var mı?"

Dudaklarının kenarı keyifle yukarı kıvrıldı. "Neden? Onu beğendin mi?" Ben abartılı bir *'Hayır'* ile karşı çıkamadan devam etti. "Tara için mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Ama o kendisini ona adayacak ve onu ilgiye boğacak biriyle daha mutlu olabilir. Scott bunu yapamayacak kadar meşgul. Ama *sen*... ah, seni onunla hayal edebiliyorum. Çocuklarınızı bir düşünsene!" Sırf ikimizin ürediği düşüncesiyle bağırarak ellerini çırptı.

Gözlerim kocaman açılmış halde ondan uzaklaşarak geriye yaslandım. "Neyse." Boğazımı temizleyerek onu sorduğum asıl soruya döndürmeye çalıştım. "Sanki Martin bir kız arkadaşı olduğunu söyledi."

"Herkes öyle sanıyordu. Ama yemekten sonra Scotty ona kızla yollarını ayırdıklarını söyledi. Uzak mesafenin çok zor olmasıyla ilgili bir durum. Marty onun üzgün göründüğünü söyledi. Zavallı şey."

Kupamı kavrayarak bir an için sessizliğimi korudum. Scott'ın yakın zamanda bekar kalması konusunda yalan söylemediğini öğrenmek beni rahatlatmıştı. Ama bu onun bir ilişkiden yeni çıktığı ve bu konuda "üzüldüğü" gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ama," diye devam etti büyükannem, "bana sorarsan endişelenecek bir şeyi yok. Uzun süre bekar kalmaz o. Bulunmaz bir adam. Tam Amerikalı. Yakışıklı. Martin'e saygılı. Aile odaklı.

Özverili. Çok çalışıyor gerçi... ama bu da iyi kazandığını gösterir. Bir şeyler ayarlasam nasıl olur? Yarın akşam boş musun?"

"Teşekkürler, büyükanne. Ama onun *tipim* olduğundan emin değilim." Spor salonu düşmanı olduğumuz ve birbirimizden hoşlanmadığımızdan bahsetmemek işime geliyordu.

"Ne dedin, canım? Lafı geveliyorsun." Abartılı bir hareketle elini kulağına götürdü.

"Onun tipim olduğunu sanmıyorum," diye tekrarladım.

Tamamen gülünç bir şey söylemişim gibi, bana bilmiş bir bakış attı. "Ah, tatlım. O *herkesin* tipi. Ve sen de gençleşmiyorsun, malum."

Büyükannem ellili yılların bir ürünüydü ama bu cahil olmak için bir mazeret değildi. Ama yine de kadınların yirmili yaşlarında evlenmeleri gerektiğine inanıyordu. Onun naçizane görüşüne göre, yirmili yaşlarının sonlarında ve bekâr olmak, evde kalmış kız statüsünün sınırında olmakla eşdeğerdi.

"Tabii hâlâ şu kariyer triplerine girmek ilgini çekiyorsa başka. Seni gerçekten öyle hayal edebiliyorum," dedi, kadınların aile ve kariyeri aynı anda idare edebilecekleri fikrini hâlâ kavrayamıyordu.

Kendi büyükannemin tek başıma öleceğimi düşündüğü gerçeğini görmezden gelerek telefonumu kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Danışanımla online bir toplantı için geri dönmem gerekiyor," diye yalan söyledim. "Ama yarın kan tahlili randevun için görüşürüz?" Ailedeki en esnek programa sahip olduğum düşünülürse, Flo'yu tüm çeşitli randevularına götüren bendim.

Ayağa kalkarken beni izleyerek başını salladı. "Erkenden hazır olurum."

Garaj yolunda direksiyonun arkasında otururken kendimi tekrar Scott'ın Instagram sayfasında buldum. Muhtemelen ona bir özür borçluydum. Ona zor anlar yaşattığım ve haksız yere fahişelikle suçladığım için en azından bunu yapabilirdim.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Haklıymışsın. Sana inanmadığım için üzgünüm.

Ben dairemin otoparkına park edene kadar Scott cevap vermişti.

RITCHIE_SCOTTY7

Flo'yla mı konuştun?

CURVYFITNESSCRYSTAL

Evet. Yalnız olduğunu doğruladı.

RITCHIE_SCOTTY7

Yani bu artık ölmemi istemediğin anlamına mı geliyor?

CURVYFITNESSCRYSTAL

Bakarız.

RITCHIE_SCOTTY7

Peki beni ne zaman ateşli bir randevuya çıkaracaksın?

Mesajını okuduğumda dudak büktüm. Erkekler ve onların yalnız kalamama sorunu neydi böyle?

Sadece iki haftayı aşkın bir süredir yalnızsın. Büyük ihtimalle hâlâ geceleri onun için ağlıyorsundur. Büyük harflerle, kalın ve altı çizili olarak ona bunları yazmak istiyordum. Ama dramatik bir cevap vermektense, kendime sakinleşmek için bir dakika verdim.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Asla.

RITCHIE_SCOTTY7

Nedenini sorabilir miyim?

Ona olduğu gibi yazmak istedim, ayrılığının üzerinden çok zaman geçmemişti. Ama yazmadım. Ne de olsa o Squat Standı Hırsızıydı. Onu kıvrandırmanın tadına vardım.

CURVYFITNESSCRYSTAL

İşte.

RITCHIE_SCOTTY7

"İşte" makul bir cevap değil.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Bir neden göstermeden seni geri çevirme hakkım var.

RITCHIE_SCOTTY7

Bu doğru. Ama benden hoşlandığından gayet eminim. Soyunma odasında bana saldırabilmek için telefonun kaybolmuş gibi yaptın.

CURVYFITNESSCRYSTA

Kendini beğenmişin tekisin. Seninle çıkmama nedenlerimden biri bu.

RITCHIE_SCOTTY7

Nedenlerden biri mi?

Dahası da mı var?

Onu şaşırttığımı bilerek gülümsedim.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Evet.

RITCHIE_SCOTTY7

Paylaşmak ister misin?

CURVYFITNESSCRYSTAL

Bekle, bunu yazmak biraz zaman alabilir.

RITCHIE_SCOTTY7

Haha... Romanını hevesle bekliyorum.

CURVYFITNESSCRYSTAL

1. Nedenin dışında – ki o da egonun Boston boyutlarında olması...

2) Aynı spor salonuna gidiyoruz ve ailelerimiz birleşiyor. İşler yolunda gitmezse ne olacak? Birbirimizi görmek zorunda kalacağız. Bahsi geçen herkes için tuhaf ve kötü olur.

3) Sadece klasik şaka tavlama sözlerinden etkilenebilirim. Bana reddedemeyeceğim bir şey veremedin.

4) Birinin telafisi olmakla ilgilenmiyorum.

RITCHIE_SCOTTY7

1) Gerçekte kendini beğenmiş değilim. Hepsi rol. Görünüşün bir parçası. Ama kimseye söyleme.

2)Sadece bir randevu. Evlenme teklifi değil. Randevu iyi gitmezse, yetişkin insanlar olarak sadece arkadaş kalabiliriz.

RITCHIE_SCOTTY7

3) Sadece bekle.

Gözlerimde bir sorun olmalı.

Senden alamıyorum.

CURVYFITNESSCRYSTAL

RITCHIE_SCOTTY7

Hadi ama. Bu iyiydi.

Dördüncü nedenden hiç bahsetmediğini fark ettim. Öne çıkan neden. Beni gerçek anlamda onun teklifini kabul etmekten alıkoyan gerçek neden.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Kötü tavlama sözleri tarihinde duyduğum en kötü şey değil.

RITCHIE_SCOTTY7

Tamamdır. Meydan okuma kabul edildi.

On Birinci Bölüm

• • •

09.34

"BEDEN ÖLÇÜSÜ OLUMLAMA KAMPANYASI – KIVRIMLI OLMAKLA İLGİLİ EFSANELER"

PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Hayatta hiçbir şey, kıvrımlı insanlara vurulan damgadan daha çok tepemi attıramaz. Değinmek istediğim birkaç tane efsane şöyle.

1) Kıvrımlı insanlar sağlıksızdır; sağlık çalışanları bile bu hataya düşüyor. Doktorlar herhangi bir sakatlığımı kaç kere kiloma bağladılar saysam bitmez, üstelik bileğimin burkulmasının bununla alakası bile yoktu. Vücut kitle endeksiniz "sağlıklı" olan kilo oranında olsa bile fazlasıyla sağlıksız olabileceğinizi biliyor musunuz?

Benim ablam (kusura bakma, Tara) 38 beden ve kişisel beslenme düzeni, ağırlıklı olarak patates cipsi yemekten oluşuyor.

2) Kıvrımlı insanlar tembeldir ve motive olamazlar: Bir kişi "tembel" ve "motive olamıyor" ise bunun beden ölçüsüyle bir ilgisi yoktur. Bedenle bir alakası olmadan herhangi biri tıkınırcasına yeme sorunu yaşıyor veya sağlıklı bir yaşam tarzını benimsemek için motivasyonunu kaybetmesine neden olan zor bir dönemden geçiyor olabilir.

3) Kıvrımlı insanlar üzgün ve yalnızdır ve düşük benlik algısına sahiptir: Üzgünüm ama beden ölçümüz kim olduğumuzu göstermez. Ben hayatımı sürekli kilomu düşünerek yaşamıyorum. Her bedenden insanın çeşitli seviyelerde benlik algısı vardır. Çok sevdiğim Lizzo'ya bakın mesela.

4) Kıvrımlı insanlar sadece egzersizle kilo verir – Bunu özellikle seviyorum. Sırf beni spor salonunda gördünüz diye, kilo vermek veya kalori yakmak için orada olduğumu sanmayın (ve hayır, birinin amacı bu olamaz demiyorum). Ama ben kişisel olarak spor salonuna gidip ağırlık kaldırmaktan aşırı keyif alıyorum. Nokta.

trainerrachel_1990: KONUŞ KIZIM 🙌

rileyhenderson: Katılıyorum. Spor salonunda insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyor ve şişman olduğum için yapamadığımı düşünerek sürekli yardım teklif ediyorlar.

Cafi80: Platformun bir harika! Beni yanlış anlama! Ama biz zayıf kızları hedef alıyor gibi hissediyorum. Karın kaslarımı yapmak ve bu vücuda kavuşmak için çok çalışıyorum... Kilolu insanlardan daha çok çabalıyorum; çünkü ben net sonuçlar alıyorum ama belli ki başkaları alamıyor. Platformunun benim disiplinimi tamamen göz ardı ettiğini düşünüyorum.

Arthur.Dilstraa: hahahahahaha kndini kandırmaya dvm et

***

BÜYÜKANNEMİN BAŞININ ÜSTÜNDEN görünen özelliksiz meyve kâsesi tablosunu inceliyordum. Yavan, abartısız ve tartışmasızdı, duyguların iniş çıkış yapabileceği bir tıp kliniği için ideal dekordu.

Tipik bir örnek: az önce açılmış sarı saçları kısacık kesilmiş korkunç bir kadının, güncel ev adresi sistemde kayıtlı olmadığı için resepsiyon görevlisine sözlü olarak saldırışına tanık olduk.

"Büyükanne, çıkışta seni arabayla eve bırakmamı istemediğine emin misin?"

Büyükannem, Sarı Kadın'a onaylamaz bir bakış atarken, bana geçiştirircesine elini salladı. Kadın yanımızdaki koltuğa kendini atarken alçak sesle tehditler mırıldanıyordu. "Ah tatlım, ben iyiyim. Martin beni alacak," dedi hoppa bir tavırla, sanki başından beri plan buydu.

Sarı Kadın dudaklarını büzerek gözlerini bize dikti. "Burası tam evlere şenlik. Kabiliyetsiz yosmalar yönetiyor resmen." Kadın, büyükannemle onun bu tiradına katılıp kendi şikayetlerimizi sıralamamızı umuyordu.

Güvenliğimizi sağlamak için ona dayanışma dolu anlayışlı bir gülümseme gönderdim. Somurtuşu ve seğiren gözünden kadının pek sağlam ayakkabı olmadığını anlamıştım, yoluna çıkmaya cüret eden birine fiziksel zarar vermeye hazırdı. Büyükannem döndüm. "Seni eve bırakmak benim için gerçekten problem değil. Martin boşuna gelmesin."

Tekrar başını sallayarak *Oprah*'ın Eylül 2019 sayısını aldı ama dergi kucağından kaydı. "Beni buradan aldıktan sonra el sanatları dükkanına götürmek istiyor, yün alacağım..."

Girişin tepesinde asılı duran küçük çan çınlayarak resepsiyoniste birinin geldiğini haber verdi. Sarı Kadın'ın yüzündeki somurtuk ifade tamamen kayboldu. Onu kimin One Direction konserinde kendinden geçen ergen kıza çevirdiğini görmek için dönüp bakınca, bir çift tanıdık yeşil gözle karşılaştım.

"Ah. Selam, Crystal." Scott el salladı. Üzerinde kalın harflerle *Boston İtfaiyesi* yazan lacivert bir tişört vardı. Kot pantolonu üzerine o kadar iyi oturmuştu ki bu manzaranın ölümlü gözlere harcanamayacağına ikna oluverdim.

Büyükannem ışıldadı. Onun yetmiş yedi yaşında olduğunu bilmesem, oturduğu yerden yaylı oyuncak hızıyla fırlayıp Scott'ın kollarına atılışına şahit olduktan sonra hayatta inanmazdım. Onun 1.55'lik ufak tefek boyuna kıyasla Scott'ın dev gibi görüntüsü beni gülümsetti. "Scotty, geldiğin için çok teşekkürler."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum, yaramazlık yapmış gibi görünen Flo'ya suçlayıcı bir bakış atarak.

Scott, Sarı Kadın'ın utanmazca ona Magnum dondurma paketiymiş gibi ağzı açık bir şekilde baktığından habersiz yanına

oturdu, bakışları büyükanneme kaydı. "Dün beni arayıp seni klinikten alacak birine ihtiyacın olduğunu söyledin."

"Ah, öyle mi yaptım?" Büyükannem elini yanağına koydu.

Kafamı ona çevirirken neredeyse boynumu incitiyordum. "Seni Martin'in alacağını sanıyordum."

Omuz silkti, sırıtışını bastıramıyordu. Rol yapma yeteneği şoke ediciydi. "Beni bilirsin, bu yaştan sonra biraz gelgit akıllı oldum," dedi, aklı başında değilmiş ve *Riziko*'daki cevapların yüzde seksenini bilmiyormuş gibi!

"Florence McCarthy," diye seslendi Hemşire Brandy, muayene odasına açılan kapıdan.

Büyükannem ellerini kenetleyip ayağa kalktı, tamamen kendi yarattığı bu tuhaf durumdan kurtulduğuna mutluydu.

Gözlerimi devirdim, kolesterol ve kalp muayenesine girmesine on saniye kala ona fırça atmamak için büyük çaba harcıyordum. "Seninle gelmemi ister misin?"

Başıyla onaylayıp kafası fazlasıyla karışmış görünen Scott'a bir bakış attı. "İkiniz de gelmelisiniz. Biraz sürebilir."

Hemşire bizi bembeyaz koridordan geçirerek tamamen sterilize edilmiş muayene odasına aldı.

Scott'ın alnındaki kırışıklığa bakarak, büyükannemin tezgâhladığı bu "tesadüfi karşılaşma" hakkında en ufak fikrinin olmadığını anladım. Büyükannem onun vaktini boşa harcadığı için suçluluk hissettim. Şehir merkezinden buraya gelmek için programını düzenleyip düzenlemediğini merak ettim. Üstelik onu mesaj atarak reddetmiş olduğumdan, durum biraz tuhaftı.

Brandy büyükannemi sandalyeye oturtup kolunu sıvadı. "Geçen sefer söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Kolesterol seviyelerinizi kontrol etmek için bazı rutin kan tahlilleri yapacağız."

Büyükannemle Brandy, *Live with Kelly and Ryan* programının bu sabahki bölümü hakkında gevezelik ederken, Scott'la duvarın yan tarafında yan yana duruyorduk. Kolu koluma neredeyse sürtündüğünde, hissettiğim kıpırtıyı bastıramayarak içime doğru çığlık attım. İleri geri sallanarak gömleğimi ve saçımı düzeltip duruyor, tırnaklarımı koparıyordum ve bunların hiçbiri endişemi azaltmaya yaramadı. Bana bu kadar yakın durmak zorunda mıydı? Kişisel alan nedir bilmiyor muydu?

Tüm bedenim karmaşa içinde, ne yapmak istediğine karar veremez haldeydi. Bir parçam, soyunma odasındaki tecrübemizin kıvılcımını kısmen de olsa hissedebilmek için ona azıcık daha yaklaşmaya can atıyordu. Ama hâlâ canım sıkkındı. Scott Ritchie ahlaksız bir sahtekâr çıkmadı diye, artık kaçamak yapmadığım gerçeği ortadan kalkmış değildi. Özellikle de spor salonu düşmanımla –spor salonunda sanki Hz. İsa'nın yer yüzüne inmiş suretiymişçesine dolaşan bir adamla– yapmayacaktım. Böylesi bir kibir bana gelmezdi.

"Ona inanamıyorum," diye fısıldadım memnuniyetsizce.

Scott güldü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sinsi bir düşünme tarzı var."

"İstersen, gitmekte özgürsün. Onu eve ben bırakabilirim."

Gözlerini gözlerime dikerek başını iki yana salladı. "Yok, ben iyiyim."

"İkimizin de burada olmasına gerek yok." Gerçekçi olmak gerekirse, onun gitmesi ikimiz için de en iyisiydi ama ayrıca Batı'nın kötü Cadısı suyla temas etmiş gibi yüzümde erimekte olan makyajımın durumu için de iyi olurdu.

Yüzü ifadesizliğini korudu. Aslında dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Sanırım bundan keyif alıyordu. En azından birimiz eğleniyordu o zaman. O sabah iki kat deodorant sıkmış olmayı samimiyetle diliyordum. Çaktırmadan koltukaltlarıma bakmaya

çalıştım ama tam Scott'ın görüş alanındaydım. Bunu gizlice yapmanın bir yolu yoktu.

Birbirinin aynısı kollarını göğsünde çaprazlamış pozlarda durup büyükannemin son bir aydır yaptığı beslenme ve egzersiz rutini hakkında gevezelik etmesini dinledik.

Scott'ın hafif gülümsemesi yüzünden hiç silinmedi. Ta ki Brandy iğneleri çıkarana kadar. Büyükannemin üst koluna küçük bir lastik bağladığında, Scott'ın nefesinin kesildiğini duydum. Brandy iğneyi kaldırırken, Scott hafifçe sallanıp bana doğru döndü. Tuhaf bir şekilde yüzünün rengi çekildi. Aslında kireç gibi olmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordum, kaburgalarına dirsek atarak.

Başını salladı, Brandy iğneyi batırmaya başladığında gözlerini tavana dikti. "Ben, ee, iğnelerden gerçekten nefret ederim."

Bu tamamen beklenmedik bilgiyi sindirmeye çalışırken bir an duraksadım. "Scott Ritchie iğnelerden korkuyor mu?"

Gözleri hâlâ tavana dikilmiş halde başıyla onayladı, âdemelması hareket etti.

"Gerçekten mi?" diye sordum, bu halinden sıyrılıp şaka yaptığını kabul etmesini bekliyordum.

İstemeden ikinci iğneyi gördüğünde neredeyse öğürüyordu.

"Scott, canım, odadan çıkmak ister misin?" diye sordu büyükannem oturduğu yerden.

Başını iki yana sallayarak yakındaki lavabonun kenarına yapıştı. "Hayır. İyiyim," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"İğnelerin nesinden hoşlanmıyorsun?" diye sordum.

Ona neden ishalden ya da zührevi hastalıklardan hoşlanmadığı gibi rezil bir soru sormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Acıtırlar."

"Diyor yangınla mücadele eden adam."

Omuzları çöktü. "Yanmaz kıyafet giyiyorum."

Bir an onu inceledim, yangınla mücadele ile iğnelerin uzaktan kıyaslanabilir olduğuna pek ikna olmamıştım. "Bence gidip bekleme odasında oturmalısın."

Büyükannem başını salladı. "Evet. Neden sen de onunla gitmiyorsun, Crystal? İyi olduğundan emin olursun."

Scott'tan bir insan olarak hoşlanmıyordum ama minik bir iğne yüzünden alenen bayılmasını da istemezdim. Onu muayene odasından çıkarırken gözlerimi devirdim.

Bekleme odasının nispeten dinginliğine ulaştığımızda derin bir nefes aldı. Onu Sarı Kadın'ın görüş alanının dışındaki bir sandalyeye yönlendirdim. Kadın aç gözlerle Scott'a bir kez daha bakabilmek için yanındaki sütundan öne doğru eğildi. Scott kendini sandalyeye attı, gözlerini eliyle kapatmış, uzun bacaklarını öne uzatmıştı.

Önünde durdum ve ileri doğru eğilip yüzünü inceledim. Hâlâ solgundu. "Hemen dönerim."

Resepsiyonist Ronnie, bıkkın bir bakışla bana baktı, sanki ofiste birilerinin bayılması her gün olan bir şeydi. Muhtemelen öyleydi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayılmak üzere olan yetişkin erkekler için bir şey var mı sizde? Şekerli bir şey?"

Sessizce başıyla onayladı ve sandalyesini geriye itti. Ayağa bile kalkmadan mini buzdolabına uzandı ve meyve suyu çıkardı.

"Mükemmel. Teşekkürler." Meyve suyu kutusunu gevşek elinden aldım.

Okula evden yemek getirmek fazlasıyla ezikçe görünmeden önce, yani altıncı sınıftan beri meyve suyu kutusunu elime almamıştım. Bu kadar küçük olmasına şaşırdım.

"Al bakalım, bu sana kendini daha iyi hissettirecektir." Küçük pipeti takıp kutuyu yandaki masaya koydum.

Gözlerini açıp kıstı. "Elma suyu?"

"Faydası olur. Sus da iç."

Sessizce söz dinleyerek pipetten içti. Kabul etmeliyim ki 1.87 boyunda alfa erkek bir itfaiyecinin bir çocuk meyve suyu kutusundan içişini izlemek garip bir şekilde çekiciydi. Savunmasız ve tıbbi yardıma ihtiyacı varken neden ondan daha çok etkileniyordum? Bu düşünceyi bir kenara ittim. Başka bir zaman düşüneceğim daha derin bir konuydu bu.

Üç yudumda hepsini bitirdi. "Teşekkürler, Crystal." Zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı.

"İğneler gerçekten seni bu kadar etkiliyor mu?"

Parmaklarını burun köprüsüne koydu. "Aynen. Onlardan uzak duruyorum. Ne olursa olsun."

"Hoşlanmadığın şey kan mı?"

"Hayır. Kanla bir sorunum yok. Sorun iğnede."

"Yani bana hiç grip aşısı olmadığını mı söylüyorsun? Minik bir iğne yerine klozetin önünde diz çöküp için dışına çıkana kadar kusmayı mı tercih ediyorsun?"

Başıyla onayladı.

Dramatik bir şekilde ondan uzaklaşıp komik bir ifadeyle yüzüne baktım. "Sen aşı karşıtısın, değil mi?" diye fısıldadım komplocu bir şekilde.

Rengi yerine gelmişti. Bana yarım bir gülümseme gönderince kalbim tekledi. "Kesinlikle hayır. Modern tıbba inanırım. Sadece iğnelerden gerçekten nefret ediyorum."

"Bunu hiç beklemiyordum."

"Gördün mü? Sürprizlerle doluyum." Beni gamzelerine tutsak etti.

Meyve suyu kutusundan mı, yoksa bir çocuk gibi iğnelerden korkmasından mı bilmem ama hafiften etkilenmiştim.

Bana doğru elini salladı. "Adil olması için sen de bana nefret ettiğin bir şey söylemelisin."

"Spor salonunda insanların makineleri temizlememesi," dedim manidar bir şekilde.

Tatmin olmayarak başını iki yana salladı. "Hayır. Sayılmaz. Bunu zaten biliyordum."

Onun hakkında daha fazla şey öğrenme arzusuna yenilerek iç çektim. "Bir sen, bir ben?"

"Olur."

"Tamam... Ayrıca restoranlardaki kaplanmış menülerden nefret ederim. Her zaman yapış yapış olurlar ve bu beni delirtir."

Elini çenesinde gezdirerek derin bir şekilde düşündü. "Ben de benzer şekilde tampon çıkartmalarından nefret ederim."

"Su şişesindeki son yudum."

"Birine bir mesajla alakalı GIF yollayacakken, daha GIF iletilmeden karşı taraf mesaj yazar ve her şeyin mahvolur."

Buna kıkırdadım. "Facebook arkadaş önerileri. Eski erkek arkadaşın yeni sevgilisi gibi mesela. Arkadaş olmak istemiyorum."

"Yeşil ışık yanar yanmaz gazı kökleyen insanlar. Bu acele niye?"

Oyunumuzu yarıda keserek üzerine tam oturmuş tişörtünü başımla işaret ettim. "Buraya işten çıkıp mı geldin?"

"Hayır. İzin günündeyim. Genellikle üç dört tane on iki saatlik vardiyalarda çalışıyorum, sonraki günlerim boş oluyor."

Büyükannemin onu kandırıp izin gününde buraya getirtmiş olmasıyla tekrar suçluluk hissederek yüzümü buruşturdum.

"Yangın söndürmediğinde ne yapıyorsun?"

Elini çenesine sürttü. "Genellikle köpeğim Albus'la kaliteli zaman geçiririm, alışverişe giderim, spor salonuna giderim, arkadaşlarımla tuhaf oyunlar oynarım. Sen?"

"Bu kulağa berbat derecede yetişkin işi geliyor." Bilerek karşılık vermezken, onun cevabının basitliğini içimden takdir ettim.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben otuz yaşında bir adamım. Umarım öyledir."

"Ne kadar zamandır itfaiyedesin?"

"Hayatıma ani bir ilgi geliştirdin."

Manik denilebilecek bir sırıtışla hissettiğim şeyi bastırmak için büyük çaba harcadım. "Hayır. Geliştirmedim. Sadece zayıflıklarını öğrenmeye çalışıyorum ki sana karşı kullanabileyim."

Omuz silkti. "Öyle olsun. Üniversiteyi bitirdiğimden beri itfaiyedeyim. Şansım yaver gitti ve neredeyse hemen girdim."

"Her zaman itfaiyeci mi olmak istemiştin?"

Meyve suyunun kutusunu avucunda ezdi ve sol gözünü kapatıp odanın karşısındaki çöp kovasını nişan aldı. Kusursuz bir *pat* sesiyle girdi. Zaferle bana baktı. "Dedem hep bundan bahsederdi, haliyle aklımın köşesinde yer etti. Ama liseye kadar ciddi ciddi düşünmedim."

Gizlice pazılarına bir bakış attım, dilimin ucuna gelen soruyu durduramadım. "Şu yangına ilk müdahale ekibinin çıkardığı çıplak takvimlerde yer aldın mı hiç?"

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Neden? Bir tanesini duvarına asmak mı istiyorsun?"

"Hemen böbürlenme," diye söylendim, bu potansiyel takvimin poster boyutlarına büyütülmüş halini isteme dürtümü bastırarak.

Ben hepten koyverip talepte bulunamadan büyükannem devasa kırmızı çantasını dirseğine takmış, yürüyerek lobiye girdi. Gözlerini kısarak Scott'a baktı. "Scotty, iyi misin?"

Scott ayağa kalktı, eski haline dönmüştü. "Evet. Crystal Hemşire beni iyileştirdi."

"Resepsiyondan meyve suyu alıp ona verdim," diye açıkladım, ayağa kalkıp peşlerinden çıkışa giderken.

Scott zarafetle ona kapıyı tutarken büyükannem pazısına pat pat vurdu. "Sana sorun çıkardığım için üzgünüm, Scotty. Bazen bu kadar çok randevuyla bir sürü planı karıştırıveriyorum, biliyor musun? Ama beni Crystal'ın eve bırakmasında hiçbir sorun yok."

Bir saati boşa gittiği, fobisini ortalara döktüğü ve bu arada neredeyse bayıldığı için rahatsızlığını belirgin bir şekilde göstermesini bekliyordum. Ama siniri bozulmuş gibi görünmüyordu. Büyükanneme kaygısızca gülümseyince, herhangi bir şey onu sinir edebilir mi diye merak etmeye başladım. "Sorun değil, Flo. İhtiyacın olduğunda beni her zaman arayabilirsin."

Kliniğin dışındaki kaldırımdaydık. Scott rahatsız edecek kadar rahat görünüyordu, bir yere gitmek için acelesi yokmuş gibiydi. O ikisi havadan sudan sohbet ederken, benim tek düşünebildiğim o takvimdi. Ortada var mıydı, yok muydu? Yalnız kalır kalmaz internette aratmayı aklıma not ettim. Sonra kendimi azarladım. *Gözlerinin bir yaz günündeki çimlerin tonunda olduğunu düşünmeyi bırak. Ya da en iyisi, çelik gibi pazılarını da düşünme. Yersiz bunlar. Hepsi.*

Scott kibirliydi. Yalakalık bile yapmadan inanılmaz etkileyiciydi. Büyük ihtimalle çapkının tekiydi ve benden istediğini aldıktan sonra eski sevgilisine dönecekti. Uzun bir sopayla bile dokunmak istemediğim erkek türü.

"Evet, dedem selam söyledi," dedi büyükannem. Elleri cebinde, arabama doğru yürüyorduk.

Sallanan büyükanneme kıyasla hızlı yürüyordum çünkü yapacak işlerim vardı, beslenme üzerine soru cevap yapacaktım mesela. Düşmanımla otoparkta zorlama bir sohbetle oyalanacak vaktim yoktu.

"Ah, doğru ya. Önümüzdeki hafta Blackhawks - Bruins maçını izlemeye gelmeni hatırlatmamı söylemişti. Müsaitsen," dedi büyükannem ona.

"Orada olacağım." Büyükannem arabaya binerken Scott çenesini indirdi.

Arabanın sürücü kapısını açmadan önce anahtarlarımı elimde çevirdim. "Blackhawks taraftarı mısın?"

"Hayatta başka bir şey mümkün mü?" dedi ifadesiz bir şekilde.

"Beş numaralı neden," diye mırıldandım.

Yüzünü memnun bir ifade kapladı. "Bu beş nedenin hiçbirinde benimle ilgilenmediğine dair bir işaret olmaması bence çok etkileyici. Şimdiye kadar sadece zayıf bahaneler duydum."

Görüntümdeki sakinliği korumak için elimden geleni yaptım. Çünkü içimde sakin tek bir nokta kalmamıştı artık. O ve varlığının beni böyle telaşlandırmasından nefret ediyordum. Kendini beğenmişliği eskimişti. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve boğazımı temizledim. "İyi. Altı numaralı neden: Seninle ilgilenmiyorum."

"Bu doğru olsaydı, kabul ederdim. Ama ikna olmadım." *Aynı durumdayız demek.* Bana geri adım atma şansı tanıyarak bir an için yüzümü inceledi.

"Nefesini tutma, Scott. Ben senin gibi adamlarla çıkmam. Nokta."

Yanımızdan geçen bir arabaya bakarak boğuk bir kahkaha attı. "Ama soyunma odasında bana sarkıntılık edersin, değil mi?"

Donakaldım, öfkem alevleniyordu. Bunu unutmaması yeterince kötüydü ama bir de muhafazakâr büyükannemin önünde söylemesi? Kaşlarımı çattım ve büyükannem bizi duyamasın diye arabanın kapısını kapattım. "Bu konuda konuşmuyoruz. Gündeme getirip durma."

"Sadece olmamış gibi mi yapıyoruz?"

Olmamış gibi davranmayı istememekle bir alakası yoktu. Bundan bahsetmek kararlılığımı ciddi bir şekilde etkiliyordu.

Ama Flo ve Martin'in düğününe kadar, kendime ettiğim yemini bozup tehlikeye balıklama dalmadan dört ay dayanacaksam, ikimizin arasındaki bu cinsel enerjiyi bir an önce bastırmam gerekiyordu. "Evet. Öyle yapıyoruz. Bana göre hiç yaşanmadı."

Başını geriye attı, çenesi gerilmişti. "Tamam. İyi."

"İyi."

Ama orada bırakamayarak başını iki yana salladı. "Ancak merak ediyorum. Bir kız arkadaşım var diye ortalığı birbirine kattın, demek ki biraz olsun umursuyorsun. Haksız mıyım?"

Aldatmıyor olabilirdi ama bu onu bir çapkın olmaktan alıkoymazdı. Scott o kadar doğal bir şekilde flört ediyordu ki böylesi ancak sürekli tekrarla mümkün olabilirdi. Doğrusu, hakkı da vardı. Bekar bir adamdı. Canı ne istiyorsa yapabilirdi. Ama bu işin bana kaçınılmaz gözyaşları ve kalp kırıklığı dışında olumlu bir getirisi olmazdı. Neil'la olanlar gibi.

Ona sert bir bakış attım. Gerçeklik bombasını patlatmanın vaktiydi. "Scott, kibirli birisin sen. Hayatta her istediğini elde etmeye alışmışsın ve bunun farkındasın. Şimdi buna sinir olmanın tek sebebi, sana *hayır* demem ve senin bunu duymak istememen. Ya bu ya da imayı anlayamayan bir Neandertalsin*."

Delice bir şey söylemişim gibi hayretle ağzı açık kaldı. "Gerçekten düşündüğün bu mu?"

"Son üç saniyede fikrim değişmedi." Bu sözleri ağzımdan çıkarmak zor oldu çünkü iğne karşısında çocuk gibi donakalışı, izin gününde büyükannemi doktor randevusundan alacak kadar kibar davranışı aklımdaydı. Maalesef bunların hepsi kibrinin gölgesinde kalıyordu.

Sağlam durup ellerini beline koydu, kaşları çatıktı. "Komik... Kendini sevme ve klişeler hakkında o mesajla vaaz verirken be-

---

* Neandertal ya da Neandertal insanı, günümüzden yaklaşık 250 bin ila 40 bin yıl önce yaşamış insan türüdür. (e.n.)

nim hakkımda hemen yargılarda bulunuyorsun. İkiyüzlünün tekisin, Crystal."

Sözleri üzerine irkildim. Haksız sayılmazdı. Ama squat standımı çaldığı zaman bana nasıl pislik gibi davrandığını unutamıyordum, savurduğu hakaretler de cabası. Karakterinin klişelere uyması benim kabahatim değildi.

Basıp gidiyordu ama öfkeyle attığı birkaç adımdan sonra arkasına döndü. "Ve bu arada, senin peşinde koşmadığımı bilerek rahatlayabilirsin. Neandertal beynim imayı kaptı. Açık ve net."

***

KIÇIMI ARABAYA KOYUP kapıyı hızla çarptığımda, büyükannem dut yemiş bülbül gibiydi. Pencereden tartışmamızı duyduğu kesindi. Scott'la aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu, utanç içindeydim. Eve dönüş yolunda azarlanmayı bekledim ama bu konuda tek kelime etmedi. Bunun yerine evlilik planları konusunda gevezelik etti ve bunlar arasında Tara'yla benim nedime olmamız da vardı. Görünüşe göre, Tara'nın düğünü için aldığım potluk yapan şeftali rengi nedime elbisesini giyme onuruna hâlâ sahiptim. Ne şanslıyım ama.

"Bıraktığın için teşekkürler, canım," dedi inerken. "Eve bir daha geldiğinde hatırlat bana, iPad'imle ilgili yardıma ihtiyacım var. Her mesaj geldiğinde öten şu lanet *ding* seslerini nasıl kapatacağımı bulamadım. Her seferinde ödüm kopuyor."

Zorlama bir şekilde gülümsemeyi başardım. "Bana uyar."

Tam yolcu kapısını kapatıp bana el sallamıştı ki başını tekrar içeri soktu. "Biliyorsun, değil mi? Otoparkta Scotty'ye pek hoş davranmadın."

Hah, işte geldi. "O da bana her zaman hoş davranmıyor."

Bakışları kaşarlanmış bir suçluya suçunu itiraf ettirmeye yetecek kadar korkunçtu. "Bu bir mazeret değil."

"Ama..."

"Ondan özür dile, Crystal."

On İkinci Bölüm

Scott'la istemeden yaptığım tartışmanın üzerinden üç gün geçmişti ve büyükannemin tekrar tekrar tembihlemesine rağmen henüz özür dilememiştim. Aslında çalıştığı gece veya gündüz vardiyasına bağlı olarak spor salonunda olduğunu düşündüğüm vakitlerde -sabahın sekizinde veya akşam altıdan sonra- oraya gitmekten tamamen kaçınır olmuştum.

Patlattığım gerçeklik bombasının verdiği suçluluk her geçen gün artıyordu. İçinde bir nebze gerçeklik payı olsa bile o sözleri söylememeliydim. Scott kendini beğenmiş ve sinir bozucu bir insan olabilirdi ama sözlü hakareti de Neandertal denmeyi de hak etmiyordu.

İşleri düzeltmek için ona mesaj atmayı enine boyuna düşünmüştüm ama atmadım çünkü belli ki duygusal açıdan yetersiz bir kişiliktim. Ona üzgün olduğumu söylemek yapılacak doğru şeydi ama gururum el vermiyordu. Ona hijyenik olmayan salon antrenmanları *ve* zina konusunda iftira atmıştım zaten. Bir kez daha erken saldırmıştım. Zayıf bir özrü kabul etmesinin imkânı

yoktu, tam da bu yüzden işleri oluruna bırakmak gibi akıllıca bir karar almıştım.

Bu şekilde daha iyi, diye düşündüm kendi kendime, büyükannemle çiçekçiyle olan randevusunda buluşmak üzere giderken. Tara gidecekti aslında ama işten çağırmışlardı.

Çiçekçinin de bulunduğu küçük alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimde, büyükannem kaldırımdan çılgınca el sallıyordu; kendini kaçıran kişiden bir cesaret kurtulup otobanda yardım istercesine kollarını sallayan bir kurban gibiydi. Birbirimizi daha birkaç gün önce görmemişiz gibi, arabadan çıkarken uzandı ve beni kollarına çekti.

"Üzgünüm, geciktim," dedim. "Bir danışanımla görüntülü seansımız beklediğimden uzun sürdü." Aceleyle çıkıp sutyen takmayı unuttuğum gerçeğini söylemedim. Yolda kasisten geçerken DD kup memelerim neredeyse tavana çarpana kadar farkında değildim. Sutyensiz gezebileceğimi düşünmüştüm ama ince bir askılı tişörtün içinde onları sabit tutmam olanaksızdı. Alttan destek yokken, biraz eğilsem göğüs ucumun fırlaması işten bile değildi. Büyükannem kıyamet kopana kadar bana fırça çekerdi, o yüzden geri dönmüştüm.

"Önemi yok. Randevum bitti." Elini belli belirsiz salladıktan sonra, teklifsizce tişörtümün yakasını çeneme kadar çekti. Artık kötü kadın gibi görünmediğimden emin olarak gülümsedi.

Kaşlarımı çatıp telefonumda saate baktım. "Sadece on dakika geç kaldım. Seni erken mi aldılar?"

Başını salladı. "Eğlenceli bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm. Birlikte kaliteli zaman geçirelim." Çiçekçinin yanındaki bölümü Vanna White gibi takdim etti. Siyah tabelada beyaz kalın ve grafittivari harflerle *Savaş Baltası* yazıyordu.

"Büyükanne, bu bir balta atma tesisi." Açıkça söylemem gerektiğini düşündüm çünkü benim dantel kraliçesi büyükan-

nemin balta fırlatmakla ilgilenmesinin imkânı yoktu. Sadece ekoseli kumaş giyip çetin ceviz olduklarını düşünen insanların yaptığı aktiviteydi bu.

"Yapılacaklar listemde var," dedi bana sıradan bir tavırla, sanki bu kırılgan ve yaşlı hanımlar için tamamen normal bir aktiviteydi. Kolumu çekiştirmeye devam ederek beni beklediğimden daha büyük bir kuvvetle kapıya doğru götürdü.

Kapılar açılınca sedir ağacı, havalanmış toz ve testosteron kokusu suratıma çarptı. Saçını tepesinde toplamış ve öngörülebilir bir şekilde fanila giyen dev gibi bir oduncu-tipli adam, pahalı bir ahşap bankonun arkasından davetkar bir şekilde el salladı bize. Büyükannemle birbirlerine tek kelime etmediler. Karşılıklı pis pis sırıtıp şüphelerimi körüklediler.

Adam tekinsiz ve simsiyah bir koridoru gösterirken ona yan yan baktım. Peşine takılmamızı işaret etti. "Size ikinci kulvar ayarlandı," dedi büyükanneme.

"Pardon?" Açık ve büyük bir odaya girerken büyükanneme suçlayıcı bir bakış attım.

Tel örgülerle ayrılmış on alan vardı. Her bölmede kendine ait ahşap bir hedef tahtası ve platform bulunuyordu. En sağdaki alana bir grup hipster üniversiteli çocuk doluşmuştu. Buraya kesinlikle büyükanneleriyle *gelmemişlerdi.*

Buradaki her şey ahşap, ekoseli ya da doldurulmuştu (her iki duvara asılı iki tane doldurulmuş geyik başı vardı). Kesinlikle benlik bir manzara değildi. Büyükannemlik de değildi.

Neden bunu önceden planlama zahmetine girip anlık bir karar mış gibi yapıyordu ki?

Ve tam o sırada duydum. Şamata yapan iki ses. Tuvaletlere açıldığı anlaşılan bir koridordan iki adam çıktı.

Scott ve Martin.

***

PUSUYA DÜŞÜRÜLMÜŞTÜM. GÜVEN sorunları yaşamama şaşmamalıydı.

Martin öne çıkıp bana sımsıkı sarıldı. Kütüphane, eski kâğıt ve sigarayla brendi kokuyordu. Şokun etkisinden çıkamamış halde ben de ona sarıldım. Tipik bir dede sarılmasında olması gereken her şey vardı, içten ve güven vericiydi.

Ya da Scott bana Martin'in omzunun üzerinden tehditkâr bakışlar atmasaydı öyle olurdu. Rezil bir mahlukmuşum gibi yüzünü ekşitmesinden yola çıkarak, son tartışmamızı atlatamadığı çıkarımını yaptım.

"Selam," diye cıyakladım, Martin'in kucaklayışından sıyrılarak.

Scott'la birbirimizi ölçüp tartarken bir duraksama oldu. Kararlılığım on saniye sürdü, sonra zayıflık gösterip bakışlarımı kaçırdım. Meydan okumaya hazır değildim. Aslında gazabıma hedef olduğu için geçirmiş olabileceği TSSB* için özür dilemek üzereydim ki dikkatim eline kaydı.

Bir balta tutuyordu. Kıstığı bakışlarını yüzüme odaklayınca, baltayı alnımın orta yerine geçireceğine ikna oldum. Kesinlikle nasıl temiz bir iş çıkarabileceğini hesaplıyor ya da benzer şekilde tekinsiz bir komplo kuruyordu. *Cinnet* filmindeki Jack Nicholson'dı resmen.

Pek bir selam vermeden dönüp ağır ağır kafese yürüdü. Büyükannemle Martin, aramızdaki gerilimi fark etmedi. Aziz Scott platforma çıkarken nefesleri kesilerek onu izlemekle meşgullerdi. Hiç zaman kaybetmeden üstün bir tavırla baltayı hedefe doğru tek eliyle fırlattı. Hedef tahtasını öyle akıcı bir hareketle on ikiden vurdu ki neredeyse çaba harcamamış gibi görünüyordu.

Büyükannemle dedem alkış tutup bağrışır ve Scott'ın insanüstü atletik yeteneğine övgüler yağdırırken ben yutkundum.

---

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu (ç.n.)

Gözümü dört açmam gerekiyordu. Her açıdan. Gözünü kırpmadan beni öldürebilirdi. Burası bunun için ideal bir yerdi. Kazara eli kaymış gibi yapıp bunu trajik ve dehşet bir kaza olarak göstermek çocuk oyuncağıydı.

"Alıştırmaya çok zaman mı harcadın?" Ben pek de etkili olmayan bir şekilde tarafsız bir ortam yaratma girişiminde bulunurken, yanımdan yürüyüp geçti ve başka bir baltayı havaya fırlattı.

O şey keskin bir silah değil de beyzbol sopasıymış gibi geri yakaladı. Kusursuz suikastçı yeteneklerini sergilemekten fazlasıyla memnun görünüyordu. Dönüp benimle yüz yüze geldiğinde, sırıtışı söndü ve yerini safi kin aldı. "Evet. Çapkınlık ve Neandertallık arasında oldu." Sesi yaşlı çifti alarma geçirmeyecek sıradan bir tondaydı. Sadece yanlış zamanda yapılmış bir espri gibi durdu. Bakışlarını büyükanneme çevirirken, baltasını nazikçe ona verdi.

Şaşırtıcı bir şekilde büyükannem, ekstra büyük ortopedik mokasenler giyen bir kadından beklenenden daha rahat görünüyordu. Üçüncü denemesinde hedefi vuramasa da baltayı tahtaya isabet ettirmeyi başardı.

Martin müstakbel eşini tebrik ettikten sonra, sırtıma hafifçe vurup beni nazikçe ileri doğru iteledi. "Crystal, sen de bir denemelisin. İyi bir stres atma aracıdır." *Eminim öyledir. Deli manyaklar için.*

Scott bir homurtu sesi çıkardı. "Aynen, *Crystal.* Neden gelip bastırdığın tüm o öfkeyi salmıyorsun? Ruh halindeki şiddetli değişikliklere iyi gelebilir." Büyükannemin baltasını tahtadan çıkarırken beni bakışlarının hapsine aldı.

"Ah, gerek yok. Beni burada iyiyim. Martin, önce sen at," diye geveledim, sırtımdan ter akmaya başlamıştı.

"Israr ediyorum. Önden hanımlar." Martin kibarca yana çekilip beni Scott'a doğru yönlendirdi.

Scott bana baltayı uzattı, sapı bana dönüktü.

Boğazıma oturan golf topu büyüklüğündeki yumruyu bastırmak için yutkunurken ürkerek ona baktım. Tereddütle baltayı aldım. Göründüğünden hafifti. "Çalışanlar bir güvenlik demosu filan vermiyorlar mı?" diye sordum, oyalanarak.

Büyükannem başıyla onayladı. "Verdiler. Sen gelmeden önce. Ama sorun değil. Scotty sana doğru duruşu gösterir."

Scott ona acı verecek kadar sahte bir şekilde gülümsedi, bana bir metreden daha yakın olmanın düşüncesiyle rahatsız olduğu belliydi.

"Ben iyiyim." Gergin bir şekilde öksürüp platforma atlarken sendeledim. Doğuştan rekabetçiydim. Başarısız olamaz veya zayıflık gösteremezdim, özellikle de Scott'ın muhteşem performansı ve gizli iğnelemelerinden sonra. Haydi bakalım. Sol gözümü kapatıp baltayı başımın üzerine kaldırdım.

"Hassiktir!" Scott güçlü tutuşuyla, balta serbest kalmadan bir milisaniye önce ellerimi yakaladı ve sapı parmaklarımdan kabaca, bir gram incelik göstermeden elimden aldı. Elektriği olmayan tek yatak odalı bir kulübede izole yaşayan antisosyal bir münzevi gibi gözleri kocaman açılmıştı.

Hızla arkamı döndüm. "Hey, senin derdin ne?"

Baltayı uzanamayacağım bir mesafede tuttu. "Tutuşun tamamen yanlış. Birini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Alınmış gibi gözlerimi devirerek dramatik bir acı çekme gösterisinde bulundum. "Sırf kadın olduğum için, silahlar konusunda kontrolsüz bir eksikliğim olmak zorunda değil. Kendi başıma halledebilirim, biliyorsun. Lisede tenis oynardım," diye ekledim, tenis ve balta fırlatmanın kısmen benzediğini bal gibi biliyordum.

Karşılık vermedi. Onun yerine huysuz bir tavırla omuzlarımı kavrayıp beni fiziksel olarak hedefe doğru çevirdi. İtiraf etme-

liyim, bu şekilde hareket ettirilmek biraz seksiydi. "Hangi elini kullanıyorsun?" diye sordu. Sırtıma yaslanan göğsünün sıcaklığının aksine sesi buz gibiydi.

Tanrım. "Ee, sağ elimi."

Nasırlı parmaklarıyla baltayı arkamdan sağ elime tutuşturdu. Avcumu sapın altına yerleştirdikten sonra, sol elimi de diğer elimin üzerine koydu. Ardından ayağıyla sol ayağımı ileri itip platformdaki siyah işaretle hizaladı. "Şimdi, baltayı fırlatırken göz hizanda olmalı. Bir santim altında veya üstünde değil," diye talimat verirken kollarımı yukarı kaldırdı.

Sadece başımı sallayabildim. Vücudu beni böylesine sarmışken nefes alabiliyor oluşuma bile hayret ediyordum. Zihnimi sapkın düşüncelerden arındırmaya çalışarak tek bir hamleyle talimatlarını uyguladım. Balta ileri atılıp hedefin kenarına saplandı.

Şaşırtıcı derecede işe yarayan yardımı için Scott'a teşekkür etmek üzere döndüm ama arkamda değildi. İlk önce dramatik bir şekilde kendini korumak için çömeldiğini düşündüm ama gülümseyip başını sallayarak büyükannemle sohbet etmekle meşguldü. Ben yokmuşum gibi. Adam cazibesini düğmeyle açıp kapatabiliyordu resmen.

Sonraki kırk dakika boyunca sırayla dönüşümlü atış yaptık. Scott hemen hemen her atışında isabet ettirdi. Martin de öyle. Kendisi itfaiyecilerin ekipmanlarının bir parçası olarak baltayı ustalıkla kullandıklarını hatırlattı. Adil olmayan bir avantajdı bana kalırsa. Büyükannem omzunun çıkmasından korkmasına rağmen, sonuna doğru daha iyi atışlar yaptı.

Süremiz dolduğunda, dördümüz tek sıra halinde cayır cayır sıcak kaldırıma çıktık. "Çok harika zaman geçirmedik mi?" Büyükannem umutla bir Scott'a bir bana bakıyordu.

Tüm bu süre boyunca birbirimizden vebalıymışız gibi kaçtığımızı fark etmemiş miydi? Nazik bir şekilde tutuşuma yardım ettiği zaman hariç tabii.

"Evet, eğlenceliydi," dedim. Aslında balta fırlatma biraz canlandırıcıydı. Hedefe isabet ettirmenin verdiği tatmin bağımlılık yaratıyordu. Üstelik Martin bizi itfaiyeci olduğu yakın geçmişe dair uzun soluklu hikâyelere boğsa da hikâyelerinden keyif aldığımı fark etmiştim.

"Siz çocuklarla sonra görüşürüz. Seni görmek güzeldi, Crystal. Scotty, annene selam söyle." Martin, Lincoln'ünün sürücü koltuğuna binerken el salladı. Onlar geri geri park yerinden çıkarken Scott sessizce yürümeye başladı, muhtemelen arabasına gidiyordu.

Geri zekalı gibi orada öylece durup arkasından bakarak onun adımlarını izledim ama suçluluk galip geldi.

"Scott?" diye seslendim.

Durup birkaç saniye bekledi. Sonra ağır ağır bana doğru döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuş güçlü bir şekilde duruyordu.

Bacaklarım beni otoparkın yarısına kadar taşıdı, birkaç metre önünde durdum. Ateşli gözleri benimkilerle buluştuğunda zihnim boşaldı, doğru düzgün bir cümle kuramaz hale geldim. "Ben, ee, ben sana, ee... teşekkür etmek istedim."

Alnı kırıştı. "Bana niçin teşekkür ediyorsun?"

"Atışıma yardım ettiğin için," diye yumurtladım. Tam bir ödlektim.

"Senin için yapmadım. Kamu güvenliği adına yaptım."

Çenemi eğdim, yakıcı güneş yüzünden gözlerim kısıldı. "Ayrıca söylemek istediğim... Üzgünüm."

Yüzünde anlık bir tatmin parladı ama kendini toparlayıp talim çavuşlarına layık bir ifadeye döndü. "Niçin üzgünsün?" Kahretsin, beni zorlamadan bırakmayacaktı.

Dudağımı ısırdım. "Geçen gün için özür dilerim. Sana karşı önyargılı davrandığım için. Erkek orospu olduğunu düşündü-

ğüm için. Ve sana Neandertal dediğim için. Münasebetsizlik ve ikiyüzlülüktü."

Uzun bir sessizlik boyunca yüzümü inceledi. Sanırım özrümden geri adım atıp atmayacağımı görmek için bekliyordu ama atmayacaktım. Nihayet elini ensesinde gezdirdikten sonra başını salladı. "Teşekkürler."

Daha çok sessizlik. O çatlak kaldırıma gözünü dikip baktıkça ben daha çok suçluluk hissettim.

"Gerçekten saçmaladım. Çözmem gereken bazı güven problemlerim var," dedim başımı öne eğerek.

Başımı kaldırıp baktığımda, gözlerimiz buluşurken yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Sorun değil."

"Yani, aramız iyi mi şimdi?" diye sordum umutla.

Topuklarının üzerinde sallanarak kollarını çözdü. "Sanırım."

Gergin bir şekilde bir tutam saçımı parmağıma doladım. "Bu pek ikna edici olmadı."

"Crystal, ben iyiyim. Şimdi ikna oldun mu?" Bana zorlama bir Chandler Bing gülümsemesi gönderdi.

Bezgin bir şekilde iç çektim. "Neden bu kadar zor olmak zorundasın? Sana ilk doğan çocuğumu vermem lazım mı? Ya da ruhumu satmam filan?"

Bunu değerlendiriyormuş gibi bir an dalgın göründü. Ardından dudaklarında o çok iyi bildiğim kendinden memnun gülümseme belirdi. Ne kadar sinir bozucu olsa da bunu tekrar görmek beni rahatlattı. "Yarın benimle spor salonunda buluş," dedi.

"Spor salonunda mı?"

"Evet. Benim seçtiğim egzersizleri yapacağız ama," dedi, arabasına doğru ilerlerken.

Evet demek istiyordum ve tek nedeni meydan okumalardan kaçmamamdı. Ya da onu spor yaparken görmenin seyirlik bir

manzara olmasıydı belki. Ama bunun iyi bir yere gitmeyeceğini biliyordum zaten. O neredeyse arabasına ulaşana kadar bu teklifi değerlendirdim. "Senin gizemli egzersizini yaparsam, affedilecek miyim? Öylece yani?" diye seslendim.

Bu mesafeden bile gözlerindeki keyif pırıltıları seçilebiliyordu. "Beni hafife alma, Chen. Bunun için çabalayacaksın."

On Üçüncü Bölüm

Mel beni "iş yemeği" için evine davet edince hevesle kabul ettim. İtiraf etmem gerekirse, dairesinin Instagram'da sans filtresiyle göründüğü kadar göz kamaştırıcı olup olmadığını görmeye can atıyordum. Ve tıpkı kendisi gibi, dairesi de gerçekten öyleydi.

Kapıyı açar açmaz, içi çeşitli süslü, lokmalık sandviçlerle dolu parlak bir tepsiyi yüzüme doğru tuttu. Parıltılı, bembeyaz mutfağında bir dizi makaron, çörek ve mimoza beni bekliyordu. Bunu "aşırı Stepford ev sahibi olağanüstülüğü" olan annesinden aldığını iddia ediyordu. Her iki durumda da mağazadan satın alınan ikramlar ve kâse bile vermeden sunduğum cipslerle sınırlı olan kendi ev sahipliği becerilerim beni dehşete düşürdü.

Mel, Theatre District'te, komşu bir binadan muhtemelen doğrudan içini görebileceğiniz boydan boya pencereleri olan modern binalardan birinde yaşıyordu. Deli bir sapık takipçinin hayali olsa da onun Instagram estetiği için mükemmeldi. Sanki Carrie Bradshaw'un ikonik ön apartman girişini ilk kez incelediğim bir *Sex and the City* turnesindeydim, birçok fotoğrafını çek-

tiği pencerenin yanındaki tozpembe kadife koltuğu gördüğümde gülümseyip işaret ettim.

Öğleden sonrayı Mel'le geçirmek, kendimi günün ilerleyen saatlerinde arayı düzeltmek için Scott'la buluşacağımı düşünmekten alıkoymak için iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Evet, kısıtlamalar olmadan onu izlemek istiyordum. Ama mesele o değildi. Bunu huzur için yapıyordum. Ailelerimizin hatırına. Hikâyenin sonu.

Mel'e Instagram'ın yeni algoritması ve son birkaç haftadır düşüşe geçen bağlantıları sormak üzereydim ki uzun boylu ve zayıf, göğsü çıplak bir adam ağır ağır mutfağa girdi. Üzerinde köpek karikatürleriyle dolu bir şorttan başka bir şey yoktu. Sanki bir rüzgâr tünelinden geçmişti: dağınık sarı saçları havaya dikilmişti.

"Hey, selam." Göğsünü şişirerek bana flörtöz bir şekilde gülümsedi. Çocuksu bir çekiciliği vardı, on yaş küçük olsaydım ve hâlâ huniyle light bira içseydim, belki.

Mel gözlerini devirip ona sert bir bakış attı. "Julian, büyü biraz."

"Rahatla, Mel. Sadece sıcakkanlı davranıyorum." Ona kafa tutan bir bakış atıp buzdolabını karıştırmaya başladı ama bana göz kırpmayı ihmal etmemişti. Bebek mavisi gözleri ve ince yüzüyle, internette gördüğüm Mel'i evlat edinen babasını andırıyordu.

Mel omzunun üzerinden ona öfkeyle baktı. "Bu benim cazibe yoksunu kardeşim, Julian. Julian, bu benim spor hocam ve iyi bir arkadaşım, Crystal." Duraksayıp öne eğildi. "Kendi isteğimle bir üniversite öğrencisiyle yaşamıyorum. Güven bana. Ama bu şehirde *hayatını bulmaya çalışırken* ona göz kulak olmam için annem benimle kalmasını istedi."

"Kulağa tanıdık geliyor." Ekmeğinin kızarmasını beklerken sabırsızca ayağını yere vuran Julian'a bir bakış atıp kıkırdadım.

"En azından Tara yirmi dokuz yaşında." Mel'in dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Keşke bir kız kardeşim olsaydı."

"Kız kardeşler iyidir. Ama bazen. Eşyalarını çaldıklarında iyi olmazlar." Tara kıyafetlerimi hiç çalmazdı çünkü bedenlerimiz farklıydı. Ama makyaj ve saç bakım ürünlerimi sürekli aşırıyordu. Dün dibini süzdüğü salon-kalitesindeki şampuanımın yasını tutarken, dikkatimi yeniden dizüstü bilgisayarıma verdim.

Son yayınladığım Beden Ölçüsü Olumlama gönderisine gelen yorumların hepsini okumaya çalışıyordum. Titremeye başlamadan önce ancak okuyabildiğim trollere ve nefret dolu kilo düşmanı yorumlara rağmen, bir sürü kişinin bunu sevmesinden memnundum. Bütün olumsuz yorumlara değmişti.

"Hangi ayar daha iyi görünüyor?" diye sordu Mel, telefonunu burnumun dibine sokarak.

Biraz geriye çekilip gözlerimi kıstım. Tatlı bir puantiyeli elbise giydiği bir pozunun iki hali yan yana duruyordu. Aynı fotoğraftı ama birinin filtresi daha koyuydu.

"Öncelikle, bu elbise içinde yakıyorsun resmen. Ama daha aydınlık olanı beğendim."

"Aynen. Bunda memelerim de daha büyük görünüyor." Fotoğrafı tekrar kontrol etti. "Sanırım pembe filtre kullanmaya başlayacağım. Öyle daha çok beğeni aldığımı fark ettim."

Ona kendi beğendiğim birkaç filtreyi göndermeyi teklif etmek üzereyken bir bildirim geldi.

Ritchie_Scotty7 seni takip etmeye başladı. Takip Et

Midem takla attı.

Daha onu geri takip etmeyi tam düşünemeden, en son attığım gönderiyi beğendiği bildirisi geldi, telefonumu çaldığı gün yaptığım karın kası egzersizi videosuydu.

Bir dakika içinde yirmiden fazla bildirim geldi. Hepsi ondandı. Bu her şeyin mahvolmadığına dair sağlam bir işaretti. Benden tamamen nefret etmediğine dair.

Ritchie_Scotty7 gönderini beğendi.

Ritchie_Scotty7 gönderini beğendi.

Ritchie_Scotty7 gönderini beğendi.

Ritchie_Scotty7 gönderini beğendi.

Ritchie_Scotty7 gönderini beğendi.

***

SCOTT, GELECEĞİMİ zaten biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir sırıtışla soyunma odasından çıktığında spor salonuna geldiğime neredeyse pişman oldum. Hiç belli etmemek niyetindeydim ama seksi varlığını hatırlatan küçük alaycı mesajlar gibi olan o bildirimlerden sonra onu aklımdan çıkaramamıştım. Kendimi en sevimli, en güzel spor salonu takımımı giymeye direnmeye, evde kalmaya ve bunun yerine Tara'dan yazılı bir özür yazmama yardım etmesini istemeye ikan etmeye çalışarak saate bakıp durmuştum. Maalesef zerre irademe yoktu.

Gözlerimiz buluştuğu an kızardım. *Men's Fitness* dergi kapağından yeni fırlamış gibi görünüyordu. Onun köşeli çeneli güzelliğine ağzım açık bakmamaya çabalarken kendi orangutan saçımı aynada gördüm, o sırada *Gym Bro* Bölümünde bacaklarımı esnetiyordum. Bugün saç spreyi kullanmadığım için derin pişmanlık içindeydim.

"Bak, bak, bak. Bakın kim gerçekten gelmiş," dedi pis pis gülerek, kocaman su şişesi işaret parmağında asılıydı.

"Fotoğraflarımın her birini beğendin," dedim, konuyu saptırarak.

"Pardon, kendimi kaybetmişim. Bir an senin profiline bakıyor, karın kası videonu izliyordum. Bir sonraki an, 2014'teki selfielerini beğeniyordum."

"Sen delisin." Onu lisedeki atletik başarılarına kadar Google'da araştırmamışım gibi yaparken, onun dürüstlüğüne içten içe saygı duydum.

"Sen de beni takip edecek misin?" diye sordu. "Affedilmeye doğru iyi bir adım olurdu."

Omuz silktim. "Belki ederim. Belki etmem. Ama eğer seni takip etseydim, profilin köpeğinle dolup taşıyor olurdu."

Gururlu bir baba gibi gözleri parladı.

"Harry Potter hayranı mısın?" diye sordum.

Tepemde dikildi. Ama aşağıdan bakıldığında bile adam o kadar aşırı bir şekilde çekiciydi ki işin içinde büyü olduğuna ikna olmuştum. "Kesinlikle hayır. Ama barınaktan aldığımda ona bu isim verilmişti. Değiştirmeye yüreğim el vermedi. Zavallı çocuğun kafasını karıştıracağını düşündüm."

Onun barınaktan savunmasız köpekleri kurtardığı düşüncesiyle istemeden de olsa kalbim hızlandı. Hayalimde ötenaziden hemen önce içeri dalıp onları geniş bir çiftliğe götürüyordu... Beklenti dolu bakışları beni düşlerimden çekip çıkardı. Başımı kelimenin tam anlamıyla sallayarak büyüleyici bakışlarından uzaklaştım.

"Peki, burada böyle dikilecek miyiz, yoksa antrenman mı yapacağız?" Sesimi alçaltarak ciddi bir tonla konuşmaya çalıştım. Zavallıca bir başarısızlık örneği oldu. Sesim sert babasını taklit etmeye çalışan bir çocuk gibi çıktı.

Bir homurtu sesiyle cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı, anlaşılan üzerine karalanmış olan şey egzersiz rutinimizdi. Sayfanın başında İntikam kelimesini gördüğümden oldukça

emindim, hem de altı birkaç kez çizilerek vurgulanmıştı. "Ah, antrenman yapacağız."

Blöf yapmıyordu.

Kondisyon bisikleti, çömelip zıplama, önde halterle squat ve zıplayıp yumruk atma hareketlerinden oluşan hain miktarda setlerle dolu ölümcül bir güç antrenmanı döngüsüne soktu bizi. Yine düşmanca saldırganlık eylemleriyle, muhtemelen bir çeşit sürpriz saldırı başlatabilmesi için beni yormak içindi. Her devrede benden daha hızlı olduğundan emin olmak için benimle yarışması da pek yardımcı olmadı. Zıplamaları ondan önce bitirdiğimde, gözle görülür şekilde yıkıldı.

Nefes nefese ve nefessiz kalma arasında sessizliğimizi koruduk. Aşırı terlememi bana gönderdiği küçük gülümsemelere bağladım. Film yıldızı gibi görünen biriyle egzersiz yapmak beklediğimden daha zordu.

Ondan talimat almak tuhaftı. Başkalarına ne yapacaklarını söyleyen kişi olmaya alışkındım. Artık bayılmanın ya da savrulmanın –hangisi olduğundan emin değilim– eşiğindeyken insana patronluk taslanmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Ben tamamım. Sanırım kusacağım," dedi nefes nefese, elleri dizinde iki büklüm olmuştu.

"Hey, bunların hepsi senin başının altından çıktı. Senin hastalıklı küçük intikam fantezin." Dirseklerimi squat standına yasladım. "Yarın yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Erkeklerin randevudan sonra duymaktan hoşlandığı şeyler." Bana yaramaz bir şekilde sırıttı ama ağzımın açık kaldığını görünce anında geri çekildi. Ellerini önüne uzattı. "Sadece şaka yapıyorum. Lütfen beni öldürme."

Uzanıp göğsüne cansız bir yumruk attım. "Sen bir domuzsun. Ve bu bir randevu değil."

Omzunu silkip alnındaki teri tişörtünün kumaşına sildi.

Yerde yüz yüze oturduk. Bacaklarımı önüme uzatıp daha çok esnemek için ayakkabılarımın tabanını onunkilere bastırdım. Ayakları benimkilerin iki katıydı. Kahretsin.

Aynı boyutlarda devasa penis görüntüleri son sürat gözümün önünden geçti. Soyunma odasında öpüşmemiz sırasında bana yaslanan sertliğini hatırladığımda, boğazım anında kâğıt gibi kurudu ve bu anı, boyut çağrışımına ciddi bir destek oluşturdu. Sanırım bu görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için ciddi bir terapi sürecine girmem gerekecekti. Yutkunmaya çalıştım ama öksürük krizine girdim. "Ayakların kaç numara?"

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

Dramatik bir şekilde gözlerimi devirirken tekrar öksürdüm. "Çok kötüsün."

"Bu defa pası sen verdin." Su şişesini bana uzattı. "Ama üzgünüm. Gerçekten. İtfaiyede on yıl çalıştıktan sonra kaba bir espri anlayışı geliştirdim."

Minnetle bir yudum aldım, *gym bro*'ların neden kankalarına tezahürat etmek için squat standının etrafında toplandığını merak ederek o yöne baktım. "Peki, artık beni affettin mi?"

Başını sağa sola eğerek beni inceledi, düşünüyordu. "Hayır, daha değil. Zıplamaları çok kolay yaptın."

Gözlerimi devirdim. "Merhamet etmen için yalvarıp ayakkabılarına kussam tatmin olur musun?"

Cevap vermedi. Pencereden dışarı bakmakla meşguldü. "Hey, hadi buradan gidelim."

On Dördüncü Bölüm

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden? Ve nereye?"

"Bilmem." Scott omuz silkip ayağa kalktı. "Dışarıda güzel bir gün var ve içerde harcamayalım bence. Dondurma yemeye gidelim mesela. Sen ısmarlıyorsun, tabii ki. Hâlâ seni affetmem için yalvarıyorsun ya hani."

"Siz güç kondisyon antrenmanı yapanlar, sadece paleo diyeti* yapmıyor mu?" Sakin bir kişi olduğum yanılsamasını korumaya çalışıyordum ama şok içindeydim. Scott'a dondurma almak onun tam ve eksiksiz affını kazandıracaksa, ona menüdeki bütün aromaları alırdım.

"Ben yapmıyorum." Başını iki yana sallayıp beni merakla tepeden tırnağa süzdü. "Sen dondurma yemez misin?"

"Laktoza duyarlılığım var."

Bir aylık ömrüm kaldığını söylemişim gibi elini kalbine götürdü. "Vay be. Bunu hak edecek ne yaptın?"

---

* Tipik olarak avcı-toplayıcı anlayışına uygun düşük karbonhidratlı diyetlerdir. (ç.n.)

"Bilmem. Ama gerçekten berbat bir şey."

"Neyse ki sorbe yapan iyi bir yer biliyorum. Sokağın aşağısında."

Kapıya doğru tereddütlü bir bakış attım ki çok hevesli görünmeyeyim.

Sokağın aşağısındaki şirin dondurmacının, el yapımı çikolataların yanı sıra milyonlarca çeşni ve sos içeren yerlerden biri olduğu ortaya çıktı. Kararım için çok uzun süre ıstırap çektikten sonra tropikal sarmallı bir sorbede karar kıldım ve Scott da aynısını ısmarladı.

"Beraber mi ayrı ayrı mı?" diye sordu, *Dab King* yazan bir tişört giymiş, tezgâhın arkasında dikilen bir ergen monoton bir sesle.

"Beraber." Bunu demek tuhaf geldi. Ergenin bizi muhtemelen çift sandığı geçti aklımdan. Bu düşünceden gerekenden birkaç saniye daha uzun süre keyif aldıktan sonra gerçek bir kez daha suratıma çarptı. Onu bu şekilde düşünmüyordum. Biz artık tanıdığa dönüşen tamamen platonik iki spor salonu düşmanıydık. Bariz bir şekilde.

"Gerçek dondurma sipariş edebileceğini biliyorsun, değil mi?" dedim, ergen bizim sorbe kâselerini tezgâha koyduğunda.

"Senin önünde yemek kendimi kötü hissettirir. Karnına ağrı girmesini ya da midene her ne oluyorsa onun olmasını istemem." Fişi almayı reddettiğim sırada bana göz kırptı. Sindirimle ilgili bir şakayı sadece o sevimli gösterebilirdi.

"Bu doğru. Huysuz halimi görmek istemezsin."

"O senin normal halin değil mi?" dedi ifadesiz bir şekilde.

Dükkândan çıkarken ona omzumla vurdum. Ağzımı doğal bir pozisyona getirmeye zorlayarak birkaç adım ilerledim. Disneyland'a gitmiş bir çocuk gibi gülümsüyordum ve bunu görmesine izin vermedim. Onunla bu şekilde nefretten uzak şakalaşmamızdan bilmesi gerekenden çok daha fazla zevk alıyordum.

Su kenarına yürüdük. Güneş suyun üzerinde parıltılı bir tabaka oluşturmuştu. İleride demirlemiş bir gün batımı gezi teknesi turistlerin binmesini bekliyordu.

"Sen işe ve spor salonuna gittiğinde, Albus gün boyunca yalnızlık çekmiyor mu?" diye sordum, kaldırımda bir adam pembe botlar giymiş minik bir teriyeriyle hızla yanımızdan geçerken kenara kaydım. Scott'ın Albus Doodledore için botları var mı diye merak ettim.

"Hayır. Ev arkadaşım Trevor'la genellikle farklı vardiyalarda çalışıyoruz. Benimle aynı istasyonda çalışıyor, o yüzden ben evde yokken o oluyor. Onu yürüyüşe filan çıkarıyor."

"İyi bir arkadaşa benziyor."

"Blackhawks konusunda beni sinir etmediği zamanlarda düzgün bir adamdır."

Kaşığından sorbesini yaladığı manzara karşısında anlık olarak dikkatim dağıldı. "Bu arkadaşlık yürür mü bilemiyorum. Blackhawks taraftarlarına güvenmem."

Kaşığını bana doğru salladı. "Hey, kim arkadaş olduğumuzu söyledi? Seni affettiğimi nereden biliyorsun?"

Midem düğümlendi. "Beni affetmedin mi?"

"Affettim. Gerçekte kin tutmam." Bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi.

Homurdandım.

"Ne? Sen fena halde kin tutar mısın?"

"Hayır."

Beni temkinli bir şekilde inceledi. "İçimden bir ses bir şeyleri unutmadığını söylüyor."

"Hayır. Ama ablam yapar. Birkaç hafta önce, şerefsiz eski sevgilisinin onun Netflix hesabını kullandığını öğrendi. Normal bir insanın yapacağı gibi şifresini değiştirmek yerine, yirmi tane

romantik komedi filmin ilk üç dakikasını izleyerek hesabının algoritmasını mahvetti. Ve onun *Stranger Things*'in sondan ikinci bölümüne gelmesini bekledikten sonra hesabını çocuk hesabı ayarlarına getirdi."

Kafasını geriye atıp içten bir kahkaha attı. "Muhteşem."

"Ah evet. Adam küplere bindi. Ciddi kin gütme diye buna derim." Duraksayarak bu hatırayla gülümsedim. "*Stranger Things* sever misin?"

"Hayır. Ben pek film veya televizyon izlemem aslında."

Donakalarak gözlerimi kırpıştırdım. "Hiç mi?"

"Pek değil. Bazen televizyon seyrediyorum. Tercihen yirmi dakikalık programları."

"Ama daha uzun programları neden izlemiyorsun? Ya da filmleri? Onlarla ne zorun var?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Uyuyakalıyorum. Her seferinde."

Yürümeye devam ederken, onun film izlerken kanepede yatışını gözümde canlandırdım. Göğsü epey davetkar görünüyordu... "Belki de henüz iyi bir film izlememişsindir," dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Hayır. Hareket etmezsem rahatlayıp uyuyuveriyorum. Bir kız bu yüzden benden ayrılmıştı çünkü bir randevuda sinema salonunda uyuyakaldım."

Sorbe dilimde erirken ağzımdaki tatla beraber onun sevimli gülümsemesinin de tadını çıkardım. "Neden seni terk etmekten başka çaresi olmadığını anlayabiliyorum."

"Hey, onu bir kız filmine götürdüm. Benim izleyip izlememem neden sorun olsun ki? O beğendiği sürece."

"Filme gitme olayının bir parçası da bu, Scotty. Yoksa sinemaya yalnız gider ve atıştırmalıklarını da seninle paylaşmak zorunda kalmazdı."

"Belki de sen beni bir tane izlemeye zorlarsın," dedi pırıl pırıl sırıtarak.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Arkadaşlar beraber film izler mi?"

"İzlememek için bir neden göremiyorum."

Boş sorbe kabımı yakındaki bir çöp bidonuna attım. Tabi ki o kendininkini LeBron James gibi basket şeklinde atmayı denedi.

"Yani bu fitness ve kişisel antrenörlük işini tam zamanlı olarak mı yapıyorsun?" diye sordu yürümeye devam ederken.

"Evet. Üniversiteden beri yapıyorum."

"Bu kadar takipçinin olması inanılmaz. Gerçekten etkilendim."

"Teşekkürler." Instagram başarımdan konuşmak istemiyordum çünkü kendimi düzenbaz gibi hissediyordum. İnsanlar bana nasıl takipçi kazandığımı ve Instagram'dan nasıl para kazanabileceklerini sorduğunda, doğru düzgün cevap veremiyordum. Şans etkisi, araştırma ve sıkı çalışmanın dışında bana takipçi kazandıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum. "Sadece kendin ol," demek çok yetersiz kalıyordu ama bende gerçekten işe yaramıştı.

"Seni hesabını oluşturmaya iten neydi?" diye sordu.

"Büyürken sporla ilgilenmeye başladım. Üniversitede bir stres atma yöntemi olarak gerçekten spor salonundan çıkmaz oldum. Tabi ki spor salonu hayatı herkese uygun değil ama bende terapi etkisi yaptı. Fitness endüstrisinin ne kadar toksik olabildiğini fark edince, özellikle de internette öyleydi, diğer kadınlar için olumlu bir örnek oluşturmak istedim." Duraksadım, bir grup bisikletçi rüzgâr gibi yanımızdan geçerken kenara kaydık. "Mesela... ben, benim vücut tipim hiçbir zaman sıska olmayacak, dolayısıyla hedef hiçbir zaman kilo vermek olamaz. Ben kendimi kaldırmayı ve zorlamayı seviyorum. Her zaman özgüvenli hissetmeyen veya spor salonunda nereden başlayacağını bilemeyen benim gibi başka kadınlara yardım etmek istedim. Sevdiğim markaları tanıtarak para kazanmak da hiç fena değil."

İletişime girme zevkine erdiğim pek çok kişi gibi, "iri" olmadığım konusunda iyi niyetli bir gevezeliğe girişmesini veya daha kötüsü, kilo verme konusunda istenmeyen tavsiyeler vermesini bekleyerek onu izledim.

Ama yapmadı. Bu yüzden devam ettim. "Toplum biz kadınlara, sert karın kaslarıyla 34 beden olmadıkça fit olmadığımızı söylüyor."

Tek kaşını kaldırdı. "Belli ki senin spor salonunda ortalığı yıktığını görmemişler. Canavar gibisin."

Kızardım. "Teşekkürler. Yani... Ben sadece sağlıklı olmanın insanın sırf bedeni veya kilosuyla değil, ayrıca zihniyet ve ruh sağlığıyla alakalı olduğunu düşünüyorum."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Tamamen katılıyorum."

"Dedi Bay Çelik Karın Kasları."

Scott şakacı bir şekilde omzuma omuz attı. "Ben de hep sporla ilgili değildim."

"Ah, hadi ama. En azından Temmuz 2016'dan beri kasların var." Dikkatsiz davranıp kendimi ele verdiğimi fark edince ona yan bir bakış attım.

Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "Bu çok detaylı oldu. Nereden biliyorsun?"

Yanaklarım alev aldı. Dehşete düştüm ama sonra 2014'e kadar tüm fotoğraflarımı beğendiğini hatırladım. "Instagram'ından," diye itiraf ettim yapmacık bir özgüvenle.

"Yani gizlice beni inceledin."

Omuz silktim. "Seri katil olmadığından emin olmam gerekiyordu. Seni tanımıyordum ve yeni arkadaşlar konusunda seçiciyimdir."

"Elemeleri geçmekten onur duydum." Durdu, yüzü ciddileşti. "Aslında eskiden sırık gibiydim ve tuhaf bir çocuktum. Liseye gidene kadar sporla filan ilgili değildim."

"Gerçekten mi?" diye sordum, onu kasları olmadan düşünmek zordu.

"Evet. Bir ara Illinosis'te yaşarken geçim sıkıntısı yaşadık. Ucuz fast food yerdik ve organize sporlar için paramız yoktu. Çocuklar tam bir pislikti."

Gözlerimi bir an için kapatıp Scott'ın dışlanmış biri olarak hayal etmeye çalıştım. Ortaokulda ergenliğe girmeden önceki halimi düşündüm. Arkadaşlarımın benim "yeterince havalı" olmadığıma karar verdiği bir yıl olmuştu. Teneffüste tek başıma takılır, utangaçlığımdan başka çocuklara yaklaşamadan okul bahçesinde başım önde turlardım. "Okulun senin için zor olduğu hiç aklıma gelmezdi."

Hafifçe gözleri daldı ve dişlerini sıktı, biraz daha anlatacak gibiydi ama vazgeçti. "Neyse, liseye geçtiğimde ekonomik olarak daha iyi hale geldik. Babam burada, Boston'da daha iyi bir iş buldu ve annem de her iki taraftan aile büyüklerine yakın olmamıza mutlu oldu. Böylece taşındık ve burada yeniden başladım. Ergenlikle kilo aldım sanırım. Sonra spora katıldım."

"Ve sonra bir gecede seksi bir şeye mi dönüştün?"

İleri bakarak gülümsedi. "Hayır. Lisedeyken hâlâ fazlasıyla tuhaftım. Kız arkadaşım olmasını bırak, kızlarla konuşamazdım bile."

Samimi gülümsemesini sünger gibi içime çekmeye engel olamadım. Görünüşte Scott dünyanın özgüvenine sahipti. Ama gerçekte hepsi yanılsamaydı. O da biz sıradan faniler gibi bazen yanlışlıkla ağzımızdan kaçırdığımız aptalca şeyler için stres yapıyordu. Ona önyargılı davrandığım için kendimi daha da kötü hissettim. Güzel bir adam olması onun suçu değildi.

"Ben seni hiç tuhaf bulmuyorum. Tam tersi, aslında. Tabi ben de aynı miktarda tuhaf değilsem."

"*Hâlâ* tuhafım demedim," dedi, büyüleyici gülümsemesiyle.

"Her zaman kibirli."

"Pekâlâ, artık en karanlık sırlarımı bildiğine göre söyle bakalım, spor salonuna gitmekten başka ne yaparsın?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok." Bu yorumu tamamen geri almak istedim o an. Ona resmen bir münzevi olduğumu söylemek istiyor muydum? İçe kapanık biri olmanın bir şekilde kötü bir şey olduğu aklıma kazınmıştı. Babam gibi dışadönük olmak daha cazipti. Ama Scott'ın safi dürüstlüğünden sonra, doğruyu söylememek yanlış geliyordu.

"Ev kuşu musun?"

"Ah, evet. Özellikle evde oturmak ve dışarıda giymek için tasarlanmış *Lululemon* taytım bile var."

"Bu... çok pahalı bir alışkanlık."

"Ne diyebilirim, içine kapanık biriyim."

Bana merakla baktı. "Peki tam olarak ne kadar içine kapanıksın?"

"Şöyle anlatayım: Eğer iki gece üst üste planım varsa, muhtemelen bütün hafta stres yaparım. Ah, ayrıca biri planı iptal edince, lotoyu tutturmuş gibi hissediyorum."

Gülümsedi. "Şimdi benden hoşlanmanı nasıl sağlayacağımı çözdüm. Seninle plan yapıp sonra iptal edeceğim." Tuhaf bir şekilde, Scott'ın benimle olan planları iptal etmesi fikri, olmasını istediğim kadar çekici gelmedi.

Scott'la konuşmak kolaydı. Kolaydan da öteydi. Tasasız ve neşeli hissediyordum. Benzer şekilde alaycı ve pis fikirli bir espri anlayışımız vardı. Söyleyeceklerimi önceden planlama ihtiyacı hissetmiyordum. Ağzımdan öylece çıkıveriyordu. Tuhaf bir şey söylesem bile ya fark etmiyordu ya da en azından açık etmiyordu.

İskelenin etrafında döndüğümüzde, elbette tamamını izlemesi gereken ultra uzun filmlerin bir listesini yapmıştım bile. Scott

bu meydan okumayı kabul etmekten mutlu gibiydi. Ayrıca bana rasgele sorular sormaya meraklıydı; en sevdiğim şarkıcı (Lizzo) veya tatile gitmek istediğim yer (Yeni Zelanda) gibi. Ben de onun hakkında daha çok şey öğrendim.

En sevdiği renk maviydi. Kedilerden veya ananaslı pizzadan hoşlanmıyordu. Çocukken Bob adında evcil bir kaplumbağası vardı. Ayrıca iki ablası vardı (biri İngiltere'de, diğeri Arizona'daydı) ve büyürken onların kendisine işkence ettiğini iddia etti (sol dizinde bunu kanıtlayan bir yara izi vardı). Babası vefat ettiği için, annesi ve ablalarının arasında tek erkek oydu.

Billy Nye and The Science Guy programına olan sağlıksız takıntısından bahsetmeye başlamışken Excalibur Fitness'ın otoparkına geldik.

Uzun bir iç çekti. "Hayatımın utanç verici gerçeklerini sana anlatmaya devam etmeyi çok isterdim ama Albus'a dönmeliyim. Gelip bizimle takılmanı teklif ederdim ama muhtemelen onunla tanışman için henüz erken."

"Albus'un arkadaşlarınla tanışması konusunda hep böyle seçici misindir?"

"Elbette. İnsanları rasgele onun hayatına sokamam. O yaşta hâlâ etkiye açık."

"Bu arada, bu hiçbir biçim, form veya surette bir randevu değildi," diye hatırlattım ona. "Sadece önceden birbirini tanımayan iki yabancıdan düşmana, sonra da arkadaşa dönüşen ve büyükannesiyle dedesi evlenen iki insan arasındaki özür dilemeli sorbe gezisiydi. Bir ateşkes."

"Yani artık ölümcül düşman olmadığımızı mı bildiriyorsun?"

Başımla onayladım.

Tatmin dolu bir şekilde sırıtıp bana rahat ama sıcak bir tavırla sarıldı.

• • •

07.85

"BEDEN ÖLÇÜSÜ OLUMLAMA KAMPANYASI – FITNESS KONUSUNDA İKİLEMDE KALANLARA" PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Spor salonunda her zaman bu kadar iş bilir değildim. Cidden. İsterseniz on beş yaşındaki halime sorun. İlk erkek arkadaşım tarafından terk edilmiştim: adı Bobby'di ve bir iddiada bir kalıp mermer peyniri yemesiyle meşhur, 2.0 not ortalaması olan, uzun bacaklı, zayıf bir çocuktu. Okuldan sonra koşu bandına çıkıp onun için ağladım ve kendi gözyaşlarımdan kayıp geriye uçtum (çenem ve iki dizim yaralandı). Sanırım birkaç saniyeliğine bilincimi kaybettim çünkü kendime geldiğimde okulun en popüler çocuğu (steroid almış Peter Kavinsky'yi düşünün) elimi tutmuş sırtımı sıvazlıyordu. HAHA.

Sonra tutuş gücümü test etmeden barfiks çekmeye çalıştığım ilk sefer var. Kıç üstü yere düştüm. Ayrıca göğüs süper seti yaptıktan sonra şınav çekme girişiminde bulunduğum zaman var. Yüz üstü yere yapıştım.

Neden utanç verici spor salonu hikâyelerimi anlatıyorum? Fitnessa başlamak konusunda endişelenen herkes için. Kelimenin tam anlamıyla yukarıdaki hikâyelerden daha kötü olamaz. Cidden. Ve kendinizi rezil etseniz bile, unutma-

yın, ne kadar profesyonel ve "fit" görünürse görünsün, her spor salonu müdaviminin bir hikâyesi vardır. Hepsi bu yollardan geçti. Güvenin bana.

Hayatınıza fitness'ı dahil etmek (ister evde ister spor salonunda) veya ara verdikten sonra tekrar fitness antrenmanına başlamak konusunda ikileme düştüyseniz, sadece bir deneyin. Herkesin mutlu olmak için egzersiz yapması gerektiğini söylemiyorum. Spor salonuna gidip ağırlık kaldırmanız gerektiğini söylemiyorum. Fitness bana ve daha nicelerine mutluluk verdi. Ama herkes için böyle değildir ve bunda bir sorun yok. Ben sadece kalkıp kendiniz için bir şey yapmaya zaman ayırmanız gerektiğini savunuyorum. Dışarı çıkıp şöyle bir dolanmak ve zihninizi boşaltmak bile olur. Veya rahatlatıcı bir kitapla bir köşeye kıvrılmak. Pişman olmayacağınızı garanti ediyorum!

Unutmayın: Antrenman yapmanın en kötü tarafı sporcu sutyeni takmaktır.

_averyking: Fitness'a geri dönmek biraz cesaret kırıcı olabilir ama kesinlikle değer.

greenjay4: lisedeki sevgilinin seni terk etmesine şaşmamak gerek.

KathyHilliker: HAHA bu hikâyeler beni öldürdü. Yüzümü güldürdüğün için teşekkürler!!

On Beşinci Bölüm

Steroid basılmış şişkin pazılı, uyumlu sarı bir kask ve pantolon askıları takmış tıknaz bir adam, Ginuwine'ın "Pony" ritmiyle Büyükanne Flo'ya sürtünüyordu. Tanık olacağımı düşündüğüm son şey buydu. Umutsuzca göz ağartıcıya ihtiyacım vardı. Derhal. Ne yazık ki bu görüntü sonsuza dek hafızama kazınmıştı.

Gelecek nesillerde hasar bırakmak için gösteriyi kaydetmem gerekiyordu, bu yüzden birden fazla video çektim. Görüntüler en iyi ihtimalle titrek çıkacaktı. Kısmen martinilerden kaynaklanan arka plandaki tiz ciyaklamalardan müziği duymak zordu. Büyükannemin ömür boyu en iyi arkadaşları olan Annie ve Ethel etrafta toplanıp devasa iPad'leriyle bulanık fotoğraflar çekiyordu ve bu arada ellerini adamın çıplak, cömertçe yağlanmış göğsünde yukarı ve aşağı dolaştıran büyükannemin uluyan kahkahası net olarak seçiliyordu.

Büyükannemin bekarlığa veda partisinde bir striptiz kulübünde Hanımlar Gecesine katılmak Anne ve Ethel'in fikriydi.

Tara iyi niyet göstererek her renkten, kalınlıktan ve uzunluktan bir dizi penis şeklinde şekerli kurabiye yaptırmıştı. Büyükanne Flo'nun inci ağırlıklı zevki göz önüne alındığında, her şeyin tepetaklak olacağından emindim; gecenin aktivitelerini kaba ve "yakışıksız" bulacaktı. Ama bir fotoğraf için penis kurabiyelerinden birini tereddüt etmeden boğazına kadar sokuyormuş gibi yaptığında tüm korkularım buhar olup uçtu.

Bu kadın kimdi? On yaşındayken, üstelik bir Pazar gününde –Tanrı'nın Günü– ağzımdan *lanet* kelimesi çıktığı için ağzımı sabunla yıkayan büyükannemle aynı kişi olamazdı. Dini açıdan kayıtsız ebeveynlerimi, Tara'yla beni üç yaz boyunca İncil kampına göndermeye zorlayan kadın olamazdı. Onun uzaylılar tarafından kaçırıldığını ve yerine çok daha havalı bir kopyasının geldiğini düşünmeye başlıyordum... ta ki Tara'ya yemek yapmayı öğrenmezse "asla bir erkeği elinde tutamayacağını" söyleyene kadar.

Azıcık nefes almak için gizlice dışarı çıktım, kaldırıma çıkıp içeriden aldığım penis kurabiyelerinden birini ısırdım. İstenmeyen bir kucak dansı tehdidi bir yana, kulüp çok fazla martini içmekten sıkışık ve sıcak gelmeye başlamıştı. Müzik, yanıp sönen ışıklar ve sis makinesi yardımcı olmamıştı, sigara dumanı, kokulu çöp ve dışarıdaki bir miktar lağım suyu pek de iyi bir gelişme değildi.

Sarhoş halimle, videoyu birine göndermek için hissettiğim dürtüyü durduramadım. Ve acayipliğini tam olarak takdir edecek diğer tek kişi Scott'tı. Geçen haftaki sorbe buluşmamızdan beri mesajlaşıyorduk. Mesajlarımız bugün saygın büyükanne ve büyükbabamızın bekarlığa veda partilerinde sabit kalmıştı. Scott görünüşe göre babamla "en iyi arkadaş" statüsünü kazanmıştı. Bunu kanıtlamak için bana ikisinin birlikte golf oynadığı bir selfie bile göndermişti.

RITCHIE_SCOTTY7

Vay be. Bu video gözümün önünden gitmeyecek. Asla.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Değil mi? Bu yasa dışı olmalı.

RITCHIE_SCOTTY7

Bu senin hatan. Ben gönüllü olmuştum. O zaman 1.50'den uzun gerçek bir itfaiyeciniz olurdu.

HAHAHA.

CURVYFITNESSCRYSTAL

HAHAHA.

Doğruyu söylemek gerekirse, büyükanneme profesyonel striptizcinin yerine Scott'ın sürtündüğü görüntü muhtemelen daha rahatsız ediciydi. Bu düşünceyle ürperdim.

RITCHIE_SCOTTY7

Haha, şaka yapıyorum. Direkte pek iyi değilimdir. Fotoğraflarda daha iyiyim.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Bir takvime çıktın mı, çıkmadın mı?

RITCHIE_SCOTTY7

Kahretsin, bilmeye can atıyorsun.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Atmıyorum. Sorduğumu unut.

RITCHIE_SCOTTY7

İpucu vereyim, Haziran ayı bendim.

Baban çok sarhoş bu arada. Yüzü kıpkırmızı oldu hahaha.

CURVYFITNESSCRYSTAL

İçmeyi kesmesini söyle ona. Asyalı ya-
nakları olacak.

RITCHIE_SCOTTY7

Denerim. Çok komik biri. Senin çocukluk sırla-
rını ifşa etmesi için onu kıvama getiriyorum.

CURVYFITNESSCRYSTAL

...

RITCHIE_SCOTTY7

Anaokulu mezuniyetinde sahneden çıplak koşarak geçtiğini anlattı. Cesur hareket.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Benim hakkımda konuşmayı kesin!

RITCHIE_SCOTTY7

İmkânı yok.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Kendimi savunmak adına, o elbise kaşındırı-yordu. Kaşındıran kumaşlara katlanamam.

RITCHIE_SCOTTY7

Baban bana seninle çıkma izni verdi.
Ve evlenme izni de aldım belli ki.

CURVYFITNESSCRYSTAL

İyi ki babam geleceğimi garanti altına alıyor, yoksa ben çok beceriksizim. İçten teşekkürlerimi ilet lütfen.

Görüntülü arama uyarısıyla telefonum titreşti. Babamdandı.

Üzerinde dart tahtası asılı olan ahşap kaplama bir duvarın önünde babamın kızarmış ve gülümseyen yüzü belirdi.

Kameraya el salladım. "Merhaba, baba."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Crystal!" diye bağırdı, arkadan gelen gürültülü klasik rock müziğin üzerinden.

Ekranda babamın yanında Scott'ın yüzü belirdi aniden. "Az önce bana söylediğin şeyi kızına da söyle."

Babam doğrudan kameraya baktı. "Scotty'ye sana evlenme teklif etmesi için izin verdim."

Tek kaşımı abartılı bir şekilde kaldırdım. "Benim söz hakkım var mı?"

Tipik sosyal kelebek tavrıyla babamın dikkati dağıldı ve aniden ekrandan kaybolup telefonu Scott'ın yetenekli ellerine bıraktı. Arka planda babamı Martin'in arkadaşlarıyla beşlik çakarken görebiliyordum. Scott kalabalıktan uzaklaşıp barın daha sessiz bir kısmına geçiyordu görünüşe göre.

"Hey, benden harika bir koca olur. Çok az bakım gerektiririm," diye belirtti Scott özgüvenle.

"Ben öyle bir izlenim edinmedim. Fazlasıyla ilgi istiyorsun... kliniklerde bayılmalar, egonun sürekli okşanması gerek vesaire."

"Ufak detaylar. Gerçekten sadece iki şeye ihtiyaç duyarım. Düzenli seks ve yemek."

"Bu zor bir görev," diye dalga geçtim.

Gamzeleri görününce tenim ürperdi. "İkimiz de kırk yaşına geldiğimizde hâlâ bekarsak, evlenmek ister misin?" diye sordu.

"Ne? Evlilik anlaşması gibi mi?" *Ona* düzenli seks ve ev yapımı yemek vermek şeklindeki korkunç-ama-o-kadar-da-korkunç-olmayan düşünce karşısında boğazımı temizledim. Bunu ancak zorla yapardım... mı acaba?

Sıradan bir tavırla omuz silkti, sanki bana amatör lig beyzbol takımında oynamamı söylemişti de. "Birçok arkadaşım yapıyor."

Ağır ağır başımı iki yana salladım. Ben cevap veremeden kameraya doğru gözleri kısıldı, dudakları safi bir keyifle yukarı kıvrıldı. "Senin elinde penis kurabiye mi var?"

Kazara soluk boruma kaçan minik bir parça yüzünden neredeyse boğuluyordum. "Belki."

"Bu, şey, epey damarlıymış," diye gözlemde bulundu. "O siyah parçacıklar kasık kılı mı oluyor?"

"Aynen öyle. Ve leziz de. Sana da gösteririm. Bende fazladan var. Belki sana birini getiririm. İyi davranırsan."

Kocaman bir gülümseme tüm yüzüne yayıldı. "Şu an söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki."

"Lütfen söyleme."

Ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Kameraya doğru biraz daha eğildi. "Neredesin?"

"Striptiz kulübünün önündeki kaldırımda oturuyorum."

"Neden içerde değilsin? İyi misin? Orası şehrin güzel bir bölgesi değil." Sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

"Sadece biraz başım döndü. İyiyim. Sanırım bir Uber çağırıp eve erken döneceğim."

"Orada kal, tamam mı? Gelip seninle beklerim. Bardan yaklaşık iki blok ötedeyim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Striptiz kulübünün konumu konusunda uzmansın sanki. Müdavimlerden misin? VIP müşteri misin?"

Dudak büktü. "Ha ha, çok komik. Diamonds'ta olduğunuzu bana söylemiştin. Arkadaşlarımın birinin bekarlığa veda partisi için oraya gitmiştim. Yine de sağ ol."

"Hı hı." Etrafa bakarken sesim alçaldı, uzaktan gelen siren sesi giderek yükseliyordu. Zebra desenli pantolonlu ve kalın altın zincirli bir adam, sol tarafımdaki pis sokağın önünde başıboş dolaşıyor ve kurnaz gözleri etrafta geziniyordu.

Scott, "Olduğun yerde kal. Birkaç dakikaya oradayım," dedikten sonra telefon kapandı.

***

"BAYAN, BİRAZ BOZUKLUĞUN var mı?" dedi pürüzlü bir ses.

Gözlerim aniden açıldı. Az önce uyuya mı kalmıştım? Ne kadar süredir?

Mahmur gözlerle döndüğümde, sağ tarafımdan yaklaşan iki ceket giymiş bir deri bir kemik evsiz adam gördüm. Çok aç görünüyordu ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı. "Bir bakayım." Çantamın unutulmuş derinliklerini aramak için çabaladım. Orada neler gizlendiğini Tanrı bilirdi. Bende bozuk para olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık yanında kim nakit taşıyordu ki?

Parmaklarım umutsuzca kulaklığımın kablosuna dolanmış halde, yarı ezilmiş bir çikolata ve *Trader's Joe*'dan iki yıllık bir fişi çıkardım. Tam bir bozukluk bulmayı başarmıştım ki üzerimizde bir gölge yükseldi.

Siyah şapkasından fırlamış kül rengi saçları olan, korkunç derecede uzun, kaslı bir figürdü. Bu adam uzun kollu yakasız bir gömleği, tesadüfen bir iki balya saman fırlatmaktan pazı yapmış seksi, sağlam, münzevi bir çiftçi gibi dolduruyordu. Gömleğin kollarını sıvayınca kolları öne çıkmıştı, günlerini vahşi atları evcilleştirerek ve engebeli arazide amaçsızca traktörünü sürerek geçiriyordu herhalde. Bin yıldır ailesine ait olan araziyi, büyük kötü şehirdeki kötü kurumsal geliştiricilere satmayı inatla reddediyor olmalıydı. Sokak lambası yeşil gözlerine çarptığında biraz dikkatimi toparlayabildim.

Hırıltılı bir nefes verdim. Bu Scott'tı. Aniden şu an üstümdeki boğazlı bluzdan daha düşük yakalı bir şey giymiş olmayı diledim. En azından yarı havalı kotum ve topuklularım vardı.

Scott adama gıcır gıcır yirmi dolarlık banknot verdi. "Al, dostum."

Adam başını eğip minnetle parayı aldı. "Teşekkürler. Tanrı seni korusun."

"İyi akşamlar!" diye seslendim adamın arkasından, artık kaldırımda uzanır pozisyondaydım. Beni deviren alkol değildi. Scott'ın terbiyesiydi. Çoğu insan evsiz birinin yanından yüzüne bile bakmadan geçip giderdi. Ayık ve acele içinde olsam, muhtemelen ben de öyle yapardım.

Scott çömeldi ve yüzümü incelerken de zebra pantolonlu adamı gözlemeye devam etti. "Bu halde dışarıda tek başına olmamalısın."

"Neden? Ben iyiyiiiiiiiim. Bir Uber çağıracaktım ya da eve yürüyecektim. Evim birkaç blok ötede," dedim kelimeleri yuvarlayarak, ona bir paket acılı cipsmiş gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Annen nerede? Ya da Tara?"

"Hâlâ içerdeler. Muhtemelen kucak dansı alıyorlar. Bir adam Tom Brady'ye benziyordu. Adama bayıldıkkkk." Bilmediğim bir nedenden ötürü, İngiliz aksanı patlatmanın tam sırası olduğuna karar vermiştim.

"İngiliz gibi mi davranmaya çalışıyorsun?" Sesi bastırılmış kahkahayla titriyordu.

"*Geordie* gibi. Bilirsin, kuzeydeki insanlar yani. Yeni danışanım oradan," diye görev duygusuyla açıkladım. "Geçen gün kilosundan *stone** ile bahsetti. Ağırlık birimi dönüştürücü kullanmak zorunda kaldım. Sonra da üniversitedeyken nasıl bir sürü adamla kaçamak yaptığından bahsetti. Buna da *götürmek* dedi."

---

* İngilizlerin kullandığı 6,35029 kg'a eşit ağırlık ölçüsüdür. (ç.n.)

Scott'ın yüzü kafa karışıklığıyla buruştu. "Götürmek mi?"

"Evet, şöyle bir şeydi; *Eskiden çok delikanlı götürdüm.*" Kıkırdayarak elimle ağzımı kapattım, kadının aksanını büyük ölçüde katlettiğimin farkındaydım.

"Vay be. Lütfen bir daha söyle. İnsanı havaya sokuyor," diye dalga geçti.

"*Kendimi tam bir kaçık gibi hissediyorum*," diye danışanımı taklit ederken kahkahamı bastırdım.

Hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, Kuzey İngiltere'den Crystal. Sanırım seni eve götürme zamanı geldi."

"Bu bir vaat mi?" diye sordum, sesimi alçak ve seksi tutma çabam fena halde başarısız oldu. Larenjitim varmış ve birkaç saç yumağı yutmuşum gibi çıkmıştı. Belki de çakırkeyiften öteydim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlerini devirip ellerimden tuttu. Beni kaldırırken ön kol kasları gerildi. "Yürüyebilecek misin, yoksa sana bir Uber çağırmamı mı istersin?"

"*Pfftt*. Elbette yürüyebilirim." Bu yarı gerçekti. Yürüyebilirdim. Sadece düz bir çizgi üzerinde olmazdı. Ama kimin düz çizgi üzerinde yürümeye ihtiyacı vardı ki?

Büyük kollarını belime doladı, beni kaldırımda yönlendirerek dönüp akan trafiğin içine girmeme engel oldu.

Onu koklarken bunu mümkün olduğunca çaktırmamaya çalışarak, sarhoş edici yeşil sabun kokusunu içime çektim. Ona tüm gün golf oynadıktan sonra duştan çıktığı anki kokusunu nasıl koruduğunu sormak istedim. Büyücülük müydü? Kutsanmış genetik mi?

"Tamam, demek ki yürüyerek gitmeyeceksin." Telefonunu çıkarıp tıklamaya başladı. "Aracın beş dakikaya gelecek. Tara'nın numarası kaç? Eve gittiğini ona mesaj atayım."

Örümcek ağıyla kaplı bir sokak lambasına dayanıp omuz silktim. Bu devirde kim kimin telefon numarasını biliyordu? "Bir tane üç vardı... ve dört. Belki de yediydi."

İç çekip elini uzattı. "Telefonunu ver."

Çok uğraşmama gerek kalmadan çantamdan telefonu çıkardım. "İşte. Ama Tinder'ıma bir daha girmesen iyi edersin."

Mesajlarımı açarken tek kaşını kaldırdı. "Hâlâ Tinder'dasın ha?"

"Hayır. Son zamanlarda değilim. Çok üzücü."

Telefonumdan başını kaldırıp bana baktı. "Çok mu üzücü?"

Ellerimi havaya kaldırdım, gümbür gümbür müzikle yanımızdan geçen bir cip anlık olarak dikkatimi dağıttı. "Artık gelişigüzel kaçamak yaşamak istemiyorum."

Başını sallayarak hızla mesajı tamamladı. Eğilip telefonumu tekrar çantama attı. "Daha ciddi bir şey mi arıyorsun?"

Destek almak için lambayı tutmaya devam ederek ayakkabımı çıkardım ve ayağımın yanında oluşmaya başlayan izi ovaladım. "Sanırım öyle. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten ne aradığımı bilmiyorum. Son ilişkim kötü bitti. Herhangi biriyle çıkmaktan korkar oldum."

"Ah, doğru. Güven problemleri." O güzelim gözleri sokak lambasının ışığında parlarken beni büyüleyici bakışlarıyla esir aldı. Gözleri çok parlaktı, bu mesafeden seçebiliyordum. "Benimle bir randevuya çıkmayı istememenin nedeni bu mu?"

Şaşırarak ayakkabımı tekrar giydim. Bunun için iki ayağımı da sağlam basmam gerekiyordu. Kliniğin otoparkındaki tartışmamızdan beri çıkma konusunu bir daha ciddi olarak gündeme getirmemişti. Flört etmemize rağmen, konunun tamamen kapandığını düşünmüştüm. "Hâlâ ilgilendiğini bilmiyordum."

Yumuşak bir kahkaha atarak bir elini saçlarından geçirdi, her seferinde beni savunmasız bırakan bir hareketti bu. "Cidden

mi? Sana günde milyon tane mesaj atıyorum." Duraksadı. "İlgileniyorum, Crys. Ama sadece arkadaş olmak istediğini açıkça belirttiğin için bundan bahsetmedim."

"Beni bir evlilik anlaşmasının içine çekmeye çalışmanın dışında tabii," diye hatırlattım ona.

"İnan bana, kırk yaşına gelmeden seninle çıkmayı tercih ederim. Ama ne elde edebilirsem ona razıyım."

Konuya bu kadar kesin girince kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir süre ona bakıp Scott Ritchie'yle çıkmak nasıl olurdu diye hayal ettim. Sırf düşüncesiyle bile midemde kelebekler uçuştu ancak göğsüme çöken ve benim "gerçeklik" dediğim ağırlıkla bu his yatıştı. Geçmiş hatalarımı tekrarlayamazdım. "Yapamam, Scotty. Ve ilgilenmediğimden değil."

Hafiften bozuldu. "O zaman neden?"

Avuçlarımı yanaklarıma dayadım. Bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Birçok nedenden. Ana neden ailelerimizin birleşiyor olması. Ve sen bir ilişkiden yeni çıktın."

Ağzı hafifçe açıldı ve birkaç nefeslik süre beni inceledi. Kafa karışıklığı ve rahatlama karışımına benzer bir şeyle kaşları rahatladı. "Gerçekten mi? Nedeni bu mu?"

"Senden hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Ama eski sevgilinin hasretini çekerken senin telafin olmak istemiyorum. Eski sevgilim Neil için bir telafiydim ve sonra benden önce çıktığı kıza döndü."

Alnı kırıştı. "Diana ile ilişkimizin çoğunda anlaşamadık. Gerçekten her şeye son vermemizden aylar önce ilişkimiz bitmişti. Güven bana, ona dönmeyeceğim."

"İstemediğimden değil... Sadece yeniden incinmek istemiyorum. Belki spor salonunda tanıştığım sıradan bir adam olsaydın riske girerdim ama büyükannemle deden evleniyor. Eğer yürü-

mezse, işlerin tuhaf bir hal almasını istemiyorum." Gözlerimi kaçırıp kaldırımda bakacak bir yer aradım ama her yer dönmeye devam ediyordu. Scott dengemi kaybettiğimi fark edip kolunu belime dolayarak beni tuttu.

Diana'yla her şeyin tamamen bittiğini söylediğinde ona inanmayı umutsuzca istiyordum. Ama Neil'ın nasıl Cammie'yle "bittiğini" söylediğini hatırladım. Ondan kurtulduğuna nasıl da memnun olduğunu, onun aklından bile geçmediğini anlatır dururdu. Geriye dönüp bakınca onu düşündüğünü, hatta muhtemelen benimleyken aklından hiç çıkaramadığını telafi etmeye çalıştığı gayet net anlaşılıyordu.

Scott'ın içtenliğini sorgulamıyordum. Muhtemelen tam bir iyi niyet abidesiydi. Ama duygular karmaşıktı. Ayrılmalarının üzerinden henüz iki hafta geçmişti. Kalbi gösterdiğinden ve hatta kendisinin de fark ettiğinden daha çok kırılmıştı. İşlerin benim acı çekeceğim şekilde sonuçlanmaması adına derinlerdeki hislerini çözümleyebilmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Scott şefkatle omzumu sıktı, parmakları dairesel bir şekilde tenimi okşuyordu. "Neden iyi gitmeyeceğinden bu kadar eminsin?"

"Çünkü benim için daha önce hiç iyi gitmedi. Özellikle de bir ilişkiden yeni çıkmış adamlarla olmadı."

"Tamam. Anladım. Ama sorabilir miyim, ne kadar zaman sonra artık telafi sayılmaz?"

Cevap arayışıyla karanlık gökyüzüne baktım ama sendeleyerek yana, tam Scott'ın göğsüne düştüm. Beni daha sıkı sardı. "Bilmem ki? En az üç ay." *Üç ay* fikrinin nereden çıktığına dair en ufak fikrim yoktu. Zihnimin derin girintilerinde bunun geçmişe dair bir önemi yoktu. Tamamen keyfiydi.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Diana'yla ayrıldığım tarihten üç ay sonrası, demek? Bu bizi tam olarak Ağustos'un altısına götürüyor. Dedemlerin evleneceği gün. O zaman çıkmayı

düşünecek misin bari? Gerçekten ağırdan alabiliriz. Tamamen emin olmak için."

Noel ağacı gibi ışıl ışıl parladım. Vücudumdan yukarı bir sıcaklık yükselirken otuz iki diş gülümsememek için mücadele etmek zorunda kaldım. Ciddi olduğuna dair umutlarım artmıştı. Beni bekleyecek kadar ciddiydi. "Gerçekten o kadar bekleyecek misin?" diye sordum. "Yani eğer sıkılıp birkaç ceviz daha kırmak istersen seni suçlamam."

Kötü esprime gülmedi. Aslında ifadesi o kadar yoğun ve ciddiydi ki kaldırımın ortasında titrek bir tipe dönüşüverdim. "Crystal, öyle bir şey olmayacak." Durup cebinden telefonunu çıkardı. "Ajandamda tarihi işaretliyorum. Altı Ağustos. Kendini hazırla."

On Altıncı Bölüm

RITCHIE_SCOTTY7

Telefonumda bir sorun var.

CURVYFITNESSCRYSTAL

??

RITCHIE_SCOTTY7

İçinde senin numaran yok.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Michael Scott'ın etkilenmemiş yüzünün GIF'i

RITCHIE_SCOTTY7

Ama gerçekten, beni ne zaman bu Instagram mesajı eziyetinden azat edip gerçek numaranı vereceksin? Yoksa onun için de altı ağustosa kadar beklemem mi gerekiyor?

CURVYFITNESSCRYSTAL

Belki.

RITCHIE_SCOTTY7

Bahse varım, bana herkesten çok mesaj atıyorsun, hatta en çok benimle vakit geçiriyorsun.

Haksız sayılmazdı. Bekarlığa veda partisinden beri haftalardır sürekli mesajlaşıyorduk ve çoğunlukla gelişigüzel GIF'lerle iletişim kuruyorduk. Giderek düzenli hale gelen spor salonu seanslarımızdan sonra, her zaman günlük işlerimi yaparken bana eşlik ediyordu, mesela tampon almak için eczaneye bile geliyordu. Hatta regl dönemindeyken bana bir paket çikolatalı yumurta alacak kadar düşünceliydi.

Yaz yemeği hazırlığım için büyük bir market alışverişinde bana yardım ettiği zamanlar da vardı. Dört yüz dolar tutan yiyeceklerimi tek seferde merdivenlerden yukarı daireme taşımıştı çünkü birden fazla inip çıkmanın kutsallığa saygısızlık olduğu iddia ediliyormuş. Daireme girer girmez, inisiyatif alarak ben taşındığımdan beri arızalı olan (bunu duyunca oldukça rahatsız oldu) yangın alarmımı değiştirdi.

Benimle hâlâ fena halde flört ediyordu. Ve ben de işleri ağırdan almak adına zor kadını oynasam da flört etmekten geri kalmıyordum.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Vakti gelince telefon
numaramı alacaksın.

Bana işten mi mesaj atıyorsun?

RITCHIE_SCOTTY7

Herhalde. Tıbbi bir çağrıdan yeni geldim.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Senin yangın söndürmen gerekmiyor mu?
Hayat kurtarman? Suni teneffüs filan?

RITCHIE_SCOTTY7

Sana suni teneffüs yapmamı mı
istiyorsun?

Evet. Evet, istiyordum.

CURVYFITNESSCRYSTAL

*Yargıç Judy'nin ağır ağır başını iki yana
sallayan GIF'i*

RITCHIE_SCOTTY7

Bu gece ne yapıyorsun?

CURVYFITNESSCRYSTAL

Yargıç Judy'nin ağır ağır başını iki yana sallayan GIF'i

RITCHIE_SCOTTY7

Çok gizli, yüksek öncelikli bir görev için yardımını alabilir miyim diye soracaktım.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Dairemden çıkmamı gerektiren bir şey mi?

RITCHIE_SCOTTY7

...Evet. Dışarı taytlarını giymen gerekecek.

Kanepeye, Tara'nın yanına kıvrılmıştım ve bütün akşamı sefil bir huysuz olarak burada geçireceğimi biliyordum. Ama Scott'la takılmak gibi ışıltılı bir ihtimali göz ardı etmek mümkün değildi.

CURVYFITNESSCRYSTAL

??

RITCHIE_SCOTTY7

Sana detayları vermeden önce bu görevi kabul ettiğini bilmem gerek.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Ah, peki. Kabul.

RITCHIE_SCOTTY7

Yeni bir şifonyere ihtiyacım var. IKEA'dan.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Ve monte etmek konusunda yardımıma mı ihtiyacın var? Hahaha.

RITCHIE_SCOTTY7

Hahahaha, hayır, o kısım bende. Ama annem zevkimin berbat olduğunu söyler. Beni doğru yola yönlendirecek biri çok makbule geçerdi.

Bana cömertçe ödünç vermeyi teklif ettiği bir köpük silindiri almak için bir kez dairesine gitmiştim. Evi, sıfır stil anlayışına sahip iki genç, bağımsız adamın planına uyuyordu. Boş. Sade. Minimalist. Ortamı canlandırmak için bir bitki veya birkaç minder götürmek istiyordum ama Mel'e göre bu tam da bir kız arkadaşın yapacağı bir şeydi. Ve ben kesinlikle bir kız arkadaş değildim.

CURVYFITNESSCRYSTAL

Ev dekorasyonunu severim...

RITCHIE SCOTTY7

Tamamdır, işten sonra 18.30'da seni alırım.

***

IKEA'YI BAŞTAN BAŞA gezerek bir kişi hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Kişinin sabrı, konumsal farkındalığı, olgunluk seviyesi ve öz disiplini hakkında gerçek bir testtir. Özellikle sizi tarçınlı kurabiyeler ve *Daim* marka çikolatalı karamelli şekerlemelerle edepsizce yoldan çıkardıkları o son reyonda. Neden irademi kırmak istiyorsun, IKEA?

Görünüşe göre Scott'ta peygamber sabrı vardı. Hepsi yaklaşık olarak yedi yaş altı üç haylaz çocuklu bir ailenin arkasında sıkışıp kaldık. Anneleri krem-dondurma isteklerini görmezden geldiği için tiz çığlıklar atıyorlardı. En küçükleri sağır edici bir feryat kopardığında ben tırnaklarımı ürpertiyle avuçlarıma batırırken, Scott güneşli güzel bir günde, yemyeşil ve huzurlu bir çayırda sakin sakin geziniyormuşuz gibi, hemen yanımda neşeyle ıslık çalıyordu. Adımları özgüven dolu, acelesiz ve bütünüyle seksiydi, o kadar ki onun hiçbir şey yapmadan sadece yürüdüğü bir bant kaydını saatlerce izleyebilirdim.

Ayrıca harika bir yön duygusu olduğu ortaya çıktı. Dikkat dağıtıcı unsurlardan yılmadan, tam bir profesyonel gibi reyonlarda hızla ilerledi. Buraya son gelişimde, sadece fotoğraf çerçevesi almak gibi tek bir görevim olmasına rağmen, yerde kocaman oklar olsa da tamamen kaybolmuştum. Ama Scott'ın işi itfaiyecilikti.

Yanan yabancı bir binaya dalarak içinde hızla koşmak gerektiğinden yön duygusu önkoşul olmalıydı galiba.

Buna rağmen, Scott yatak reyonunda çocuklaştı. Ben de öyle. Yaylanma, destek ve yumuşaklığına bakarak tek tek hepsini denedik.

"Bu yatağa ihtiyacım var," dedi gözleri kapalı, ikimiz yan yana tüy gibi yumuşacık kraliçe-boy yatağa uzanmıştık.

Ona doğru döndüğümde yatak beklediğimden daha çok çöktü ve kaçınılmaz olarak omzuna doğru yuvarlandım. Sadece vücudunun sıcaklığıyla bile midemde kelebekler uçuştu. Merhaba, zevk.

Bana çapkın bir şekilde yandan baktı. "Bana sarılmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Hızla ters yöne yuvarlanıp aramıza tekrar münasip bir mesafe koydum. O kadar abarttım ki neredeyse yataktan düşüyordum. İhtişamlı görünmek bizden sorulur.

"Bence öyleydi."

"Bence öyle olmasını istiyorsun." Aslında göğsü rahat ve davetkar görünüyordu. Tek istediğim yüzümü boynuna yaslamaktı. Ama kendi kişisel alanım ne kadar boş, soğuk ve yalnız olsa da gerçekliğe dönüp kendimi dizginlemeyi başardım.

"IKEA'nın bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordum," dedi konuyu değiştirerek.

Ona uyaran bir bakış attım. "Depoya varana kadar her şey eğlenceli ve oyunlardan ibaret. Oradan sonra alabildiğine anarşi."

Gülerek doğruldu ve elini bana uzattı. "Tamam, hadi gidip şifonyer alalım." Düşünmeden elini tuttum. Ama parmaklarımız birbirine değer değmez bir elektrik akımı sırtımdan aşağı bir şok dalgası gönderdi.

Elini sıkıca elimin etrafına dolayıp yüzünde sabit bir gülümsemeyle reyonda ilerlerken tuttu.

Koridorda onu takip ederken iç çektim, başparmağımın altında elimin yumuşak kısmında daireler çizen parmağına konsantre olmaktan kendimi alamıyordum. Yarı cinsel veya romantik düşünceleri savuşturmakta muhteşem bir şekilde başarısız oldum. Aklımı bu karmaşadan çıkarmak için kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Gözüme güzel bir oturma odası teşhiri takıldı.

"Evler ve dekorasyon konusuna takıntılı olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Bana ilgiyle baktı. "Mobilyalarını görünce, o kadarını anlamıştım. Resmen antika avcısısın."

"Ben küçükken, babam diğer insanların evini görebilmem için beni geceleri arabayla mahallede dolaştırırdı."

Scott reyonun ortasında aniden durup arkamızdaki yaşlı adamı korkuttu. Adam yanımızdan geçebilsin diye yer açınca sırtımı kazara Scott'ın göğsüne çarptım. Elini bırakıp ona döndüm.

Scott gülümseyerek ellerini oraya aitlermiş gibi belimin iki yanına koydu. "Yani şimdi sen bana geceleri insanların evini gözetlediğini mi söylüyorsun? Ve baban da yardım ve yataklık ediyordu?"

Kısa bir an için ona baktım ve geri çekilmeden önce üzerimde yükselen uzun boyunun tamamını gördüm. Yanakları pembe yüzümü inceledi, dudaklarında bir gülümseme oynaşıyordu.

Çok da önemli değilmiş gibi başımla onayladım. "Aşağı yukarı. Bunu genellikle Shania Twain CD'sini çalmak için bir fırsat olarak görürdü. Ona hep vurgundu."

Başını geriye attı, gümbürdeyen dizginlenemez kahkahasıyla göğsünü tuttu. "Will'in country müzik hayranı olmasını bekle-

miyordum. Sen de seri katilden bir adım geridesin." Durdu ve şifonyer reyonuna doğru döndük. "Dürbünün de var mıydı?"

Şakacı bir şekilde pazısına vurdum.

"Artık perdeleri kapatmam gerektiğini biliyorum."

Gülme dürtüsüyle savaşarak ciddi yüz ifademi korudum. "Bunu insanları dikizlemek için yapmıyordum elbette. Sadece başka insanların dekorasyonuna ve evlerin düzenine bakardım."

"Annemle anlaşırsınız o zaman. Sürekli dekorasyon kanalını izler. *Property Brothers*'a* âşıktır," dedi şifonyer reyonuna geldiğimizde.

Az bir müdahaleyle, onu koyu griye boyanmış altı çekmeceli HEMNES şifonyeri seçmeye ikna ettim (tüm dantelli narin eşyaları için yeterli alan olduğunu düşünüyordum). Ardından depodaki doğru model numarasını nispeten kolaylıkla bulmayı başardık. Taşıma arabasının üzerine binip sürerken ne kadar eğlendiğine bakılırsa, deponun mağazadaki en sevdiği kısım olduğu sonucuna vardım.

"Atla," diye buyurdu tamamen ifadesiz bir yüzle, başıyla arabayı işaret ederek.

En katı otoriter bakışımı attım. "Hayır. Hadi gidip ödemeyi yapalım."

Israr etti. "Arabaya bin."

İç çekerek pes ettim. Target'ta iki tanesi on dolar olan korkunç leopar desenli babetlerle labirent gibi mağazayı gezdikten sonra ayaklarım biraz molayı hak ediyordu. Çıkarılan hayat dersi: düzgün bir ayak taban desteği için on dolarlık babetlere güvenilmez.

Sırtım ona dönük arabaya çıktım. Yüzü arkamda o kadar yakındı ki çekici tıraş losyonu burun deliklerime dolarak ayak

---

* Bakımsız evlerin alınıp yenilendiği televizyon programıdır. Programda emlak uzmanı ikiz kardeşler yer almaktadır. (ç.n.)

parmaklarıma bir elektrik vızıltısı gönderdi. Umutsuzca ona yaslanmak istedim. Scott'la çıkmak böyle bir şey miydi? En sıradan işleri yaparken birlikte gülmek ve aptalca şeyler yapmak mı?

Masum izleyicileri kıl payı sıyırarak geniş reyonlar arasında ardı ardına adeta uçarken, kahkaha atmaktan iki büklüm oldum.

Bir kitaplık teşhirinin yanından hızla geçerken, bitkin, kır saçlı bir IKEA çalışanı dehşet içinde nefesini tuttu. "Hanımefendi, on yaşından büyüklerin alışveriş arabalarına oturması mağaza kurallarına aykırıdır." Scott aniden arabayı durdururken kadın da ben utanç verici bir suçluymuşum gibi şahin bakışlarıyla resmen lazer ışınları gönderdi.

"Pardon," diye mırıldandım, derhal yere inerek.

Scott'la eğlencemizi biraz dizginledikten sonra önümde tekrar hızlandı ve ince uzun bir kutu taşıyan çifte arabayla çarpıyordu neredeyse.

Ona yetiştiğimde, gür kakülü olan sarışın bir kadından özür diliyordu. Kadın kocaman açılmış bebek mavisi gözleriyle ona bakıyordu. Dudakları, rahatsızlıkla –arabayla dümdüz olacaklarmış gibi– incecik bir çizgi halini almıştı.

Avcumu Scott'ın omzuna koyup birkaç santim öne çıktım. "Onun adına özür dilerim. Gözümün önünden ayırmaya gelmiyor. Sanırım ona gerçekten yular bağlamalı..."

Adam hızla başını çevirince, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Fazlasıyla dağınık saçlar. Delici buz mavisi gözler. Neil.

Neil kendini kadının kolundan ayırdı, ki onun da Cammie olduğunu henüz fark etmiştim. Yeni ve gür kakülüyle farklı görünüyordu. Neil geriye doğru bir adım attı ve ağzı açık bir halde bana doğru dönerken neredeyse Scott'ın arabasının önüne takılıp düşüyordu. "Crystal."

Cammie kısılmış gözleriyle beni inceledi. Kim olduğumu bilip bilmediği konusunda en ufak fikrim yoktu. Neil ona benim varlığımdan hiç bahsetmeseydi şaşırmazdım.

"Neil... Selam," demeyi başardım. Zar zor. Kanım kulaklarımda gümbürdüyordu. Bir fanusun arkasındaymışız gibi, etrafımızda dönen muhabbet uzaktan yankılanıyor gibiydi.

Scott bana endişeli bir bakış atıp taşıma arabasından indi. Yanımda duruyordu, omuzları geride, kolu benimkine temas halindeydi. Dokunuşu dengemi kazandırıp Neil'ın girdabına kapılmamı engelledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Neil, sesi normalden bir oktav yüksekti. Yaşadığı şoku gizlemekte berbat bir iş çıkarıyordu. Depo ışığıyla aydınlanan alnından aşağı tek bir ter damlası aktı. Sanırım Cammie ile beni aynı yerde görünce kan tere batmıştı ve açıkçası ben de aynı durumdaydım.

"Ben, şey..."

"Şifonyer seçiyoruz," diye araya girdi Scott. Çoğul konuşması gözümden kaçmadı. Küstahça bir şeydi ama minnettardım.

İkisini yüz yüze görmek ilginçti. Neil cılız değildi. Ama Scott yaklaşık on santim boy ve on beş kilo kas fazlasıyla ona fark atıyordu.

"Biz de yeni oturma grubu alıyoruz, yeni evimiz için," diye bilgilendirdi bizi Neil, bana endişeli bir bakış atarak.

"Yeni oturma grubu mu?" Taşıma arabalarının kutularla dolu olduğunu fark ettim.

Cammie ceylan bakışlı, masum havasını koruyup çenesini sallayarak onayladı.

"Yakın zamanda beraber yaşamaya başladık," diye itiraf etti Neil. Muhtemelen ondan şikâyet etmek için bana mesaj attıktan birkaç hafta sonra birlikte yaşamaya başlamaları bana tuhaf geldi ama şaşırtıcı değildi.

"Gerçekten mi? Biz de." Scott'ın sesi aşırı neşeliydi. Rol kestiğini anlayabiliyordum ama onu çok iyi tanıdığım için böyleydi. Tedirginliğimi hissetmiş olmalıydı çünkü kolunu omzuma atıp beni yanına yapıştırdı. Sıcaklık anında içime dolarak beni aşılmaz kıldı. Scott yanımdayken, Neil denese bile beni yoldan çıkaracak hiçbir şey yapamazdı.

"Ya." Neil somurtmadan önce gözlerinde haklı bir kızgınlık parıltısı belirdi, ikinci seçeneğinin artık mevcut olmamasından rahatsız olduğu belliydi. "Yeni biriyle çıktığını bilmiyordum."

Bana mesaj attığın son üç seferde bundan bahsetmeyi unuttuğum için içtenlikle özür dilerim, gibi keskin bir açıklama yapma dürtüsü hissettim ama seviyemi düşürmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden sanki önemli bir şey değilmişçesine sıradan bir tavırla omuz silkmeye karar verdim.

Scott garip gerilimi doldurmak için boğazını temizlerken omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Şey, bebeğim, gitsek iyi olur."

"Evet, gidelim." Neil'a ve beraber yaşamaya başladığı kız arkadaşına veda etme zahmetine bile girmedim. Onlar görüş alanımdan çıkana kadar yürümeye devam ettim. Birkaç reyon sonra durup Scott'ın arabayla yetişmesini bekledim.

İşitme mesafesinden çıkıp kasadaki korkunç sıralara doğru ilerlediğimizde, Scott konuşmaya başladı. "Crys, haddimi aştıysam özür dilerim, ben..."

Ona dönüm, parmaklarımı koluna koydum. Kasları dokunuşumun altında gerilince elimi çektim. "Hayır, haddini aşmadın. Teşekkür ederim. Cidden."

"Bundan onun malum eski sevgili olduğunu çıkarıyorum."

Parmaklarımı kasa reyonundaki rasgele mutfak aksesuarlarının üzerinde anlamsızca gezdirerek başımı salladım. "Aynen."

"Alınma ama herif tam bir dallama. Suratını dümdüz etmeyi nasıl istedim anlatamam." Scott ters bakışlarını önümüzdeki sıraya dikti.

Korumacılığı beni rahatlattı. Ona biraz daha yanaşınca omuzlarımız değdi. "Acayip yumruklanası bir yüzü vardır. Ama onu neden dümdüz etmek istedin?"

"Çünkü seninle çıkmak için aylarca beklemek zorunda kalmamın nedeni o. Ve sana bakış şeklinden nefret ettim."

"Bana nasıl baktı ki?"

"Senin sahibin falanmış gibi. Sen başkasının oynadığı bir oyuncakmışsın gibi." Bir adım yaklaştı. O kadar yakındı ki nefesi saçımı okşuyordu. "Sen bundan çok daha fazlasına değersin, Crystal." Neil'ın yanındayken tam olarak hissettiğim şeyi nokta atışıyla bilmeyi başarmıştı. Değersizlik. Bilerek o şekilde hissettirmeye çalıştığından değil ama o kadar uzun zaman ikinci seçenek olunca, buna neredeyse alışmıştım.

Başımı eğdim. "Teşekkürler. Onu sevgilisiyle görmek gerçekten tuhaftı... uğruna terk edildiğim kişi o. Benden önce çıktığı kadın."

Scott'ın çenesi gerildi. "Gerçekten boktan bir durum. Senin için zor olmuştur, biliyorum."

"Evet. Gerçi beklemem gerekirdi. Biz birlikteyken bile, onu tamamen unutamadığını her zaman hissettim. Ondan bahsetmek için tuhaf nedenler bulurdu. Bir keresinde, biz yatalı on beş dakika geçmeden onun Instagram profilini incelerken yakaladım."

Yüzünü buruşturdu. "Of."

"En kötüsü de ben saf biri değilimdir. En azından saf olmadığımı düşünürdüm. Ama yine de çok uzun süre bana söylediği her şeye inandım. Gerçekten beni altüst etti."

"Tamamen anlıyorum. Birinin olmasını hiç istemediğin biri gibi çıkması zordur."

"Sen hiç kötü bir ilişki yaşadın mı?" diye sordum, bu konuşmanın muhtemelen bir IKEA ödeme hattı için pek uygun olmadığının giderek farkına vararak. Ama yine de etrafımızdaki kimse dikkat etmiyor gibi görünüyordu. Önümüzde duran kadın burnunu telefonuna gömmüştü, arkamızdaki çift garip bir şekilde buz kalıplarına dalmış durumdaydı.

Başıyla onaylarken yutkundu. "Evet. Son kız arkadaşım."

Nefesimi tuttum. Diana'yla ne olduğunu ona hiç sormamıştım ama genel olarak ondan hiç bahsetmediği içindi. "Ne oldu?"

"Geçen sene tanıştık. Artistik patinajcıydı. İlk ay her şey gayet güzeldi, Disney'le turneye çıkma teklifi alınca iş değişti. İlişkimiz yeni olduğundan işi kabul etme konusunda kararsızdı. Ama onu cesaretlendirdim. Hayallerinden benim için vazgeçmesini istemedim. Uzak mesafe ilişkisi çocuk oyuncağı olur sanmıştım ama turneye çıktığı için çok konuşamadık, özellikle de son birkaç ayda. Çok yoğun çalışmam ve ekstra vardiyalara kalmam da tuzu biberi oldu. Mesafe yüzünden sürekli kavga eder olduk." Yüzünü buruşturarak durdu. "Her neyse, bir hafta sonu ziyarete gelişinin ardından nihayet ayrıldık. Aptal gibi, birbirimizi görürsek her şeyin normale döneceğini zannettim. Ama öyle olmadı. Beraber kaydığı bir adamdan hoşlanmaya başladığını itiraf etti. Ne klişe, değil mi?"

Kesinlikle klişeydi. Yüzümü astım. "Üzgünüm. Aralarında gerçekten bir şey olmuş mu?"

Gözlerini bir an ayaklarına dikti. "Bir şey olmadığını söyledi. Ama inandığımdan emin değilim."

"Sence birine tekrar güvenebilmen uzun sürer mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Bu hâlâ canını yakmıyor mu? Başkasından hoşlanması yani?"

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Elbette yakıyor. Ama sırf biri güvenimi kırdı diye, herkes kıracak diye bir kaide yok, değil mi?"

Evime dönüş yolu süresince sessizliğimizi koruduk. Scott, Diana sohbetimizden sonra kendi duygularına gömülmüş gibiydi. Ben de onun neşeli ruh halini mahvettiğim için suçlulukla boğuşuyordum.

Ayrıca kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Yatakta neredeyse sarmaş dolaş hale geldikten ve çocuk gibi taşıma arabasına bindikten sonra, kendime verdiğim sözü bozmanın eşiğine gelmiştim. Pes etmek, Scott'ı öpmek ve onun telafisi olmak istemiştim. Ya da tam tersi.

Ama Neil ile Cammie'yi mihraba giden yolda ilerler gibi birlikte mobilya bakarken gördükten sonra, onun için acıya geçici bir merhemden öte bir şey olmadığım gerçeği yüzüme çarpmıştı. Bir gönül eğlencesi. Hâlâ başka bir kadını sevdiği gerçeğini destekleyen biri.

Takipçilerim için bir rol model olmak ve Beden Ölçüsü Olumlama kampanyamda öğütlediklerimi uygulamak istiyorsam, kendi değerimi bilmem gerekiyordu. Yeniden Telafi Kızı olmak seçenekler arasında değildi.

On Yedinci Bölüm

"Nasıl bu kadar iradelisin, bilmem. Ben olsam bu üç ay kuralını bozar ve onun üstüne atlardım." Mel acımasızca verdiğim elli kez top sektirmenin kırk beşincisinde nefes nefeseydi.

"Eski sevgilisiyle ayrıldığı tarihi baz alırsak, artık iki aydan az kaldı," diye açıkladım. "Ve bu zor ya da önceden belirlenmiş bir kural değil. Sadece iki ilişki arasında olması gereken sağlıklı sürenin bu olduğunu düşündüm."

IKEA'da takılmamızdan sonraki iki haftada, Scott'la onun çifte vardiya çalıştığı günler dışında, haftada dört kez spor salonunda buluşur olmuştuk. Bazen videolarımı kayda almama yardım ediyor veya takipçilerimle paylaşıp tanıtım yapmam için yeni antrenman fikirleri veriyordu.

Hafta sonlarımın çoğunu da ele geçirmişti. Birlikte çok zaman geçiriyorduk; evinde maç izliyor, Albus'la beraber Boston Common'un çevresinde veya limanda yürüyüş yapıyor, Büyükanne Flo ve Martin'le takılıyor veya ev dekorasyon mağazaları gezmek şeklindeki yeni alışkanlığımızı yapıyorduk.

Dün, ailemin evindeki akşam yemeğinde bana eşlik etmişti (babam kibar bir şekilde davet etmişti) ve Hillary ile arkadaşlık kurmaya başlamıştı. Muhtemelen her yerine işeyeceği konusunda onu uyarmıştım ama hayvanı kocaman kollarının arasına aldı ve itici, kertenkele benzeri diliyle tüm yüzünü yalamasına izin verdi. Ailenin geri kalanına ve Scott trenindeki en yeni yolcu olan anneme göre, bu hareket onun "mükemmel adam" olduğunu pekiştirmişti ve annem onunla derhal çıkmam konusunda ısrarcı oldu.

"Elli!" Mel sağlık topunu son kez yere vurup duvara yaslandı.

"Aferin, kız. Formun gerçekten iyiye gidiyor." Ona bir beşlik çaktım ve soyunma odasına ilerlemeye başladık.

Gururla sırıttıktan sonra su şişesinin geri kalanını içti. Bir ay önce, bu döngü çok zor olurdu ama bugün harika bir iş çıkarmıştı. "Neyse, temkinli davranma nedenini anlıyorum, özellikle işin içinde aileleriniz varken."

Soyunma odasının kapısını onun için tuttum. "Ben de aynen bunu düşünüyorum. Son ilişkime resmen balıklama atladım... tabi ona ilişki diyebilirsen. İşleri ağırdan almak iyi oluyor." Scott'a olan duygularımın zaman geçirdikçe daha da zapt edilemez hal aldığı inkâr edilemezdi.

Mel yanımdan geçip bir banka doğru yürürken bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Bahsi açılmışken, tüm bunların sonunda huysuz bir ahmak olmayıp sözünü geri alsan iyi edersin. Onunla çıkman gerek. Ciddi BÇE'si var. Bunun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veremezsin."

"BÇE?"

"Büyük çük enerjisi," diye açıklayınca, yanımızdaki bankta cömertçe deodorantını kullanan gri saçlı permalı hanım ürkerek şok oldu.

"Birinin BÇE'sini nasıl ölçüyorsun?" diye sordum, sesimi alçaltıp fısıldayarak.

"Her şey adımlarda. Yürüyüş biçiminde. Sokaklarda ya da mangalda erkek cinsinden arkadaşların arasında kendi başının çaresine bakabilirmiş gibi süper ukala tavır. Annene karşı çok tatlı davranır ve sonra yatak odasında seni mahveder." Duraksayıp banka ata biner gibi otururken hâlâ sesini alçaltma zahmetine girmiyordu. "*Alacakaranlık*'taki herif gibi aynı."

"Robert Pattinson mu?"

"Adamın bir yürüyüş şekli yok. Gram havalı değil, ki bu da tam olarak *yazılarına ilham gelsin diye kendini izole bir kabine kilitlemiş yazar* havası taşıdığı için şaşırtıcı bir durum."

Eskiden Robert Pattinson hakkında bir şeyler hissederdim. Ama o zaman on beş yaşındaydım ve hâlâ peluş bir hayvanla yatıyordum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Her zaman duygusal yıkımın eşiğindeymiş gibi görünüyor." Permalı kadın uygunsuz tartışmamızdan fırtına gibi kaçarak uzaklaşırken kahkahalarımı bastırmaya çalıştım.

Mel kıkırdayarak dolabını açtı. "Bu arada, sana *Berry Cloth & Co.*'nun bir iş birliği için bana ulaştığını söylemiş miydim? Bana sonbahar Genişletilmiş Koleksiyonları için bazı parçalar gönderiyorlar."

Hem şaşırıp hem neşelenerek neşeyle ellerimi çırptım. "Hadi oradan. Gerçekten mi?"

"Evet. Ezelden beri beni fark etsinler diye uğraşıyorum. Nihayet ettiler."

"Senin adına çok sevindim. Gerçekten hoş şeyleri var. Ama daha büyük bedenleri hep daha pahalı. En kötüsü de bu," dedim, omuzlarım çökerken.

Kaşlarını çattı. "Kilo Vergisi. Biliyorum. Yanlış. Aslında pazarlamacı kızla konuştuğumda bundan bahsettim, o da tamamen katıldı."

"Kıvrımlı insanlara göre kıyafetlerde servet değerinde olmayan bir marka pek yok."

Düşünceli bir şekilde başıyla onaylarken dudaklarını büzdü. "Instagram hesabımı tam bu yüzden açtım. Hey, dolabını sergilediğin bir ortak yayın yapmak ister misin? Belki birkaç spor kıyafetini filan da?"

Üzerimdeki kıyafetleri tiksintiyle inceledim; şüpheli yerlerinde delikler olan bol, yırtık bir tişört, kıçıma kesinlikle hiçbir şey yapmayan berbat toparlayıcı olmayan taytım ve dağınık bir topuzdaki keçeleşmiş saçım. "Tanıtmak istediğin görüntünün *iki yaşında beşizlerin annesi* imajı olduğundan şüpheliyim."

Mel gözlerini devirdi. "Dolabını gördüm. Çok hoş kıyafetlerin var. Ama nedendir bilmem, onları giymiyorsun."

İç çekerek Neil karmaşasından beri gün yüzü görmediğinden unutulmuş bütün giysilerimi hatırlamaya çalıştım. "Ben-ben bilmiyorum."

Anlayışla başını salladı. "Peki, tamam, sana baskı yapmak istemiyorum. Sadece biraz değişikliğin iyi olacağını düşündüm. Bir iki iş birliği yapmak gibi."

Suçluluk duygusu anında çöreklendi. Mel, hizmetlerim için ödeme yapmasına rağmen platformumun reklamını yapmıştı. Onun sayesinde birçok yeni danışan ve yüzlerce takipçi kazanmıştım. En azından ben de onun sırtını sıvazlayabilirdim. "Tamam. Yapacağım. İşe yarayabilecek birkaç şeyim var."

Yüzü aydınlandı. "Harika olacak. Söz veriyorum."

...

MELANIE_INTHECITY'NİN ve CRYSTAL CHEN'İN (CURVYFITNESSCRYSTAL) YER ALDIĞI ÖZEL ORTAK VIDEOSUNUN YAZILI METNİ:

MEL: Selam millet! Melanie_inthecity sizlere özel bir konuk getirdi, beden olumlama hareketinde bir rol model olan Crystal Chen. Fitnessla ilgileniyorsanız, muhtemelen hesabı CurvyFitnessCrystal'ı zaten takip ediyorsunuzdur.

CRYSTAL: [El sallar] Herkese merhaba! Beni ağırladığın için teşekkürler, Mel!

MEL: Ne demek. Kanalımda daha önce paylaşmıştım ama henüz yeniyseniz söyleyeyim, Crystal'la geçen ay onu kişisel antrenörüm olarak tutunca tanıştık. [Crystal'a döner] Bana kusturana kadar egzersiz yaptırmaktan keyif alıyorsun, değil mi?

CRYSTAL: Hey, ben sadece sonuç almaya çalışıyorum. Ve harika iş çıkarıyorsun, bu arada. [Kameraya bakar.] Başladığında bir tane şınav çekemiyordu. Artık yirmi tane çekebiliyor.

MEL: [Somurtur] Güç bela. Ama neyse ben senin tarzını seviyorum. [Kamera, Crystal'ın favori kıyafetlerinden oluşan bir rafa döner] Birçok rahat ama çok şık kıyafet görüyorum. Örgü elbiseler, kot ceketler ve pastel renkler.

CRYSTAL: Evet. Yani ben 34 beden değilim. Bizim gibi kızlar bir mağazaya girip raftan istediğini çekip alamaz. Düz bir vücudu olmayan biri, tadilatın dostunuz olduğunu bilir. Ama bu pahalı olabiliyor. Bu yüzden esnek kumaşları seviyorum.

MEL: Giysilerini nasıl seçtiğini anlatabilir misin?

CRYSTAL: Üniversiteyken Forever21 ve benzer tarzdaki mağazalardan tonlarca şey alırdım. Fiyatlar çok iyiydi ama uzun ömürlü olmadıklarını fark ettim.

MEL: Doğru. Uygun fiyata yüksek kaliteli kıyafet bulmak zor.

CRYSTAL: Bu yüzden son zamanlarda daha az parça ama daha kaliteli şeyler almaya çalışıyorum. [Kıyafet rafını karıştırır] Birkaç nötr parçam var, bu kalem etek veya bu gri elbise, düz beyaz bir tişört, siyah tayt, her şeyle eşleştirilebilecek şeyler işte.

MEL: Tamamen katılıyorum. Birleştirici parçaların olması çok önemli. Düz siyah elbiselerin büyük hayranıyım.

CRYSTAL: Evet, kesinlikle. Yani benim işim fitness, bu yüzden doğruyu söylemek gerekirse, taytlarımın içinde epey vakit geçiriyorum. Yaz gelirken daha hafif elbiseler giymek istiyorum.

MEL: Bizi dinleyen kıvrımlı kadınlara bir tavsiyen var mı?

CRYSTAL: Tüm kıvrımlı kadınlar adına konuşmak istemem. Ben sadece kendi tecrübelerimden bahsediyorum. Ama toplum bize belirli şeyleri giyemeyeceğimizi söylüyor. Haliyle birçok marka 40 bedenden büyük kıyafet üretmiyor. Üretirse de daha pahalı oluyor. Ama başka harika markalar var. Yorumlara etiketlerim. Ama burada mesele kendi kişisel tarzınızı bulmakta. Fitness'ta ise siz ve vücudunuz için neyin işe yaradığını çözmeniz gerek. Özgüven ve vücudunuzu benimsemek kadar önemli olan şey şu ki özgüvenli hissetmek için giydikleriniz konusunda rahat olmalısınız.

MEL: Bence bu harika bir tavsiye. Bedeni ne olursa olsun bütün kadınlara gidiyor.

CRYSTAL: Elbette.

MEL: Hadi dolabına bakalım.

[Crystal'ın çeşitli kıyafetlerle modellik yaptığı ufak bir video]

MEL: Pekâlâ, dolabını bize araladığın için teşekkürler. İyi ki geldin! [Kameraya döner] İzlediğiniz için teşekkürler, millet. Vücudunuzu benimsemek ve en iyi sağlıklı hayatı yaşamak üzerine harika tavsiyeler için Crystal'ı takip etmeyi unutmayın!

_RobinAnne_Mc: Siz çok tatlısınız!
Crystal'ı seviyorum. Beraber daha çok video lütfen.

Danthegamer_384: Melanie acayip yapay.
Git dudaklarını az daha şişirt.

Yanıt **CurvyFitnessCrystal: @Danthegamer_384:**
Başka insanların görünüşüyle ilgili çirkin yorumlar yapmaktan daha iyi bir işin yok mu senin?

CourtneyG-1324: Neden şişman insanlara içine bile sığamadıkları kıyafetler içinde iyi göründüklerine dair güvence vermemiz gereksin be?

Yanıt **Aquariusgirly: @CourtneyG-1324** Senin gibi insanlar yüzünden. Crystal ve Mel, harika görünüyorsunuz!!

Yanıt **CurvyFitnessCrystal:** Teşekkürler **@Aquariusgirly**.

On Sekizinci Bölüm

Dambıl planlanandan daha yüksek bir *pat* sesiyle kauçuk matta ayaklarımın dibine düştü. Kronik şikayetçi Patty, erdemini çalmışım gibi göğsünü tuttu. Bir kraliçe gibi yakınlardaki sıraya tünemiş, mükemmel derecede kuru alnını kraliyet mavisi bir spor havlusuyla siliyordu.

Scott, kendi dambıllarını nazikçe benimkinin yanına yerleştirerek, bana ihtiyatlı bir şekilde gözlerini devirdi. Kız Gücü Marşları temalı ölümcül bir spinning dersinden sonra birkaç kuvvet antrenmanı seti ile soğuyorduk. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Scott sınıftaki tek erkekti. Bundan hoşlanmayacak kadar maço olacağını düşünmüştüm ama büyük bir zevkle hanımların o kadar da gizli olmayan ilgisinin tadını çıkarmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Çenenle şu şeyi yapıyorsun. Kızınca yaptığın şeyi."

Buz gibi ifademi yumuşatmaya özen gösterirken, dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım. "Evet. İnsanlar tam şerefsiz."

"Ne oldu?" Mata oturup yanındaki boşluğa eliyle vurdu.

Yanına oturdum ve yüzüme düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdım. "Dün Instagram'da Mel'in canlı yayınında bir video çektik. Bazı yorumlar kontrolden çıktı."

"Ne demek *kontrolden çıktı*?"

Kaydedilmiş videoyu açtım. Telefonumu uzatırken parmaklarımız sürtününce küçük bir elektrik kıvılcımı tüm vücuduma yayıldı.

Scott başını iki yana sallayarak birkaç saniye ekranı aşağı kaydırdıktan sonra telefonu kucağıma attı. Excalibur Fitness reklamının yarısı boyunca gözlerini boşluğa dikti ve sonra bana baktı. İfadesinde acıma yoktu. Gerçekten umursuyormuş gibi yumuşak ve içtendi. "Crystal, bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Biliyorsun bu insanlar..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Biliyorum. Hesabımı açtığımdan beri durum bu. Gerçekten, sorun değil." Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edip durdum. "Yani, *sorun* tabii ki. Ama baş etmeyi öğrendim. İnternetin lağımından gelen pislik yabancıların vücudum hakkında söyledikleri umurumda değil."

Göz temasını korudu. "Biliyorum. Ve bu harika. Ama onları engellemenin bir yolu yok mu?"

Omuz silktim ve Scott'ın arkasından geçen kadın vücut geliştiricinin kusursuz pazılarına bir an hayranlıkla baktım. "Pek sayılmaz. Eskiden denerdim ama o kadar hesabı engellemek mümkün değil. Dürüst olmak gerekirse, kendimden çok takipçilerim için endişeliyim." Ve bu doğruydu. Ben neyle başa çıkabileceğimi biliyordum. Ama takipçilerimin bu nefret dolu yorumları okumasından sürekli korkarak yaşıyordum.

Ayak ucuna dokunmak için öne uzandığında kolunda bir damar belirdi. "Biliyorum. Herkes için endişeleniyorsun. Güçlü olduğunu biliyorum ama sanırım ben sadece... senin için de endişelenmeden edemiyorum. Yorumların seni rahatsız etmediğini söylüyorsun ama bazen damarına basıyorlardır, değil mi?"

Kaçmaya can atan kelimeleri engelliyormuş gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu gerçeği kabul etmek, beden olumlama mesajıma uygun yaşamadığım anlamına gelirdi ve bunu sindirmek zordu. "Bazen evet." Bu itirafla göğsümden yirmi kiloluk ağırlık kalkmış gibi hissettim.

"Sana hiç ortaokuldaki pislik çocuktan bahsetmiş miydim?"

"Hayır."

Scott düşünmeden dambılı hafifçe yana itti. "Altıncı sınıfın ortalarına doğru yeni bir okula gitmeye başladım. İlk gün geç kaldım, çünkü kız kardeşim Kat evden çıkmadan sinir krizi geçirdi. Neyse ben gittiğimde beden eğitimi dersi vardı. Basketbol antrenmanı, turnike atışı gibi şeyler yapıyorlardı. Alex adında bir çocukla rakiptim. On iki yaşındaki birine göre kocamandı. Ergen boyutlarındaydı resmen." Devam ederken Scott'ın gözleri koyulaştı. "Ondan önce sayı yaptım ve sinirlendi. Topu yüzüme atıp burnumu kırdı."

"Tanrım. Ne psikopatmış."

"Aynen. Ondan sonra bana zorbalık ederek canıma okudu."

Başımı yana eğdim. "Çok üzüldüm. Neden seni seçti?"

"Yeni çocuktum diye, sanırım? Cılızdım. Kolay hedef. Her teneffüste beni korkuturdu. Beni tutup kum yedirdi. Beni resmen kum torbası olarak kullandı." Scott gözlerini matın üzerindeki yıpranmış bir noktaya dikerken yüzündeki rahat gülümseme şiddetli bir somurtmaya dönüştü.

Sorbe randevumuzu hatırladım, onun her zaman özgüven abidesi olmadığını o zaman öğrenmiştim. Bugün olduğu (aşırı) kendine güvenen adamla karşılaştırıldığında, mahvolmuş ve aşağılanmış ergen Scott'ı hayal etmek sarsıcıydı ve yürek burkuyordu. Artık kimse onun kendinden emin, alfa varlığına meydan okumaya cesaret edemezdi. Dönüşüme hayret ederken içimde bir sızı hissettim. Çocuklar cidden pislik olabiliyorlardı.

Şapkasını kaldırıp gür saçlarından parmaklarını geçirdi. "Neyse, kusura bakma, uzattım. Sadece sanırım nasıl hissettiğini biliyorum..." Yüzünü buruşturarak geri adım attı. "Biliyorum aynı şey değil... on iki yaşında adi bir velet tarafından zorbalığa uğramakla senin yaşadığın kıyaslandığında..."

"Hayır, anlıyorum. Paylaştığın için teşekkürler," diye araya girdim, gözlerinde kalan acıyı fark etmiştim. Elimi nazikçe koluna koydum ve dokunuşumla kasları gerildi.

"Acaba daha mutlu olur muydun eğer sen..." Söylemek üzere olduğu şeyin ağırlığını fark edince sesi azaldı. Tepkimden korkuyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Hesabımı silmeyi istediğim oldu mu?" diye onun yerine sordum.

Gözlerime baktı. "Bunu asla teklif etmem. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama bununla gece gündüz uğraşmayı hayal edemiyorum. Bu siber zorbalık, Crys."

Sırtımı dikleştirdim. "Ben iyiyim." Sesim niyetlendiğimden daha sert çıktı ama bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu. "Ve endişeni tamamen anlıyorum. Ama ben yetişkinim, çocuk değil. Kötü günlerim oluyor, doğru. Ama verdiğim mesaja inanıyorum. Eğer bu pisliklerle uğraşmam gerektiği anlamına geliyorsa, bir kişiyi bile kendisi hakkında daha iyi hissettirebiliyorsam, kabul etmeye hazırım."

Elini omzuma koydu, ben de ona yaslandım. Yine acıma gibi hissettirmedi. Destekti. Teselliydi. "Pekâlâ. Her zaman yanındayım. Bir daha kötü günün olursa."

Dokunuşuyla göğsümde bir sıcaklık patlaması oldu. Özgüvenli ve değerli hissetmek için yıllardır kendimden başka kimseye güvenmemiştim. Troller öfkesini kustuğunda hiç ağlayacak bir omuz aramamıştım ve bunu değiştirmeye niyetim yoktu. Ama yedi yıldır tek başıma sırtlandığım yükü hafifletmek için burada olduğunu bilmek bile büyük fark yarattı.

***

KOLLARIMDA BİR YIĞIN saklama kabı ile Boston İtfaiyesi, Motor 10, Kule 3'ün (bu her ne anlama geliyorsa) dışında sinsice dolanıyordum.

Verimli bir spor seansından sonra geleceğimi düşündüğüm son yer orasıydı. Tam bir haftalık video çekmeyi başarmıştım. Bu sabah uyandığımda, kısmen dokuz saat uyuduğum için ama çoğunlukla Scott yüzünden pil reklamındaki tavşandan daha dinçtim.

Dünkü spinning dersimizin ardından evime bir teslimat gelmişti. Pembe, beyaz ve mor lalelerden oluşan gösterişli bir buket. Üzerindeki kartta şöyle yazıyordu:

Crystal,

Çok güzelsin.

– Scott

Kartı okuduktan sonra cehennemdeki bir kar tanesi gibi eridim. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en nazik jestti. Mesaj basitti ama kelimeler negatiflik döngüsünden kurtulmam için tam ihtiyacım olan şeydi. Onun için özel olduğumun fiziksel kanıtıydı. Beni gerçekten önemsediğinin.

Dolayısıyla Scott bugün laf arasında yemek hazırlamadığından bahsettiği için, onu bu dertten kurtarmak adına buraya gelmek için dayanılmaz bir dürtü hissetmiştim. Zaten kendime limonlu haşhaşlı yaz lahana salatası ve hindili dürüm yapmıştım, bu yüzden açlıktan ölmesin diye ona fazla olanları getirmeyi düşünmüştüm.

Dört tane devasa garaj kapısı açıktı ve içeride üç parlak kırmızı itfaiye kamyonu vardı. Motor bölmesine ruhsuz bir adım

attım, hiç rahat değildim. Yağ, benzin ve testosteron dolu bir tamirci dükkânı gibi kokuyordu.

İtfaiye istasyonuna en son ikinci sınıftayken okul gezisiyle gelmiştim. Sınıf arkadaşlarımdan biri, kendini at sanarak tenefüslerde okul bahçesinde dört nala koşturan Alyssa adında bir kızdı, öğle yemeğinde yediği pizzayı itfaiye aracına kusmuştu. Facebook'a göre şimdi evli, iki çocuk sahibiydi ve muhteşem bir çiftlik evinde yaşıyordu.

Bu düşünceyi sindirmeye başladığımda, düzgünce kesilmiş siyah saçları ve sağ kolunu tamamen süsleyen dövmelerle dolu uzun boylu, kaslı bir adam gördüm. Kamyonun yan tarafında bir çeşit düzenekle oynuyordu. Yaklaştığımda bana için için yanan bir gülümseme gönderdi.

"Kayıp mı oldunuz, hanımefendi?" Görme yeteneğine sahip çoğu kadın için muhtemelen anında külot düşürücü olan çok açık bir çekicilik yayıyordu.

Yanaklarım yanmaya başladı. En başından haber vermeden çıkıp gelme kararımdan fazlasıyla pişmandım. Önce Scott'a mesaj atmalıydım. Ama artık ifşa olduğuma göre, geri dönmek için çok geçti. "Şey, ben Scott Ritchie'ye bakmıştım."

İlgiyle tek kaşını kaldırarak beni pek de gizlemeden baştan ayağa süzdü. "Scotty mi? Üst katta, dinlenme odasında." Dinlenme odasının nerede olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığını söylemek üzereydim ki bana elini uzattı. "Ben Trevor."

"Crystal," dedim, kibarca elini sıkarak. İsmi tanımıştım. Trevor, Scott'ın ev arkadaşı ve Albus'un vaftiz babasıydı. Daha önce karşılaşmamıştık çünkü ben ne zaman Scott'ın evine gitsem, Trevor ya işte ya da hanım arkadaşlarından biriyle oluyordu. Scott'a göre, Trevor müzmin bekardı. Aslında ondan sevgiyle "baba sorunları yüzünden alaycı bir kadın avcısı" olarak bahsetmişti ve bu garip bir şekilde ondan aldığım enerjiyi tanımlıyordu.

Trevor kim olduğumu zaten biliyormuş gibi, keyifli ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Scott'ın ona benden ne kadar bahsettiğini merak ettim. Ama düşününce, bir erkek kendisini bekleten bir kız hakkında arkadaşına ne anlatırdı ki?

"Scott'ın ev arkadaşı," diye onayladım.

"Ta kendisi. Scotty hep iyi şeyler anlatmıştır diye düşünüyorum?" İtfaiye aracının yan tarafına rahat bir tavırla yaslandı, kollarını kavuşturmuştu, dövmeli pazıları belirgindi, görünüşe göre beni Scott'a götürmek için acelesi yoktu.

Ama ben cevap veremeden, derin kahverengi gözleri olan kaslı, kel bir adam kamyonun etrafından dolandı. "Sana benden tavsiye, bu adamın gözlerinin içine doğrudan bakma. Çoğu kadın kendine gelemiyor."

Trevor adamın koluna yumruk atarken bir homurtu çıkardım. "Uyarı alınmıştır."

"Scotty'ye baktığını mı söyledin?" diye sordu adam.

Tuhaf bir şekilde gülümseyerek başımı salladım. Onu takip etmem için elini sallayıp yandaki küçük bir kapıdan çıktı ve dar bir beton merdivenden yukarı ilerledi. Trevor tam arkamızdaydı.

"Ben Kevin. Scotty'nin kız arkadaşı falan mısın?" Kollarımdaki saklama kaplarına baktı.

Tekrar homurtu çıkardım. "Hayır. Ben onun bir arkadaşıyım. Adım Crystal."

Kevin bana kurnaz bir bakış attı, ikna olmadığı belliydi. Görev başındayken vefat ettiklerini tahmin ettiğim itfaiyecilerin anısına çekilmiş fotoğraflarla süslenmiş minimalist bir toplantı odasından geçtik. Bu fotoğrafları görünce, Scott'ın işinin ne kadar ciddi olduğunu anladım. Her gün, her türlü tehlikeli senaryoya gözü kapalı atlıyordu. Bir fitness eğitmeni olarak en büyük endişem ayak parmağıma ağırlık düşürmek veya bir kasımı çek-

mekti. Buna karşılık, Scott hayatını her an kaybedebilirdi. O bir kahramandı. Yine de bunu onunla konuşarak asla anlayamazdınız çünkü bununla hiç övünmüyordu.

Kevin beni koridordan birkaç adım aşağıya, içinde düz ekran televizyon ve en az on iki kişinin oturabileceği kadar büyük, devasa süet kesitli bir kanepe bulunan açık bir alana götürdü. Scott kollarını kavuşturmuş, gözlerinin üzerinde şapkayla kanepede yatıyordu. Göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu, uyuyor gibiydi.

Trevor bana komik bir bakış attı, *Bak şimdi,* der gibiydi. Masadan bir tane tenis topu alıp doğruca Scott'ın sert karnına attı.

Trevor, Kevin ve ben kahkahalarla homurdanırken Scott kaşlarını çatmış, yönünü şaşırmış bir şekilde dikildi. "Ne oluyor, lan?"

"Çok özel bir ziyaretçin var," dedi Trevor ona, tenis topunun zeminde zıplayışını izleyerek.

Scott öne eğildi, ben serapmışım gibi gözlerini kısarak baktı. "Crys?"

Ona, küçük kızıyla arkadaşlarının önünde havalı görünmeye çalışan bir baba gibi, utandırıcı bir şekilde el salladım. Yaşadığım sürece bunu bir daha asla yapmamayı aklımın bir köşesine yazdım. "Görünüşe göre çok çalışıyorsun. Ya da pek çalıştığın yok demeliyim." Yüzümü buruşturdum. Utandırıcı baba enerjisi kontrolden çıkmıştı belli ki.

Scott ayağa kalkıp kanepeyi bana çevirdi. "Stresli bir çağrıdan bir saat önce döndüm, çok bilmiş."

Bakışlarımı onun güzelim gözlerinden saklama kaplarına çevirdim. "Sana biraz yemek getirdim. Açlıktan ölme diye."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak kapları ona uzattım. "Lahana salatası ve hindili dürüm."

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken öne doğru bir adım atıp tek koluyla bana sarıldı. "Harikasın. Teşekkürler."

Sesinin kulağımda yankılanmasıyla sırtımdan aşağı istemsiz bir ürperti yayıldı. "Zahmet olmadı. Fazla yapmışım." Trevor ve Kevin'a bir bakış attım, omuz omuza durmuş eğlenerek sohbetimizi izliyorlardı. "Neyse, gitsem iyi olur. Film izlemek için Tara'yla bu akşam Mel'i ağırlayacağız." Gitmek için gerçekten döndüm ama gitmedim. Ayaklarımın ucunda geriye doğru sallanıp aylak aylak takıldım, çünkü onun çekici varlığını bir süre daha özümsemek istiyordum.

Scott tereddütle alt dudağını ısırdı. "Hey, hadi sana büyük tur yaptırayım."

"Mecbur değilsin. Burada epey meşgul gibisin," diye sataştım.

Omzuma vurdu. "Sus. İtfaiye kamyonunda oturmana bile izin vereceğim."

Kevin ıslık çaldı. "Sadece özel hanımlar itfaiye kamyonuna binebilir."

Scott'ın yanakları kızardı. "Bu doğru."

Kocaman bir sırıtışı bastırdım. "Tamamdır, anlaştık."

Scott beni binanın içinde gezdirirken yanımdan geçen herkesle tanıştırdı. Bütün erkekler rahat, arkadaş canlısı ve benim varlığımla fazlasıyla ilgiliydiler. İçlerinden biri dün çiçekleri beğenip beğenmediğimi sordu ve bu içimi ısıttı çünkü artık Scott'ın işte benden bahsettiğini anlamıştım.

Scott'la Blackhawks'a olan sevgisinden lafladıktan sonra bana teçhizatlarını ve aletlerini nerede sakladıklarını gösterdi. Hatta yangın ceketini ve pantolonunu tutmama bile izin verdi, herhalde yirmi beş kilo vardı.

"Bütün eşyalarını giymen için ne kadar süre var?" diye sordum.

"Yaklaşık otuz saniye, tercihen." Kaskını bana takıp gülümsedi. "Bununla şirin oldun."

Kask anında öne kayıp gözlerimi kapatırken yanaklarım kızardı. "Bana şirin deme."

"Üzgünüm, ben sadece gerçekleri söylerim." Kaskı kaldırdığında yüzünde arsız bir gülümseme vardı, başıyla başka bir dar eşiği işaret etti.

Garaj bölümüne döndüğümüzde parlayan bir itfaiye kamyonunu gösterdi. "Daha önce bunlardan birine bindin mi?"

Birkaç santim daha yaklaştım. "Sekiz yaşındayken."

Girişe çıkan metal merdivenlerin iki yanındaki demirleri işaret etti. "Yukarı çıkarken kulplardan tutun."

"Kıçıma bakmayacağına söz ver," dedim, tek ayağım ilk basamaktaydı, baktığının tamamen farkındaydım. En iyi taytımı giydiğime minnettardım, popomu ortaya çıkarıyordu.

"Hiçbir söz vermiyorum." İş bilir bir şekilde arkamı her açıdan görmeye özen gösterdi.

Kendimi, tüm ekranlar ve donanım göz önüne alındığında, içi o kadar da ferah gelmeyen kamyona attım. Hemen sürücü koltuğuna geçtim.

"Hangi tuş sirenlerin?" diye sordum, konsolu işaret ederek.

"Hiçbir şeye dokunma." Ben ortalığı kasıp kavurma fırsatı bulamadan elime şakacı bir tavırla vurdu.

Yan koltuğa yerleşti, saklama kabım kucağındaydı. Ona çantamdan bir çatal uzattım ve Food Network'te ünlü bir şefin kararını gergin bir şekilde bekleyen bir yarışmacı gibi ilk lokmayı almasını sessiz bir beklentiyle izledim.

"Teşekkürler, Crys. Bu gerçekten iyi."

"Beğenmene sevindim."

Gözlerini gözlerime kilitledi. "Çok sevdim."

O kelimeler ağzından çıktığı an, tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu ama en belirgini kollarımdı. Aniden boğazım kurudu. Beni sevdiğini söylemiş gibiydi, oysa sadece salatamı sevmişti. Boğazımı temizleyip sırtımı dikleştirdim, çaresizce konuyu değiştirmeye çalıştım. "Peki uyumanın dışında, siz beyler çağrıların arasında ne yapıyorsunuz?"

"Ev işleri, genellikle. Çok fazla temizlik, tüm teçhizatın hazır olduğundan emin olmamız gerek. Antrenman da yapıyoruz. Ah, toplantılar da var. Ama bazen zaman çok oluyor, bu yüzden kimin nöbette olduğuna bağlı olarak geyik muhabbeti yapıyoruz veya televizyon izliyoruz."

"Ve bunu seviyor musun?"

"Evet. Hareket halinde olmayı seviyorum. Her çağrı adrenalin salgılamama neden oluyor. Yani pek çok saçma sapan çağrı da geliyor ama hepsine aynı bakıyoruz. Oraya vardığında neyle karşılaşacağını asla bilemezsin." İşinden bahsederken yüzünün aydınlandığını görmek çekiciden de öteydi. "Hem dedeme yakın hissetmeme neden oluyor. Bize bağ kuracak bir şey veriyor."

"Martin'e gerçekten hayranlık duyuyor olmalısın, adımlarını takip ettiğine göre," dedim, tutkusu beni büyülemişti.

"Evet. Her zaman çok yakındık." Sesi hafifçe çatladı. "Özellikle de hem babam hem de büyükannem Sheila aynı yıl öldükten sonra. Yaklaşık on yıl önceydi. Böyle şeyler olduğunda, insan hayatındaki kişilerin üzerine titremek istiyor."

Söylediği şey yüzünden mideme ağırlık çöktü. "Aynı yıl mı? Çok üzüldüm, Scott. Berbat bir şey."

"Babam kalp krizi geçirdi. Büyükannem birkaç ay sonra öldü. Babamın ölümünden sonra sağlığı bozulmuştu."

"Baban gerçekten genç olmalı."

"Evet. Kimse bunu öngöremedi. Gerçekten hareketliydi. Sürekli dışarda koşar veya bisiklete binerdi. Kendi kişisel rekorlarını kırmaya çalışıyordu." Durup bir lokma daha aldı.

"Tanıdığım birini andırıyor," dedim şefkatle.

Solgun yüzü yeniden canlandı, üzerinde durmak istemiyor gibiydi. "Her neyse, bu konu yeter. Bu hikâye hoşuna gidecek..."

Scott salatayı bitirirken, sık sık arayan bir adamdan gelen tıbbi çağrıyı anlattı. Adam gerçek bir alüminyum folyo şapka takıyormuş ve haftada en az üç kez 911'i arayarak yabancı bir hükümetin kapısının önüne yanan kâğıt torbalar şeklinde şifreli mesajlar bıraktığını iddia ediyormuş.

O hindili dürümlere geçerken kıkırdadım. İlk ısırığında yüksek sesle inleyince vücudumdan aşağı bir ısı yayıldı. Oturduğum yerde kıpırdanarak başka bir şey düşünmeye çalıştım, taytımdaki tiftik gibi.

"En sevdiğim yemek artık bu," diye duyurdu.

"Önceden en sevdiğin yemek neydi?"

"Pirzola. Senin?"

"Mandalina."

Gözleri keyifle açıldı. "O küçük portakallar mı? Onlar süper bir şey."

"Değil mi? Başka kimse kıymetini bilmiyor."

"Ben severim. O beyaz lifli şeyden olmadığı sürece."

Gözlerimi devirdim. "Ortasındaki mi? Küçük bir çocuğun yeme alışkanlığı var sende, Scott."

Sırıtıp bir ısırık daha aldı. "Sofistike bir damak tadım vardır, çok teşekkürler. Ve bu şey muhteşem." Gülümsediğinde ilişkimizin bir ay öncesine göre ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemedim. Hâlâ birbirimizle sürekli dalga geçiyorduk ama bana bakarken gözlerinde şefkat vardı. Gerçekten önemsiyormuş gibi.

"Sana ciddi bir soru soracağım," dedim tereddütle, birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Ve yalan söylemek yok."

"Tamam." Ses tonumdan rahatsız olmamış gibiydi.

"Spor salonunda ilk tanıştığımızda benden nefret mi ettin?"

"Hayır." Bunu sormam bile onu gücendirmiş gibi başını iki yana salladı. "Ben kimseden nefret etmem. Senden kesinlikle nefret etmedim."

"O squat standını benden çalarken pek sorun yaşamadın. Hatta nişan yemeğine kadar sana Squat Standı Hırsızı diyordum."

Bir kahkaha patlattı, derin kıkırdaması tüm vücuduma titreşimler gönderdi. "Dürüst olmak gerekirse, benimle konuşmana bile o kadar şaşırdım ki ne yapacağımı gerçekten bilemedim. Biraz dondum kaldım. Ve aslında işe geç kalacaktım. Sanırım bir pislik gibi davrandım, ha?"

Başımı geriye atarak koltuğa yasladım. "Yani resmen pislik yaptın. Sana çok kızmıştım."

Sanki beni kızdırmak kişisel bir başarıymışçasına sırıttı. "Ah, biliyorum. Bana attığın bakışı hâlâ hatırlıyorum. Bir ülkeyi dondurabileceğinden eminim."

"Peki ya Mel'e kızak itme hareketi yaptırdığım zaman? Koridordaki yerimizi bilerek mi çaldın?"

Lokmasını yuttu. "Herhalde."

"Neden?"

Birkaç saniye bekledi, cevap vermeden önce dudaklarını sımsıkı kapattı. "Çünkü seni havalı buluyordum. Seninle konuşmak için bir bahane aradım. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Onu nasıl yanlış değerlendirmiş olduğum karşısında bir an donakaldım. "Yanıma gelip bir sohbet başlatmak istemedin mi? Yani bilirsin, normal ve yetişkin bir insan gibi?"

"Sana söyledim, geçmişte sosyal açıdan tuhaf biriydim. Kadınlara bir bahanem olmadan öylece yaklaşamam."

"Bence insanlar seni düşündüğünden çok daha farklı görüyor."

Bakışları yüzümde oyalandı. "Ben de senin için aynısını düşünüyorum." Duraksadı. "Sende ilk neyi fark ettiğimi bilmek ister misin?"

"Lütfen gözlerim deme." Utangaç bir şekilde gözlerimi ellerimle kapattım. Tüm hayatım boyunca gözlerim mevzu olmuştu. İnsanlar sürekli "ışıltılı" gözlerimi fetişleştirirlerdi ve bu beni rahatsız ediyordu.

Öne eğilip parmaklarını bileklerime doladı ve ellerimi kucağıma indirdi. "Hayır, gözlerin değil, gerçi çok güzeller. Gözlerin ikinci sıradaydı... ya da belki o taytın içindeki popondan sonra üçüncü." Beklenti dolu bir sırıtışla yüzümü izliyordu.

Geri çekilmeliydim ama ikimizde öne eğiliyorduk. Aramızdaki hava değişmişti. Her şeye aşırı duyarlıydım. Tek yönden gözüme düşen saçlar. Gömleğimin tenime değen yumuşaklığı. Sıcaktan karıncalanan kalçalarımın altındaki koltuğun verdiği his. "O zaman önce neyi fark ettin?"

"Karakteristik benini, tam buradaki." Parmağı sağ gözümün hemen altındaki, burnuma yakın küçük noktaya dokundu.

Resmen diz dizeydik. Bana mı öyle geliyordu bilmem ama etrafımızdaki alan geçen her saniye daha da daralıyor gibiydi.

Elini dizime indirip hafifçe sıktı ve vücudumun unutulmuş yerlerine bir elektrik akımı gönderdi. Yüzümüz o kadar yakındı ki sıcak nefesini yanağımda hissedebiliyordum. O son birkaç santimi kapatırsam onu öpebilirdim. Bakışları dudaklarımda gezindi. Kendimi biraz daha öne eğilirken buldum, sonra alınlarımız değdi. Birkaç nefes alımlık süre boyunca öyle kaldık, kalbimin istikrarlı atışını dinliyordum. Nihayet başını aşağı doğru eğdi ve dudakları tüy gibi bir temasla dudaklarıma dokundu.

Aynı derecede ve çok istekli bir katılımcı olarak daha yakına gelmek üzereydim ki korkunç, tiz bir alarm çalarak tansiyonumu çok yükseltti. Aynı anda geri sıçradık.

"Siktir. Çağrı geldi. Gitmem gerek." Rahat yüzü birden o ilk tanıştığımızdaki aşırı ciddi ifadesine büründü. Saklama kaplarını toplamaya özen göstererek yan koltuktan fırladı.

Herkes teçhizatlarını kuşanmak için itfaiye araçlarının arkasındaki arka odaya koşarken ben de onun peşinden kamyondan indim.

Aniden durup ensemden tutarak beni kendine çekti. Sonra alnımdan yumuşak bir şekilde öperek beni ödüllendirdi. "Yemek getirdiğin için teşekkürler, Crys." Hızlı bir öpücük değildi. Dudaklarını tenime sıkıca bastırmıştı.

Ardından hızla arka odaya koştu ve beni afallamış ve donakalmış halde bıraktı.

Evime yürürken alnım ve dudaklarım onun öpücüklerinin sıcaklığından yanıyordu. İtfaiye kamyonunda alınlarımızın temasından. Ağustosa kadar bastırmaya çalıştığım tüm duyguları ayağa kaldıran yeşil gözlerindeki bakıştan. O kadar bekleyebileceğimden emin değildim.

On Dokuzuncu Bölüm

İtfaiye aracındaki öpüşmemiz yüzünden hâlâ sersem gibi, kızlar gecesi için eve giderken atıştırmalıklar aldım. Bir romantik komedi film ve üç ay kuralımdan vazgeçmenin veya ona uymanın yararlarına dair derinlemesine bir risk analizi, şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ama eve geldiğimde Tara ve Mel bana danışma zahmetine girmeden planları değiştirmişlerdi. Kriz modundaydılar. Tara, yüzünü mahvettiğine ikna olduğu yeni Khloe Kardashian tarzı küt saç kesimi yüzünden (mahvetmemişti) "perişan" durumdaydı. Daha da kötüsü, Mel erkek arkadaşıyla destansı bir kavga etmişti. Bir kulüpte "sorunlarımızı dans ederek uzaklaştırmak" şeklindeki yeni planı duyurduklarında yüzümü yastığa gömüp dramatik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyormuş gibi yaptım.

İçkimin yarısında kulüplerin artık bana göre olmamasının nedeni çok açık hale gelmişti. Güvenilir Lulus taytımı giymek yerine, sürekli araya kaçan tek parça tulum giymiştim. Nereye gidersem gideyim, koku alma duyum vücut kokusu, ağır parfüm

ve kadife duvar kâğıdıyla kaplı alana yayılan gül tütsüsü karışımı tarafından saldırıya uğruyordu.

Mel ve Tara, oldukça rahatlardı ve yabancılarla dans edip flört ederek, midelerinin yıkanmasını gerektirmeye yetecek kadar bedava içki aldılar.

Mel'in arkadaşlarından biri olan Kelly bizimle burada buluşmuştu. O da Mel'le aynı derecede fıstık gibiydi. Asyalı ve uzun boylu, neredeyse sıskaydı. 12 santim topuklu ayakkabılar ve tenlerine yapışan elbiseler giymiş Mel ve Tara'nın aksine Kelly, *Birkenstocks* terlik ve üzerinde *HAYIR* yazan bol bir tişört giymişti ve hiçbir şekil, biçim veya forma uymayan ipeksi pijama benzeri pantolonla kombinlemişti. Acayip zevksizdi ama beğendim.

Görünüşe göre diğer herkes de beğenmişti. Kelly varlıklarıyla gösteriş yapmasa da bu kulüpteki kelimenin tam anlamıyla her erkeğin dikkatini çekmişti. Pervaneler gibi üzerine üşüşüyorlardı. Sıcakkanlı, özgür ruhlu, manik peri havasını yayan ama yine de kalbinizi ezecek kızlardan biriydi. Muhtemelen gittiği her yerde acı gözyaşları ve kırık kalpler bırakıyordu, ki bu da duruma uygundu çünkü o bir gezi yazarıydı.

Gelişmeleri izleyen sefil bir hatun olmama rağmen, Tara'nın kendini serbest bırakmasından memnundum. Seth'ten ayrıldıktan sonra tam olarak iyileşebileceğinden emin değildim. Ürkütücü bir şekilde Weeknd'e benzeyen bir adama karşı ağır ağır sürtünüşünü izlemek bana yeniden umut verdi.

Mel beni kenardaki güvenli alanımdan çekip kalabalık, bunaltıcı dans pistine çıkardı, neredeyse rom-kolasını üzerime sıçratıyordu.

"Burada durup çantalarınızı tutmaktan ve haplanmadığınızdan emin olmaktan memnunum ben," diye açıkladım, bu anne tavrımın onu defetmesini umuyordum.

"Hadi ama! Oyunbozanlık ediyorsun!" diye müziğin üzerinden bağırarak göğsüme şaplak attı.

İç çekip birkaç şarkı için onların suyuna gittim. Müzikle garip bir şekilde sallanırken, bunu üniversitede normal olarak nasıl yaptığımı anlamakta zorlanıyordum. Tara, Mel ve Kelly ile dans etmek sorun değildi. Dayanamadığım diğer herkesti. Adım attığım her yerde, agresif bir şekilde havaya yumruk savuran yirmi yaşındaki çocuklarla omuz omuza geliyordum. Yumruğu havaya savurmanın kökenini bile biliyorlar mıydı bari? Sanmıyordum. *Jersey Shore* MTV'de gösterime girdiğinde herhalde on yaşındaydılar.

Onu üç ayrı durumda kibarca geri çevirmeme rağmen, saçı kuyruklu bir adam belimden tuttuğunda buradaki işim tamamen bitmişti. Utanmaz bir şekilde ısrarcıydı. "İlgilenmiyorum," kelimesini anlamayan yaratıklardan biriydi. Göçmen bir kuş gibiydim, bir sürü dilin ve her yerde birbirlerini avuçlayanların yiyişme seansının ortasında bir çiftin karşısındaki rasgele bir masaya sığındım.

Masamın güvenli ortamından herkesin dans pistinde döndüğünü ayık kafayla gözlemlerken, tek düşünebildiğim şu anda yakışıklı olsun ya da olmasın hiçbir yabancının bana dokunmasını hiçbir şekilde istemediğimdi.

Aslında takılmak istediğim tek kişi ironik bir şekilde, daha bir ay önce sadece sinir bozucu bir yabancı olan Scott'tı. Birbirimizi kısa süredir tanıyor olmamıza rağmen, aramızdaki zahmetsiz rahatlık onu tanımadığım zamanların nasıl olduğunu hayal etmeyi imkânsız kılıyordu.

Sabahın erken saatlerinde uykulu gözlerle dönüp Scott'ın mesajlarını, özellikle de o gece vardiyasındayken ve ben uyuyorken attığı rasgele olanları okumayı dört gözle bekler olmuştum. Ondan bir mesaj gelmediği tek tük zamanlarda, bir parça hayal kırıklığı hissediyordum.

Scott'ın en hafif gülümsemesinde bile gamzelerinin belirişini, bana baktığında gözlerinde beliren pırıltıyı, en ufak şeylere bile gülmekten katıldığını, en ciddi şeylerden en saçmasına kadar ona her konuda açılmanın kolaylığını, hiç konuşmasak bile onun varlığının yanında *olmanın* ne kadar harika hissettirdiğini düşünmeden duramıyordum.

Ekşi içeceğimin geri kalanını hiddetle içime çekmek, bugün onunla itfaiye kamyonunda olmaya dair işgalci düşüncelerimi silmeye uzaktan da olsa yardımcı olan tek şeydi.

Adını telefonumda göründüğünde ona olan hislerim doğrulandı. Sanki biri parıldayan ışıkları açmıştı; anında elektrikle dolarak ve büyülenerek adeta ışıldadım.

SCOTT

Bir kadının evinden gelen çağrıdan yeni çıktık. Tahmin et, dairesinde kaç gelincik vardı?

CRYSTAL

Bir desem çok mu olur?

SCOTT

Çık.

CRYSTAL

20?

SCOTT

2311

CRYSTAL

NE??

SCOTT

Değil mi? İğrenç. *Mükemmel giyinmiş Tim Gunn'ın zarif bileğini tiksintiyle savurduğu GIF*

CRYSTAL

Gelincik insanları tuhaf olur.

SCOTT

Aynen. Bizim okuldaki bir kızda vardı. Dördüncü sınıftayken bir gün göster-anlat gününe getirmişti. Gelinciğini ağzıyla besliyordu... o günden sonra o hayvanlara aynı gözle bakamadım.

CRYSTAL

Ahahahahah.

Bil bakalım ne oldu? Mel ve Tara'yla bir kulüpteyim.

SCOTT

Kulüp mü?

CRYSTAL

Evet. O ikisi şu an dans pistinde rasgele adamlara sürtünüyorlar. Ben burada sadece izliyorum ve tuhaf insanları defediyorum.

SCOTT

Sen neden dans pistinde değilsin?

CRYSTAL

Oradaydım... ama saç kuyruğu olan bir adam mahvetti.

SCOTT

Gelip onun kıçına tekmeyi basmamı ister misin?

CRYSTAL

Ne kadar nazik bir teklif. Ama iyiyim. Burada duvar süsü olmayı tercih ederim.

SCOTT

Seni suçlayamam. Kulüplere katlanamıyorum.

CRYSTAL

Gerçekten mi? Buraların senin avlanma alanın olduğunu düşünmüştüm. Doğal yaşam alanın.

SCOTT

Vay be, beni tam bir sapık gibi anlattın.

Beni arayınca telefonum titredi, oradan sıyrılarak tuvalete gittim.

"Hey," diye bağırdım çınlayan kulaklarım yüzünden. Gerçi tuvalet on kat daha sessizdi, sifonu durmayan tuvaletler ve aynı kabinde ciyaklayan iki sarhoş kızdan başka ses yoktu.

"Hâlâ benim herkesle düşüp kalkan biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Lavaboya yaslandım. "Ben hiç öyle bir şey demedim. Söylediğim şey şu... Sen bir Marvel süper karamanı gibi görünüyorsun. Senin gibi görünen birinin genetik armağanlarından tamamen yararlanacağını sanırdım." İlk defa yanlış düşündüğümde ne kadar üzüldüğünü hatırlayarak sesimi hafif ve alaycı tuttum.

"Süper kahraman ha? Biri bana bir keresinde Hemsworth'e benzediğimi söylemişti. Ben daha iyi görünüyorum, gerçi."

"Çok da havalanma," diye ona sataştım. "Senin seksapelini arttıran Avustralya aksanın yok." Onda sadece sonsuza kadar oraya kıvrılıp yatmak istediğim güçlü ve korumacı kollar vardı. Ama ne önemi var.

"Hadi be," dedi berbat bir sahte aksanla.

Kahkahalarla sarsılırken lekeli aynadaki yansımamı gördüm. Kabaran saçımı elimle düzelttim. "Scott, bu İngiliz aksanıydı, Avustralya değil."

"Ah, kahretsin. Haklısın. Sanırım Ortabatı aksanımdan şaşmamalıyım."

"Sana yakışıyor." İki sarhoş kız, Brittany adındaki "sürtük" hakkında tiz sesle bağırarak çıkarken sustum.

Kapatmadan önce eve gittiğimde onu arayacağıma dair Scott'a söz verdim. Onunla tekrar konuşmak için bu kadar sabırsızlanıyor olmam acıklı bir durumdu.

Neyse ki tuvaletten çıktıktan sonra işler iyiye gitti. Kızlarla dans edilecek daha iyi bir yer bulduk ve gecenin sonuna doğru

dramatik bir şekilde "Wrecking Ball" şarkısını söylemekten (haykırmaktan) neredeyse sesimi kaybediyordum.

Eve gidip topuklularımı ayağımdan fırlatır fırlatmaz Scott'ı aradım.

"Yatağında mısın şimdi?" diye sordu.

"Evet. Yeni girdim. Sen?"

"Evet."

Sessizlik. O da benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ettim, ben yanımda olmasını istiyordum. Vücudunun sıcaklığının yanımda olması düşüncesi bile nefesimi hızlandırdı. Her fırsatta, özellikle de spor salonundaki tüm kaslı ihtişamını sergilerken, ona bir ağaç gibi tırmanma dürtüme fiziksel olarak direnmiş olmam bir yana, ondan kesin olarak hoşlanıyordum. Hem de çok.

Aslında insanlar içindeki favorimdi. Scott'la takılmak hep rahattı. Birimiz özellikle kötü bir ruh halindeyken bile, on beş dakika sonra karnımızı tutarak kahkahalar atmaya başlıyorduk. Kahkaha, birlikte olduğumuzda temel bir unsurdu. Bütün bir karın kası rutini yapmışım gibi, başka kimsenin beni gözyaşları ve mide ağrıları noktasına kadar kıkırdattığını sanmıyordum. Ve yanımda olmadığında onu özlüyordum.

Onunla olmak istiyordum. Yüzünü her görüşümde tıpkı itfaiye kamyonunda olduğu gibi kararlılığımı yitiriveriyordum. Üzerinde düşündükçe onun Neil'dan ne kadar farklı olduğunu daha çok fark ediyordum. Geriye dönüp baktığımda Neil sürekli Cammie'den bahsederdi. Hâlâ ona âşık olduğunu içten içe biliyordum ama işaretleri görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Ancak Scott, ben konuyu açmadığım sürece eski sevgilisinden hiç bahsetmiyordu. Ve o zaman bile çok uzatmıyordu.

Belki bu farklı olabilirdi? Neyi bekliyordum? Neden kaçınılmaz olanı erteliyordum?

Bir nefes alıp kendimi zevkle, "*Telafi kuralının canı cehenneme. Ben artık beklemek istemiyorum,*" demeye hazırlıyorken araya girip düşünce akışımı böldü.

"Sana soracak önemli bir sorum var, Crystal Alanna Chen." Sesi son derece ciddiydi.

Tavana bakarak gergin bir şekilde yutkundum. "Hımm?"

"Çorapla mı uyursun, çorapsız mı?"

Kahkahamı bastıramayarak bir homurtu çıkardım. "Elbette çorapsız. Ne tür hastalıklı insan çorabıyla uyur ki?"

Rahatlamayla dramatik bir şekilde nefesini verip tuhaf bir an için duraksadı. "Ee, eski kız arkadaşım aslında. Kırmızı çizgilerden biri buydu."

"İlişkiyi bitirmenin asıl sebebi bu muydu?" Ben sormadan ondan bahsettiği için hazırlıksız yakalanmış olsam da sesimi hafif tuttum.

"O da bir etkendi. Ama ilişkinin nasıl bittiğinin ötesinde, biz hiç bağlanamadık. Tarif etmesi zor. Kâğıt üzerinde harikaydı. Her şeye sahipti. Ama sonra bir şaka yaptığımda anlamıyordu. Espri anlayışlarımız farklıydı, sanırım."

"Espri anlayışı senin için önemli mi?"

"Daima."

"Neden?"

Bir an duraksadı. "Büyükannem her zaman günde en az bir kere gülmelisin derdi."

"Bunu sevdim." Yan döndüm. "Nasıl biriydi?"

"Neşeli. Kahkahası bulaşıcı olan insanlardandı. Mesela... çok kötü bir gün geçiriyor olsan bile, o sadece gülerek herkesi daha iyi hissettirirdi. Bir keresinde ben on bir yaşındayken bütün aile ziyarete gitmiştik. Herkese yoğurtla böğürtlen ikram etti ama yoğurdu mayonezle değiştirmişti." Gülmeye başladı ve tamamen nostaljik bir keyifti.

"Bu çok dahice. Tam bir güç hamlesi."

"Ah evet. Harikaydı. En büyük ablam salonlarının ortasına kusmuştu."

Kahkahasından keyif alarak gülümsedim. Bu sesi bütün gün dinleyebilirdim. Ve aksi için bir sebep yoktu. *Söyle gitsin. Korkaklık etmeden önce.* "Hey, Scott?" Sesim çatladı.

"Efendim?"

"Düşünüyordum da! Telafi kuralımı hatırlıyor musun? Acaba biz..." Hattaki garip bir kesinti beni susturdu. "Alo? Orada mısın?"

"Kahretsin, üzgünüm, Crys. Bir telefon geldi. Gitmeliyim." Sesi telaşlıydı, neredeyse çılgına dönmüş gibiydi.

Endişe ve kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum. "Ah, peki. İyi geceler."

Hat kapandı.

Az önce ne olmuştu?

Yirminci Bölüm

Bu şekilde insan içine çıkmamalıydım.

Yıllarca hücre hapsinde zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyordum. Gözlerim kan çanağıydı. Cildim solgun, neredeyse yarı saydamdı. Susuz kalmıştım ve saçlarım o kadar keçeleşmişti ki durumu düzeltmek için kesinlikle makasa ihtiyacım olacaktı. Bütün gece sağa sola dönmüştüm, yorganımı açıp açıp geri örttüm, zihnimin senaryolar üretmesini engelleyememiştim ki bunların hiçbiri benim için iyiye işaret değildi.

Scott'ı gerçekten biri aramış mıydı? Yoksa üç ay kuralımı iptal ettiğimi söylemek üzere olduğumu mu hissetmişti?

Belki de dünkü itfaiye kamyonundaki öpüşmemiz onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ki ikimiz de bundan bahsetmemiştik. Dün gece telefondayken bu konuda kibirli bir yorum yapacağını düşünmüştüm. Ama yapmamıştı ve bu hiç onluk iş değildi.

Eğer ortada gerçekten bir çağrı varsa, gecenin ikisinde onunla kim iletişime geçiyordu? Tinder'da geçirdiğim zamanlardan sonra, gece on buçuktan sonra gelen aramaların seks daveti olarak

görüldüğünü, değilse de acil durum olduğunu öğrenmiştim. On iki saatlik vardiyasını yeni bitirmişti, o yüzden tekrar çağrıldığından şüpheliydim. Diana olabilir miydi? Tam olarak dakikalar önce onun bahsini açmıştı.

Yoksa başka bir kız mıydı? Başkasıyla çıkmayacağını ima ederek düğüne kadar bekleyeceğini söylemişti bana ama belki bu kuraklık dönemi zor gelmişti, özellikle de paparazzilerden kaçınmak için normal bir adam kılığına giren birinci sınıf bir aksiyon filmi yıldızı gibi görünen bir adam için. İnsan içine çıktığımız zamanlar aklıma geldi. Kadınlar ya flört ederek ya da onu görünce donup kalarak, asla arada bir tepki vermeden ona odaklanıyordu. Hatta bir hanım, o eczane sırasında geçici olarak çantamı tutarken ona numarasını verdi. Scott sevişmek isteseydi, parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu.

Bütün sabah bana mesaj atmamış olması da tuz biber ekti. İçerik dışında yanlış yorumlanmayacağından emin olmak için daha önce görmezden gelinen mesajımı yeniden analiz ederken kalbim sıkıştı. Blackhawks'ın kaybı hakkında onunla dalga geçmiştim –her zamanki şakalaşmamız– kişisel olarak gücenecek bir şey yoktu. Öyleyse neden aniden beni görmezden geliyordu?

Tara, Neil'ın aslında işsiz, mücadele eden bir müzisyen olarak kanepesinde kafayı buluyorken, "çok meşgul" olduğunu iddia edip bana günlerce nasıl *ghosting* yaptığını hatırlatmakta hiç zaman kaybetmedi. Onun alçakgönüllü görüşüne göre, şu an aşırı tepki veriyordum. Spor salonuna gitmek için çıkmadan önce bana kendinden emin bir şekilde, "Scott muhtemelen sadece yetişkin gibi davranıyor," dedi. Ama geçen ay bana aralıksız mesaj atıp, bir bardağa süt doldurması gibi en sıradan şeyleri bildirdiği düşünülürse, bu bana alışılmadık geldi. Bir şeyler yanlıştı. Bunu iliklerimde hissediyordum.

Koşu bandında soğumamı tamamlarken Scott nihayet mesaj attı.

SCOTT

Bu gece bana geliyorsun.

Ülkeden kaçmamıştı belli ki. Belki de her şey yolundaydı. Belki de varlığımı bilerek görmezden gelmiyordu.

CRYSTAL

Hımm, beni davet ettiğini hatırlamıyorum.

Daveti kabul ettiğimi de.

SCOTT

Atıştırmalığım var.

CRYSTAL

...Peki.

Yemeğin ardından yeni bir antrenman video eğitimi düzenledikten sonra atıştırmalık vadeden Scott'a gittim. Tüm yol boyunca kendimi gergin bir şekilde bir açıklama beklentisiyle tırnaklarımı incelerken buldum. Bunu nasıl oynayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu konuda sakinmiş gibi davranmalı mıydım? Yoksa hemen atlayıp ona gelen aramayı mı sormalıydım?

Geldiğimde hâlâ kararsızdım. Kapısı açıldığında büyük, bej, kıvırcık bir tüy yumağı yüzüme sıçrayarak bana doğru atladı. İki saniye sonra, Albus Doodledore ellerimi tamamen salyayla kaplamayı başarmıştı. Beni gördüğü için havalara uçtu, dilini dışarı çıkarıp uzun ince vücudunu yere fırlattı.

"Merhaba, merhaba, seni yeniden görmek ne güzel." Albus'un neredeyse insansı gülümsemesine karşılık olarak güldüm. Tüylü kuyruğu son ayarda çalışan araba sileceği gibi ileri geri sallanıyordu. Çömelip karnını okşadım ve o da bunun tadını çıkararak iyice yere yayıldı. Her gelişimde yaptığımız ritüelimiz haline gelmişti bu.

"Seni görmek de güzel, sanırım." Scott'a kayıtsız gözlerle bakıyormuş gibi yaptım, önümde dağ gibi duruşunu ve uzun kollarını dirseklerine kadar sıvadığı, üzerine oturan lacivert düğmeli tişörtünün kaslı göğsünün üzerinde nasıl gerildiğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Demek böyle olacak, ha? Köpek sürekli benden daha iyi muamele görüyor."

Tüm vücudum saçma derecede güzel yüzünü kavrayıp onu öpme dürtüsüyle boğuşuyordu. Ama dün gece öylesine eski sevgilisini gündeme getirdikten sonra telefonu nasıl kapattığını hatırlayınca aklım başıma geldi. Onun yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum ve istemeden memelerimi öne çıkartıp dekoltemi vurgulamış bulundum. "En derin pişmanlıklarımı sunuyorum. Sen de mi karnının kaşınmasını istiyordun?"

Bakışları bir an göğsümde gezindikten sonra şeytani bir gülümsemeyle tekrar yüzüme odaklandı. "Yani, hayır demezdim."

Yüzüm ısındı. Kendi normali dahilinde davranıyordu, kasten flörtöz tavrındaydı ve bu da dün gece onu kimin aradığına dair merakımı daha da kamçıladı. Aniden giriş çok dar göründü. Hava alma ihtiyacıyla yanından geçerek oturma odasına girdim.

Scott'ın dairesi temiz ve sadeydi. Orijinal ahşap döşeme ve tavanların etrafındaki kartonpiyerleriyle daha eski bir yerdi. Erkeksi deri mobilyalar ve düz ekran televizyonla dolu oldukça büyük bir oturma odası vardı. Temelde bir üniversite derneği üyesinin başlangıç paketi sayılabilirdi. Oyuklu bir duvar, oturma

alanını biraz modası geçmiş mutfaktan ayırıyordu. Her zaman olduğu gibi, uzun vardiyalarda çalışan iki adam için şaşırtıcı derecede temizdi.

Oturma odasına Scott peşimden geldi ve ben koltuğun koluna tünerken beni izledi. Ortamda uzayan bir sessizlik, ikimizin arasına daha önce var olmayan bir duvar örmüştü sanki. Dalgınlıkla Albus'un kafasını okşarken onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

Artık ne merakıma engel olabilecek ne de bu tuhaflığa katlanabilecek haldeydim. "Peki... dün gece kim aradı seni?" diye sordum nihayet.

Gözleri anında ayaklarına indi, delici bakışlarımdan kasten kaçınıyordu. Eliyle ensesini ovuşturduktan sonra boğazını temizledi. "Trevor."

Kaşlarımı çattım, anında şüphelerim artmıştı. Gözlerini daha önce hiç kaçırmamıştı. "Neden aramış?"

"İşe gitmeden önce Albus'u dışarı çıkardığını söylemek için." Sesi aceleciydi, sanki bir an önce konuyu değiştirmek istiyordu.

Trevor'ın böyle önemsiz bir şey için gecenin ikisinde onu araması bana saçma göründü. Neden basit bir mesaj atmamıştı ki?

Daha da üstelemek, onu FBI tarzı sorgulamak istiyordum çünkü içimde onun yalan söylediğine dair bir his vardı. Ama bir kaçık gibi görünmeden ne söyleyebilirdim ki başka? Aksini iddia eden bir delilim yoktu ve henüz bir çift bile değilken *kıskanç kız arkadaş* triplerine giremezdim.

Ben de masum bir, "Bugün yoğun bir gün müydü?" sorusunu tercih ettim.

Gözlerini kaçırmaya devam ederek omuz silkti, elleri koyu renk eskitilmiş kotunun ceplerindeydi. "Ah, fena değildi. Birkaç işi hallettim."

Başımı yana eğdim, ikna olmamıştım.

Şüphemi fark edip nihayet yüzüme baktı. "Ne? Bana inanmıyor musun?"

"Bu sabah senden ses çıkmadı. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm."

Bir an için beni izledikten sonra çenesindeki gerilim yumuşadı. "Üzgünüm, gerçekten. Bir sürü şey oluyor."

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır, şimdi değil. Ama teşekkürler." Belirsiz cevabı sinirlerimi yatıştırmamıştı ve o da bunu fark etti. "Şimdilik seni endişelendirecek bir durum değil. Yemin ederim." Öne doğru bir adım atıp yüzüme düşen bir tutam saça dokundu. Elini kulağımın arkasına yerleştirirken parmak uçları yanağıma sürtündü, gözleri gözlerime kilitlenmişti. Bakışları yumuşak ve içtendi. Beni isteyerek incitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Mahremiyet isteğine saygı duymak istiyordum. Yakın olabilirdik ama bu, hayatında olan biten her şeyi öğrenme hakkını bana vermezdi. Yüzünde herhangi bir kandırmaca işareti aradım ama bulamadım. Eğer bana yalan söylüyorsa ödülü hak ediyordu. "Tamam."

O mutfakta dolanırken ben de kanepesinde her zamanki yerime geçtim. Oturma odasına döndüğünde meyve taşıyordu. Gerçekten. Sağ kolunun altına bir torba mandalina sıkıştırmıştı.

En sevdiğim atıştırmalığı hatırlamıştı.

"Yok artık. Bunları nereden buldun? Mevsimi geçti." Minnettar bir şekilde iki tane aldım, güvenilmez hareketini neredeyse tamamen unutmuştum.

"Kendi yöntemlerim var."

Gözleri üzerimde her zamankinden fazla oyalanınca yanaklarım kızardı. "Peki, ne izlemek istersin?" diye sordum, boğazı-

mı temizleyerek. Kanepesinin sol köşesine yerleştim ve çıplak elle mandalinaların suyunu çıkarmayayım diye tutuşumu gevşetmek için büyük çaba harcadım. "Yirmi dakikalık veya daha kısa bir şey mi?"

Kanepede yanıma oturup iyice yayıldı, uzun bacaklarını sehpanın altına uzanmıştı. "Ha ha, çok komik. Söz uyuyakalmayacağım. Beni uyanık tutmak için gerekli gördüğün her tür önlemi uygulayabilirsin, benden sana izin."

Ona yaramaz bir şekilde gülümsedim. "Gerekli gördüğüm her tür önlem mi?"

"Mantık çerçevesinde," diye uyardı, benden birkaç santim uzaklaşıyormuş gibi yaparak.

"Bence senin dayanıklılığın üzerine çalışma vakti gelmiş. İzleyeceğimiz şey..." Hastalıklı derecede uzun bir film bulmak için beynimi zorladım. "*Yüzüklerin Efendisi*," dedim uğursuz bir şekilde, filmin üçleme olduğunu çok iyi biliyordum ve onunla geçecek yaklaşık dokuz saat de getirisiydi.

Keyifle gülümsedi. "Senin böyle bir inek olduğun aklıma gelmemişti."

"Ah, ben sarsılmaz bir hayranım," diye yalan attım, sırf onunla alay etmek için.

Kahkahasını tutmaya çabaladı. "Öyle mi? Karakterler gibi giyinip toplantılara da gidiyor musun?"

"Yılda iki defa. Aslına bakarsan, bir tanesi önümüzdeki hafta. Benimle gelmek istersen, gidip görmek istiyordum."

"Ah, şey..." Buradan nereye gideceğini bilemiyor gibiydi, bu yüzden onu rahat bırakmaya karar verdim.

"Scott, şaka yapıyorum. Gerçekten hayran değilim. Aklıma gelen en uzun film oydu sadece." *Bu da seninle daha fazla zaman demek*, diye eklemedim.

Bariz bir şekilde rahatlayarak gülerken elini kirli sakalında gezdirdi. "Hey, gelirdim ben. Her anından nefret eder ve seni birazcık yargılardım ama gelirdim."

"Gerçekten mi?"

"Eğer bu senin gerçekten hoşlandığın bir şeyse, elbette gelirdim." Anında kalbim eridi. "Belki bana kostüm giydirmene bile izin verirdim." Kaşlarını indirip kaldırdı ve Scott'ın uzun ipeksi saçlarla elinde kılıç tuttuğu görüntü karşısında gülmeden edemedim. Orlando Bloom'dan daha az ruhani ve *Witcher*'daki haftalardır yıkanmamış Henry Cavill'den daha fazlasıydı ve ben bir bakıma bunun için buradaydım.

Filmi sıraya koyduktan sonra bacaklarımı uzatmak için yana döndüm. Ama orta minderde hemen yanımda o olduğu için yer yoktu. Kenara kayacağına bacaklarımı alıp kucağına yerleştirdi.

Dönüp bana bakmadı veya bir belirti vermedi. Normal olan buymuş gibi sıradan bir şekilde yaptı. Ve normal geliyordu.

"Bir tahminde bulunabilir miyim?" diye sordu, tam Frodo görevine başlarken.

"Gönder gelsin."

"Amca, Frodo'nun gerçek babası."

Ona alaycı bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

"Haklıyım, değil mi?"

"Hayır. Yaklaşamadın bile. Bu *Yıldız Savaşları* değil."

Bir an düşündü. "Tamam. Gandalf, Frodo'nun babası."

"Scott, için rahat olsun. Burada baba draması yok."

Sahte bir şekilde somurttu. "Ne diyeyim, kaçırılmış bir fırsat bu."

Scott'ın Frodo'nun babası üzerine saçma teorileri bitmek bilmedi. "Sarışın elf" ile Gandalf'ın gizliden aşk yaşadığı, Samwise Gamgee'nin Frodo'ya ihanet edeceği, yüzüğün Sauron için bir

dinleme cihazı olduğu şeklinde epey renkli teorileri vardı. Aslında ortaya attığı tek doğru teori, Aragorn'un gerçek kral olduğuydu.

Doğrusu, o elini bacaklarımda gezdirirken filme zerre kadar dikkatimi vermek insani olarak imkânsızdı. Tüm sorularını ezbere cevapladım. Aslında, aklımı başımda tutan ve alt tarafımdaki artmaya başlayan sıcaktan dikkatimi dağıtan tek şey agresif bir şekilde mandalina soymaktı. Kardeşlik kurulduğunda, kafası karışmış Scott'a taze soyulmuş bir mandalina uzattım.

Hemen fark edemeyecek kadar öfkeli bir spor hayranı gibi televizyona işaret etmekle meşguldü. "Hâlâ onları takip eden böcek gözlü küçük ucube ne oluyor?" Elimdeki mandalinayı alırken gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. "Bunu bana mı soydun?"

Başımla onayladım. "Beyaz şeylerin her bir parçasını senin için özenle soydum."

Otuz iki diş bir gülümsemeyle elini kalbine götürdü. "Kahretsin." Nazikçe elimden alıp leziz temizliğine baktıktan sonra bana onaylayan bir bakış attı.

Bacaklarımı kucağında ayarladı ve bacağımı sıktıktan sonra ağzına bir dilim attı. Sonra dönüp benim ağzıma bir dilim yerleştirdi. Parmak uçlarının alt dudağımı sıyırıp omurgamdan aşağıya bir kıvılcım göndermesi neredeyse erotikti. Tüm ağzım sıcaktan karıncalandı.

Yavaş, baştan çıkarıcı bir ısırık için en seksi, en şehvetli benliğimi devreye soktum. Temelde vintage bikinili Paris Hilton'dum, sabunlu parçalarımı bir Bentley'in üzerine sürüyor ve insanların yapacağı gibi Texas BBQ Carl's Jr burgerini yiyordum. Beklenmedik bir şekilde, narenciye suyu sprey gibi fışkırdı. Sanki ağır çekimdeymişçesine yukarı doğru süzüldü ve doğrudan Scott'ın sol gözüne indi.

Süper, Crystal. Süper.

Anında gözlerine bastırarak öne doğru eğildi.

"Ay lanet." Elimle ağzımı kapatarak bacaklarımı kucağından kaldırdım.

Araladığı parmaklarının arasından gözünü kısarak bana baktı, sessiz bir kahkahayla sarsılıyordu. "Sorun yok. Kör oldum sadece. Çok da dert değil."

Elini yüzünden çekmeye çalıştım. "Gözüne bir bakayım."

Gözünü ovuşturdu. Tamamen açmaya çalışırken göz kapağı titreşti ve başarısız oldu. "Crys, biraz yanıyor da."

Filmi durdurdum ve hızla banyosuna gidip bir havlu kaptım ve sıcak suyla ıslattım. Döndüğümde gözünü tekrar açmayı başarmıştı. Havluyu üzerine bastırdım. "Çok üzgünüm. Sanırım bir erkeğe yaptığım en kötü şey buydu."

"Aynen. Göze asit yanığı kesinlikle benim için bir ilkti." Başını yana eğdiğinde havluyu çektim ve muhteşem yemyeşil gözleri meydana çıktı.

"Bırak şu köşede utançtan öleyim."

Kıkırdadı. "Sorun yok. Artık yanmıyor. Seni eninde sonunda affederim."

Yanaklarım kıpkırmızı, ona baktım. "İyi haber şu ki ilk filmin yarısı boyunca ayık kaldın."

"Çünkü çok fazla sorum var."

"Bence sen tam bir *Yüzüklerin Efendisi* hayranı olabilirsin. Birimiz olmuş olur," dedim. Kanepeye geri yerleşip *Oynat* tuşuna tekrar bastım.

Bacaklarımı sanki oraya aitlermişçesine tekrar kucağına yerleştirdi. "Hangi karakter olurdum?"

Düşünüyormuş gibi yaptım ama cevap gayet belliydi. "Aragorn. Yüzde yüz."

"Neden?"

"İkinizin de hoş bir duruşu var, başlangıç olarak. Ve sen bir itfaiyecisin. Yani cesur, gözü kara ve yüreklisin. Canın istediğinde," diye ekledim.

Sessizce onaylayarak başını salladı, heyecanlandığı belliydi. "Peki ya sen?"

Cevabı basitti. "Ben kesinlikle hobbitim. Çalışkan, sabırlı, adil ve sadık. Eve yakın olmayı tercih eder. Güçlü ahlak yapısı ve doğruyla yanlışı ayırt etme kapasitesi."

"Buna karşı çıkamam. Excalibur Fitness Merkezi'nin kurallarını bilime döktüğüne eminim."

Gözlerimi devirip kafasına yastık fırlattım. Başını eğdi. Kafasını tekrar kaldırdığında gözlerinde haylaz bir pırıltı vardı. "Gerçekten oraya girmek istiyor musun?"

Başımı sallayarak meydan okumasını kabul ettim.

Daha konuşmaya fırsat bulamadan bacaklarımı kucağına aldı ve acımasızca yanlarımı gıdıklamaya başladı. Onun güçlü tutuşundan sıyrılmaya çalışırken bacaklarımı sallayıp savurdum. Nefesler arasında ciyakladım, göğsüne hızla şaplak atmak dışında hiçbir şey yapamadım. "Çok kötüsün. Bunu hak edecek ne yaptım?"

"Asitli meyvelerle beni kör etmek dışında mı?"

Mesaj alınmıştı. Sonuçlarına katlanmak için bedenimi teslim etmeye oldukça hazırdım, öyle ki her tarafıma tırmanmasına seve seve izin verdim. Ağırlığını üzerime verdi ve bir saniyeliğine bileklerimi kanepenin koluna yapıştırdı. Bu manzara muhteşemdi: kaslı ön kolları başımın iki yanına dikilmiş, beni hapsetmişti. Kirpiklerinin kalın kıvrımını mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Birkaç dakika beni izledikten sonra bakışları dudaklarıma indi. Kafamı hafifçe kaldırsam onu öpebilirdim. Ve bunu isti-

yordum. Onu tekrar tatmak istiyordum. Umutsuzca. Yutkundu, başparmağı çenemin çizgisini takip etti ve çenemi avuçladı. Başımı kaldırıp yumuşak bir iç çektikten sonra dudaklarını dudaklarıma sürterek havamı ve tüm kararlılığımı çaldı.

Dudaklarımız tekrar tekrar buluştu ve tatlı öpücükler, hafif ısırıklar, birbirinin tadına bakmak ve sınamak için birleşip durdu. Bir elimi çenesindeki kirli sakalda gezdirirken, diğer elimi parmak uçlarımda ipek hissi bırakan gür dalgalı saçlarının arasında çılgınca gezdirdim. Onu daha yakına çekme isteğiyle kavradım.

Üzerimden yuvarlanarak oturur pozisyona geçti. "Buraya gel," diye buyurdu, aklımı okuyordu sanki. Beni kolunun altına alıp kucağına yerleştirdi.

Bacaklarımı kalçalarının her iki yanına yerleştirdim, ona yerleşirken durumdan duyduğu coşkuyu hissettim. İnlemesi kulaklarıma doldu ve onunla birlikte uçup gidebilirmişim gibi kendimi hafif hissetmeme neden oldu.

Bana bakışında bir kırılganlık vardı, gerçekten bana bakıyordu. Sanki beni içeri davet ediyor, ruhunun derinliklerini görmeme izin veriyordu. Şimdiye kadar birlikte olduğum her erkek şu anda pantolonumu çıkarırdı ama bana değer verilecek, tadına varılacak bir şeymişim gibi davranıyordu.

Onunla olmak geçici olmaktan başka her şeyi hissettiriyordu. Çıkış yolu olmadığını bilerek derin bir havuza balıklama dalmak gibiydi.

Saçımı kulağımın arkasına kaydırırken yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. "Çok güzelsin." Nefesi sığ solumalara dönüştü ve ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

Dudaklarımın kenarına küçük öpücükler kondurduktan sonra onları araladı. Dili benimkine dolanırken eli başımın arkasına kaydı ve nazikçe saçıma asıldı. Evin içinde oksijen kalmış olması beni şaşırtıyordu.

Bu ilk öpücüğümüzden farklı hissettiriyordu. Şehvetli soyunma odası öpüşmemiz akıl uçurtacak kadar ateşliydi, şimdiye kadar sahip olduğum her gizli fantezinin kilidini açar gibiydi ve beni teşvik eden şey şehvetti. Bir tanrının vücuduna sahip, isimsiz bir spor salonu müdavimi için duyulan şehvet ve nefretin mükemmel fırtınasıydı.

Bu öpücük ise bambaşka bir şeydi; çünkü Scott'ı daha derinden tanıyordum ve nefesimi kesiyordu. Onun sosyal bir içine kapanık olduğunu biliyordum. Kalabalık yerler onu korkutmuyordu ama mümkünse girmekten kaçınırdı. Kayıp köpek ilanlarını gördüğünde ne kadar üzüldüğünü biliyordum; ilanların karşısında oyalanır ve derin bir iç çekerek iki kez okurdu. Mısır gevreğini nasıl sevdiğini biliyordu: az sütlü, çünkü hamur olmuş yiyeceklerden hoşlanmıyordu. Elini göğsüne koymasına ve kafasını ne kadar geriye attığına bağlı olarak bir şeyi ne kadar komik bulduğunu biliyordum.

Milyonlarca ufak tefek şeyle birlikte tüm bunları bilmek füzyonumuzu şiddetlendiriyordu. Yaptığımız her hareketle çıta daha da yükseğe taşınıyormuş gibiydi.

Parmakları ensemden sırtıma indi ve omurgam boyunca yukarı aşağı gezindi. Birlikte ne kadar kusursuzca hareket ettiğimizi hatırlayarak belimi gerdim ve ona yaslanarak ağır ritimle hareket etmeye başladım. Nihayet parmak uçları belimin kıvrımına indi, kazağımın altından yukarı çıkarak karnıma yerleşti.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı ağzıma doğru.

İyiden de öte. Başımla onaylayınca devam etti, elleri yavaşça yukarı çıkarak sutyenimin altından göğüslerimin alt kısmına geldi. Avuçlarıyla göğüslerimi yeniden şekillendiriyor gibiydi, uçları parmaklarıyla süpürdü, geçen her saniye nefesi daha da hızlanıyordu. Bir karıncalanma hissi bütün vücuduma yayılarak ona daha da yakın olmak için çaresizce kıvranmama neden oldu.

Kalçalarımı oynattığımda kulağıma doğru derin bir şekilde inledi ve bacaklarımı kavrayarak beni kendine yasladı. Aniden bu tayttan ve oluşturduğu ince katmandan nefret ettim, beni asıl istediğim şeyden alıkoyuyordu.

Aklımı okuyabiliyormuş gibi parmakları taytın belinden içeri kayıp kışkırtıcı bir şekilde aşağı sıyırdı. Elleri taytımın içinden popomun kıvrımlarını kavrayarak sert bir şekilde sıktı. Sessizce ona beni itip kakmasını ve benimle istediğini yapmasını söyleyen vahşi, ilkel bakışlarımla karşılaştığında göğsü inip kalkıyordu.

Sonra durduk yere altımda hareketsizleşti. Düzensiz bir nefes vererek ellerini belimin üstüne doğru getirdi. Alnında bir damar atıyordu. Aç gibi, açlıktan ölüyor gibi, direnmek için tüm gücünü kullanıyor gibi görünüyordu.

"Crys..." dedi, sığ nefeslerinin arasında, "bunu yapamayız."

"Ne? Neden?" Hayal kırıklığı tüm vücudumu boğarken üstünde donakaldım. Beni reddediyordu. Kucağından yana doğru kaymamamın tek nedeni, sessizce hareket etmememi söylüyormuş gibi belimden hâlâ sıkıca tutuyor olmasıydı.

Başını geriye yaslarken yüz ifadesi acı çekiyor gibiydi. "Çünkü. Bekliyoruz. Ağırdan alıyoruz. Hatırladın mı?"

Hayatımda kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Neden kendime bunu yapıyordum? Sadece birkaç hafta önceki ben görme engelli filan mıydı? Bu Marvel-Chris tipli yürek çarpıntısının beni sırf dokunuşuyla sınıra götürmesini istememiş miydim? Tabii, onun telafisi olmak istememiştim. Sadece seksten daha fazlasını istemiştim. Ama şu an kocaman ereksiyonu bana yaslanmışken bunlar şimdiki benin zerre umurunda değildi. Sonuçları ne olursa olsun, bunu istiyordum.

Elimi çenesine koydum, parmak uçlarım kirli sakalını okşarken yüzünü yakına çektim. "Salla gitsin."

Kocaman elleri benim ona kıyasla minnacık kalan bileklerimin etrafına dolandı. Kendimi prangalanmış gibi hissettim, bu

da şu anda ona duyduğum yoldan çıkmış şehveti bastırmaya pek yardımcı olmadı. Yüzlerimiz arasında kelimenin tam anlamıyla birkaç santim vardı. Çaresizce o son mesafeyi kapatmak istedim ama izin vermedi.

"Seni becermek istemiyorum." Aç ve pürüzlü sesi bir oktav alçalmıştı. Bir an afalladım, sadece kulağa erotik bir fantezinin kadifemsi tasviri gibi geldiği için değil, şu anda beni tamamen reddetmeye başladığı için. Şaşkınlığımı hissederek bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Yanlış oldu."

"Hayır. Seni duydum," dedim, bileklerimi çelik gibi tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"Dur da dinle. Ben istiyorum. Fena halde." Gözleri neredeyse yalvarır gibiydi. "Ama bana zamana ihtiyacın olduğunu söyledin."

"O haftalar önceydi. Zamanım oldu," diye güvence verdim. "Neden aniden bu kadar karşı oldun?"

"Çünkü haklıydın. Eğer bunu yapacaksak, hiçbir şüphe olmadan birbirimize güvenmeliyiz. Henüz o noktada değiliz."

Kaşlarımı çattım. "Bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum. Ama karşılıklı olup olmadığını bilmiyorum."

Elimden bir şey gelmiyordu çünkü haklıydı, ben de bu yüzden bu zaman kuralını koymuştum başta. Kendimi parlak bir nesne olmaktan, Diana'yı unutmak için bir teselli olmaktan korumak için.

Ufak bir iç geçirdim. "Üzgünüm. Her şeyi aşırı düşünüyor olmaktan nefret ediyorum... Keşke balıklama atlayabilseydim."

"Hazır olana kadar yapmanı istemem. Gerçekten. Ve konu sadece sen değilsin." Çenesini indirip göz temasından kaçındı. "Martin'le de konuşmam lazım."

"Sahi mi?"

"Dikkatli olmamızı istiyor, özellikle de düğün yüzünden. Herhangi bir drama istemiyor. Bu düğün Flo'yla onun için çok şey ifade ediyor."

Endişeyi anlıyordum. Scott'la aramızdaki gerilim hadiseyi mahvederdi. Ama birlikteliğimize karşı tutumdaki ani değişiklik karşısında şaşırmıştım. Son baktığımda Martin ve Flo çıkmamız için bize resmen yalvarıyordu. Daha da kurcalamak istedim ama Scott'ın fazla bir şey paylaşmakla ilgilenmediğinden şüpheleniyordum. O yüzden sadece başımı salladım. "Evet, mantıklı. Biraz sakinleriz."

Birkaç kalp atışı sonra, son derece pahalı protein tozunun nadir bir indirimiyle karşılaşmış gibi, gözleri parlayarak bana baktı. "Ama seni bu sürede birkaç randevuya çıkaramayacağım anlamına gelmiyor bu."

"Bana kur yapmak mı istiyorsun? Eski usul?" Büyükanne Flo çok memnun olurdu.

Scott'ın kendini beğenmiş sırıtışı geri döndü. "Neden olmasın? Ama eski usul şartları olacaktır."

"Şartlar mı?"

Parmak uçları elmacık kemiğim boyunca tüy kadar hafif bir iz çizdi, çenem boyunca ve boynumdan aşağı doğru süzülerek köprücük kemiğimin izini sürdü. Yeşil gözleri istek, ihtiyaç, arzu ve istediğim her şeyle doluydu. Saçımı bir yana çekip boynumu açığa çıkarırken, "Dokunmak yok," diye fısıldadı kulağıma.

Nefes almakta zorlanıyordum. Aslında resmen kıpırdayamaz haldeydim. Belden yukarısını hissetmiyordum, muhtemelen bacaklarım arasındaki her sinir kendini öne çıkarıp önceliği kendine almıştı.

Dudakları dudaklarıma sürtündü. "Öpüşmek yok."

Bacaklarımı birbirine bastırdım. Ölecektim. Dokunuşuyla an itibarıyla alev alacaktım.

Eli ön tarafımdan aşağı inerken göğüslerimin üzerinden karnımın çıkıntısına geçti ve taytımın üzerinden iç bacağımda daireler çizdi, onu istediğim yere çok yakındı. Öne eğilerek daha da yaklaştı, nefesi sığlaşmıştı. "Ve seks yok."

"Ne?"

Parmaklarını tam da bastırılması için öldüğüm yerin üzerinde genişçe açtı. "Hayır. Hiçbir tür seks yok. Öpüşmek yok. Dokunmak yok."

"Çoktan çuvalladın. Şu an bana dokunuyorsun," demeyi başardım, parmakları sihrini göstermeye devam ediyordu. Daha da sert bastırınca neredeyse kontrolümü kaybedecektim. Görüşüm zayıfladı ve nefis bir sıcaklık her yerde patladı. Bu temas için çaresiz halde hafifçe kıpırdandım. Sınırı aşıp kopup gitmem için kelimenin tam anlamıyla tek bir dokunuş yeterliydi. İyi geceler ve elveda dünya.

Ve tam o anda ellerini üzerimden tamamen çekme cüretini gösterdi. Bitiş çizgisine birkaç santim kalmışken biri alçakça tişörtüme yapışıp geriye çekerek beni zaferden alıkoymuştu sanki.

Benden uzaklaşarak oturup arkasına yaslanırken yüzüne hayalet bir gülümseme yerleşti. Piç kurusu bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Şu andan itibaren."

Hâlâ net göremiyordum. Öksürdüm, boğazım kâğıt gibi kurumuştu. Sesim tüy yumağı kusan kedi gibi çıktı. "Kendini epey adamış gibisin."

"Eğer bu yürüyecekse, adamam gerek. Yoksa Ağustos'tan çok önce kendimizi yatakta bulacağız. İkimizin de herhangi bir pişmanlığı olsun istemiyorum. Haklıydın... ailelerimiz hakkında yani. Eğer işler yolunda gitmezse, Flo muhtemelen beni uykumda öldürür. Ağırdan almayı kendimize ve diğer herkese borçluyuz." Tamamen haklıydı. Bu gidişata devam edersek yatardık ve Neil'dan kalma güvensizliklerim yeniden ortaya çıkıp muhtemelen beni tamamen ele geçirirdi.

Elbette umutsuzca çözülmeye ihtiyaç duyan kıvrılmış bir iplik yumağı gibi hüsrana uğramıştım. Ama aynı zamanda tamamen eridim de. Scott'ın bunu yapıyor olması, onun gerçekten ne kadar umursadığını gösteriyordu. Bu adamın ne kadar inanılmaz derecede harika olduğunu düşündüğümde, onun her düzeyde benimle ne kadar mükemmel bir uyum içinde olduğunu biliyormuş gibi tüm vücudum sakinleşti. Aslında onu hemen burada ve şimdi evliliğe zorlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunun benim için anlamını bilemezsin... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Tekrar sırıtarak tek kaşını kaldırdı. "Bir şey söylemene gerek yok. Senin için anlamını bana göster yeter. Ağustosun altısında."

Yirmi Birinci Bölüm

• • •

15.20

"KENDİ HAYATINIZDA BİR SAHTEKÂR GİBİ Mİ HİSSEDİYORSUNUZ?" PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Ve hayır, sahtekâr derken, ifadesiz bir yüzle durken arkadaşlarınıza "Aman Tanrım, gülmekten yerlere yatıyorum," mesajı yazmanızdan bahsetmiyorum. Ciddi düşüncelerden bahsediyorum: "Şansım yaver gitti," "Başarımı önemsemiyorum," "Biri beni çözecek," tarzında.

Bunlar kendi kendime, ara sıra düşündüğüm gerçek şeyler. Ben de insanım. Her şey, yalnızca neon egzersiz kıyafetleri giyip trap müzik dinlediğimde ve ilk birkaç bin takipçime ulaştığımda başladı.

Özellikle belirgin karın kasları olan fit eğitmenlerle karşılaştırıldığında "değersiz" olduğumu düşündüm. Nike ile ilk büyük iş birliğimi yaptığımda bu yetersizlik duyguları ikiye katlandı. Bana sade bir saç bandı göndermeyi teklif ettiler. Birkaç santim genişliğinde pembe bir elastik bant parçası. Ve ağladım ve cenin pozisyonunda kıvrıldım, bana sahtekâr olduğumu söyleyeceklerinden o kadar emindim.

Benzer şekilde, danışanlarımın her zaman ilerlemelerini göz ardı ettiğini görüyorum. Bu ne kadar zararsız görünse de aslında tüm sıkı çalışmanızı göz ardı ediyor ve kendinizi inanılmaz derecede yüksek, ulaşılamaz standartlarda tutuyorsunuz.

Ama iyi haberler var. İmposter sendromu hisseden çoğu insanın (öhö, çoğunlukla başarılı kadınlar) başarılı olmaya güdülendikleri için bunu yaptığını biliyor muydunuz? Başarınız hakkında böyle şeyler hissediyorsanız, size tavsiyem mükemmeli kovalamayı bırakmanızdır. Kimse mükemmeli istemez, çünkü yoktur.

Train.wreckk.girl: Buna bayıldım.
İmposter sendromu fazlasıyla gerçek!

trainermeg_0491: Bu düşünceleri sürekli düşünüyorum. Haklısın. Mükemmellik mümkün değil. Kendimize gerçekten bu kadar yüklenmemeliyiz.

NoScRyan: Hem kişisel antrenör hem de kiloluyken kendine başarılı diyemezsin.

***

SCOTT

Albus'un sana bir sorusu var.

Beş saniye sonra Albus'un önünde ufak bir tabelayla insan gibi oturduğu bir resim yolladı, tabelada '*Randevu, yarın akşam?*' yazıyordu.

Eğer Albus adında bir goldendoodle sana çıkma teklif ederse, kabul etmen gerekirdi.

CRYSTAL

Evet.

SCOTT

Vay be. Bana değil de ona bu kadar çabuk evet demen canımı yaktı.

CRYSTAL

Ne diyebilirim? Büyücüleri severim.

SCOTT

Haftalar önce teklifimi ona yaptırmalıydım.

CRYSTAL

Ne giyeyim?

SCOTT

Hoş bir şeyler. Merak etme, bir dahaki sefere seni taytını giyebileceğin bir yere götürürüm.

CRYSTAL

Kahretsin, şimdiden bir sonraki seferi mi ayarlıyorsun? Ya ben süper sıkıcıysam? Ya da tuhafsam?

SCOTT

Ben de sıkıcıyımdır. Ve tuhaf olduğunu biliyorum zaten.

CRYSTAL

Peki ya ağzım açık yemek yiyorsam? Ya da önemli film sahnelerinde konuşuyorsam? Ya da çok para harcıyorsam?

SCOTT

Hepsi tolere edilebilir.

CRYSTAL

Ya iğne fetişim varsa?

SCOTT

Yorumsuz.

***

"NEREYE GİDİYORUZ?" DİYE sordum, çiçekli yazlık elbisemin eteğini düzelterek.

Scott beni bütün gün "çok gizli" randevu dediği şeye götürüyordu. Ne kadar tatlı olsa da beklenti beni öldürüyordu. Sürpriz hiç bana göre bir şey değildi. Her filmde önden spoiler okuyan insanlardandım. Reality Steve sağ olsun, *The Bachelor*'ı kim kazanacak her zaman bilirdim.

"Sadece bekle." Scott bana büyüleyici bir şekilde gülümsedi; bir eli direksiyonda, diğeri vites kolundaydı. Sanki benimle alay edermişçesine kolaylıkla erişilebilirdi.

Bir noktada elini tutmaya çalıştım. Ama hemen beni savuşturdu, baş döndürücü bir şekilde bana göz kırptı ve *dokunmak yok* kuralını hatırlattı. Scott'ın çabaları için ne kadar minnettar olsam da gözlerinin önündeki şekeri yiyemeyeceği söylenen bir çocuk gibiydim. Onun sınırlarını test etmek istedim.

Nispeten daha yeni bir banliyö mahallesinden yepyeni özel yapılara sahip bir bölgeye doğru ilerlerken, doğanın dürtülerini bastırmak için savaştım.

Evlere hayranlıkla bakarken eğlencemi bastırdım. "Beni buraya camlardan içeriyi dikizleyeyim diye mi getirdin?" Birkaç hafta önce ailemle akşam yemeğinden dönerken, bu evlerin içinin nasıl göründüğünü ne kadar merak ettiğimden öylesine bahsetmiştim.

Gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Aynen."

"Bu resmi olarak en sevdiğim randevu," dedim ona, arabayı yolun kenarına çekerken.

"En mi?"

"Sanırım."

"Çok acayipsin," dedi kocaman sırıtarak.

Omuzlarımız çok hafif sürtünerek yan yana yürürken sükûnet dolu bir görüntü hayal etmeye çalıştım. Henüz döşenmemiş toprak yolda, en azından dıştan tamamlanmış gibi görünen muhteşem *Craftsman* evlerinden bazılarının yanından geçtik.

"Bu evleri seviyorum. Keşke içeriyi görebilseydim," diye hayıflandım.

Çıkmaz sokaktaki en büyük evlerden birini işaret etti. "Hadi içeri girelim."

Yolun ortasında durdum. "Öylece *içeri giremeyiz.*"

"Ne zamandan beri girmemen gereken yerlere izinsiz girmeye karşısın? Soyunma odalarıyla bir sorunun yoktu." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ve bahse varım, kilitli değildir bile."

Etrafa hızlıca bir göz attım. Evlerde henüz oturulmadığı için görünürde kimse yoktu. Normalde, özel mülke izinsiz girerken yakalanmazdım ama Scott'ın tarikat lideri düzeyindeki karizması, tüm Kool-Aid'ini içip bazı kuralları esnetmek istememe neden oluyordu.

Ön kapıya giden basamakları koşarak çıktık. Kilitliydi. Rahatlasam mı üzülsem mi bilemedim. O evin arkasından dolanmaya devam ederken ben sokağa geri dönmek üzereydim. Ben ona vazgeçmesi için seslenemeden, bodrumun penceresini zorla açmayı başardı. Dudakları meydan okurcasına yukarı doğru kıvrılmıştı. "Hadi."

Geniş omuzlarını pencereden geçirip zarif bir şekilde içeri inişini kayıtsızca izledim.

Bitmemiş bodrumu inceledi ve sonra kollarını iki yana açıp bana baktı. "Buraya gel," diye buyurdu, alçak ve pürüzlü bir sesle.

Tanık olmadığından emin olmak için son bir kez etrafa baktıktan sonra bacaklarımı önce sokup doğrudan kollarına atılarak pencereden içeri girdim. Onun sert vücudunun benimkine karşı verdiği histen zevk alıyordum. "Haneye tecavüz ediyoruz."

Suçumuzla gurur duyarak sırıttı. Bir an için beni tuttu, eli sırtımı okşuyordu. Gözlerinin yoğunluğu beni olduğum yere çivilemişti. Bakışları dudaklarıma kaydı ve ben kendimi yasaları çiğnemenin heyecanından kaynaklanan ateşli, adrenalin dolu bir öpücüğe hazırladım. Çenesini büktü, dudaklarını benimkilerden birkaç santim uzakta kalana kadar indirdi ve bir an öylece durduktan sonra aniden sırtını döndü. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak beni duygusuzca dokunuşundan mahrum bıraktı.

Ayaklarım zemin kata değdiği anda harekete geçtik. Bir odadan diğerine koştuk, neredeyse evin içinde uçuyorduk, kahkahalarımız boş duvarlarda yankılandı. Ev, birkaç ekstra ahşap kalas yığını ve zemine serpiştirilmiş talaş dışında tamamlanmıştı. Bu özel model; parlayan kahverengi-gri parke, tamamen beyaz pırıl pırıl bir mutfak ve güzel bir açık plana sahipti. Üst katta dört yatak odası vardı ve ana yatak odasının ebeveyn banyosunda büyük bir ayaklı küvet vardı.

Küvete girip karşılıklı oturduk. Uzun bacakları tüm alanı kaplayarak birlikte oturmayı imkânsız kıldı.

Kahkaha attım, rahat pozisyon bulamıyordum. "Bu ayarlama işe yaramadı. Çok uzunsun."

Elini sallayarak beni o tarafa çağırdı. "Buraya gel. Sırtın bana dönük otur."

Sanki arabalı sinemada bir kamyonetin arkasında oturan, eli rahat durmayan iki ergendik; bacaklarının arasına oturmamı istemesini sindirmeye çalışarak yutkundum. Bu fazlaca erotik teklif karşısında tek kaşımı kaldırdım. "Birbirimize dokunuruz o zaman."

"Hayır. Sayılmaz. Kullanışlı nedenler yüzünden yapıyoruz." Büyüleyici gülümsemesini gösterdi. "Sana dokunmayacağım. Söz."

Ona şüpheyle baktıktan sonra amatör bir break-dansçıdan daha hızlı bir manevrayla döndüm. Güçlü bacaklarının arasına

yerleşip göğsüne yaslandım. Gözlerim kapalıyken nefis kokusunu içime çektim; keşke bu kokuyu şişeleyip gittiğim her yere püskürtebilseydim. Bahse girerim patentini bile alabilir ve milyonlar kazanabilirdim.

Bana dokunmadan ellerini iki yanına, dizlerinin üzerine koymuş hali biraz tuhaftı. Ama ancak bu kadar yakın olabileceksek, şikâyet edecek de değildim.

"Bir gün bunun gibi bir ev istiyorum." Gözlerimi kapatıp küvetin kenarlarını kavradım, ufak ve hafiften pornografik bir şekilde inledim. Etrafımda uyluk kasları kasıldı ve aceleyle geriye doğru kıpırdandı. Burada sıkıntı yaşayan tek kişi olmadığımın bilinciyle gülümsedim.

"Böyle bir evin olsa, dışarı çıkmazsın sen," diye güldü.

Kafamı geriye doğru onun sert göğsüne yasladım. "Doğru. Ve sen de çıkmazdın."

"Her odayı nasıl dekore ederdin?"

"Hep yeşil kadife bir kanepe istemişimdir. Belki oturma odasında altın sarısı, yeşil ve bejimsi bir tema olur. Mutfak olduğu gibi güzel, yani beyaz ve gri. Ana yatak odası için her zaman daha koyu renkleri sevmişimdir. Ve çocuk odasına da daha canlı renkler."

"Öyle mi? Kaç çocuk peki?"

Dudaklarımı büzerek düşündüm. "İki. Bir kız, bir oğlan."

"Ben en az üç tane yapacağım. Ve tabii en az iki de köpek," dedi ifadesiz bir yüzle.

Neredeyse boğuluyordum. "*En az* üç çocuk mu? Sana bir minivan gerekecek."

Bununla bir sıkıntısı yokmuş gibi omuz silkti. "Yedi koltuğun hepsi de dolacak."

Onu minivan kullanan bir banliyö babası olarak hayal ederek güldüm. Ondan daha çok sportif bir SUV havası alıyordum ama

yine de görüntü çok komikti. Artık onu günah kadar seksi evcimen bir baba olarak tasavvur ettiğime göre, bunu görmezden gelmek mümkün değildi.

"Ben havuz isterim." Elini küvetin yanındaki, çimensiz büyük bahçeye bakan yuvarlak pencereye doğru salladı. "Boston'a taşındığımızda bir havuzumuz vardı. Gerçi babam temizlemek konusunda sürekli söylenirdi."

"Böyle bir küvet varken kimin havuza ihtiyacı olur ki?" Tekrar kıpırdanıp göğsüne iyice yerleştim ve ona daha çok yaslandım.

Başımın arkasında yutkunduğunu hissettim ama çekilmedi. Aslında onun coşkusunun tam ağırlığını hissediyordum. Bana değen nefesi düzensiz çıkıyordu.

Kendimden memnun gülümseyerek, aptala yatmayı sürdürdüm. "Banyolar benim sağlığım ve selametim açısından temeldir."

"Öyle mi? Banyoların neyinden hoşlanırsın?" Sesi gergin çıkmıştı.

Düşünceli bir şekilde başımı yana eğip arkamı döndüm ve yüz yüze gelmek için pozisyon değiştirdim. "Rahatlatıcıdır. Bir mum, müzik, köpükler, yağlar... ve sabun. Öylece kendimi sabunlamak..." Küvetin karşı ucuna yaslanıp sıcak suyun çıplak tenime değdiğini, sabunumun meyvemsi, narenciye kokusuyla mumumun çiçek kokusunun karışımını hayal ettim.

"Göster bana," diye buyurdu, gözleri gözlerimde.

"Buradan başlarım..." Acı verecek kadar yavaş bir dikkatle, yöntemsel olarak elimi ensemden, göğüslerime ve karnıma indirdim. Hainlik sayılabilirdi ama iradesini kırmak istiyordum. Tüm dizginlerinden kurtuluşunu izlemek istiyordum.

Ateşli ifadesi beni harekete geçirdi ve elbisemin eteğinin altına dalıp yukarı kaldırırdım. Parmaklarım iç uyluklarımda ve bacaklarımın arasında baştan çıkarıyordu. Tenim sadece onun

gözlerinden alev almıştı. "Bazen bunu yaparım." Elimi iç çamaşırımın ince dantelinin altına kaydırdım.

Kendime dokunduğum an neredeyse öne atlayacaktı. Yumruklarını sıkışına, koyulaşan gözlerine ve dantelin altındaki parmaklarıma odaklanmasına bakılırsa, savaşı kaybetmenin eşiğinde olduğunu söyleyebilirdim.

İnledim, baskıyı azaltmak için parmaklarım sıcaklığımın etrafında dönmeye devam etti. Şimdiye kadar, soyunma odasındaki öpüşmemiz hayatımın en ateşli anıydı. Ama onun karşısında savunmasız halde beni böyle izlemesi bu unvanın yeni sahibi olmuştu.

Tamamen benimleymiş gibi bana bakışı her şeyi tüketiyordu. Daha önce deneyimlediğimden farklıydı, donup kalma noktası da dahil. Kendimi tamamen onun içinde kaybetmek ve yok olmak istiyordum. Bundan sonra eskisi gibi olabileceğimi sanmıyordum. Bu arada, şu anda kalbim onun için sızlıyordu, beni incitirse, tamamen mahvolacağımı biliyordum. Onarılamayacak kadar kırılacaktım. Ve garip bir şekilde, risk ödüle değermiş gibi geliyordu.

Boştaki elimle küvetin yan tarafını kavradım, parmağımı döndürdüm, basınç her saniye artıyordu.

"Çok ıslaksın," diye soludu bana doğru, parmaklarımın üzerinde onun etkisinin ipeksi kanıtı vardı. Göğüslerimiz inip kalkıyor, bana dokunmadığı her saniye gerilim artıyordu. Aslında, elleri küvetin yanlarında kenetlenmiş, parmak boğumları bembeyazdı ve üzerimdeki hakimiyetinin fiziksel dünyayla hiçbir ilgisi olmadığını doğrular gibiydi.

Sadece sesi bile beni ürpertmeye yetiyordu. Kollarındaki kasların gerilişini ve titreyişini seyrettim. Kendini tutamayıp homurdandı ve elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. Ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birinci sınıf, tek yön bir bilete kesinlikle vardım.

Gözlerini benimkilere kilitledi ve benim parmağımı kışkırtıcı derecede yavaş bir hızda içime sokup çıkarmaya başladı.

"Kuralları çiğnemiyor musun?" diye alaycı bir sormayı başardım, inlememi bastırarak.

"Kısmen."

Onun benim elimi kullanarak bana zevk verdiği bu görüntüyü tarif edecek bir kelime bulamıyordum. *Dokunmak yok* kuralımızı bozmuştuk ama yine de dudaklarımı öpmekten kaçınarak ve yönlendirdiği elimden başka bir yerime dokunmayarak hâlâ bağlılığını koruyordu. Öne eğilerek yavaşça şakağımı öptü, bir parmağımı daha içime sokarken nefeslerimiz birbirine karıştı, onun eli de sıcaklığımı sıyırıyordu.

"Ah Tanrım," diye nefesimi tuttum, zevk sarsıntısı bana çarparken parmaklarımın etrafında kasıldım. Bana yaptıkları dışında her şeye karşı hissizleştim.

Diğer eliyle boynumun altını tutarak parmaklarımı daha hızlı ve daha sert hareket ettirmeye başladı. Omurgamın dibinden bir sıcaklık patlayıp vücudumun tüm unutulmuş yerlerine roket gibi fırladı. Gerginlik kontrol edilemez bir düzeye yükselirken iç duvarlarım giderek daha da hızla nabız gibi atarak parmaklarımın etrafını sardı.

"Benim için bırak gitsin." Kulağıma çarpan alçak, pürüzlü sesi, o düğümün nihayet çözülmesi için gereken son şey oldu.

Kör edici bir şok dalgası, hızlı ve beklenmedik bir şekilde içimi delip geçti. Titreyerek parmaklarımı saçlarının arasına soktum, gelgit dalgası bana tekrar tekrar çarparak beni hedefe ulaştırırken çaresizce ona tutundum. Bunun bitmesini asla istemiyordum. Scott'ın şu anda bana baktığı gibi bakmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemiyordum, önünde dağılmamı izlerken göz teması bozulmamıştı.

Boğuk bir şekilde inleyerek dudaklarını alnıma bastırdı, ben nefesimi toparlamaya çalışırken parmaklarını saçımdan geçirerek beni kucakladı. "Tanrım. Şu an seni çok fena istiyorum."

"Ne kadar fena?" Onu süzerken zirvemden kalan sarsıntıları hissetmeye devam ediyordum.

Abartılı bir iç geçirdikten sonra küvetin kenarlarını kavradı. "Buradan çıkmamızı gerektirecek kadar fena. Şimdi."

Ona muzip bir şekilde gülümseyerek kotunun fazlasıyla gerilmiş fermuarını başımla işaret ettim. "Zaten kuralları çiğnedin. Neden sana yardım etmeme müsaade etmiyorsun? Öylesi adil olur."

Dişlerini sıkarak duraksadı ve başını geriye attı. "Yapamayız. Tüm kuralları yıkıp seni tezgâha yatırmama iki saniye kaldı."

Yanaklarım kızardı. "Buna karşı değilim."

"Beni öldürüyorsun." Küvetten çıkarken boğuk bir inilti çıkardı, heyecanı göz hizasında ve çok belirgindi.

Birkaç saniye hareketsiz kaldım, insanüstü bir disiplin düzeyine sahip olmamasını dileyerek ağzım açık kalmış halde ona bakakaldım.

"Hey, gözlerim yukarda." Bana sırıttı, kendinden memnun olduğu belliydi. Sonra döndü ve hiçbir şey olmamış gibi ıslık çalarak ebeveyn banyosundan çıktı.

Ben hemen peşinden gitmeyince başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Ruhumu sarsan gülümsemesinden etkilenmemek için büyük ölçüde başarısız olarak çılgınca başımı salladım. *Evet. Yolunda. Hayatımın en iyi orgazmı için senin üzerine atlayıp seni yağmalamayacakmış gibi davranıyordum. Lütfen bana bir deli gömleği getirin; temel özdenetim pratiği yapmaktan acizim.*

Yirmi İkinci Bölüm

Küvet hadisesinden beri bir hafta geçmişti. O günden beri Scott, sıkı bir özdenetim uygulayarak ve aramızda mesafe bırakarak her şey tamamen ve bütünüyle kontrol altındaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Kanepede iki minder mesafe bırakmalar. Dar alanlardan kaçınmalar. Sürekli. Hatta su şişesini bana uzatırken parmaklarımız hafifçe birbirine dokunduğunda, benim tenim lavdan oluşuyormuş gibi irkilerek su şişesini düşürüyordu neredeyse.

Her ne kadar bu eski moda "kur yapma" olayına uymayı istesem de ben Y kuşağıydım sonuçta. Hızlı bir doyum cezbedicinin de ötesindeydi, özellikle de ben squat setlerimi yaparken görev bilinciyle duruşumu ayarlayıp bana hafifçe dokunduğu zamanlarda.

Ama bugün bastırılmış cinsel hüsranımı düşünecek vaktim yoktu. Çünkü Büyükanne Flo'nun Facebook Marketplace'te (yeni takıntısıydı) ucuza bulduğu dekor ürünlerini almak için Boston'ın geniş bir bölgesini dolaşmakla görevlendirilmiştim. Sanki daha çok ıvır zıvır almak için bahaneye ihtiyacı vardı da.

Orta süsleri ve çeşitli dekorlar, büyükannemin Tara'nın eski düğününden miras almadığı tek şeydi. Görünüşe göre, Tara'nın dekoruyla ilgilenen hanım, düğünün iptal edilmesinden günler sonra Tara onun ofisinde ağlamaya başladıktan sonra kısmi bir geri ödeme yapmıştı.

Online olarak rasgele insanlardan ürün almak her zaman bir maceradır. Ve Scott bana katılmaya gönüllü olmuştu, gerçi hiçbir açıklama yapmadan beni bir buçuk saat de geciktirmişti ya neyse.

Onu aldığımda göz teması kurmadan bıkkın bir tavırla, "Selam," diye mırıldandı.

Tek kelimelik cevaplar dışında neredeyse hiç konuşmadı. Her zamanki normal tasasız, konuşurken gülümseyen halinin tam tersiydi. Hatta ben Sisqó'dan "Thong Song" patlattığımda tebessüm bile etmedi. Biz Y kuşaklarının gençliğinin popüler pop şarkılarını ağır ve yoğun bir sessizlik içinde dinlemek tuhaftı. Trafikte sıkışıp kaldığımızda yan koltuğun camına mümkün olduğunca bastırıp yarım saat boyunca telefonunda ekran kaydırması benim hayal gücümün ürünü değildi.

Ona yan bir bakış atarak Beyoncé'nin sesini kısmak gibi büyük bir suça imza attım. "Biliyorsun, tüm bu süre boyunca sefil bir velet gibi davranacaksan, gelmene gerek yoktu."

Bir an bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Sefil velet mi? Bu yeni."

"Dediğimin arkasındayım." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Cidden ama söylemen yeter, seni hemen geri götürürüm."

Gözlerini karşıya dikti. "Hayır. Seninle takılmak istiyorum." Ses tonu şüphelerimi yatıştırmaya pek yaramadı.

Ama neden faniliğinin düşüncesiyle eziyet çeken on altı yaşındaki emo bir çocuk gibi davrandığını merak etsem de üzerinde durmaya zamanım yoktu çünkü ilk durağımıza ulaşmıştık. Mel'in deyimiyle, federal bir suç da olabilecek korkunç bej balıkçı yaka giyen bir adamdan bir kutu kullanılmamış dilek mumu

aldık. Adı Spike'tı. Büyükannem neden beni Spike isimli bir adamın adresine göndermenin güvenli olacağını düşünmüştü, aklım almadı.

İkinci durağa giderken, altmış beş yaşındaki emekliler gibi bunaltıcı derecede nemli hava hakkında yapmacık havadan sudan sohbetler yapmaya başladık. Ya da korkunç bir iş yolculuğunda bir araya gelmeye zorlanan ve kesinlikle hiçbir ortak noktası olmayan rasgele iş arkadaşları gibiydik, ki bu garip bir şekilde kulağa seksi geliyordu.

İçeri girip satılık diğer dekoru incelememde ısrar eden cömert anne enerjisiyle görünüşte neşeli bir bayandan sahte bitki almak için içeri girerken, davranışını zihnimin arkasına itmeye çalıştım. Ama bodrum olduğunu tahmin ettiğim bir kapıdan gelen güçlü ve şeytan çıkarma ayininden çıkma çığlıklar duyduğumda, sindirim sıkıntısı numarası yaparak kaçtım. Araca döndüğümde, hikâyemi anlatabilecek kadar hayattayken, Scott başını telefonundan zar zor kaldırdı. O evin içinde ölsem aklı başına gelirdi.

Neyse ki üçüncü durak olaysız geçti, Scott'ın arabamın bagajına Tetris oyunu gibi sokması gereken ağır, iğrenç şamdanlar hariç.

Son görev, kapılarını temelli kapatmış bir çiftlik evi düğün mekânından fenerler ve peri ışıkları almaktı.

Geldiğimizde, mekânın neden kapalı olduğu çok açıktı. Kelimenin tam anlamıyla *Teksas Testere Katliamı* filminden bir sahne gibi görünüyordu. Ahır harap durumdaydı ve açıkçası perili olsa şaşırmazdım. Göbeğime kadar uzanan yabani otların arasında tesisin etrafında çürüyen, ölüme terk edilmiş bir sürü tehlikeli görünen çiftlik aleti vardı. Kaç tane vahşi yaratığın gizlendiğini düşünmek bile istemiyordum. Yavaş yavaş sızan karanlığın her yöne ürkütücü gölgeler düşürmesi de pek yardımcı olmadı.

Scott, ahıra yaklaşırken bir tür saldırı bekliyormuş gibi elini önüme uzattı. "Doğru yerde olduğumuzdan emin miyiz?"

Ahırın kapısını çaldığımızda cevap gelmedi. Kilometrelerce ötesine kadar başka bir insan olduğunu sanmıyordum. Bakımsız bir toprak yolun –buna yol bile denirse tabii– derinliklerinde bir arazinin üzerinde yer alıyordu, her iki tarafta da yoğun çalılar vardı. Aslında Google Haritalar'da bile görünmüyordu. Gecenin karanlığında bulabilmemize şaşırdım.

Rüzgârda savrulan yaprakların hışırtısını dinleyerek etrafa baktım. Büyük bir meşe ağacı ile ahırın çatısı arasında uzun bir dizi fener sarkıyordu. Bunların almaya gönderildiğim ışıklar olmaması için yürekten bir dua ettim.

Büyükanne Flo'yu aradım.

"Büyükanne?"

"Merhaba, canım, nasılsın?"

"İyiyim. Baksana, Scott'la sizin dekoru almaya geldik ama.." Scott'ın Martin'le yaptığı konuşmayı ve düğünden önce her şeyi ağırdan almamızı istediğini hatırladığım anda sustum. Flo'ya bu ani fikir değişikliğinin nedenini sorma isteği duysam da geçen hafta hiç birebir görüşmemiz olmamıştı.

"Şamdanlar nasıl görünüyor?" diye sordu heyecanla, Scott'ın bahsinin geçmesinden rahatsız olmadığı belliydi.

"Şey, iyiler," diye düpedüz yalan söyledim. "Her neyse, ben..."

"Bitkileri beş dolara aldın mı? On dolar ettiğini sanmıyorum."

"Yedi dolara anlaştık," diye bir yalan daha söyledim. Şeytan çıkarma seslerinden sonra, orada kalıp pazarlık etmek, istediğim son şeydi. "Neyse, şimdi son duraktayım, yani fenerleri ve ışıkları alacağım şu düğün mekânında. Ama ortada kimsecikler yok."

"Gerçekten mi? Bir dakika."

iPad'ine şiddetle tıklamasının tıkırtılarını duyabiliyordum. Ben savunmasız ve tek başıma gölgeler arasında herhangi bir hareket belirtisi arayarak beklerken Scott binanın etrafında dolaşmaya başlamıştı. Çalıların arasından bir şeyin çıkıp bana saldırmasını bekliyordum; insan, hayvan ya da bitmemiş meselesi olan asabi bir ruh.

"Kadın şimdi cevap verdi. Teslim almak için oraya gideceğimizi unutmuşlar, şehir dışındalarmış. Bu sıkıntıya katlandığın için bedavaya alabileceğinizi söyledi."

Scott ön taraftan geri gelip bekleyince rahatlayarak iç çektim. Bakışlarımı lacivert itfaiye teşkilatına ait tişörtünü zorlayan pazılarından ağacın yüksekliğine doğru güçlükle çevirdim. "Kelimenin tam anlamıyla hâlâ ağaçlara asılı durumda. Oraya çıkabileceğimi sanmıyorum," dedim fenerlerin ne kadar yüksek olduğunu değerlendirerek. Scott bakışlarımı takip etti ve başını iki yana sallayarak sessizce bana *"Denemeyi aklından bile geçirme"* diyen bir bakış attı.

Büyükannem hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "O ışıkları sevmiştim. Dükkânda servet değerinde."

"Biliyor musun? Merak etme. Bir yolunu buluruz," diye ona güvence verdim.

"Teşekkürler, Crystal. Seni seviyorum, tatlım. Scotty'ye selam söyle."

"Söylerim. Hoşça kal, büyükanne. Seni seviyorum." Kollarını kavuşturmuş ve biraz şoke olmuş görünen Scott'a döndüm. "Sence buralarda bir yerde bir merdiven var mıdır?"

Ağır çekimdeymiş gibi dönerek binayı değerlendirdi. "Belki. Bir bakayım. Sen burada kal."

Telefonumu cebime geri koyup büyük ağaca bakarak bekledim. En az beş altı metre olmalıydı. Tırmanılmayacak kadar uzundu. Öte yandan, hiçbir zaman bir meydan okumadan çekinen biri değildim.

***

BU RESMİ OLARAK hayatımda verdiğim en kötü karardı. Anaokulunda kendinden emin bir şekilde mor bir yapışkan tüpünü çikolataymış gibi yediğim zamanlar da dahil olmak üzere, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerde ilk üçe girerdi. Örümcek Adam gibi ağaca tırmanırken kendimden emindim. Ne kadar yükseğe tırmandığımı fark etmemiştim. Ve henüz fenerlerin ulaşabileceği mesafede bile değildim. Görünüşe göre bilmediğim bir yükseklik korkum vardı. Aşağı bakana kadar bilmediğim yani.

Scott bir tane cılız, yetersiz beslenmiş çocuktan fazlasını taşıyabileceğinden şüpheli olduğum, kırıldı kırılacak görünen bir merdivenle ahırdan çıktığında durumu daha da kötüleştirdi ve yukarı çıktığım için beni azarladı.

Canım pahasına ağaç dalına tutunmuş, dudak ısırtan bir korkuyla titrerken ne tam bir nefes verebiliyor ne de gözlerimi açık tutabiliyordum. Son on beş dakikadır iniş için kendimi hazırlamaya çalışmıştım ama hareket edemedim. Ayağımı veya vücudumun herhangi bir yerini hareket ettirme düşüncesi, düşerek ölecekmişim gibi midemi altüst ediyordu.

Terk edilmiş bir ahırın dışındaki ağaçtan düşerek öleceğimi hiç düşünmemiştim. Büyükannem hem benim zamansız ölümüm hem de düğününde büyülü fenerlerin olmaması yüzünden mahvolurdu.

Scott merdiveni ağacın dibine yaslayıp bir denedi. Gözlerini kısarak bana baktı. "Olduğun yerde kal."

Sesi giderek yaklaştığını gösterene kadar gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum. Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde benden bir metre aşağıda, bir ayağı hâlâ merdivende, elini uzatmış durumdaydı.

"Hayatım, dinle beni."

"Bana öyle deme," diye tersledim. İhtiyacım olan son şey, ölümün nefesini ensemde hissederken garip zamanlanmış sevgi sözcüklerini düşünmekti.

Ses tonumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Dalı çok yavaşça bırakıp aşağı bir adım atman gerekiyor, o zaman elimi yakalayabilirsin, tamam mı?" Sesi yavaş ve ölçülüydü. Birkaç yağmur damlası üzerimize düşünce gözlerini kaçırdı. Havanın bulutlandığını fark etmemiştim.

Saniyeler içinde, kapalı gökyüzü uğursuz bir şimşekle gümbürdedi. Yağmur üzerimize sağanak şeklinde yağmaya başladı. Çok soğuktu, üzerimize buz gibi damlalar düşüyordu.

Elim artık ıslanan, kaygan ağaç dalının etrafında titremeye başladı. Yağmur üzerime sıçrarken neredeyse nefesim alamaz hale geldim. "Hayır, bırakamam."

"Bir şey olmayacak. Düşmene izin vermem. Sadece bana elini vermen gerek. Beraber aşağı ineceğiz."

"Hayır. Ben burada öleceğim. Sorunum yok. Bunu kabullendim. Aileme onları sevdiğimi söyle. Cenazemde Lizzo çalın," diye talep ettim.

Büyük, sulu damlacıklar göz kapaklarımın altından sızıp beni yarı kör ederken gözlerimi tekrar yumdum. Resmen doğanın bana garezi olduğuna ikna olmuştum.

"Pekâlâ. Hangi şarkı? 'Tempo' cenazeye uygun görünüyor." Bugün gördüğüm ilk gülümsemesini gösterdi.

Bir an ona pis pis baktım. "Evet. Büyükanneme kalp krizi geçirtmek istiyorsan tabii."

"Crys, ölmeyeceksin."

"Öleceğim."

"Ölmeyeceksin. Bana güveniyor musun?"

Sorun da buydu, değil mi? Teknik olarak gecenin ikisinde gelen telefon aramasından dolayı tedirgindim, bugünkü ruh hali de tuz biber ekmişti. Ama hayatım konusunda ona güveniyordum. Düşüp ölmeme izin vermeyeceğini biliyordum. O yüzden kendimle bir anlaşma yaptım. Üçe kadar sayınca dalı bırakıp aşağı bir adım atacaktım.

Bir.

İki.

Üç.

Eli, üzerimize yağan soğuk yağmura rağmen benimkini sararak içimi sıcaklık ve rahatlık ile doldurdu.

Ağaca tırmanmak hızlıydı ama merdivenden inişim iki kat hızlı oldu. Su damlayan saçlarımı okşadı ve Boston İtfaiyesi'nin bir üyesi tarafından ağaçtan kurtarılmıyormuşum gibi geli-şigüzel gevezelik etti. Yeni antrenman ayakkabılarını Albus Doodledore'un nasıl yediğiyle ilgili bir şeydi. Doğrusu gerçekten dinlemiyordum çünkü kırılması an meselesi olan merdivenden aşağı her korkunç adımda kafayı yemekle meşguldüm.

Scott tekrar yere bastığımızı fısıldayana kadar gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Yıkık dökük ahır görüş alanımıza girdiğinde, onun gövdesine sımsıkı sarıldığımı fark ettim, kaburgalarını bile hissedebiliyordum. Tutuşumu gevşetmek için elimi sertçe ondan uzaklaştırmak zorunda kaldı. Tırnaklarım muhtemelen karnının her yerinde kalıcı oyuklar bırakmıştı. Evet, dehşete rağmen, ona dokunmak için bu zavallı bahaneden utanmadan sonuna kadar yararlandım.

"Tanrım, kavrayış gücüne epey çalışmışsın. Neredeyse kaburgalarımı kıracaktın," dedi bana sıktığı dişlerinin arasından.

"Üzgünüm."

"Üzülme." Sesi bile beni hafiften sakinleştiriyordu. "Ama sana yapmamanı söylemişken neden o ağaca tırmandın? Merdiveni bulmamı bekleyemedin mi?"

Kollarımı onun bedeninden çözdüm ve yağmurda sallanan fenerlere hüzünlü bir bakış atmak için bir adım geri çekildim. En azından Büyükanne Flo'yu birkaç dolar masraftan kurtarmak için yiğit bir çaba göstermiştim. "Çaresizdim."

"Merak etme. Başkasını buluruz. Hadi yağmurdan uzaklaşalım."

Arabama vardığımızda tepeden tırnağa sırılsıklamdık.

Scott ısıyı arttırmak için öne eğildiğinde koltuktan ses çıktı. "Neredeyse boynunu kırsan bile bugün seninle takılabildiğime sevindim." Kulağımdaki sakinleştirici sesi bedenime bir şeyler yaptı. Her şey geriliyor ve karıncalanıyordu ve nedenin sadece ıslak kıyafetlerimin soğuğu olmadığından oldukça eminim.

Kafamı bir süre direksiyona yasladıktan sonra yağmur sileceklerini tam hız çalıştırdım. "Tam bir aptalım. Beni kurtardığın için teşekkürler. Bunu yapmamalıydım."

Başımı kaldırıp baktığımda hafifçe omuzlarını silkti, *"Olur böyle şeyler,"* der gibiydi.

"Bu akşam ekstra uzun bir film izlemeye hâlâ var mısın?" diye sordum, ara yoldan geri geri giderken. Geçen gün Titanik bekaretini kaybetmeyi kabul etmişti. Görünüşe göre, filmi hiç tam olarak görmemişti. Tipik bir delikanlı gibi, Jack'in Rose'u Fransız Kızlarından Biri gibi üstsüz resmettiği sahneyi izlemişti sadece.

Hayır demesini bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde başıyla onayladı. "Evet, varım."

İçimi kemiren endişeleri bastıramayarak direksiyonu parmaklarım beyazlayana kadar sıktım. "Emin misin? Bütün gün bana tuhaf davrandın çünkü."

Omzumu güven verici bir şekilde sıktı. "Eminim, Crys. Bugün başka biriyle olmak istemem."

***

ISLAK ADIMLARIMIZIN ALTINDAKİ orijinal sert ahşabın gıcırtıları ve kapımın dışındaki koridor zemininden seken su damlacıkları dışında apartmanım sessizdi.

Saçlarımı sıkarken göğsüm inip kalkıyordu, elbisem ve ceketim ikinci bir deri gibi üstüme yapışmıştı.

Scott kıyafetlerini sıkmakla uğraşmadı. Sanki bir şey söylemek istiyormuşçasına alnını kırıştırarak beni izledi.

Kapıya yaslandığımda öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Avucunu başımın yanından kapıya dayadığında titrek bir nefes verdim. Gözleri yüzümden aşağı kaydı.

"Filmi açmadan önce kıyafetlerini kurutmamı ister misin?" diye sordum, tuhaf sessizliği bozarak.

Gözleri tekrar gözlerime ulaştı. "Evet. Teşekkürler."

İçeri girdik. Mutfaktaki ocağın üstünden gelen azıcık ışık dışında oturma odası boş ve karanlıktı, bu da Tara'nın gece nöbetinde olduğunu gösteriyordu. Üst üste yığılmış çamaşırlar ve kurutma makinemin bulunduğu dolaba doğru koridorda beni takip ederken kıyafetlerimiz hışırdıyordu.

Islak kıyafetlerimizi çıkaracak oluşumuzun sırf düşüncesi bile her adımda kalp atışlarımı hızlandırıyordu. O kadar gürültüyle atıyordu ki Scott'ın duyabildiğine emindim.

Olduğum yerde kalakaldım ve ani duruşum yüzünden Scott sırtıma çarptı. "Ama benim sana uyacak bir kıyafetim yok." Kelimeler ağzımdan titrek çıkmıştı, sadece titrediğim için değil, onun sadece yakınlığı yüzünden ve tabii göğsünün sertliği neredeyse bana değdiği için.

Sessizlik bir süre uzadı, sonra omzumun üzerinden konuşmaya başladı. "Doğru. Sıkıntı değil. Eve gidip değiştireyim." Geri çekilmesini bekledim ama çekilmedi.

Şimdi gidecek olması içimi sızlattı. Mantığım bana ne kadar yüksek sesle *"Dur,"* diye haykırsa da fiziksel olarak onu bırakabileceğimi sanmıyordum.

Tam bir özdenetim eksikliğim sağ olsun, geriye doğru ona yaslandım. Geri çekilmesini ve bana dokunmamıza izin verilmediğini hatırlatmasını bekledim. Ama yapmadı. Beni seve seve kabul etti, orada bana ihtiyacı varmış gibi beni göğsüne doğru çekti. Sıcaklık artık yağmurdan titremediğim bir noktaya kadar her tarafımı doldurdu.

Burnunu enseme sürterken koridorda birkaç nefes alımlık süre boyunca öyle kaldık. Bir dizi ufak yasak öpücük kondurarak omzuma indikten sonra beni yüz yüze gelecek şekilde döndürdü.

Sorgulayıcı bakışlarımız kesişti, birazdan eriyip yerde su birikintisine dönüşecektim. Parmak uçlarını omurgamda aşağı yukarı kaydırıyordu. İtfaiye aracında yaptığı gibi alnını alnıma dayadı.

"Bir itirafım var," dedi.

Kendimi en kötüsüne hazırlayarak yutkundum. "Nedir?"

"Eğer seni beş saniye içinde öpmezsem, kafayı yiyeceğim," dedi alçak bir fısıltıyla.

Çiğnemek üzere olduğumuz kuralları düşündüm. Kelimenin tam anlamıyla koyduğumuz her kuralı. Bu düşünceler bir saniye kadar havada asılı kaldıktan sonra onları zihnimin karanlık dehlizlerine gönderdim. Elveda mantık. Seni özlemeyeceğim.

Bakışlarımı kaldırıp ateşli gözlerine baktım. "O zaman yap şunu."

Ben daha *şunu* demeyi bitiremeden ağzı benimkiyle birleşti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dudakları hiç tereddütsüz dudaklarımla kavuştu.

Ağzımın içine doğru iç çektiğinde, bu uzun zamandır gecikmiş bağlantıya benim kadar onun da ihtiyacı varmış gibi rahatladığını hissettim. Açlıkla bastırarak ona yaklaştım ve dilimi onunkine sürttüm. Ağızlarımız acı verecek kadar yavaş bir ritimle açılıp kapanıyordu. Dili, bütün gece burada olacakmışız gibi sabırla ağzımı keşfetti. Ve belki olacaktık da.

Parmağı omurgamda gezinerek popomun üzerinde kıvrıldı. Karşılık olarak inlediğim an, sanki bir anahtar açılmıştı. Öpücüklerimiz açlıkla, güç ve yoğunlukla buluştu. Tadı arabada içtiği şeftali içeceği gibiydi. Görünüşe göre bu benim şu anki en sevdiğim tattı; çünkü emerek tadına bakıyordum, onun her şeyini istiyordum. İsteklerimi karşılamaya son derece hazırdı ve karşıladı, ağzıyla beni sahipleniyordu.

Koridorda diller, dişler ve birbirimize sürtünme maratonuna giriştikten sonra, sonunda yatak odama gitmek için ne gerekiyorsa yapıp ıslak kıyafetlerimizden kurtulmaya başladık.

Ben titreyerek ıslak tişörtünü yukarı sıyırırken o hâlâ beni öpüyordu, tereddüde düştü. Kurallar ve isteklerimiz arasında mücadele ediyormuş gibi gözleri gözlerimi araştırdı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Koşulları bozuyor muyuz?"

Ona güvence verircesine kumaşı resmen pençeleyerek başının üzerinden çekiştirdim ve sanat eseri gibi muhteşem baklavaları meydana çıktı. "Lütfen."

Duraksadı. "Beklemeye devam etsek bile, sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bundan zevk almaya engel olamayarak ona baktım. "Sana çok değer veriyorum... o kadar ki beni korkutuyor," diye devam etti.

Parmakları çenemde gezinerek dudaklarımın üzerinde dolaştı. "Sürekli seni düşünüyorum. Her gün, her an. İstediğim tek şey seninle olmak. Hiçbir şey yapmasak bile." Gözleri, suyun yüzeyinde huzur içinde yüzen nilüferlerle dolu bir göletin rengindeydi. Azıcık bile gergin görünmüyordu.

Dudaklarıma bir öpücük kondurup ıslak elbisemi başımın üstünden çıkarmadan önce, basit bir "Ben de sürekli seni düşünüyorum," diyecek zamanı anca buldum.

Elbisem ayaklarımın altında yere düştüğünde nefesim kesildi. Vücudumu sevmeme rağmen, başkalarının, özellikle de erkeklerin yanında her zaman utangaç olmuştum. Ama Scott'ın önünde kendimi tamamen güzel hissettim.

Tenimin her santimi titrerken, parmağı çenemin kenarından başlayarak boynumdan aşağı, göğüslerimin eğiminden, karnımın kıvrımlarından aşağı, dantel külotumun kenarına ulaştı ve kumaşı kavradı.

Başka hiç kimseyle hissetmediğim kadar değer verildiğimi, tapıldığımı ve ilgilenildiğimi hissediyordum. Şu anda telafiler ve iç içe geçmiş ailelerden bağımsız olarak bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Mükemmelsin. Her yerin mükemmel," diye fısıldadı. Gözleri aşağıya doğru inerek beni içine çeker ve bütünüyle bana hayran olurken sesi pürüzlüydü. Bana bakış şeklinden, bunları ne kadar içten söylediğini anlayabiliyordum.

Yanaklarımı iki eliyle kavradı, dudakları yoğun ve tutkulu bir şekilde dudaklarıma indi. Dilim ağzının yeni tanıdık rahatlığına geri kaydı, bir süre sonra dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı kavradı ve dudakları karnımdan aşağı inmeye başladı. Hızla külotumu indirdi, görünüşe göre hakimiyetini kaybederek yeniden ayağa kalktı, uzun boyuyla önümde dikilerek yağmur suyundan parlayan karın kaslarının mükemmel görüntüsünü bana sunmuş oldu.

Hâlâ nasıl dik durabildiğim hakkında en ufak fikrim yoktu çünkü parmaklarının altında tüm vücudum tamamen sıvıya dönmüştü. Küvette onun önünde kendime dokunmak ateşli bir andı ama gerçek teninin sıcaklığı bir cehennem gibiydi. Baldırlarımın arkası yatağımın kenarına çarptığında, bizi yavaşça yatağa indirdi, bu arada pantolonuyla iç çamaşırından kurtuldu ve Mel'in Büyük Çük Enerjisi hipotezini kesin olarak doğruladı.

Dudakları teslimiyetle benimkilerle buluşurken kolları başımın iki yanındaydı. Sonra kalplerimizin istikrarlı ritmi gitgide daha hızlı senkronize olurken, bir an için üzerimde hareketsiz kaldı. Dudakları boynumdan aşağı, göğüslerimin yanından karnımın yükseltisinden aşağıya indi. Bacaklarımı ayırdı, dilini bacaklarımın iç kısmında gezdirdikten sonra parmaklarını içime kaydırdı, başparmağı dans edip dışarıda daireler çiziyordu. İnlemelerimiz birbirine çarpınca elim çarşafı kavrarken ürperdim.

Her şey dönüyordu. Dilini bana dayadığı an, kendimi onda ve bana hissettirdiği her şeyin içinde kaybettim. Beni yatağa bastırırken sırtım yukarı doğru kavislendi.

Parmaklarımla saçlarına yapıştım ve mükemmel bir baskıyla dairesel hareketine devam ederken onu mümkün olduğu kadar

yakına çektim. Gırtlaktan gelen ilkel inlemesinin titreşimini tenimde hissettiğimde her şey bembeyaz oldu. Ezici. Titrek. Dalga üstüne dalga. Adımı, yaşımı, şu anda nerede olduğumu hiçbir şekilde söyleyemezdim.

Gözlerimi tekrar açmaya hazır olduğumda, üzerimde durarak beni tekrar öptü, bu sefer daha nazikti. Geri çekildiğinde inledim, hayatımın geri kalanında bana yakın olması dışında hiçbir şey istemiyordum.

Bakışlarının güvenliğiyle yeniden karşılaştım. Hâlâ üstümde duruyordu, çenesi bana tüm kontrolünü kaybettiğini gösterecek şekilde gerilmişti. Onu sınırdan ileri götüren, sınayan ve en önemlisi bunu ne kadar çok istediğimi gösteren kişi ben olmak istiyordum.

Bir kondoma ihtiyacımız olduğunu fark ettim. Komodinin üzerinden bir tane kapmak için üst yarımı yana doğru eğdim. Parmaklarım bir paket bulduğunda, ona neredeyse fırlattım. Güldü ve yakaladıktan sonra yırtıp attı. Bir erkeğin yaptığını gördüğümden daha hızlı taktı.

Yüzümdeki asi saçları çekti, benime yumuşak bir öpücük kondurdu ve tekrar kalçalarımı ayırmak için uzandı. Gözlerime bakıyordu. "Emin misin?"

Onun büyüleyici görünüşü karşısında sersemlemiştim, tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Seni duyamadım. Yüksek sesle söyle," diye buyurdu, göz temasını bozmadan.

"Beş saniye içinde içime girmezsen kafayı yiyeceğim," diye uyardım, daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak.

Sırıtarak bacaklarımdan birini hızla beline doladı. Onu içime almak için bacaklarımı biraz daha geniş açtım. Tıpkı öpüşü gibi, acı verici bir yavaşlıkla içeri itti. Santim santim kayıyor, hafifçe geri çekiliyor, neredeyse dalga geçiyordu. Ondan daha fazlasını

istediğimi göstererek ona doğru hareket ettiğimde, içimi tamamen doldurdu.

Alıştığımı ve etrafında kasıldığımı hissettiğinde üstümde titredi. Başparmağını yanağımda ve dudaklarımda gezdirdi. Parmaklarımı açgözlülükle sırtının kabartılarında gezdirdim, o daha da derine indikçe tırnaklarımı ona batırıyordum.

"Lanet olsun. Çok iyi hissettiriyorsun." Girip çıkarken nefesi sıcak dalgalar gibi boynuma çarpıyordu.

Mesele bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden daha fazlasıydı. Bana böyle bakması tüm endişelerimi ve korkularımı silip süpürüyordu. Ben dile getirmeden tam olarak ne istediğimi bilerek beni anlamasıydı mesele. Daha önce hiç, birine böyle bağlı hissetmemiştim. Hiç yaşamadığım bir bütünlüktü bu. Konu bu adam olduğunda bir daha asla boş hissetmeyeceğimi söyleyen bir dolgunluktu.

Her harekette bedenlerimiz aynı yapbozun iki parçası gibi birleşip bütünleşerek birlikte kayıyordu. O an, o olmadan ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Birlikte daha hızlı ve daha güçlü hareket ederek mükemmel ritmi bulduğumuzda, gözlerini benden hiç ayırmadı. Benimle iletişim kurmayı asla bırakmadı, bana ne kadar güzel olduğumu veya bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyledi sürekli. Ve bana boşalmak üzere olduğunu söylediğinde, tüm vücudum onun altında, uçurumun ötesinde, geri dönüşü olmayan noktayı aşarak çözüldü.

***

SICAK SU AKARKEN mutfak musluğunun çıkardığı korkunç tıslama ve püskürme sesiyle uyandım. İşaret ve orta parmağımın uçlarını gözlerime bastırdım. Bacaklarımı yorganın altında uzattığımda belimin her yerinde hafif bir ağrı hissettim. Sıkı bir bacak günü yapmışım gibiydi.

Gözlerimi ovuşturup hafifçe araladım ve panjurlarımın tamir ettirmeyi hep not aldığım ama asla yapmadığım aralıklarından fışkıran ışık huzmelerinin odayı doldurusunu izledim.

Neden kendimi on dokuz yaşında ve yabancıların vücutlarından çok fazla tekila shot içtiğim vahşi bir gecenin sabahındaymış gibi hissediyordum? Dün gece ağzıma içki sürmemiştim bile.

Tara'nın gülüşünün uzaktan gelen sesi ve onu harekete geçiren derin, boğuk ses yatak odamın kapısının arkasından yankılandı. Farkındalık üzerime çöktüğünde yumruklarımı sıkarak yorganı kavradım.

Ağaçta mahsur kalma. Soğuk yağmur. Kitaptaki tüm kuralları yıkma. Akıl uçurtan seks. Scott'la.

Anılar bir ultra-HD film gibi tüm gücüyle geri geldi. Her şeyi hatırladım. Bana gerçekten önemsiyormuş gibi bakışı. Dudaklarındaki nefis tatlı tadı. Yıllardır birlikteymişiz gibi, bana büyük bir hassasiyetle dokunuşu. Bana daha fazla bekleyemeyeceğini söylediğinde sert sesi. Ve sonunda kendini bıraktığında, pişmanlık duymaksızın yüksek perdeden, erkeksi ve gırtlaktan çıkan sesi.

İlk seferden sonra uyuyakalmıştık. Sonra bir saat sonra tekrar uyandık ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için tekrar seviştik. Ben üstteyken daha yavaştı. Acele etmedik, birbirimizin vücudunun her santimini ezberledik, neredeyse tantrik bir ritimle sallandık, mutluluk anının bitmesini istemiyorduk. Bittiğinde beni büyük kollarının güvenliğiyle sarmıştı, sarılışı bana daha önce hiç tatmadığım ezici bir huzur vermişti.

Komodinden gelen bir ses, aralıksız güzel anılarımı böldü. Telefonumu kontrol etmek için kozamın rahatlığından yuvarlanarak iç çektim. Gözlerimi kısıp ekranıma baktım. Bir mesaj, *Diana'dan.*

Karnıma ağrı girdi. Elimdeki telefon bana yabancı geldiğinde, vücudumun etrafında uçuşan keyifli karıncalanmalar neredeyse yok oldu.

Bu benim pejmürde süslü telefon kılıfım değildi.

Şarj aletime takılı olan benim telefonum değildi. Scott'ınkiydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Boğazım düğümlendi. Tamamen donmuştum. Gülümseyen Albus Doodledore'un tatlı bir fotoğrafının olduğu kilit ekranından ona ne mesaj attığını göremiyordum. Daha önce doğum yılı olduğunu hemen kabul ettiği parolasını yazmak için parmaklarım kaşınarak ekranın üzerinde gezindim.

Parmaklarımı esnettim, yapmayı çok istiyordum. Ama geri çekildim. Telefonunu karıştırmaya kendimi ikna edemedim. Mahremiyetine büyük bir saldırı gibi geliyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, acımasız gerçeği potansiyel olarak ortaya çıkarmaktan korkuyordum.

Şüpheyle gözlerimi kırpıştırarak birkaç dakika ismine baktıktan sonra kararlığımı kaybedip kendi telefonumdan Diana'nın sosyal medyasını dikizledim.

Ve işte o zaman Twitter'da gördüm.

Diana Tisdale – Boston seni ne kadar özlemişim!

Evde olmak güzel. ♥

Diana geri dönmüştü.

Boston'daydı.

Tweet bir buçuk hafta önce atılmıştı. Scott'a gizemli bir arama geldiği gece.

Parçaları bir araya getirmeme yardım edecek en ufak kanıtların arayışıyla Instagram sayfasında gezindim. Ama Diana döndükten sonra sadece iki gönderi paylaşmıştı ve hiçbirinden bir şey çıkaramadım.

Bunların hepsi çok saçmaydı. Scott'a her şeyimle güveniyordum. Kendimi ortaya koymuştum. Onu ne kadar istediğimi ona söylemiştim ve göstermiştim. Onunla niyetlendiğimden iki ay önce yatmıştım. Şimdi bu mu olacaktı?

Tekrar görüştükleri gerçeğini sakladığına inanmak istemesem de bu mesaj ve tüm tuhaf davranışları bana aksini söylüyordu. Aklım olasılıklarla dolup taşıyordu. Artık şehre döndüğüne göre tekrar birleşirler miydi? Yoksa öylesine konuşuyorlar mıydı? Scott artık arkadaş olmadıklarını iddia ettiğinden, bu pek mantıklı gelmemişti. Diana döndüğünde, Scott'ı dünkü kötü ruh haline sokacak ne olmuş olabilirdi?

İçim içimi yiyerek geçen on dakikadan sonra, Scott'a nasıl davranacağımdan emin değildim, mesaj da artık görülmedi yapılamazdı ama sonunda enerjimi toplayarak üzerime bol bir süveter ve tayt geçirip tökezleyerek banyoya ilerledim. Neyse ki yüzüm üniversite günlerimdeki gibi maskara ve dağılmış fondöten ile lekelenmiş değildi. Yüzümde hiçbir şey yoktu. Dudaklarım kırmızı ve şişmişti, boynumun sağ tarafında bariz bir morluk vardı.

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimde, Scott dünden kalan kurutulmuş kıyafetlerini giymiş, orada olması gayet normalmiş gibi, ocağın önünde duruyordu. Sanki bu normal bir sabahtı. Sabahları kusursuz uyanan insanlardan olması beni şaşırtmadı, sıradan bir fani olduğunun tek kanıtı hafifçe karışmış saçlarıydı

sadece. O saçların dün gece parmaklarımın arasında ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlayarak dudaklarımı ısırdım.

Tara, Tara'lığını yapıyordu, üzerinde hâlâ gece nöbetinden kalma önlüğü vardı ve mutfak masasından Scott'ın büyük tavada yumurta pişirişini izliyordu.

Tuhaf ertesi sabah iletişimine kendimi hazırladım. Ama Scott beni görünce gerçekten aydınlandı. "Yaşıyormuş." Birden farklı şekilde birbirimize bağlandığımız saatler geçirmemişiz gibi, bana rahat bir tavırla gülümsedi.

Dün gece çıkardığı artı on sekiz sesler aklıma geldi. Hiç unutabilecek miydim? Onu her görüşümde o sesler tüm zamanların en sevdiğim müziği gibi kafamın içinde çalıp duracak mıydı?

"Selam," dedim çatlak bir sesle. Daha akıllıca kararlarıma rağmen, ellerimi açarak saçma bir şekilde el salladım.

"Scott sana kahvaltı hazırladı. Sütsüz çırpılmış yumurta." Tara bana aşırı tatmin dolu bir şekilde gülümsedi. Ciğerlerinin tüm gücüyle *"Söylemiştim sana,"* diye bağırma dürtüsüyle mücadele ettiği gözlerindeki çılgın bakıştan belliydi. Dün gece işten saat kaçta döndüğünden emin değildim ama evimdeki duvarların kalın olmadığını da biliyordum.

Mahcubiyetle bakışlarım tavaya kaydı. "Gerçekten mi? Çırpılmış yumurtadan nefret edersin sen."

Omuz silkti. "Biliyorum ama sen seviyorsun." Kalbim adeta alev aldı, mesajı tamamen unutmak cazip gelmeye başladı.

Yumurtayı tabağa koyarken ağır bir sessizlik çöktü. Bu mükemmel olmalıydı. Üzerimden kalkar kalkmaz gecenin karanlığına karışmamıştı. Kalıp bana kahvaltı hazırlamıştı. Şu an deli gibi gülümsüyor olmalıydım ama tek düşünebildiğim Diana'nın mesajıydı.

Tara boğazını temizledi. "Ben, şey, odama gidiyorum," diye duyurdu, bizi yalnız bırakmak için çekilerek. Minnettar mı kalsam, dehşete mi düşsem bilemedim.

Scott'ın uzattığı elinde bir tabak ve çatal vardı. Bir an ellerine, ardından dudaklarına bakarak istisnai yeteneklerini düşündüm. Aslında bedenim onlara hizmetleri, yenilikçilikleri, liderlikleri ve mükemmel girişimleri için toplumsal bilinirlik plaketleri borçluydu.

Onun yanında durdum, sersemlemiş halde tabağı alıp çatalıma bir yumurta parçası sapladım. Tıpkı dün geceki gibi vücudundan ısı yayılıyordu ve ben de boka uçan sinek gibi ona çekiliyordum.

Tezgâha yaslandı. "İyi misin?"

Hızla art arda ona doğru gözlerimi kırpıştırarak birbirine karışmış bedenlerimizin ve birbirimizin ihtiyaçlarını yargılama veya dizginleme olmaksızın, istekle tatmin edişimizin çok yakın tarihli hatırasını aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ona hesap sormalıydım. Şimdi. Ama ödlekliğim tuttu.

O bana baktıkça yüz ifadem sertleşti, çünkü geçen gece telefonu neden yüzüme kapattığını biliyordum. Dün neden telefonuna yapışık ve berbat bir ruh hali içinde olduğunu biliyordum. Ona bunu sormam gerekiyordu ama her seferinde bir sorunu ele almaya karar verdim.

Kasten başımı yana eğdim ve kurumuş boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Seks yaptık. İki ay erken."

Yüz ifadesi değişmedi. Hatta ifadesizdi. "Bekle... ne?"

Bir an donakaldım ama sonra dudakları yukarı doğru kıvrılarak şeytani bir gülümsemeye dönüştü. Koluna vurdum. "Çok adisin."

Alçak sesle güldü. "Üzgünüm, kötü bir şakaydı." Bir an duraksadı. "Aslında pislik gibi hissediyorum. Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

Özellikle eski sevgilisiyle temasta olduğunu artık bildiğim için aklından geçenleri anlayamıyordum. Ve bu beni delirtiyor-

du. Güvensizlik noktasına varacak kadar delirtiyordu. "Fena değildi, değil mi? Dün gece?"

Hemen cevap vermedi. Aslında gülümsemesi solarak nötr bir ifadeye döndü. Hâlâ tamamen anlaşılmazdı.

Hadi buyur. Ben bayılmıştım. O nefret etmişti. Bacak lifimi bir hiç için neredeyse zedelemiştim. Tek istediğim top gibi kıvrılıp hareketsiz kalmaktı.

Nihayet gülümsemesi geri döndü. "*Fena değil* mi? Sen buna sadece fena değil mi diyorsun?"

"Hayır. İyiydi. Gerçekten iyiydi. Senin için de öyle mi?" Yüzümü ellerime gömüp parmaklarımın arasındaki boşluktan ona baktım.

Başını geriye attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Dün gece tamamen hafızama kazındı. Kutsal bir taş tablete işlendi."

İstemsizce bir homurtu çıkardım, elim karnıma gitti. Hiç de seksi değildi ama inanılmaz rahatlamıştım. Hiç değilse dün gece cennete seyahatimde yalnız uçmamıştım.

Tabağımı elimden alıp nazikçe tezgâha koyduktan sonra kollarını bana doladı ve beni sıcak göğsüne çekti. Başımı ona yaslayıp anı zihnime kazımaya çalıştım. Kollarında olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamak istiyordum. Misk kokusunu içime çektim, bütün gece süren ciddi kardiyodan sonra bile hâlâ günah kadar büyüleyiciydi. Beni tam olarak doğru ayarda sıkan kaslı kollarının verdiği güven hissiyle mest oldum. Kemiklerimi kıracak kadar sert değil, silkinerek kurtulabileceğim kadar da gevşek değil.

Mutfakta ileri geri sallanarak bir süre böyle kaldık ama sonra aklım başıma geldi. Ne kadar istesem de mesajı görmemiş gibi yapamazdım. Bu süremezdi. Bu gerçek değildi. Artık bu konunun etrafında parmak ucumda dolanamazdım.

Geri çekilerek kollarının arasından çıktım. Onun vücut sıcaklığı olmadan soğuktu. İçgüdüsel bir şekilde kollarımı kendime doladım. Açıkça söylemek gerekirse ucuz bir taklitti. "Scott..."

"Efendim?"

"Diana konusunu biliyorum."

Bana kaşlarını çatarken çenesi gerildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şehre döndüğünü biliyorum. Onunla yeniden konuştuğunu biliyorum."

Elini gür saçlarının arasından geçirdi. "Onunla yeniden konuşmuyorum, Crys."

"O zaman neden sana mesaj atıyor? Niyetim bakmak değildi... Kendi telefonum sandım."

İç çekti. "Geçen gün bana mesaj atıp şehre geri döndüğünü ve evimde bıraktığı bir kolyeyi gelip almak istediğini söyledi. Hepsi tam olarak bu. Dün gece alacaktı... ama evde değildim ya hani. Bundan hiç bahsetmedim çünkü açıkçası ikinci bir kez düşünmedim bile."

Ağır ağır gözlerimi kırpıştırarak söylediklerini sindirdim. "Yani artık geri döndüğüne göre, ikinizin arasında bir şey yok mu?"

"Sen gerçekten seni onunla aldatacağımı mı düşünüyorsun? Onca şeyden sonra?"

"Ne düşünmem gerekiyordu? Teknik olarak birlikte değiliz. Her şeyi yapabilirsin ve aldatma sayılmaz bile."

Yana bir adım atarak benden uzaklaştı. "Kimseyle görüşmeyeceğimi söylemiştim sana."

"Sana nasıl inanabilirim? Bana çok baştan savma şeyler söylüyorsun. Mantıklı gelmiyor. Sana sadece kolye için mesaj attıysa, neden o kadar huysuzdun?"

İleri uzanıp kocaman elleriyle yanaklarımı avuçladı. "Sana söylüyorum, onun Diana'yla bir alakası yoktu." Omuzları çöktü, bu da bana sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu.

"O zaman neydi?"

Kaskatı kesilerek elleri iki yanına düştü. "Sana söyleyemem."

Safi bir hayal kırıklığıyla manyak gibi güldüm. "Bu da durumla uygun." Bu derin ve karanlık sır neyse, onun hakkında beni aydınlatmayı reddederken, ne hakla ona güvenmemi beklerdi?

Başını öne eğdi. "Kulağa saçma geldiğinin farkındayım."

"O zaman anlat bana. Lütfen. Kötü bir şey mi?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi, kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Benden nefret edeceksin."

Yaşaran gözlerini görünce mideme bir sancı saplandı. Kötü bir şeydi. Ve ne kadar denersem deneyeyim kafamda hiçbir olasılık kuramadım. "Scott, anlat bana."

"Dedem hasta olabilir."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hasta mı? Ne demek, *hasta*?"

"Son birkaç haftadır kendini iyi hissetmiyordu. Bana gelen arama oydu. Onu acil servise götürecek biri gerekiyormuş."

Elim göğsümde, içime yüksek sesle nefes çektim. Başım dönüyordu. İyi ki Scott beni beslemişti, yoksa kesin bayılırdım.

"Bazı testler taptılar ve bir tümör buldular. Kanserli olup olmadığını anlamak için tekrar gitmesi gerekiyor. Bugün annemle beraber onu götüreceğiz."

Kanser. Sözcük zihnimde yankılandı, etrafta zıplıyor, kontrolden çıkmış bir pinpon topu gibi benimle alay ediyordu. Dedemi öldüren aynı hastalıktı. Ve şimdi, her şey yeniden Martin'in başına gelebilirdi. Artık bir nevi benim de ailem olan Scott ve ailesi için yüreğim sancıdı. Dedemi kaybettiğimiz gibi Martin'i kaybetmenin acısına katlanmak zorunda kaldıklarını düşündüğümde çığlık atmak istedim.

Sonra aniden fark ettim. "Bu yüzden aniden ağırdan almamız konusunda inat ettin. Değil mi?"

Başını salladı. "Bunu senden sakladığımı bilerek ileri gidemezdim. Martin bu yüzden seninle ağırdan almamı söyledi. Kesin olarak anlayana dek."

"Ama benden neden sakladınız ki? Flo biliyor mu?" diye üsteledim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dedem onun hiçbir şey için endişelenmesini istemiyor. Bu yüzden sana söyleyemedim. Söylemeyeceğime yemin ettirdi."

Öfke tıpkı safra gibi boğazımdan yukarı yükseldi. Benim ailem asla böyle sırları saklamazdı. Dedeme teşhis konduğunu öğrendiğimiz andan itibaren yaptığımız gibi, hep beraber üstesinden gelirdik. "Sır saklayacağıma güvenmediğin için mi?" Gerçekçi olmak gerekirse, bunu asla ailemden sır olarak saklayamayacağımı net olarak biliyordum. Ama yine de kızmıştım.

Pişmanlıkla çenesini aşağı eğdi. "Flo'dan bu kadar büyük bir sır saklamanı senden isteyemezdim. Bunun seni mahvedeceğini biliyorum."

Büyükannemin bunu öğrendiği an yüzünün alacağı halin düşüncesiyle başım döndü. Bana yaklaşmasını önlemek için elimi öne uzattım. Şu an ona bakamıyordum bile. "Scott, lütfen git."

Acıyla yüzü çarpıldı. "Sana söylemeyi çok istedim. Dedeme bunun doğru olmadığını ve bugün Flo'ya anlatması gerektiğini söyledim. Ben onu bir uzmana götürmeden..."

Elimi kaldırıp susmasını işaret ettim. "Lütfen. Şu an biraz alana ihtiyacım var." Ona sarılıp acısını dindirmeyi ne kadar istesem de tek düşünebildiğim büyükannem ve onun nasıl yıkılacağıydı. Şu an onun yanında olmalıydım.

Scott başını salladı, bana son bir mahzun bakış attıktan sonra ön kapıyı açtı. "Üzgünüm, Crys."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Oraya doğru yola çıktık," dedim büyükanneme.

Scott gider gitmez, onunla olan tartışmamıza kulak misafiri olan Tara gözyaşlarıyla merdivenlerden yıldırım hızıyla inmişti. Tara'yla beraber hemen Büyükanne Flo'nun evine gitsek mi diye epeyce düşünmüştük ama Martin'in ona henüz söylememiş olma ihtimaline karşı bunu yapmamaya karar verdik. Neyse ki çok geçmeden büyükannem arayıp sonuçları beklemek için hastaneye gideceğini söyledi.

Bizden sır saklandığı için Tara'yla ikimiz kızgın olsak da hal böyleyken bizim hislerimiz pek önemli değildi. Martin durumu ne kadar kötü idare etse de rahatsız edici ve gürültücü benliğine son iki ayda epey alışmıştım.

Bazı açılardan Scott'la o kadar benziyorlardı ki neredeyse ürkütücüydü. Aile toplantılarında önce herkesin tabağını doldurmasını bekleyip yemeklerini en son onlar alıyordu. İkisi de düşünceliydi, herkesin hayatındaki küçük ve önemsiz görünen detayları hatırlıyorlardı. İkisi de ailelerini korumak için her şeyi

yapıyordu, sır tutmaları gerekse bile. Aile için tuhaf ve yeni biri olsa bile, Martin'i kaybetme fikri, korkuya yenik düşmeden saniyenin onda birinden daha uzun süre düşünemeyeceğim bir şeydi.

Hastaneye gitmek, park yeri bulmak ve onları doğru katta bulmak karmaşık ve bulanık bir mücadeleydi. Ama bekleme alanına girerken Büyükanne Flo ve annemle neredeyse çarpıştığımda doğru yerde olduğumuzu anladım.

Büyükannemin ağlayan gözlerinin altında kocaman mor torbalar vardı. Kambur, solgun ve genel olarak yıpranmış görünüyordu. Bana büyükbabamın kemoterapi gördüğü uzun, zor ayları hatırlattı. O zamanlar zar zor yemek yiyor ya da uyuyordu. O korkunç deneyimin onu birkaç yıl erken yaşlandırdığından oldukça emindim. Tüm bunları yeniden yaşamak zorunda kalabilme ihtimali acımasızlığın da ötesindeydi.

"Patricia ve Scotty şimdi onunla beraber doktorun muayene odasında," dedi büyükannem, Tara kederle ona sarılırken.

"Sen nasılsın?" diye sordum, bir grup hemşire beyaz, steril koridordan aşağı aceleyle koştururken.

"İyiyim." Rahatsız bekleme odası sandalyelerine oturmamızı işaret ederken gözleri yaşlıydı. Çoğu hastane gibi, burası da hafifçe vücut ve dezenfektan kokuyordu. Uzaktan gelen rasgele bipleme, alçak sesli konuşmalar ve birkaç sandalye ötede annesinin kucağında kıkırdayan bir kız çocuğu hariç, bu kat nispeten daha sessizdi.

"Sana ne zaman söyledi?" diye sordu Tara, hepimiz otururken.

"Bu sabah daha erken bir saatte geldi ve kahve içerken söyledi," dedi büyükannem ifadesiz bir şekilde, bu konuda ne hissettiğini anlamak zordu.

Ona anlayışlı bir bakış attım. "Bugüne kadar sana söylemediği için kızgın mısın?"

"Evet. Önümüzdeki ay evleniyoruz, birlikte yaşayacağız." Büyükannem altın tılsımlı bileziğiyle oynarken dudakları gerildi. "Ama sonra düşündüm, ne önemi var? Bu yaşta bir şeylere kızmaya vaktim yok. Hata yapmış olsa da niyeti iyiydi."

Sözlerini düşünürken bir şeyin farkına vardım: Scott bu yükü yaklaşık iki hafta taşımak zorunda kalmıştı. Karamsar ve mesafeli olmasına şaşmamalıydı. Martin'in ondan kendi adına yalan söylemesini istemesi ne kadar yanlış olsa da onun hatası değildi. Ailesi ve yeni ilişkisi arasında seçim yapmak zorunda kalmış, imkânsız bir durumdaydı. Büyükanne Flo ile tamamen aynı durumda olsaydım, gerçekçi olarak aynı seçimi yapardım: ailemi seçerdim.

Dakikalar geçerken milyonuncu kez bacak bacak üstüne atıp sonra tekrar indirdim, gözlerim televizyonda akan yerel haberlere odaklanmış anlamsızca izliyordum. Pek bir şey anlamıyordum çünkü şu an başka hiçbir şey anlamlı gelmiyordu.

Büyükannemle annem bir oturup bir kalkıyor, koridorda volta atarak kendilerini meşgul etmeye çalışıyorlardı. Tara sessizce Kindle'ını okuyordu. Tek kelime anlayıp anlamadığını merak ettim. Dizini sallayışından benim kadar endişeli olduğu belliydi.

Bir saatten fazla bir süre sonra, Scott'la geçen dün gecenin yorgunluğu, bu sabahki duygusal iniş çıkışlarla birleşince nihayet üstüme çökmeye başlamıştı. Oturduğum yerin rahatsızlığına rağmen bacaklarımı koltuğun koluna dolayıp gözlerimi kapatmayı başardım.

***

"CENAZEDE GİBİ GÖRÜNÜYORSUNUZ." Martin'in tanıdık, gürültülü sesi beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi ovuşturup iki ayağımı da yere koyduğumda, Martin bekleme alanına girdi. Sadece yıllık muayene için buradaymış gibi gülümsüyordu. Bunun iyi haber anlamına geleceğini

düşünebilirdim ama onun her iki durumda da gülümseyecek bir tip olduğu hissine kapıldım. Herkesin acısını insani bir şekilde mümkün olduğu kadar geciktirmek için bunu yapardı.

Büyükannem hızla onun kollarına koşarken sehpayı devirdi. "Kanser miymiş?"

Martin ona canı gönülden sarıldıktan sonra alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından başını iki yana sallayarak annem, Tara ve bana zaferle gülümsedi. "İyi huylu. Tümör kanserli değil."

Tüm odanın rengi değişti. Artık cansız, mavi ve umutsuz değildi. Canlı, güneşli ve ışık doluydu. Birkaç saniye önce çok havasız ve iç karartıcı olan alan, herkesin rahatlamasıyla alevlenerek birdenbire canlanmıştı. Bize paha biçilmez bir hediye verilmişti. Sevdiğimiz biriyle daha fazla zaman geçirmenin hediyesi.

Martin'in kollarını ona dolaması iyi bir şeydi, aksi halde Büyükanne Flo, yüzü mutluluk gözyaşları ve büyükbabamı kaybetmenin acı dolu anıları olduğunu düşündüğüm bir karışımla sırılsıklam halde yere düşerdi.

Martin'e sarılmak için ayağa kalktığımda midemdeki gerginlik azaldı. Hayatımda herhangi bir şey için daha fazla minnettar hissettiğimi hatırlamıyordum. "Üzgünüm, Crystal," dedi.

"Niçin?"

Martin pişmanlıkla geri çekilip omuzlarımı sıktı. "Benim hatam... Scotty'yle olanlar. Lütfen onu suçlama. Ondan yalan söylemesini ben istedim ve haksız bir ricaydı. Şimdi anlıyorum."

"Bunun için minnettarım," deyip büyük bir iç çekerken, Patricia ve Scott köşeden döndüler.

Scott hâlâ sabahki kıyafetlerini giyiyordu, ki teknik olarak dünden kalan kıyafetleriydi. Dalgalı saçları beş farklı yöne taranmış gibiydi ve gözleri kan çanağıydı.

Benden biraz geride durdu, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Gelmişsin."

Birkaç saniye bekledikten sonra çaresizce kollarına geri dönme isteğiyle, uçan bir sincap gibi üzerine atıldım. Tıpkı Martin'in Flo'ya yaptığı gibi, Scott kollarını bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sardı. Sarılışımızla tüm vücudu gevşemiş gibi görünüyordu.

Bu çileden sonra, ailemize kelimenin tam anlamıyla ikinci bir şans verildikten sonra, onu asla bırakmak istemiyordum. Büyük bir kavgaya girmiş olmamız umurumda değildi. İncinmiş duygular umurumda değildi. Ve izleyicilerle dolu bir hastane bekleme odasının ortasında olmamız umurumda değildi.

"Tabi ki geldim. Sana bu kadar kızdığım için özür dilerim," diye fısıldadım boynuna doğru.

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek alnını alnıma bastırdı. "Senden hiç saklamamalıydım. Bunu yapmak beni öldürdü."

"Scott, sorun değil. Biliyorum."

"Sana yemin ederim, bir daha böyle bir şeyi senden saklamayacağım. Sana çok değer veriyorum, o kadar ki ben de ne yapacağımı bilemiyorum. Seni kaybedemem." Elimi tutup göğsüne koydu. Kalbinin güçlü atışı avcumu titretti. Hayatımın en saf ve dürüst anıydı.

Resmen sarılışında eridim çünkü ona bütün kalbimle inanıyordum. "Kaybetmeyeceksin. Asla," diye fısıldadım, parmağımı kirli sakallı çenesinde gezdirerek.

Alnını tekrar alnıma indirip kaslı kollarını belime dolayarak beni kendine sabitlerken gözleri dudaklarımda oyalandı. Ellerimi omuzlarında, boynunda ve saçlarında gezdirirken uzun bir iç çekti.

Bakışlarında bir ağırlık vardı ve bu sadece şehvet değildi. Bu ezici bir şefkatti. Anın yoğunluğu nefesimi kesti, beni onun kol-

larında macun kıvamına getirdi. Bu bakışı yakalamak ve sonsuza kadar saklamak istedim.

Devam etmesi için hafifçe başımı salladım ve inanılmaz bir rahatlamanın üzerine çökmesini izledim, sonra ağzını alçaltıp yumuşak dudaklarını benimkilere bastırdı.

Her şey sessizleşti. Hastane makinelerinin bip sesleri, etrafımızdaki telaşlı sesler ve tüm çiğnenmiş kurallar ve endişeler geçmişe karışıp arka planda belirsizliğe dönüştü. Nazik ve sert bir karışım içinde dillerimiz birbirine dolanır ve birbirimizi daha yakına çekmeye çalışırken tek duyabildiğim, kulaklarımda çağlayan kanın gümbürtüsüydü. Ortalığı kasıp kavuran, kalbimi paramparça eden bir kasırga yoktu. Bunun yerine, Scott beni sakin bir varoluş durumuna ulaştırıyordu. Ve tüm farkı bu yaratıyordu.

Bir an geri çekilip muhteşem gözlerini içime çektim. "Altı Ağustos'u boş verelim?"

Bana şeytani bir şekilde gülümsedi. "Altı Ağustos'u boş verelim," diye tekrarladı, ağzımı tekrar ele geçirmeden önce.

Yirmi Altıncı Bölüm

• • •

14.31

"BEDEN ÖLÇÜSÜ OLUMLAMA KAMPANYASI – NEFRETÇİLERLE BAŞ ETMEK" PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Siz var ya! Beden Ölçüsü Olumlama Kampanyasına gelen tepkiler çılgınca!! Bu kampanyanın, tartıyı bir kenara atmaktan ve bedenlerinizle giderek daha fazla uyumlu hale gelmekten keyif alan bir-çoğunuzda yankı uyandırmasına ÇOK sevindim. KRALİÇELER.

Maalesef insanlar hâlâ birer pislik. Sizin de fark etmiş olduğunuz üzere, yorumlarda adilik yapanların sayısına bir artış oldu. Nefretçilerle nasıl baş edeceğinize dair size birkaç ipucu:

1. Onları görmezden gelin: Söylemesi kolay. Bazen birine haddinin bildirilmesinin elzem olduğunu düşündüğümde karşılık veriyorum. Ama onların sadece ilgi çekmeye çalıştığını unutmayın. Onlara bu tatmini yaşatmamak en iyisi.
2. Hayatınız üzerinde hiçbir etkileri yok: Kendinizi iyi insanlarla ve iyi bir destek sistemiyle çevrelerseniz, bazı aptalların yorumlarının uzun vadede önemi yoktur.
3. Sefil olan onlar: Karanlık, ışığa çekilir. Üzgün ve zehirli insanlar, diğer insanlar mutlu ve başarılı olduğunda bunu kaldıramazlar. Sizi aşağı çekmelerine izin vermeyin.

MarleyYogaInstructor: Çok haklısın.
Pervanelerin alevlere çekilmesi gibi, karanlık da ışığa çekilir. İnsanlar başkalarını kendi mutsuzluklarına çekmek için her şeyi yaparlar. Kıskanıyorlar.

Stannerjr: hahahahahh çk zavallısın

•••

SCOTT'LA GEÇİRDİĞİM SON birkaç haftayı anlatmaya yetecek bir kelime yoktu. *Şahane, inanılmaz, mutlu, muhteşem, fevkalade.* Hiçbiri onunla birlikteyken tüm varlığıma ulaşan ve

beni ele geçiren duyguların kaleydoskopunu doğru bir şekilde özetleyemiyordu.

Bu duygu, antrenman sonrası o baş döndürücü kafa güzelliğine benziyordu, tek farkı koşu ayakkabısı çıktığında kaybolmuyor ve münzevi bir ev kuşu olarak normal hayatınıza devam etmiyordunuz. Sihir, kaynayan sıvı gibi havada asılı kalıyordu.

Büyükanne Flo ile Martin'in düğününden, normalde beklememiz gereken tarihten önceki geceydi. Ve beklemediğimize memnundum. Martin'in kanser olmadığını öğrendiğimizden beri, Scott gece vardiyasında olmadığı her akşam gelip bende kalmıştı. Albus üçüncü teker olmaktan çok memnundu. Dairemdeki halının üzerinde tam hız koşmaktan keyif alıyordu. Görünüşe göre Scott'ın evindeki parke zeminde kaymadan koşamıyordu.

Scott ayrıca onun için soymam şartıyla bana kutularca mandalina getiriyordu. Arabasında olduğum zamanlar için özel bir Lizzo Spotify çalma listesi hazırlamıştı. Çoğu sabah, sağlıklı, hazır öğle yemekleri karşılığında dairemin köşesindeki küçük kafeden bana kahve getiriyordu.

Ama Scott'ın tüm iyi kalpli ve genetik olarak yetenekli varlığına fiilen tapmama rağmen, hâlâ dar görüşlü ve sonuna kadar rekabetçiydim. Ve o da öyleydi.

Bir buçuk dakikalık yorucu yüksek diz hareketlerinden oluşan bir ısınma kardiyo devresi yaptık. Bencil alfa erkeği gibi, beni alt etmeye çalıştığını saklamaya zahmet etmiyordu. Tipik. Meydan okumayla gözlerimizi birbirimize kilitledik, her ikimiz de rahat bir ısınma egzersizinin çok ötesinde efor sarf ediyorduk.

Ne yazık ki ultra destekleyici spor sütyenime rağmen yerçekimi benden yana değildi. Göğüslerimin çeneme şaplak atmasını istemediğim sürece bu hızla devam edemezdim. "Bu haksızlık. Göğüslerim kontrolden çıktı. Sırtım kopacak," diye soludum ve tamamen durdum.

Yalandan bir masum ifadeyle yakındaki halat aletine yaslandı. "Bebeğim, bu bir yarış değil."

Ona bilmiş bir bakış attım. "Hayır, öyle. Hep işi yarışa çeviriyorsun."

"Rekabetçi olanın sen olduğunun farkındasındır. Ben sadece burada, rahat bir hızla ilerliyorum. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Ne manzarası?"

Omuzlarını silkerek yeşil gözlerini göğsüme indirdi.

Ağzım açık kaldı. Piç kurusu.

Sırıtışı Disney kötü karakterlerine yaraşır cinstendi. "Ben ne kadar hızlanırsam, sen de o kadar hızlandın ve daha yükseğe zıpladılar..."

Telaşla göğsüne yumruk atıyormuş gibi yaptım. "Sen şeytansın."

Bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekti, vücutlarımızın ısısı birbirine karıştı. Burnuma iffetli bir öpücük kondururken bana daha çok bastırdı ve karnımın alt kısmına bir ürperti gönderdi. "*Dahi* demek daha doğru olur."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine getirdim ve dilimin onu halka açık bir spor salonu için kesinlikle uygun olmayan yavaş bir tempoda keşfetmesine izin verdim. Sırf ona işkence etmek için aniden geri çekilirken derin bir iç çekti. "Antrenmanımı filme almam gerekiyor. Müsaadenle." Yürümeden önce omzumun üzerinden şeytani bir şekilde göz kırptım.

Dambılla kol antrenmanımı filme almaya başladığımda, güçlü gazabımdan korktuğu için beni çekimin ortasında kesmemesi gerektiğini bilerek mesafesini korudu. Bunun yerine bana bir mesaj gönderdi.

SCOTT

İlk sette aşka inanır mısın? Yoksa bir on tekrar daha mı yapmalıyım?

CRYSTAL

Vay be.

SCOTT

Yeni kural: o tayt bir daha benim önümde giyemezsin.

Şimdi de spor salonunun diğer tarafından, barfiks çubuğundan zahmetsizce sarkarak kendini yukarı kaldırırken beni izliyordu. Kontrollü bir şekilde bacaklarını havaya kaldırıp, her yöne döndürmeyi içeren gösterişli bir karın egzersizi yaparak insanüstü gücünü göstermeye devam etti.

CRYSTAL

Hayır giyebilirim. Beni kandırıp sana gösteri yapmama neden olduktan sonra olmaz.

SCOTT

Üzgünüm. Pişman değilim.

CRYSTAL

Ve senden kibarca benim önümde kaslarını esnetmemeni rica ettim ama sen dinlemiyorsun. Yani tayt kalıyor.

SCOTT

Fingirdek.

CRYSTAL

Ben videonun her kısmından tamamen tatmin olduğumda, beş dakika öncesinde Scott'tan yeni bir mesaj gelmişti.

SCOTT

Soyunma odasında yardımına ihtiyacım var.

Etrafıma bakındım. Spor salonunun tamamında, eliptik bisiklette iPad'inde bir şeyler izleyen bir kadın ve pencerenin önündeki squat standında sırayla çalışan genç bir çift vardı sadece.

Excalibur Fitness'ın cinsiyete göre ayırdığı soyunma odalarına lanet olsun.

Erkek soyunma odasına süzülürken nefesimi tuttum ve en son buraya çok farklı koşullar altında geldiğim anıyı hatırlayarak kendi kendime gülümsedim.

Dolapların arasında dolaşırken, Scott'ın bankta yayıldığını gördüm. Üstsüzdü, girintili karın kasları belirgin ve bir kat nemli terle parlıyordu. Bu önemli bir kamu güvenliği ihlaliydi. Spor salonunun kıyafet yönetmeliğine göre tişört giymenin şart olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bana kışkırtıcı bir bakış attı ve aniden ayağa kalkarak beni soyunma odasının arkasına, duşların yanına çekti. Ne yaptığını sormak üzereydim ama ağzımı kapattı. Başını sağa doğru sallayarak özel soyunma odası kabinlerinden birinde birinin olduğunu işaret etti.

Kabin kapısı açıldığında, Scott beni hızla duşa itti ve bizi gizlemek için perdeyi çekti. Adamın huysuz sesini dinlerken hâlâ zar zor nefes alıyorduk. Sanırım telefonda konuşuyordu. "Kaça patlarsa patlasın, Janice. Neye mal olduğu umurumda değil. Doğum günün için sana bir Beamer* aldığımı unutma," diye homurdandı.

Sessiz bir kahkahayla sarsıldık. Adam ön taraftaki dolaplara doğru ilerlerken sesi de giderek azaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Scott, dudaklarını benimkilerin üzerine kapatıp açgözlülükle tüm nefesimi içine çekerek karşılık verdi. Geri çekilip şakacı bir şekilde atkuyruğumu çekiştirdi. "Peşimden buraya kadar gelip beni taciz ettiğin gün yapmak istediğimi," diye fısıldadıktan sonra dudakları ateşli bir hat çizerek boynuma indi.

Burada olup böyle yakalanma ihtimalinin verdiği heyecan gerçek bir afrodizyaktı. Anında eridim, tüm vücudum beklenti içinde titriyordu, onun bana sunabileceklerini umutsuzca arzuluyordum.

Dillerimiz kavuşurken öpücükleri istekliydi. Alt dudağımı ısırdı ve ben onun tuzlu tadına doğru inleyene kadar tuttu. Genellikle öpücükleri yavaş yavaş başlardı. Sızlatan ilerleme onun uzmanlık alanıydı. Ama bu farklıydı. Bu safi ihtiyaçtı.

---

* Amerika'da yaşayan siyahilerin BMW marka otomobillere kendi aralarında verdikleri isim. (ç.n.)

Parmaklarını kolsuz tişörtümün kumaşının altına geçirdi ve neredeyse yırtarak kafamın üzerinden çekip çıkardı. Geri kalan spor kıyafetlerimizden ve ayakkabılarımızdan kurtulmak için hızlıca işe koyulduk. Bunu yapar yapmaz, kontrol altına alamadığımız sesleri bastırmak için duşu açtı.

Parmaklarını vücudumun her santiminde gezdirerek beni sabunla yıkadı, bacaklarımın arasına daldırıp çıldırtıcı dairesel hareketlerle bana masaj yapmaya başladı. Parmakları tam olarak onun için can attığım yerde dönmeye başladığında, başım geriye doğru soğuk fayansa dayandı. Ağız hareketleriyle *"Çok güzelsin,"* dediğinde aldığım zevk üç katına çıktı çünkü bunu samimiyetle söylediğini biliyordum.

İki elimle yüzünü kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırarak ona ne kadar değer verdiğimi elimden gelen tek şekilde gösterdim. Şu anda fiziksel olarak tek kelime söyleyemezdim. Her şey küçük ve anlaşılmaz iniltilerle çıkıyordu.

Boştaki parmağını ağzıma bastırarak buhar etrafımızda dalgalanırken sessizce sessiz olmamı söyledi. Başımı salladım ama eli merkezime daha fazla bastırdığı anda sözümü tutamadım.

"Siktir," diye fısıldadı kulağıma, parmakları işkence denecek kadar ağır bir şekilde içime girip çıkarken.

Karşılık olarak ellerim sırtının etkileyici sert yüzeyinde dans ederek karnına ve daha aşağıya inerek uzunluğunu okşadı. Görünüşüyle mest oldum; fırtınalı ve ihtiyaç dolu gözler, karın kasları kasılmış ve ihtiyaçla titriyor...

Elime daha fazla dayanamayınca dudaklarını boynuma getirdi, tüm vücudumdan aşağı öpücükler kondurarak yüzünü tam istediğim yere getirdi. Dilini düzleştirip kusursuz bir dairesel hareketle üzerimde dolaştırdı. Sonra bacağımı kaldırıp açıyı derinleştirdi.

Saçına asıldım, hâlâ sessimi bastırmaya, adını haykırmamaya çalışıyordum. Hızlı oldu. İçimde bir şeyin koptuğunu, geldiğini ve tek görebildiğim o olana kadar görüşümün daraldığını hissettim.

Bittiğinde Scott ayağa kalktı ve beni öptükten sonra kendini bana bastırdı. "Bu defa sessiz olmak zorundasın. Söz mü?" diye fısıldadı, başparmağını dudaklarımda gezdirerek.

Görev duygusuyla başımı sallarken içime o kadar beklenmedik bir şekilde sertçe girdi ki çığlık atmamam imkânsızdı. Titreyerek kendine has şekilde gırtlaktan inledi ve bileklerimi başımın üzerindeki fayanslara yasladı. Bacağımı beline dolayıp daha derine girip kendini içime gömdü.

Anlamlı güç ve tutku bizi tekrar tekrar birleştirdi, artık onsuz olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamadığım bir noktadaydım. O benim kafamda canlandırabileceğim herhangi bir umut, rüya veya fanteziden çok daha iyiydi. Ve gerçekti.

Bana ne kadar güzel olduğumu fısıldadı. Günün her dakikasında beni ne kadar arzuladığını. Burada benimleydi ve kalbimi tamamen çalmasına neden olan sonsuz nedenleri sağlamlaştırıyordu.

Sıçrayan su fayanslardan sekerken, birlikte zirvemizin peşinden koştuk.

***

TAMAMEN DOYMUŞTUM VE yarın sabah erkenden bacak egzersizi yapmaya artık ihtiyacım yoktu, Mel'in Scott'la benim geçen hafta bir kumsal gezisinde çektiği fotoğraflar arasında gezinerek yatakta uzanıyordum. Mel haftalardır benden takipçilerime Scott'la olan ilişkimden bir parça göstermemi istiyordu. İş açısından bakıldığında, ekranımı çiftlerin antrenmanlarıyla doldurmanın hedef kitlemi genişleteceğini düşünüyordu. Haksız sayılmazdı. Bazı nedenlerden dolayı insanlar, balkabağı tarlasında poz veren, mükemmel Duglas göknarı Noel ağaçlarını kesen veya çıtırdayan bir ateşin önünde birbirlerinin gözlerinin içine bakan mükemmel çiftlerin katalog çekimlerine bayılıyorlardı.

İş bir yana, takipçilerime karşı kişisel düzeyde her zaman açık bir kitap olmuştum. Birçoğunu gerçekten arkadaş olarak görüyordum. Onları ilişkimin dışında tutmak tuhaf hissettiriyordu, hayatımın büyük bir kısmı hakkında onlara karşı bir şekilde sahtekârlık yapıyormuşum gibiydi.

Scott'ı göstermek konusundaki tereddüdümün çoğu, onun Instagram'da ünlü olmakla zerre ilgilenmemesiydi. İşime destek vermesine ve içeriklerime hevesle yardım etmesine rağmen, kendi hesabını pek kullanmıyordu.

Scott ve ben, bir örnek pijama giyen kusursuz çiftlerden olmasak da sahil fotoğraflarımız gerçekten çok hoştu. Histerik bir kahkaha krizine girmiştik; çünkü mayomu -popomda çok yukarı çıkmasını engellemek için- çatalımın arasından kurtarmıştı (tek parça mayo sorunsalı).

Ekranı kaydırırken ezici bir mutlulukla çarpıldım. Belki de Mel haklıydı. Neden yıllardır yolculuğumu sadakatle takip eden bu insanlarla sevincimi paylaşmıyordum? Ayrıca Scott bir içim

su, yürüyen bir afetti ve bu ifadeler tam olarak hakkını veremiyordu bile. Dünya gözünün gönlünün açılmasını hak ediyordu.

En sevdiğim fotoğrafa odaklandım, yan yanaydık, kolunu sıkıca belime dolamıştı ve baklavaları tüm doğru açılardan gölgelenmişti. Birbirimize gülümsüyorduk, o anda tamamen kaybolmuştuk.

Uyumadan önce, sonunda Scott'ı takipçilerime tanıttım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Saç ve makyaj için otelde saat dokuz ayarlanmış olmasına rağmen Scott'la saat ona kadar uyuyakaldık.

Mahmur gözlerle telefonumu kontrol ederken kırışmış bir yazlık elbiseyi yerden aldım. Dün geceki gönderiden sonra bildirim seline tutulmuştum.

Ardı ardına açılan bir sürü bildirim vardı ama onları kontrol edecek bir saniyem bile yoktu. Aslında telefonumu evde bırakmıştım; Büyükanne Flo düğünün "çevrimdışı" olacağını net bir şekilde belirtmişti.

Otele ulaşmak için giriştiğimiz çılgınca yarışta kıyafetlerimin içinde terlerken, bir saat geciktiğim için Tara'nın muhtemelen beni haşlayıp organlarımı kara borsada satacağını düşündüm.

Ama ateş ve azap görmedim, Tara'nın son endişesi bendim. Yeni geldiğimi fark etmemişti bile... Ağzından çıkan ilk telaşlı şey, "Yüzükleri gördün mü?" oldu.

Açıkçası Tara stres yapmakta yerden göğe kadar haklıydı. Önce fotoğrafçı bol sıvı ve ağrı kesici ihtiyacı içinde gelmişti.

Pişmanlıkla fena halde akşamdan kalma olduğunu itiraf etmişti. Sonra pastacının küçük keklerin süslemesinde krema yerine krem peynir kullanmak gibi ölümcül bir hatayla siparişi karıştırdığı ortaya çıkmıştı. Çiçekçiden hâlâ ses seda yoktu ve en son iki saat önce havuz başında aileyle sosyalleşirken görülen babam da ortadan kaybolmuştu. Ve Hillary, tam yedi dakika boyunca görmezden gelindikten sonra intikam almak için annemin elbisesine işemişti.

Tam görülmelik bir sahneydi. Saçım makyajım yapılmış halde tam kriz modundaydım. Kuaför salonu kalitesindeki saç spreyinin sisinden kafam güzel ve yarı kör halde otelin her yerinde yalınayak koşturarak Tara'nın listesindeki maddeleri kontrol ediyordum. Ayak tabanlarım simsiyah olmuştu ve henüz öğlen vaktiydi.

"Crystal, yüzen mumlar saplı mumluklara girecek, ince uzun şamdanlara değil." Tara ana masanın karşısında, elleri belinde, bir televizyon yarışmasında yüz bin dolar için yarışan iki rakipmişiz gibi agresif bir şekilde beni eleştirdi.

"Tanrım, pardon." Masalardaki isim kartlarını dördüncü kez kontrol etmekle görevlendirilen Scott'a, *"Tanrı ruhlarımızı korusun,"* diye haykıran bir ifadeyle baktım.

"Her şey nasıl görünüyor? Çok sade, değil mi?" Tara mum ışığıyla aydınlatılan odaya, elinde not panosu ve burun delikleri şişmiş halde güvensiz bir bakış fırlattı. Belli ki öğürme refleksini tetikleyen yeni serilmiş kalın baskılı halıya zar zor bakabiliyordu. Bu sabah hayatımız pahasına korunması gereken talimat dosyasını evde unuttuğum için özellikle huysuzlaşmıştı. Bahsi geçen dosya dokuz punto Times New Roman yazı tipiyle, tek satır aralıklı, dar kenar boşluklu ve önlü arkalı basılı olarak günün her dakikası için ayrıntılı tastamam bir görev listesiydi (*4:35—Kemerdeki bitki süsleri kaldır ve ana masaya eşit şekilde yay*).

Ama ona karşılık verme dürtüsü ne zaman çok cazip gelse, kendime bugün *onun* evlenmesi gerektiğini hatırlattım. Özellikle de geçen hafta yaptığımız yarı travmatik nedime elbisesi provamızdan sonra, onun fazladan duygular beslemeye hakkı olduğu konusunda tüm aile hemfikirdi. Tara, artık gelin olmadığı gerçeği ortaya çıktığında soyunma odasında küçük bir duygusal kriz yaşamıştı. Onu, şeftali şifonuna bir mumya gibi sarınıp cenin pozisyonunda zemininde ağladığı soyunma odasından çıkmaya ikna etmek yarım saat sürmüştü.

Duygusal kargaşaya rağmen, Tara tüm düğünde olağanüstü bir iş çıkardı. Her şey o kadar ustaca organize edilmişti ki kendi başına başarabileceğine inanamazdım. "Bence harika görünüyor," dedim gergin gözlerinin seğirdiğini gözlemleyerek. Can güvenliğim için koca bir adım geri çekildim.

İnledi. "Ah, hadi ama. Bana gerçek fikrini söyle."

Balo salonunu bir kez daha incelerken kaşlarım çatıldı. "Dedim ya, güzel görünüyor. Dergilere çıkacak türden."

"Sürekli kaçamak ve genel yorumlar yapıyorsun. Mental çöküşün eşiğinde olduğumu düşündüğün için duygularımı incitmek istemiyor gibisin. Bazen neyi beğendiğini bile anlayamıyorum." Gerçekten homurdanarak ellerini havada savurdu ve fırtına gibi ters yöne döndü.

Onca strese rağmen, her şey sahne arkasında son dakikada düzeldi. Ve hepsi büyükannemi mihraba yürürken görmeye değerdi.

Bunun nedeni, Fransız danteli korsajından aşağı inen ve genişleyerek çan kesim eteğiyle zarif bir şekilde ayak bileklerine kadar uzanan, muhteşem kısa kollu bir elbise giyiyor olması değildi. Saçlarının yirmiler tarzında yandan dalgalar halinde yapılıp büyük-büyükanneme ait antika bir tokayla tutturulmuş olması da değildi. Yüzündeki ışıltılı gülümseme ve gösterişli vitray camlı pencerelerden süzülen günışığı vurduğunda gözlerinin parlama şekliydi.

Martin'le onu karı koca olarak mihraptan geriye yan yana yürürken görmek, göğsümü kabartmıştı, o kadar ki başta ilişkilerinden rahatsız olduğum için kendimi suçlu hissettim. Bu, filmlerdeki gibi aşkın her yaşta var olduğunun açık bir işareti değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Düğün töreni gibi, resepsiyon da Tara'nın katı zaman çizelgesine göre ilerledi. Gelin ve damadın girişi, yumuşak klasik müzik ve dört kısmın her birinin arasına eşit aralıklarla serpiştirilmiş konuşmalar.

Scott ve ben, yakın akrabaların büyük çoğunluğunun bulunduğu uzun, dikdörtgen bir masaya tıkılmış durumdaydık. Büyükannem ve Martin balo salonunun önündeki gelin masasında oturuyorlardı. Her zamanki gibi çok sevimliydiler, ta ki Martin, Flo'yu yaralı bir yavru kuşmuş gibi eliyle akşam yemeğiyle beslemeye başlayana kadar.

Shannon Teyze bu gece canını dişine takmış, en son saadet zinciri girişimini zorluyordu: kristallerin iyileştirici gücü. Fitness satan bir kişi olarak, kristal yaşam tarzına uyan insanları yargılamamak için çok uğraşmıştım. Ama tuhaf kolyesiyle hava atıp herkesi kronik artritini iyileştirdiğine yemin ettiği üç yüz dolarlık mücevheri almaya ikna etmeye çalışırken kendimi tutmak çok zordu.

Babam tüm ihtişamıyla sunuculuk yaptı, vurucu şakalar yaptı. Adam ciddi anlamda bir odayı havaya sokabilirdi. Bu bir enerjiydi.

"Sence baban bizim düğünde de sunuculuk yapar mı?" diye fısıldadı Scott, babam büyükannemin kuru hindisi hakkında kesinlikle nokta atışı yapan bir şakayla tüm salonu kahkahaya boğduktan sonra.

Söylediklerini anladığımda bir sıcaklık tepeden tırnağa tüm bedenimi kapladı. Aklımdan Scott'la benim *evet* dediğimiz anlık bir görüntü geçti. Bu hayatımın en mutlu anıydı ve henüz gerçekleşmemişti bile. Şimdi gördüğüme göre unutmam imkânsızdı.

Hayatıma ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğunu, işten sonra ne kadar çaresizce onu görmek istediğimi ve sadece ondan söz edildiğinde tüm vücudumun saf bir neşeyle nasıl uğuldadığını her düşündüğümde, onsuz bir hayat hayal edemiyordum. Henüz "seni seviyorum" dememiştik. Pek çok kez yumurtlamak ya da bir tabelaya yazıp penceresinin önünde durmak istesem de inatla önce onun söylemesini bekliyordum. Kendini beğenmiş görüntüsüne rağmen, açık kalpli birisiydi. Bana henüz söylemediyse, hazır değildi herhalde. Ve yapmak istediğim son şey onu aceleye getirmekti.

"O kadar da aceleci davranma. Önce babamdan izin alman lazım," diye alaya aldım, babam konuşmasını bitirip sahneden masamıza kasılarak yürürken onu alkışlayarak.

Scott özgüvenle bana göz kırparak içkisinden kalanları bitirdi. "*Hıh*. Sorun yok. Biz çıkmaya başlamadan çok önce bana izin verdi. O işi erkenden hallettim."

Flo'nun ve Martin'in bahsi geçen bekarlığa veda partilerinin olduğu gece görüntülü aramada babamın sarhoş halini hatırlayarak güldüm. "Onayını almak için ne söyledin ki?"

Ana yemekleri getiren garsonları görünce Scott'ın dikkati bir anlığına dağıldı. Beni neşeli bir beklenti içinde bırakarak, kumaş peçeteden çatal-bıçağımı dikkatlice çıkardı ve peçeteyi düzgün bir şekilde kucağıma katladı. Parmak uçları kalçamı hafifçe sıyırdığında istemsizce ürperdim.

"Pekâlâ, senin inatçı, kendini beğenmiş, sahiplenici olduğunu söyledim, özellikle de spor salonunda..." dedi, kusurlarımı sayıyormuş gibi yaparak. "Genel olarak biraz dengesiz olduğunu filan. Baban tamamen katıldı. Her zaman böyle olduğunu ve değişmen için pek bir ihtimal olmadığını söyledi. Resmen onu senden kurtarmam için bana yalvardı."

Şakayla göğsüne vurdum. "Tanrım, egon gerçekten Boston boyutlarında."

Masanın altından bacağımı sıktı, dudaklarına bilmiş bir sırıtış yayıldı.

"Crystal, sen hâlâ Instaworld'de misin?" Bill Dayı kızarmış tavuk budunu KFC'deymiş gibi çıplak elleriyle yerken kırk yedinci kez soruyordu bunu. Kaç yaşında olduğumu sormanın yanı sıra, onu her gördüğümde küçümseyerek bana Instagram'ı sorardı. Gerçekten merak ediyor muydu, yoksa bir noktaya değinmek için babamla iş birliği mi yapmıştı bilmiyordum. Her iki durumda da Bill Dayı'nın Facebook'ta şaşırtıcı bir sıklıkta politik olarak göndermeli ve hafiften ırkçı resimleri iletme bağımlılığı göz önüne alındığında, bu oldukça ironikti.

"Instagram," diye düzelttim, salatamı yerken. "Ama evet, öyle. İşler hiç bu kadar iyi olmamıştı aslında."

Babam derin bir iç çekerek karşımdaki sandalyesine oturdu. "Annesiyle ona doğru düzgün bir işe girmenin önemini anlatıp duruyoruz halbuki. Uzun vadede daha istikrarlı bir şey."

Annem, Hillary'yi kucağında zıplatırken başını sallayarak onayladı, köpek kertenkelemsi diliyle masanın kenarındaki kırıntıları mutlu bir şekilde yalamakla meşguldü. Bunun sağlık kuralı ihlali olması gerekirdi.

Elim anında yumruk oldu ama Scott kolunu sandalyemin arkasına dolayınca yumuşadı. Olay çıkarmamak için, "Benim düzgün bir işim var," diye karşılık verdim kibarca.

"Ama bu Instagram modası ne kadar sürecek? İnsanlar başka bir platforma geçerse ne olacak?" diye sordu babam, bu konuşmayı bütün ailenin önünde yapmanın ne kadar saçma kaçtığını fark etmediği belliydi.

"Uyum sağlarım," diye araya girdim ve babamın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "İşletme ve pazarlama diplomam var ve fitness ile beslenme üzerine birçok sertifika aldım. Mesajımı iletmek için Instagram'a ihtiyacım yok."

"Y kuşağı işte," diye söylendi babam ve masada bir kahkaha koptu. "Benim kafam almıyor."

Babamın gözlerine baktım. "Baba, anlaman gerekmiyor."

Peçetesini tabağının yanına koyarken, babamın yüzü alışılmadık şekilde ifadesizdi. Anlaşılmazdı. Bunu tüm ailenin önünde tartıştığımız için kızmış mıydı yoksa utanmış mıydı anlayamadım. Boğazını temizledi ve sonunda dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Haklısın. Sana bu kadar yüklenmemeliyim."

İçime keskin bir nefes aldım. Kesinlikle bunu beklemiyordum. Babam çıkıp doğrudan söylememiş olabilirdi ama bence bu, Instagram hesabımı kullandığım yedi yıl boyunca esirgediği tuhaf onay işaretiydi. Şimdiye kadar, buna ihtiyacım olduğunu bildiğimden bile emin değildim. Ve iyi gelmişti.

Scott masanın üzerinden babama doğru eğildi. "Kızınız tanıdığım en çalışkan insan. Başkalarını bilmem ama ben onun bu yıl başaracaklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Onun bu sarsılmaz desteğiyle kalbim kabardı, özellikle de babam başıyla onaylayıp, "Ben de. Gerçekten," deyince.

Yemek bittiği an, Scott beni kalabalık dans pistine çekti. Aksini bilmesem, DJ'in yanıp sönen ışıkları ve tüm Ritchie'lerin (bir de babamın) bazı eski şarkılarla dans pistinin tozunu attırışıyla, bunun yirmili yaşlardaki bir çiftin düğünü olduğunu sanırdım.

Babam az önce yerde dalgalanma hareketini denemişti, bu da bana Flo ve Martin'in açık bar faturasının dudak uçuklatıcı olacağını anlatıyordu. Göz kulak olmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Müzik, içki ve insanlar olduğunda biraz fazla istekli olduğu bir geçmişi vardı. Son aile düğününde, Lil Jon ve East Side Boyz'un yaşına uygun müzik stillerine "Low" yaparken pantolonunu yırtmıştı.

"Bu şimdiye kadar katıldığım en iyi düğün," diye bağırdı Scott, bir Whitney Houston şarkısının üzerinden coşkuyla, kravatını

gevşeterek. Ustalıkla dikilmiş şık takım elbiseden miydi bilmem ama gözlerimi ondan bir dakika ayıramıyordum. Üzerinde sıradan bir tişört, kot pantolon ve şapka varken salyamın akmasına alışkındım. Ama bu gece saçları onu eski bir Hollywood film yıldızına benzetecek şekilde geriye taranmıştı. Umutsuzca onu dans pistinden çekmek, karanlık bir köşe bulmak ve yarın yokmuş gibi onu okşamak istiyordum.

Beni döndürdüğünde, *Yıldızlarla Dans*'a geçiş yaptım, bütünüyle ve tamamen memnun bir şekilde dönerek göğsüne yaslandım. Beş dakika önce Bill Dayı'nın yanlışlıkla ayağıma basması ve birasını üzerime dökmesi bile gülümsememi gölgelemeye yetmemişti.

Saçlarım terden yüzüme yapışmış, bir içki daha almak için ara vererek Scott'ı, her ikisi de "Cha Cha Slide" ve "Y.M.C.A." ile senkronize dans etmek konusunda son derece hevesli olan kız kardeşleriyle dans etmeye bıraktım.

Elimde ekşi viski kokteyliyle birkaç dakika sonra geri döndüğümde Scott'ı, Büyükanne Flo'nun arkadaşı Ethel'in torunu Holly Whitby olarak hemen tanıdığım uzun bacaklı bir kızılla sohbet ederken buldum. Holly ve ben büyükannelerimiz sayesinde birlikte büyümüştük. Çocukken yakın arkadaştık ama ben spora başladım, o da güzellik yarışmasına katıldı ve farklı yollara gittik. Prestijli uluslararası yarışmalara katılmış biri olarak, yerel bir Boston ünlüsü gibiydi. Tabii ki tüm bunları sadece onun Instagram'ını takip etmekten biliyordum. Liseden beri onu şahsen görmemiştim.

Neredeyse mükemmel simetrik yüzü, dolgun dudakları ve melek gibi buz mavisi gözleri ile her zaman muhteşemdi. Ama şimdi hacimli saçları ve gür kirpik uzantılarıyla Milano'daki bir podyumdan fırlamış gibi görünüyordu.

Kendisine kibarca baş selamı veren Scott'a doğru eğildi.

"Dans et benimle," diye buyurdu müziğin üzerinden, zarif bileğini uzatarak.

Scott'ın tatlı bir gülümsemeyle beraber ürkmüş bakışları bana kaydı, ondan hiç şüphem yoktu. Hiç aldırış etmeden elimi ona doğru sallayarak devam etmesini ve onunla dans etmesini işaret ettim. Bana *yapmasam daha iyi* ifadesi takındı.

Holly, Scott'ın bakışlarını takip ederek omzunun üzerinden baktı ve beni görünce şaşırdı. "Crystal?"

Gülümsedim. "Holly. Seni görmek ne güzel."

Aynı anda harekete geçerek tuhaf bir şekilde sarıldık. Geri çekildiğimizde yüzü hâlâ kafa karışıklığıyla doluydu. Başını Scott'a çevirdi. "Dur biraz, *Crystal* kız arkadaşın değil, değil mi?"

Scott çenesini eğip onayladığında, Holly hayretini saklayamadı. Dönüp beni değerlendirdi. "Vay canına. Sen... sen iyi iş çıkarmışsın. Yani... ne mutlu sana." Sesi kesinlikle içten değildi. Ama şirret veya kin dolu da değildi. Tamamen şaşkındı. "Bir ara arayı kapatmalıyız. Belki öğle yemeği yeriz," diye ekledi.

Aklımdan anlık bir düşünce geçti: *Şoke olmakta haklı mı? Bizi birlikte gören herkes aynı şekilde mi hissediyor?*

Düşüncelerimdeki zehir içime işlemeye başladığında, kendimi gerçekliğe geri çekerek onları kapattım. "Tabii, öğle yemeği iyi fikir," dedim ona, gerilmiş çeneme rağmen sesimi dostça tutarak.

Scott elini uzatarak Holly'nin yanından dümdüz geçip bana doğru geldi. "Gel dans edelim." İçgüdüsel bir şekilde onun beni kalabalığın yoğun olduğu tarafa götürmesine izin verdim.

Bildiğim ama adını çıkaramadığım yavaş bir şarkıyla sallanırken kollarıyla beni sardı. Başarısız ağaca tırmanma işkencem sayesinde satın aldığımız yeni fenerler tavana asılmıştı ve yüzüne altın bir parıltı saçıyordu. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Annenle konuşurken yanıma geldi," dedi, kendini haklı çıkarmak zorundaymış gibi.

Onu durdurdum. "Scott, bunu kafana takma. Ethel'in torunu o. İyi bir kızdır."

Korumacı bir tavırla elini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek beni göğsüne doğru çekti. "Sen iyi misin?"

"Evet, tamamen iyiyim," dedim, tam olarak öyle olduğundan emin değildim gerçi.

Holly'nin, Scott'ın kız arkadaşı olmama duyduğu şaşkınlığı üzerinden atmaya çalıştım. Bana bakışını unutmaya çalışıyordum. Ya da onu kaptığım için beni tam anlamıyla nasıl tebrik ettiğini. Ama nedense acı amansızdı, öyle ki artık hangi şarkının çaldığını veya etrafımda kimin dans ettiğini bile bilemez haldeydim.

Şarkı bittiğinde Scott dudaklarını alnıma bastırdı. "Birazdan benim evime gitmek ister misin? Ve *birazdan* derken tam olarak on beş dakikadan bahsediyorum. Sabah altıda işe gideceğim."

Zorla araya giren negatifliğe rağmen hafifçe sırıttım. "Şu an gerçekten seninle yatay pozisyonda olmak istiyorum ama muhtemelen kalıp annemle Tara'ya temizlikte yardım etmem gerekecek."

Yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Yarın ben işten çıktıktan sonra spor salonu?"

Başımı salladım. "Kulağa iyi geliyor. Ama cidden, eve git de biraz uyu."

***

GECENİN SONUNDA DEKORU temizlemek, ağırlık kaldırma becerilerimi iyi kullanmak için yalınayak ve sarhoş bir şekilde topallamamı içeren acı verici bir çabaya dönüştü. Aslında Tara beni balo salonundaki tüm ağır eşyaları annemlerin arabasına taşımaktan sorumlu "kas" olarak atamıştı.

Evime döndüğümüzde, günün yorgunluğunu tamamen üstüme çökmüştü ve umutsuzca güvenilir, lastikli pijama altımı giymeye can atıyordum.

Yatağa yerleşirken nihayet dün geceden beri ilk kez telefonumu kontrol edebildim. Ekranım, kör edici mavi parıltısıyla karanlığı aydınlattığında irkildim.

Kelimenin tam anlamıyla binlerce bildirim vardı. Hepsi de sahildeki fotoğrafa gelmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Onun gibi bir adamın senin gibi bir hatunla çıkmasına inanamıyorum. Sanırım bazı adamlar güvensizleri seviyor.

Bu kelimeleri en az elli kez okumuştum. Artık beynimde kalıcı ekran görüntüsü olmuştu. Benim Scott'ın kız arkadaşı olduğumu anladığında Holly'nin kafasından geçtiğini hayal ettiğim tüm düşüncelerin tam bir tezahürüydü. Ve daha binlerce benzer yorum vardı ve hepsi tamamen yabancılardan gelmişti.

Belli ki onunla Instagram kazancı için çıkıyor.
Kesin başka hatunları da götürüyordur...

Adam çok daha fazlasını hak ediyor!!!
Çooooook seksi.

Bu kız adamı kahvaltıda yiyebilir.

Bu fotoğrafa her saniye yağan çirkin yorumların ve mesajların sayısı rastlanmadık boyutlardaydı. Gönderilerim genellikle paylaşıldıkları ilk birkaç saat içinde etkileşimlerinin zirvesine ulaşırdı. Ama kumsal resmini paylaşmamın üzerinden neredeyse yirmi dört saat sonra, telefonuma gelen bildirimlerden oluşan yaylım ateşi hız kesmeden devam ediyordu. Aslında bu fotoğraf, Instagram gönderilerimin çoğundan en az beş kat daha çok ilgi görmüştü.

Binlerce yorum ve mesaj boyunca kaydırdıkça kalbim giderek daha da ağrıyordu. Hastalıklı bir bağımlılık gibiydi. Felakete varacak sonuçlarını bilmeme rağmen, damarlarıma bilerek zehir enjekte ediyordum sanki. Yapılacak en akıllıca şey, telefonumu kapatıp güzel bir uyku çekmekti. Ama hastalıklı bazı nedenlerden ötürü kendimi alıkoyamadım. Artık ıstırap katlanılmaz hale gelene kadar yorumları okumaya devam ettim. Gözlerim sancıyana, kâğıt gibi kuru ve sert hissettirene kadar okudum.

Aman Tanrım senin adına çok sevindim!!

Güzel çift ♥

SEKSİ HATUN

Erkek arkadaşın sana çok âşık, gözlerinde bunu görebiliyor insan.

Tara bir Pop-Tart'ı ağzına teperek düğündeki DJ'le tuhaf karşılaşması hakkında gevezelik ederken bile, ben mutfak masasın-

da hâlâ telefonuma yapışıktım, eski siyah beyaz Frankenstein filmindeki Igor gibi iki büklüm, hakaret dolu başka bir yoruma kendimi hazırladım.

Tara tabağını lavaboya koydu ve zıplayıp tezgâha oturdu, bacakları sallanıyordu. "Neyse işte, beni Snapchat'ten ekledi. Dün gece eve gittiğimizde, bana sadece yüzünün olduğu bir snap yolladı. Yukarıya bakan bir açıdan çekilmişti, ki bunu asla anlayamayacağım. İnsan neden üç çene ister ki? Ve yanında bir mesaj da yoktu. Yani... eğer seks yapmak istiyorsan, en azından *'Selam. Nabersin,'* gibi bir şey diyebilirsin." Durup bir nefes aldı. "İlişkiler dünyasında sabırsızlıkla beklediğim şey bu muydu? Buysa, gidip sahip olacağım on üç kediden ilkini alayım bari."

Donuk bir tavırla omuz silktim. "Hayır, DJ Heavy J kesinlikle tembelmiş."

İç çekerek tuhaf flamingo terliklerini inceledi. "Scotty bugün geliyor mu? Sutyen takayım mı?"

"Belki gecenin ilerleyen saatlerinde. İşten çıkınca onunla spor salonuna gideceğiz," dedim, başka bir terbiyesiz yorum ekranda belirince sersemledim.

Bu gece Scott'ı görmenin sırf düşüncesi bile karnıma sancı girmesine yetti. İstediğim son şey, fotoğrafı açıklamaktı. Onun görmesini istemiyordum çünkü utanıyordum. Sadece insanların hakkımda söyledikleri yüzünden değil, ona yöneltilen yorumlardan da utanmıştım, özellikle de çocukluğundaki zorbaları anlattıktan sonra.

Yorumların derinliklerinde sonsuzluk gibi gelen bir süre geçirirken amansız bir kaygıyla midem düğüm düğüm oldu. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim olmadan kayboldum. Bir saat olmuş muydu? Üç? Kim bilebilirdi? Ufak tefek işleri halletmek için evimden çıkmaya veya bugün Mel ile seansıma katılmaya hiç niyetim yoktu.

Olumsuz düşünceleri, her zaman yaptığım gibi zihnimin derinliklerine atmaya çalıştım. Ama bu sefer farklıydı. Nedense, gitmeyi reddediyorlardı. Onlardan, kafamın içinde pinpon oynayan, sümük gibi yapışan bir sürü vardı. Acımasızlardı. Sanki içlerinde boğuluyordum.

Gönderiyi silmeyi düşündüm ancak bu zayıflık işareti olacaktı. Bunu her zaman yaptığım gibi halletmek, seksi bir pozla taşı gediğine oturtmak ve günüme devam etmek aklımdan geçti. Ama başka bir fotoğrafımı paylaşma düşüncesi, açık bir yaraya alkol dökmek gibi olacaktı.

Şu anda, az da olsa çekici görünen tek strateji, hesabıma ara verip fırtınayı atlatmak gibi görünüyordu.

Her şey geçene kadar karanlığa karışma kararıma rağmen, danışanlarıma karşı hâlâ sorumluydum. Bir danışana, algılanan kusurlarına rağmen kendini sevmenin önemi hakkında bir mesaj hazırlamak için çok uzun süre uğraştıktan sonra durumun ironisi ortaya çıkmıştı. Kendimden şüphe etmem ikiyüzlülük müydü? Markamın temeli beden olumlamaya dayanıyordu. Öyleyse, bedenimi sevmekte bu kadar ilerlemişken, katıksız yabancıların yorumlarının kendimden şüphe duymama neden olmasına nasıl izin verebiliyordum?

Scott'ın bana çok olduğuyla ilgili en kötü yorumları ve mesajları aklımdan tekrar geçirdim. Beni aldattığı veya yetindiği konusundaki yorumları. Holly'nin yüzündeki ifadeyi düşünmeye devam ettim. Bana tepeden tırnağa bakışını, Scott'la ilişkimi sindiremeyişini.

Mel'in antrenman seansı için spor salonuna giderken, kendimden duyduğum şüphenin hastalıklı bir kemirgen gibi duvardaki bir çatlağı delip geçerek yüzeye çıkmaya çalıştığının farkındaydım.

Mel renk uyumlu Gymshark marka kıyafetiyle matların üzerinde esneme yaparken olduğu yerden el salladı. Her zamanki

gibi neşeli ve zahmetsiz bir özgüven yayıyordu. "Selam, fıstık." Birkaç adım önümde durdu ve kestane rengi gözlerini kıstı, muhtemelen zihninde takındığım rasgele ifadenin üstünü kazıyordu. "İyi misin?"

Kısaca başımı salladım. Yapmak istediğim son şey, *Gym Bro* Bölgesindeki steroid pompalayan kolejli çocukların önünde yıkılma korkusuyla fotoğraf hakkında konuşmaktı. "Sadece dün gece pek uyuyamadım."

"Kaptan Amerika seni yine gece uyutmadı mı?" Mükemmel şekillendirilmiş kaşlarını manidar bir şekilde yukarı aşağı oynattı.

"Hayır. Düğün yüzünden yorgunum sadece," dedim, gülümseyemeyecek haldeydim.

"Tara bana resim attı. Tam bir alem dönmüş gibi. Hepiniz harika görünüyordunuz. Elbisen sana çok yakışmıştı."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp omuz presini işaret ettim, umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Soğukluğum karşısında şaşırdı. Beklentili yüzünden beni daha fazla dürtmek istediği belliydi ama yapmadı. Konuşacak havamda olmadığımı anlaması için bilerek boş konuşmaktan kaçındım.

Endişem hâlâ yüzeyin altında fokurdayıp taşmaya hazır olsa da bir saatlik seansımızı telefonuma bakmadan atlatmayı başardım.

Spor salonundan çıkarken Mel "kendi halinde takılmak" için bana gelip gelemeyeceğini sordu. Görünüşe göre erkek kardeşi bugün onun evinden taşınıyordu ve Mel amelelik yapmaktansa tüm Excalibur Fitness'a memelerini göstermeyi tercih ederdi.

Üç kelimeden fazlasını edecek mecalim olmasa da arkadaşlığı rahatlatıcı olduğu için ona "Evet," dedim.

Daireme döndüğümüz an, taytımı pijama altımla değiştirdim. *Real Housewives of New Jersey*'in neredeyse tüm bölümü

boyunca sessizce oturduk. Mel kesinlikle bir şeylerin döndüğünün farkındaydı çünkü ağır çekim basık bir popo, meme frikiği ve fırlatılan bir doğum günü pastası içeren olaylı bir bölümün pek de farkında değildim.

Genellikle, onunla beraber alaycı yorumlar yapar ve Teresa'nın son giydiği elbisenin rüküşlüğünü yargılardım. Bunun yerine, yorumlar ve mesajlar gelmeye devam ederken bir şahin gibi telefonumu izledim ve kendimi bu üzüntü sarmalının daha derinine gömdüm.

Program bittiğinde Mel nihayet bana döndü. "Pekâlâ, senin bu vahim havan cidden içimi karartıyor. Neler oluyor?"

"Ne havam?"

Kirpiklerini düzelterek bana, "*Saçmalamayı kes,*" diye bağıran bir bakış attı. "Ah, hadi ama. Bugün pencere önündeki squat standına tam erişim halindeydik. Normalde, lotoyu kazanmış gibi davranarak bu konuda tamamen saçma ve tuhaf bir şekilde duygusal davranırsın. Ama bugün tamamen sefil durumdasın."

İç çektim. Bundan daha fazla kaçış yoktu. Tek kelime etmeden telefonumun ekranını Mel'e çevirdim, Scott'la ikimizin kumsaldaki fotoğrafının büyütülmüş hali vardı.

Yüzü aydınlandı. "Nihayet paylaşmışsın! Bu resimde ikiniz harika görünüyorsunuz."

Bir an durup tırnağımı derinden kopardım. Tarafsız olmak gerekirse, o fotoğrafta harika göründüğümü biliyordum. O mayo acayip yakışıyordu. O zaman neden yabancıların fikirlerini bu kadar takar olmuştum? "Yorumları okudun mu?"

"Birilerini dövmem gerekiyor mu?" Sehpadan kendi telefonunu aldı ve sadık bir arkadaş gibi kaydırmaya başlamadan önce kaşlarını çattı. Halihazırda haklı olarak benim adıma öfkelenmiş olması ve neler olup bittiğinin farkında bile olmaması içimi ısıttı. Okurken nefesi kesilerek başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm.

Bu insanlar gerçekten rahatsız. Yani, psikolojik olarak kafadan rahatsızlar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen bir de mesajları gör. Onlar daha da kötü." Kendi baksın diye telefonu ona fırlattım. Birkaçını sesli okudu ve bu da sadece acımasızlıklarını daha da sağlamlaştırmaya yaradı.

Bir an beni inceledi. "Salla onları. Bedenlerimizle ilgili bir sorunları varsa, bize ne bundan? Umarım bunların hiçbirini ciddiye almıyorsundur."

"Sanmıyorum... Bilmiyorum," diye yalan söyledim, oysa kalbim yeni kesilmiş et gibi paramparçaydı. Tıpkı Mel'in yaptığı gibi o yorumlara gülüp geçecek kadar sert olmayı nasıl da isterdim. Ama yedi yıldır hesabımı idare etmekten zırhım hasarlıydı ve tamamen ifşa olmuştum.

"Bunun seni yıpratmasına izin verme. Ve kesinlikle cevap verme. Nefretçilerle polemiğe girmek hiç sağlıklı bir şey değil. Güven bana, biliyorum."

"Cevap vermem. Bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermeden hiçbir şey paylaşmayacağım."

"Bütün fenomenler bu yollardan geçer ve herkes böyle şeylerden daha da güçlenerek çıkar. Zayıf fenomenler bile. Birkaç yıl önce Selena Gomez'i kilo muhabbetiyle linç ettiler. Aynı şey olduğunu söylemiyorum tabii ama anlıyorum..."

"Evet, aynı şey değil," diye lafını kestim, sesim niyetlendiğimden daha keskin çıkmıştı.

Kollarını kavuşturarak bana sert bir bakış attı. Resmen pislik yapmıştım.

Pişmanlıkla boğazım düğümlendi ve geri adım attım. "Çok üzgünüm, Mel. Sadece biraz bunaldım."

Saniyeler geçerken yüzü yumuşadı. Nihayet kollarını çözdü, neyse ki tam bir adi olduğum için üstümü çizmemişti. "Scott bunu biliyor mu?"

"Sanmam. Bahsetmedi, en azından." Şükürler olsun, Scott Instagram hesabını düzenli olarak kontrol etmiyordu. Ayrıca mahremiyetini korumak için fotoğrafa onu etiketlememiştim.

"Ona söyleyeceksin, değil mi?"

Omuz siktim.

"Crystal, o görmeden önce söylemen gerek. Bu gece."

"Biliyorum."

Mel'in haklı olduğunu içten içe biliyordum. Bilmek Scott'ın hakkıydı. Onu aramak için parmaklarım karıncalanıyordu ama bir an telefon ekranıma baktığımda, birkaç dakika önce bana mesaj atmış olduğunu gördüm.

SCOTT

Bacak günü için heyecanlı mısın? Sence kişisel rekoruna koşacak mısın?

Üstelik bizim için yeni bir yüksek yoğunluklu antrenman buldum. Söz sana çok yüklenmeyeceğim. 😉

Tasasız mesajının Instagram yorumlarının acısıyla yan yana gelmesi beni daha da kötü hissettirdi. Sanki biri beni ağır yüklü bir halterin altına hapsetmişti.

O öğrense ne kadar rahatlayacağımı bilsem de şu anda Scott'ın bana acıması, ihtiyacım olan son şeydi. Diğer paylaşımlarımdaki nefret dolu yorumları görmüştü ve onlar hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Ancak kendisiyle ilgili yorumları hiç görmemişti. *Şişman piliçlerden hoşlandığını* veya benim ne kadar *iğrenç* ve *değersiz* olduğumu asla doğrudan okumamıştı. Alışkın olduğum yorumlar beni ağlatacak kadar etkiliyorsa, onu ne kadar etkilerdi?

Ve daha da kötüsü, onlara inanmaya başlar mıydı?

***

"DÜŞÜNÜYORUM DA BU akşam spor salonuna gitmek istemediğin için evde bir gece mi geçirsek? Suşi bile alabilirim," diye önerdi Scott telefonda. Beni diri diri altına alan çığın kesinlikle farkında değildi.

İşten evine dönerken beni aradığında, BuzzFeed News'teki bir gazeteciden gelen e-postayı okuyordum.

Sevgili Crystal,

Uzun süredir Instagram hesabın CurvyFitnessCrystal'ı takip ediyorum. Yolculuğun bana ilham veriyor ve geçenlerde yeni erkek arkadaşınla olan gönderini istemsizce fark ettim. O gönderiyle dikkatleri üzerine topladığını ve birçok olumsuz yorum aldığını biliyorum. Bu konuda bir makale yazacağım, tabii birkaç sorumu yanıtlamak senin için sorun olmazsa? Teslim tarihime beş saat var, dolayısıyla makale yayımlanmadan önce hikâyeyi bir de senden duymayı çok isterim.

Saygılarımla,

Daphne Jenkins

Sağlık & Yaşam Yazarı

Gözlerim telefonda neredeyse delik açacaktı. Bu da neydi şimdi? Fotoğrafım üzerine bir makale mi? BuzzFeed News'te? Bu şaka mıydı?

Bu gazeteci iyi niyetli gibi görünse de konunun yayınlanması istenmeyen olumsuzluklara daha da dikkat çekecekti. Birinin bunun haber değeri taşıdığını düşünmesi, Scott'la birlikte olma-

mın bir şekilde "tartışmalı" olduğu yönündeki saçma fikri pekiştiriyordu. Gölgelere karışıp unutulmak buraya kadarmış.

Ellerim tekrar titremeye başlarken gözlerimi kırpıştırarak olduğum ana dönmeye çalıştım. "Pardon. Dalmışım. Ne diyordun?"

"Evde oturmak ister misin diye sordum. Hâlâ suşi havasında mısın? Geçen gün canının çektiğini söylemiştin."

İrkilerek battaniyemi koruma kalkanı gibi kafama kadar çektim. Yanımda kimseyi istemiyordum, hele Scott'ı hiç.

"Aslında pek iyi hissetmiyorum," dedim panikle. Suşi yemeyi reddetme bahanemin inandırıcı olması gerekiyordu, yoksa Scott şüphelenecekti. Boğuk bir öğürme sesi çıkardım ve bu ses yaralı bir kedinin sıkıntılı çığlıkları gibi çıkınca yüzümü buruşturdum.

"Hasta mısın?"

"Sanırım," dedim zayıf bir sesle, ki kısmen doğruydu. Günün duygusal iniş çıkışından enerjim kalmamıştı.

"Belirtilerini söylesene. Gelip seni iyileştirebilirim," diye imalı bir şaka yaptı, belli ki sesimden bir şey anlamıyordu.

"Boğazım ağrıyor. Burnum akıyor. Önemli bir şey değil." Hastalık taklidi yaparak acemice bir hata yaptığımı fark ettiğimde kelimenin tam anlamıyla elimle alnıma vurdum. Scott, itfaiyeci olduğundan sağlık görevlisi sertifikasına sahipti.

"On dakikalık bir mesafedeyim. O zamana kadar hayatta kalabilir misin?"

"Hayır," diye ciyakladım. Şu an Scott'la yüz yüze gelmektense köpekbalıklarıyla yüzmeyi tercih ederdim. Aşağılanmasına tanık olmaya da ondan gelecek kaçınılmaz acımaya da hazır değildim. "Şey, yani, gelme. Bulaştırabilirim. Senin de hastalanmanı istemem."

"Beni hasta etmen umurumda değil. Sana çorba getiriyorum."

"Ben çorba sevmem."

Bir homurtu sesi çıkardı. "Evet, seversin, seni yalancı. Öğle yemeğine çıktığımızda hep çorba içiyorsun."

"Scott, dinle beni. İstemiyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Peki, tamam. İyi olduğuna emin misin? Sesin kızgın geliyor. Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır, yapmadın." Sesim acı doluydu. Keşke şu anda böyle soğuk bir pislik olmayı haklı çıkarabileceğim bir şey yapmış olsaydı.

"Belli ki yapmışım. Düğünde pasta kremasını yanağına sürdüğüm için mi kızgınsın?"

"Sana kızgın değilim," dedim, ters bir sesle.

"Tamam... Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Ama minnettarım. Gerçekten."

Daha fazla sessizlik. "Şey, pekâlâ. O zaman galiba evime dönüyorum?"

"Evet. Yarın konuşuruz." Bu konuşma yüzünden bütün vücudum ağrıyordu. Bu gece, o gazetecinin hakkımda bir makale yazacağını bilerek tek başıma uyuyabileceğimi düşünemiyordum. Aramayı sonlandırıp telefonu göğsüme bastırdım.

Çok ihtiyacım olan uykuya dalmış olmalıyım çünkü kilitte şıngırdayan anahtarların sesiyle gözlerim birden açılınca, oturma odasının kasvetli karanlığına uyandım. Tara bir korku filminden fırlamış uğursuz bir hayalet gibi üzerimde belirirken, yumruklarımla uykulu gözlerimi ovuşturdum. Gözlerim alıştığında, önlüğüne bakıp işten yeni geldiğini gördüm. Tavuk suyu gibi kokuyordu ve Whole Foods çorbasının kabını elinde gördüğümde durum mantık kazandı.

"Scott beni arayıp bunu sana götürmemi istedi" –ellerini kaldırıp havada tırnak işareti yaptı– "hastalığın içinmiş." Bana bilmiş bir bakış attı. Mel Instagram yorumlarını ona anlatmıştı. Bunu biliyordum çünkü Mel bugün daha erken saatlerde gideli

beş dakika olmadan Tara bana büyük harflerle yazdığı milyon tane mesaj atmıştı.

Çorbayı ondan alıp sıkkın ve bitkin bir şekilde yüzümü eğdim. "Teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Whole Foods'un dışında bir bok yiyip adamın birini haşladım. Sorduğun için teşekkürler." Pantolonunun paçasını kaldırınca dizindeki kanlı yarık ortaya çıktı.

Eğilip dikkatle baktım. Kötü görünüyordu. Tıbbi müdahale gerektirecek kadar derin değildi ama Tara muhtemelen öyleymiş gibi davranacaktı. "Ne oldu? *Bir adamı haşladım* da ne demek?"

"Çorbanla kapıdan çıkıyordum ve abartmıyorum, merhum Paul Walker'a –huzur içinde yatsın, Tanrı ruhunu kutsasın– tıpatıp benzeyen bir adam aniden önüme çıktı. Film gibiydi... gelip bana tosladı." Dramatik bir etki yaratmak için ellerini çarptı. "Ama uzatmalı bir göz temasının romantik anı yerine, çorba havaya uçtu."

Gözlerim kocaman açıldı. "Hayır!"

Başıyla onayladı. "Aynen. Her şey ağır çekim gerçekleşti. Ben de ileri atıldım... her nasılsa kahraman gibi çıplak ellerle sıvıyı yakalayıp onu kurtarabileceğime dair bir yanılgı içindeydim. Ama yapamadım. Çorba tamamen üzerine dökü̈ldü̈ ve adam cinayete uğruyormuş gibi haykırdı. Tenini yakan çorba yüzünden mi yoksa ona doğru atlayışımı gördüğünden mi bağırdı, emin değilim... Her neyse, adam kenara atladı ve ben de diz üstü kaldırıma düştüm." Yüzünü buruşturarak tekrar dizine baktı.

"Adını öğrenebildin mi bari?"

Hararetle başını iki yana salladı. "Hayır. Her şey olup bittiğinde bana deliymişim gibi baktı ve marketin içine kaçtı. Ve ben de yeni bir çorba almak için onun arkasından topallayarak içeri girdim mecburen."

Hikâye nesnel olarak komik ve özünde tam Tara'lıktı. Normalde kahkahadan kırılırdım. Ama şu anda ağzımdaki kaslar gülümsemeye dönüşmeyi reddediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu, ayak ucumda kanepeye ilişerek.

Tembelce omuz silktim. "Bok gibi hissediyorum."

"Daha ne kadar hasta numarası yapacaksın? Scott bunu uzun süre yemez," diye belirtti.

"Biliyorum. Henüz hazır değilim." Gözlerim yeni gelen mesaja kaydı.

SCOTT

Tara çorbayı getirdi mi?

CRYSTAL

Getirdi. Çok teşekkürler.

SCOTT

Umarım sana iyi gelir. Ama keşke yanına gelmeme izin verseydin. Yarın yine çifte vardiyaya gideceğim ve seni özledim.

CRYSTAL

Ben iyiyim. Lütfen endişelenmeyi bırak.

Ben de seni özledim.

SCOTT

Tamam. Biraz dinlen. Ha bir de! Bunu nasıl öğrendiğimi sorma –çünkü utanç verici– ama Lululemon'da sevdiğin o taytlar indirime girmiş.

CRYSTAL

Süper, teşekkürler.

SCOTT

Peki, Bayan Robot. Hasta olduğunu biliyorum ama bir ünlem göndermek seni öldürür mü? Ya da emoji? BİR GIF?

CRYSTAL

😀 😀 😀 😀 😀 😀 😀 😀

SCOTT

Bu biraz agresifçe oldu ama kabulüm.

Scott'a yalan söylemenin yarattığı suçluluğu bastırdıktan sonra, BuzzFeed News'ten gelen e-postayı yeniden okudum. Gerçekliğini doğrulamak için muhabirin adını ve iletişim bilgilerini Google'da arattım. Gerçekti.

E-postayı yanıtlayıp hikâyeyi yazmaması için ona yalvarmayı ciddi ciddi düşündüm. Bir saat kadar süren bir yanıt taslağı hazırladım; zamanımın çoğu, olduğum olgun, duygusal olarak dengeli bir birey gibi görünmek için küfürleri silmek ve büyük harflerle yazdığım cümleleri düzeltmekle geçti. Ancak Gönder'e basmadan önce, aklım Beden Ölçüsü Olumlama kampanyama kaydı. *Kendinizi sevin ve nefret edenleri görmezden gelin.*

Taslak e-postamı silip bilgisayarımı kapattım.

Yorum yapsam da yapmasam da hikâye yayılacaktı. Yarın.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

BALIK ETLİ FITNESS INSTAGRAM KRALİÇESİ KARIN KASLI SEKSİ BİR ADAMLA ÇIKTIĞI İÇİN GÖRÜNÜŞÜ YÜZÜNDEN LİNÇ EDİLDİ

27 yaşındaki Crystal Chen (@CurvyFitnessCrystal), Instagram'da 250.000 takipçisiyle, sevgilisiyle kendisinin sahilde çekilmiş seksi ve artık viral olan fotoğrafını (aşağıdaki resim) paylaştığında internet patladı. 5 Ağustos'ta yayınlanan fotoğraf elli binden fazla beğeni ve çoğu Chen'in yeni romantizmini sorgulayan altı binden fazla yorum aldı.

Chen bir beden olumlama savunucusu olarak yıllardır sosyal medyada, kadınlara içtenlikle "kıvrımlarını benimseme ve vücudunu sevme" mesajı veriyor. Her ölçüde ve şekildeki kadınlara kilodan bağımsız sağlıklı yaşam tarzlarına girmesi için bir ilham kaynağı oldu. Danışanları onun fiziksel sağlıkla beraber ruh sağlığının ne kadar önemli ol-

duğunu vurgulayan esnek antrenman programlarını öve öve bitiremiyor.

Kendisi rüya gibi olan yeni sevgilisinin adını açıklamasa da bahsi geçen sevgilinin Boston İtfaiye Departmanı üyesi, 30 yaşındaki Scott Ritchie (@Ritchie_Scotty7) olduğu belirlendi.

Chen'in takipçileri yeni partneriyle hayatına dair daha fazla paylaşımda bulunmasını ve bu arada fitness sektöründe bir rol model olmayı sürdürmesini umuyor.

*Editör Notu: Chen, BuzzFeed'in yorumda bulunma ricasını yanıtlamadı ve hesabı iki gündür aktif değil.

Kanepede kalın, örme bir battaniyenin korunması altında kozaya sarınarak makaleyi elli sekizinci kez tekrar okudum. Telefonumu bu kadar sıkı kavramaktan ötürü şiddetli bir karpal tünel sendromu geliştirdiğimden emindim.

Makaleyi ilk okuduğumda tepem atmıştı. *Real Houswives* tarzı, ağzımdan ateş solumak veya masa devirmek istedim. Gazetecinin makaleyi yazacağını biliyordum ama bir şekilde gerçek gelmemişti. Benim adım internetin her yerinde patlayana kadar yani.

Fotoğrafın yayınlanmasından bu yana toplam iki gün geçmişti ve artık resmen viral olmanın da ötesindeydi. Kendinden nefret etme ve boşluğa dalıp gitme arasında bir yerde, içeriği takıntılı bir şekilde izliyor, makalelerin yeniden yayınlandığı ve re-tweetlendiği her yeri bulmaya çalışıyordum.

Ayrıca *Glamour* dergisi, Perez Hilton ve *The New York Times* dahil olmak üzere en büyük haber kuruluşlarında da bahsi geçti. *The View*'da Sıcak Gündem bile oldu. Whoopi Goldberg sizin adınıza masanın karşısında tutkuyla çığlık attığında, bir şeyler başardığınızı anlardınız. Sadece keşke farklı bir nedenden dolayı olsaydı.

Bana ne kadar "ilham verici" olduğumu söyleyen çok sayıda destekleyici mesaj aldım. İstemsizce platformumun verdiği mesajın gölgede kaldığını hissediyordum. Artık beden olumlama ile ilgili değildi. Kilodan utandırma ile ilgiliydi. Crystal Chen, bir kurban. Her nasılsa karın kaslı seksi bir tipi kapan kız.

Beynimin mantıksal tarafı bana verdiğim araya bir son vermemi ve mesajı geri çekmemi söylüyordu. Ama tekrar düşününce, hepsi geri teper miydi? Diğer kadınları, özellikle de kötü yorumları okuduklarında kendilerini sevmekten korkutur muydu? Olumsuzluk *nedeniyle* fotoğrafın viral olduğu gerçeği, kıvrımlı olma mücadelesini daha da güçlendiriyordu.

Bu konuda gerçekten bir kazanan yoktu – troller dışında ki onlara da zerre dikkatimi vermek istemiyordum. Bir yanıtı stratejik hale getirmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ve gerçekçi olmak gerekirse, kendimi savunacak ya da şu anda herhangi birinin rol modeli olacak enerjim yoktu.

Yeni kurtarıcı yemeğim bir kâse noodle'ı ısıtırken mikrodalgada saati gördüm. Altı olmuştu. Scott muhtemelen vardiyasından çıkıyordu. Bugün henüz ondan haber almadığımı fark ettim, hiç alışıldık bir durum değildi. Ama düşününce, dün mesajlarına verdiğim yanıtlar en iyi ihtimalle ruhsuzdu. Son birkaç gündür ayrı kaldıktan sonra –sonsuzluk gibi gelmişti– onu görmek istemediğimi düşünmüş olabileceği söylenebilirdi sanırım.

Elimde dumanı tüten noodle ile daha kanepeye yeni oturmuştum ki Scott kapıyı çalmadan fırtına gibi ön kapıdan içeri daldı. Sırf onu düşünerek çağırmışım gibi olmuştu. Gözlerindeki orman yeşili tonları vurgulayan o çok sevdiğim koyu yeşil kapüşonlusunu giymişti.

Martin'in hasta olduğunu sandığı dönem hariç, onu hiç böyle görmemiştim. Sert bakan kan çanağı gözler. Kasılmış çene. Kontrolden çıkmış, dikilmiş, hangi yöne düşeceğine karar ve-

remeyen saçlar. Birkaç ıstırap verici saniye boyunca durduktan sonra ilerleyip ekranında makalelerden birinin açık olduğu telefonunu yüzüme doğru tuttu. "Bu da neyin nesi?"

Hareket edemez halde kanepeye daha da gömüldüm, gözlerim dolmuştu. Bunu üçüncü kişilerden öğrenmek zorunda kaldığı için kendimi berbat hissediyordum. Ona neden bizzat söylemediğim konusunda kabul edilebilir bir açıklamamın olmayışı da pek yardımcı olmadı. Onu ne zaman aramaya kalksam, o yorumları olması gerekenden erken okursa olacaklardan korkarak vazgeçmiştim. Ama şimdi burada ve okuduğu ortadayken açıklamaya nereden başlayabilirdim?

Katı ifadesi yumuşarken yanıma oturup gözlerini kapatarak iki parmağıyla burun kemerini tuttu. Vücudunun tanıdık sıcaklığı yanıma yerleşince karnımdaki düğüm çözülür gibi oldu ama sadece birazcık.

Sessizlik sağır ediciydi. İkimizi de yutacağını düşünürken Scott söze başladı. "Bana neden söylemedin?"

Gözyaşı izleriyle dolu yüzümü ellerime gömüp kanepenin ucuna kaydım, iyi bir mazeretimin olmadığını biliyordum. Düğünün olduğu gece ya da günler önce BuzzFeed muhabiri e-posta attığında ona söylemeliydim. Ya da en iyisi, daha en başta fotoğrafı yayınlarken. "Kendim halletmek istedim," aklıma gelen tek şey oldu.

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek serbestçe akan gözyaşlarımı sildi. "Neden?"

"Yorumları gördün mü?"

"Evet ama telefonumu parçalamadan önce durmak zorunda kaldım. Hepsi saçmalık," dedi, ifadesi gerilmişti. "Neden benden kaçıyordun?"

İçime titrek bir nefes çektim. "Çünkü bu şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Kendin hakkındaki bu saçmalıkları

okumanı istemedim, hepsi benim yüzümden oldu. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "O yorumların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben..." Bir an durup geri çekildi. "Başına bunun gelmesinden nefret ediyorum."

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda dudaklarım titredi ve gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı ve kendimi onun göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. Bunu daha önce onun önünde, herhangi bir erkeğin önünde hiç yapmamıştım. Kendimi yeniden toplamanın hiçbir yolu olmadan, kendimin tamamen kırılmış bir versiyonu gibiydim.

Güçsüzdüm, ortaokuldan beri böyle olmamıştım. Soyunma odasında saklanıp üzerimi değiştirdiğim günlerden beri. Tüm lise ve üniversite yıllarım bu duyguları silmekle geçmişti, umutsuzca kendimi tam tersi gibi hissetmeye istekliydim: güçlü ve kendinden emin. Özellikle takipçilerim için başkalarının ne düşündüğünü umursamayan biri olmaya çalışıyordum. Şimdi o kadar da kendinden emin ve mutlu bir insan olmadığım gerçeğiyle karşı karşıyaydım. Ne takipçilerime ne de şimdi en çok değer verdiğim kişiye göre. Scott'a.

Bundan nefret ediyordum. O karanlık ve ıssız yere dönemezdim. Bunu reddediyordum.

İçsel beyanımdan sonra bakışlarım sertleşti, duruşumu dikleştirip bir çırpıda gözyaşlarımı sildim. "Ben iyiyim. Gerçekten," dedim, burnumu çekerek. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu gece yalnız kalmak istiyorum."

Endişeyle yüzü kırıştı. Kesinlikle hasta görünüyordu. "Yalnız mı? Bununla tek başına yüzleşmemelisin." Bezgin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Yapabileceğim bir şeyler olmalı..."

"Scott, lütfen," diye sesim titreyerek lafını kestim. "Bana bir tür üzgün ve zavallı köpek yavrusuymuşum gibi davranmayı bırak. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Şu an kahraman moduna girmene gerek yok. Aslında ihtiyacım olan şey bunun tam tersi. Tek istediğim, bir gece daha yalnız kalmak. Düşüncelerimi toplayacağım ve tüm bu olanlar hakkında ne yapacağıma karar vereceğim sadece."

"Crys, ben..."

Elimi elinin üzerine koyarak onu durdurdum. "Bununla kendim baş edeceğim. Güven bana."

***

TARA, CİLTSİZ KİTABINI aniden kapatıp kanepede yanımda oturduğu yerden derin bir iç çekti. "Seninle kalmaya geldikten sonraki ikinci hafta bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ah, mutfak tezgâhıma döktüğün Pop-Tart kırıntılarını temizlemezsen, artık senin için yemek pişirmem mi dedim?" diye mırıldandım, yanağımı garip bir açıyla kanepenin koluna bastırarak. Bu sabah uyandığımdan beri tam olarak bu pozisyonda yatıyordum. Etrafıma tebeşirle cansız bedenimi çevreleyen bir hat da çizilebilirdi gayet.

"Bundan başka." Tara beni aydınlatmak için can atarak dizini büküp kanepenin kenarına kaydı. "Bana yüzümü yıkamamı ve en azından götümü toplamış gibi davranmamı söyledin."

Bu kasvetli anıya homurdanmadan edemedim. "Sen de bana bir kitap fırlattın."

Kitabını daha sıkı kavradı. "Doğru. Sert davranıyordun. Ama biliyor musun? Faydası dokundu. Bin kat daha iyi hissettim. Yani eğer ben nişanlımın beni terk etmesinin ve tüm geleceğimin tuvalete atılıp üstüne sifon çekilmesinin üstesinden gelebildiysem, sen de bundan kurtulabilirsin. Benim aşk romanlarından çıkma o kara kara düşünen çocuksu adama benziyorsun. Bu iyi bir imaj değil. Bunlardan sıyrılman gerek."

Sessizce beni rahat bırakmasını dileyerek ona pis bir bakış fırlattım. Bırakmadı.

Aramızdaki birçok bariz farktan biri de buydu. Herhangi bir sorunu olduğunda, dairemden bir blok ötedeki eczanedeki zavallı, kafası karışmış kalfaya kadar, genel olarak çevresindeki herkese ama herkese dertlerini anlatırdı. Ne kadar çok insan ve fikir olursa o kadar iyiydi (aslında kimsenin tavsiyesini dinlediğinden değil).

Ben ise üzgün olduğumda asla başkalarına güvenen biri olmamıştım. Nedense kasvetli bir yalnızlık içinde acı çekmeyi tercih ederdim. Ben temelde Grinch'tim (Jim Carrey versiyonu), ininde yaşayan, aşırı derecede monolog yapan ve dünyada iyi olan her şeyden nefret eden.

Scott isteksiz de olsa gideli bir gün olmuştu. Dürüst olmam gerekirse, o kapıdan çıkar çıkmaz midem bulanmıştı. Ancak dillere düşmenin şoku, seni-düzeltmeliyim tavrıyla birleştiğinde ezici ve neredeyse boğucu hale gelmişti.

Düşüncelerimle baş başa kalmak, ne kadar ürkütücü olursa olsun, bana yeniden enerji veriyor ve kafamı boşaltıyordu, bu da tam olarak duruma vereceğim tepkiyi stratejik olarak geliştirmek için ihtiyacım olan şeydi. Instagram'da sonsuza kadar hayalet gibi dolanamazdım.

Ne yazık ki düşünmek için tam bir sessizlik elde etmek zordu. Tara, Lindsay Lohan'ın "Rumors"* şarkısını tekrar tekrar çalıp duruyordu. Bunu benim yeni tema şarkım olarak belirlemişti ve hem trajik hem de utanç verici bir şekilde duruma uygundu. Dansı bir klasikti ama biraz cesaretim kırılmıştı.

Hem onu bir yoklamak hem de bana ihtiyacım olan alanı verdiği için teşekkür etmek adına Scott'a mesaj atmak üzereydim ki

---

* (İng.) Dedikodular. (ç.n.)

Tara çığlık attı ve Lindsay tam da insanların neden onun yaşamasına izin veremediğini sorduğu sırada onu durdurdu.

"Ne?" diye sordum.

"Scott'ın yorumunu gördün mü?"

Şaşkınlıkla burnumu buruşturdum. Scott, ilk tanıştığımızda tüm fotoğraflarımı beğenmesi dışında asla Instagram kullanmıyordu. "Ne? Hayır."

Tara telefonunu bana uzattı, gözleri tabak kadar açılmıştı. "Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Otuzuncu Bölüm

Yorum **CJS_49er:** Bu adamın para ve şöhret dışında bir nedenden onunla olmasının yolu yok haha. Böyle görünen bir adam neden durulsun ki? Kesin aldatıyordur!

Yanıt **Ritchie_Scotty7: @CJS_49er** Sen bir zavallısın ve kendinden utanmalısın. Crystal'ın içi de dışı da güzel. Bunu göremeyen herkese acırım. O, bir yabancı için sırtındaki gömleği çıkaracak ve hayatını başkalarına yardım etmeye adamış türden bir insan. Hepimize bir iyilik yap ve lanet olası bir hayata sahip ol. Nefretinizi ve cehaletinizi, değişiklik olsun diye faydalı bir şeye yöneltin.

"Kendini tutamıyorsun, değil mi?" diye tısladım.

Scott beni içeri almak için kenara çekilirken biraz panikle-
miş görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Resmen ateş püskü-
rerek çat kapı evine gelmiştim. Kabul etmek gerekir ki Albus
Doodledore, benim gelişimden dolayı coşkulu bir şekilde otur-
ma odasında minicik bir at gibi dört nala koştururken, herhangi
bir düzeyde öfkeyi sürdürmek zordu. Parmaklarımı kemirirken
dili ağzının kenarından sarkıyordu.

Yumruklarımı sıkarak parmaklarımı Albus'tan korudum, bu
da dalgınlığımı otomatik olarak sıfırladı. Bu basit hareket bana
neden burada olduğumu hatırlatınca damarlarımda nabız gibi
atan öfke yeniden alevlendi. Bir animasyon karakteri olsaydım,
kulaklarımdan buharlar fışkırırdı.

"Açıklayabilirim." Scott kanepenin önündeki IKEA sehpası
boyunca volta atmamı izliyordu. Albus asil bir tavırla ayakları-
mın dibinden ayrılmadı, ayağıma düşürdüğü salyalı peluş may-
munu fırlatmamı istiyordu.

"Scott, yardım istemediğimi açıkça söyledim. Kendim hallet-
mek istiyorum dedim. Ve sen arkamdan iş çevirip bir grup yo-
ruma cevap vermişsin. Tam olarak sana yapmamanı söylediğim
şeyi yaptın. İhtiyacım olmayan kahramanlığa soyunup baskın
yapmışsın. Strateji yapma hakkımı elimden aldın. Toparlama
şansımı. Tüm bu durumu kendi yöntemimle anlatma fırsatımı.
Ve şimdi ben büyük, güçlü erkek arkadaşının onayına ve kurtar-
masına ihtiyacı olan, sıkıntı yaşamış, kırgın bir hanım kız gibi
görünüyorum."

Başını pişmanlıkla eğerek yutkundu, müdürün karşısına çı-
karılmış suçlu çocuk gibi görünüyordu. "Silerim onları."

Öfkem alevlendi. "Bunun için çok geç."

Yorumlar sadece iki saat önce yazılmıştı ama BuzzFeed News
şimdiden, *dolgun vücutlu fitness fenomeninin karın kaslı erkek
arkadaşı konuştu, kıvrımlarını seviyormuş* başlıklı bir devam ma-

kalesi yazmıştı bile. Beni ilkinden daha acıklı bir şekilde resmediyordu.

Ve daha da kötüsü tam yorumlar yavaşlarken, ben bir sonraki ballı skandalların arasında eski habere dönüşecekken, nefret yeniden yükselişe geçmişti.

Scott toparlanıp ayağa kalktı ve ellerime uzandı. Kollarımı kendime dolayıp dokunuşundan uzaklaştım. "Üzgünüm. Ama insanların seni nasıl aldattığıma ya da seni kullandığıma dair bu aptalca yorumlarla bizi topa tutmasına izin veremezdim. Hepsi, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Milletin sevdiğim insan hakkında berbat şeyler söylemesine izin veremem."

Sevdiğim.

Her şey bir anda durdu. Aklım, araba çarpma testlerinde alnı önde hava yastığına uçan plastik mankenlerinden birine benziyordu. Sarsıldım. İrkildim. Donakaldım. Gerçekten az önce beni *sevdiğini* mi söylemişti? "Ne?" diyebildim ancak, beni ele geçiren şokun içinden.

Bakışları titremedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Seni seviyorum dedim. Kelimelerle ifade edebileceğimden daha çok."

"Buna ne zaman karar verdin?" Sesim zar zor fısıltı halinde çıkmıştı. Sözlerinin ağırlığı omuzlarıma çökerken kendimi koltuğa bıraktım. Yanıma oturdu, dizleri benimkine yaslandı.

Sanki bunu iyice düşünmesi gerekiyormuşçasına uzun bir duraksama oldu. "İlk kez bana mandalina soyduğun zaman. *Yüzüklerin Efendisi*'ni izlediğimiz gece."

İçimdeki her şey düğümlendi. Bu iki kelime, geçen ay ondan duymak için can attığım tek şeydi. Bir açıdan doğruyu söylüyor gibi görünüyordu ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama bunu şimdi söylemesi acıma gibi gelmişti. Neden hissettiği anda bana söylememişti? O zamandan beri pek çok fırsatı olmuştu. Neden olabilecek en kötü ana kadar beklemiş-

i ki? Umutsuzca gerçek olduğuna inanmak istiyordum. Ancak ıe derse desin gitmeyecek olan rahatsız edici bir şüphe vardı. Fotoğraf viral hale geldiğinden beri hayatımdaki her şeyi gölgeleyen aynı şüpheydi.

Artık *ben* bile kendime âşık olup olmadığımdan emin olmazken, *o* bana nasıl âşık olabilirdi?

Son birkaç gündür kopan kasırgadan sonra o etkiyi yaratmıyordu işte. "Scott, ben bilemiyorum."

Sabrı tükendi. "Sen neyi *bilemiyorsun*? Az önce sana seni sevdiğimi söyledim."

"Sana çok kızgınım. Gidip cevap yazmadan önce bana sorman gerekirdi."

"Sormadım, çünkü çıldıracağını biliyordum. İşte böyle." Bezgin bir şekilde elini bana doğru salladı.

"Bu sosyal medya temel bilgisi. Nefretçilere karşılık verilmez. Asla."

"Yalan haber yaysalar bile mi?"

"Özellikle o zaman." Boğazımda kırgınlıkla yeni bir yumru oluştu. "Yorumların benim her şeye cevabımmış gibi görünüyor. Senin çıkıp alenen benim için savaşmana ihtiyacım varmış gibi. Yorumlar beni etkilemiş gibi. Vücudumdan nefret ediyormuşum ve senin gibi birinden onay bekliyormuşum gibi."

"Ama bu neden kötü bir şey olsun ki? Neden cevap vermesi gereken sen olasın?"

"Çünkü öyle! Bu benim imajım. Benim markam."

Rahatsızlıkla dudaklarını büktü. "Bundan hiç bunalmıyor musun? Sürekli bok atılmasından?"

"Bunaldığımı biliyorsun. Ama başka seçeneğim var mı?" Bezgin bir şekilde yanaklarımı avuçlarıma dayadım. İmkânsız bir yapbozu çözmeye mecbur bırakılmış gibi hissediyordum.

"Neden o aptal fotoğrafı silmiyorsun? Yavaş yavaş sana zarar verecek." Yüzümü buruşturduğumu görünce sustu.

Bunu söyleyeceğini bilmem gerekirdi. "Scott. Sana daha kaç kez söylemem gerek? Ben on iki yaşında bir ortaokul öğrencisi değilim. Başına gelenler için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama bu aynı şey değil. Bir fotoğrafı silmek hiçbir şeyi değiştirmez."

Akkor bir öfke alevlenirken ellerini havaya savurdu. "Ama sana ne yaptığına bir bak. Resmen tüketti seni. Seninle tanıştığımdan beri tüketiyor. Senin için endişeleniyorum. Seni tanımlayan şey bu olmamalı. Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Sen sadece bundan çok daha fazlasısın."

"Bu kadar basit değil."

Çenesinde bir kas atmaya başladı. "Beni tamamen dışlamaya devam edersen bu nasıl yürüyecek? Geri zekalı internet trolleri senin hakkında saçma sapan şeyler söylediği her seferde?"

"Bilmiyorum!" Sesim niyetlendiğimden daha yüksek çıkmıştı ve aniden kendimi ayakta buldum.

Dudak bükerek o da kalktı, elleri belindeydi. "Biliyorsun, bizdeki asıl sorun bu. Hep öyle oldu. Bana güvenmiyorsun. İşler ters gittiğinde sırtını bana yaslayacak kadar güvenmiyorsun. Ve ne var, biliyor musun? Güvenini kazanmaya çalışmaktan bıktım. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Arkamdan böyle iş çevirirken sana nasıl güvenebilirim?" diye sordum dürüstçe, çılgın gibi aramızdaki boşluğu işaret ederek. "Kendim halledeceğimi sana söylemiştim."

Elini gerginlikle saçlarının arasından geçirdi. "Ama olay da bu. Artık bir şeyleri kendin halletmek zorunda değilsin. Bir ilişkinin olayı budur. Artık ben varım. Böyle şeylerle birlikte baş etmemiz gerekiyor. Takım olarak."

Birkaç dakika sessiz kaldım. Haklıydı. İlk içgüdüm, bunu birlikte halletmek olmalıydı. Ama olmamıştı. Tam tersiydi. Bunu

an kirli bir sır gibi saklamıştım çünkü derinlerde bir yerde, ımlara inanacağından çok korkmuştum. Benden uzaklaşaca-dan korkmuştum.

Devam etti. "Ve eğer gerçekten bir *takım* olacaksak, öylece up bu saçmalıkların olmasına izin vermeyi reddediyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Seksi bir adamla çıkma cüretini gös-:n şişman kız olamam. Bu noktaya gelmek için çok çalıştım."

Sözlerimi sindirirken başını iki yana salladı, daha yeni fark yor gibiydi. "Yani mevzu bununla mı ilgili?"

"Yıllardır kendi hakkımda bu kadar kötü hissetmemiştim. Bize aklanmadan önce kendimi çözmek için zamana ihtiyacım var."

Scott onu tokatlamışım gibi geri çekildi. Cehennem azabı gibi len bir sonsuzluk boyunca çıplak ayaklarının altındaki zemine ktı. "Yani... sen... ne yapacaksın? Bunu bitiriyor musun? İlk fa seni seviyorum dedikten sonra? Bu noktaya gelene kadar şadığımız onca şeyden sonra, aptalca bir fotoğraf yüzünden :r şeyi çöpe atmaya razı mısın?" diye sordu, sesi alçak, çatlak : bitkindi.

"Evet." Kelime ağzımdan çıktığında kalbim un ufak oldu. artışamaz ya da geri alamazdım çünkü gerçek buydu. Gücümü erçekten geri istiyorsam, bunu kendim bulmalıydım, Scott'ın ollarında saklanıp o saçlarımı okşarken değil, bana her şeyin üneş ışığı ve gökkuşakları olacağını söylerken değil.

Başını ellerinin arasına aldı. Nefes almak için başını kaldırdı-ında, evin tüm oksijeni tükenmiş gibiydi. Onu tamamen ezmiş-im. Topuğumu bastırıp çevirmiştim.

İçgüdüsel olarak ona doğru uzanarak sarıldım. Alnını alnıma bastırarak uzun bir iç çekti. Onun odunsu kokusunu ve yanında olmanın verdiği güven duygusunu hatırladım. Elimden geldiğin-ce bu ana tutunmaya çalışıyordum.

Gözlerimi kapattım ve beklenmedik bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nazik veya yumuşak değildi. Bu ıstıraptı. Dillerimiz kargaşa içinde birbirimizle savaşıyordu. Öfke, üzüntü ve aşk, hepsi bir kaos kasırgasında döndü.

Gözlerimi tekrar açmadan önce yanmış gibi kendini benden kopardı. Sonra ne yapacağını bilemez halde elini saçlarının arasından geçirdi. Gergin bir nefes verirken yaşlı gözlerimiz tekrar buluştu. "Crystal... beni seviyor musun bari?"

Ona *evet* demek istiyordum. Fena halde. Onu sevdiğimi haftalardır içimde tuttuğumu. Ama ne anlamı vardı? Sadece işleri daha da zorlaştıracaktı. "Ben çok üzgünüm." Sesim fısıltı halinde çıktı.

Gözlerine baktığımda tek gördüğüm hüzündü. Sanki kalbinin kırılıp ikiye ayrıldığına tanık oluyordum. Ve benim kalbim de hemen yanındaydı. Sanki bir girya* tüm ağırlığıyla göğsüme düşüp kemiklerimi kırmıştı.

Fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca arkasını döndü.

Gitmekten başka yapacak bir şey yoktu.

---

* Kettlebell veya çaydanlık dambıl da denilen, ağırlık antrenmanı ekipmanı. (ç.n.)

Otuz Birinci Bölüm

İki gündür dairemin sınırlarından ayrılmamıştım. Pijamalarımı bile değiştirmedim. Tara, her gün asi trol saçlarımı tarama görevini üstlendi. Bu acı verici bir deneyimdi çünkü saçlarımı bir canavar gibi kökünden fırçalıyordu, ortasından değil. Tamamen kel kalmamış olmam hayret vericiydi.

Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Nefretçilerin kazanmasına izin vermekten nefret ediyordum. Ve bu tüm platformumun bir yalan olduğunu hissetmeme neden oluyordu. Kendime bu kadar olumsuzluğa kapılma izni vermişken kendini sevme ve beden olumlama konusunda nasıl atıp tutabilirdim?

Şimdiye kadar büyük bir aydınlanma yaşamayı umuyordum. Instagram'ımda ilerlemek için bir oyun planı bulacağımı. Ama bunun yerine zombi modundaydım. Sadece vardım. Ye, uyu, tekrar et.

Ben kanepeden ayrılmayı reddedince Tara takviye çağırdı. Mel, ağzına kadar dolu bir kutu mandalina ile daireme daldı. Hemen Kim Kardashian tarzı çirkin bir şekilde ağlamaya baş-

ladım. Mel'in suçu yoktu, bu sevimli ve masum turunçgillerin duygusal anlamını bilmiyordu. Ama tek düşünebildiğim, Scott'a mandalina soyduğumda yüzünde beliren gülümsemeydi.

"Tanrım, berbat haldesin, Crystal," dedi Mel. Benim normalde düzenli olan dairemin tam bir felaket halini görünce hoşnutsuzluğunu saklama zahmetine girmemişti. Lavaboma yığılmış kirli tabaklara, sehpanın üzerine saçılmış kullanılmış kâğıt mendillere ve kanepeme bulaşmış soda kraker kırıntılarına kaşlarını çattı. Benim durumum yüzünden Tara arkamı temizlemeye başlamıştı ama onun bu teşebbüsü de en iyi halinde bile hâlâ yetersizdi.

Mel, kanepenin kırıntılarla kaplı olmayan küçük parçasına ilişti. Ben hıçkırarak burnumu sümkürmek arasında gidip gelirken sırtımı sıvazladı.

Nihayet nefes almak için başımı kaldırdım. "Çok üzgünüm, Mel. Bencil bir pislik gibi davranıyorum. Sen nasılsın?"

Hayatı tartışmak isteyeceği en son şeymiş gibi başını sallayarak beni belli belirsiz geçiştirdi. "Ben iyiyim. Gerçekten. Bu süper sevimli mayo markasıyla bir ortaklık kaptım."

"Senin adına çok sevindim," dedim içtenlikle. Kendi üzüntüme rağmen, başka birinin iyi haberini almak aslında hoş bir değişiklikti. "Peter'la işler nasıl?" diye sordum bir iki dakikalık sessizlikten sonra. Peter'ı kişisel düzeyde tanımıyordum, Scott'la beraber spor salonunda kaya tırmanışı yapmak üzere onlarla çifte randevuya gitmiştik sadece. Peter, kaya tırmanışı gibi bedensel etkinlikler için entelektüel açıdan çok üstün olduğu yanılgısına kapılmış, sıkılmış bir yüz ifadesiyle öylece duran adamlardandı. Ayrıca televizyonu asla eğlence için değil, sadece eğitim amaçlı izliyordu. Scott ona "karton" adını vermişti ve Mel'le kelimenin tam anlamıyla hiçbir ortak yanları olmamasına bakıp birkaç aydan fazla dayanamayacaklarına benimle bahse girmişti.

Mel omuzlarını kaldırıp indirdi, çileden çıkmış gibiydi. "Bilmiyorum. Fena değil, sanırım. Hâlâ hiçbir konuda anlaşamıyoruz. Hiç. Mesela geçen gece, işten çıktığında takılmayı gerçekten dört gözle bekliyordum ama *yalnız kalmak* istediği için hayır dedi. Onu sakso ile ikna etmeye çalıştıktan sonra bile."

Tara çenesini öne uzattı. "Ona sakso çekmeyi teklif ettin ama yine de gelmek istemedi, öyle mi?"

"Yok. Ve ben oral seksi çok nadir teklif ederim. Üstüne atlayacağını düşünmüştüm. Sence bu kötüye işaret mi?"

Tara kaşlarını çattı. "Yani ben onunla hiç karşılaşmadım. Hayatını veya motivasyonlarını yargılayamam. Ama oral seksi geri çeviren bir adamı hiç görmedim."

Yüzümü buruşturdum, sersem gibiydim. "Sürekli etrafta olmasını istediğim tek adam Scott, karşılığını verecek durumda olmadığımda bile."

Scott Landon Ritchie'nin olmadığı son birkaç gün çok sıkıcıydı. Sanki canlı ve sıcak ayarlı filtre çıkarılmış ve geriye sadece kasvetli bir karanlık kalmıştı. Her şey boştu. Kanepemdeki yeri, yatağımın ona ait tarafı, dairemde yankılanan bulaşıcı, tüm vücudunu sarsan kahkahasının yokluğu.

Aşırı derecede uzun filmleri birlikte izlemeyi özlüyordum. On dakika uyuyakalıp kritik bir sahneyi kaçırdığı için kafası karışınca milyonlarca soru sormasını.

Mel kanepemdeki birkaç kraker kırıntısını çaktırmadan silkeledi. "O zamandan beri hiç konuştunuz mu?"

"Hayır." Scott beni aramamış, mesaj bombardımanına tutmamıştı ve bunun için rahatlasam mı yoksa üzülsem mi, bilemiyordum. Ama bana sesli mesaj bırakmıştı: "*Crys, ben... ben o*

yorumlara cevap verdiğim için çok özür dilerim. Hazır olduğunda beni ara lütfen."

"Aranıza neden mesafe koyduğunu ben hâlâ anlamıyorum. Özellikle de seni sevdiğini söyledikten sonra," dedi Mel.

"Ama bunu olabilecek en kötü zamanda söyledi. Ve ilk söylediğinde, ona inanmadım bile. Şu an bu kadar ileri gittim işte."

"Cidden mi? Tabi ki seni seviyor. Kendine bunu neden yapıyorsun, inan bilmiyorum," diye ekledi Tara, mutfağı toparladıktan sonra bize katılarak. Kanepenin ucuna ilişmek yerine üzerime kıvrıldı, ayakları dev bir bebek gibi Mel'in kucağından sarkıyordu.

Onu sevdiğimi ve eski, kendime güvenen halime geri döneceğimi söylemek için her an onu aramak istesem de yapamazdım.

"Düzelene kadar olmaz," dedim. "Bundan kurtulana kadar onun kalbini bir kez daha kırma riskine giremem. Ve ona hâlâ birazcık kızgınım."

Tara bana öfkeli bir bakış attı. "Özgüveninin darbe alması Scotty'nin suçu değil. Trollerin suçu. Bunun için onu suçlayamazsın. O sadece seni korumaya çalışıyordu. Tabi, bunun için yanlış bir yol seçti. Ama niyeti iyiydi. Ve eğer dürüst olmak gerekirse ona katılıyorum. Ben de senin için endişeleniyorum."

Ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

"Bak, bu beden olumlama mevzusunu sana zarar verecek kadar takıntı yaptın. Bir grup gerzek, kıskanç internet nefretçisinin seni kötü etkilemesine izin verdin ve bu yüzden ilişkini kaybettin."

"Ama o da arkamdan iş çevirdi," diye hatırlattım, inatçı bir şekilde.

Mel gözlerini devirdi. "Onun hakkında da bazı kötü yorumlar vardı, biliyorsun. Seni değilse bile, neden kendini savunmaya hakkı olmasın? Tamamen seninle ilgili değildi."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Sadece benim değil, onun hakkında da kötü yorumlar vardı. Gerçekten o kadar bencil mi davranıyordum?

Yanlış suçlamalarımdan utanarak yüzümü ellerimle kapattım. "Şey, fark etmez. Bundan kaçınmanın tek yolu hesabımı tamamen silmek. Ve hesabımdan vazgeçmek söz konusu bile değil."

"Ne karar verirsen ver, böyle devam edemezsin. Bu sürdürülebilir bir şey değil," diye uyardı Mel.

"Öyle olmak zorunda."

Hıçkırmaya başladığımda Mel bana daha çok peçete uzattı. "Sürekli güçlü ve özgüvenli olmak zorunda değilsin, Crystal. Kişisel antrenör olsan bile. Kıvrımlı insanların onları savunmana ihtiyaçları yok. Biz gayet iyiyiz. Senden tek istediğimiz, olabildiğince iyi olman."

İç geçirdim. "En kötü kısmı da bu. Her şey olup bittikten sonra kendimi iyi hissetmiyorum. Bir yalanı yaşıyormuşum gibi geliyor. Sen nasıl böyle sürekli pozitif olabiliyorsun, Mel? Hiçbir şey canını sıkamıyor sanki."

İfadesiz bir yüzle bana baktı. "Terapi. Instagram ünlüsü ya da sen adına ne diyorsan işte, olduğumdan beri iki haftada bir terapistimle görüşüyorum ve harikalar yaratıyor."

Başımı yana eğerek bunu düşündüm. "Belki ben de araştırabilirim."

"Ve çoğu zaman pozitifim," diye devam etti Mel. "Tıpkı senin gibi. Yorumlara artık pek de takılmıyor olabilirim ama kendimle ilgili her şeyi sevmediğim günler oluyor yine de. Bu normal."

Tara başını omzuma yaslayıp başını salladı. "Kendine haksız yere yükleniyorsun, Crystal. Herkes bazen kendinden şüp-

he eder. Bu insan olmanın bir parçası. Özellikle de yaşadığın bu şeyden sonra."

Sözlerini sindirmekte zorlanıyordum. "Sanırım."

Mel ayrıldıktan sonra kendimi *Geribildirim* isimli e-posta klasörümde gezinirken buldum. Programlarını tamamladıktan sonra danışanlarımdan gelen tüm son mesajları burada saklıyordum. Jennifer'dan bir tane gelmişti, favorilerimden biriydi.

Selam Crystal,

Şu son birkaç ayın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum. Desteğinin benim için ne kadar anlamı olduğunu anlatamam. Spor salonuna gidip ağırlık kaldırma özgüvenini daha önce hiç bulamamıştım. İlk toplantımızda sen başka kimsenin dönüp bakmadığını söyledikten sonra her şey değişti. Bana süper bir şarkı listesi verdin ve ilk defa kendimi güçlenmiş hissettim.

Hem sporda hem ruhsal olarak çok yol katettim. Tek bir kötü yemek yemenin ilerlememi sıfırlamayacağına ikna ettin beni. Artık kalori saymıyorum veya porsiyonlarımı ölçmeye çalışmıyorum. Mutluyum artık, yıllardır bir ilk. Bazı günler diğerlerinden daha iyi... ama senin de dediğin gibi, iyi günler kötü günlere oranla daha çoksa, önemli olan bu oluyor.

Seni ne kadar tavsiye etsem az. Sen bir fitness eğitmeninden çok daha fazlasısın. Seni her zaman en yakın arkadaşlarımdan biri olarak düşüneceğim.

Seni seviyorum!

Jennifer

Bütün akşamı bu e-postaları okuyarak geçirdim. Geçmişteki tüm danışanlarım arasında ortak bir nokta varsa, o da kendilerini kabul etme yolculuklarında iyi yolda olmalarıydı. Elbette her günün her saniyesinde kendilerini sevmiyorlardı. Ben de onlara sorun olmadığına dair güvence vermiştim. Nefretten çok sevgi olduğu sürece doğru yolda olduklarını.

Belki de bir şeyler biliyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Beni kendime getiren olay, ertesi gün sponsorlu spor kıyafetlerimi getiren kargocu kapımı çalınca yaşandı. İmza isterken benim solgun, kadavraya benzer yüzüm ve lekeli pijamalarımı görünce gözlerindeki tiksinti karnıma yumruk yemişim gibi hissettirdi. Öyle ki kendimi öksürük taklidi yapmaya ve gizemli, muhtemelen ölümcül bir vebanın kurbanı olduğuma dair istenmeyen bir açıklama yapmaya mecbur hissettim. *Ciddi bir kendinden nefret etme vakasından mustarip değilim! Yemin ederim! Beni yargılama. Tamamteşekkürler HOŞÇAKAL.*

Normale dönmek gibi bir umut varsa, bir yerlerden başlamam gerekiyordu. Spor salonuna dönmeliydim... eskiden kötü, çirkin ve stresli olan her şeyden kaçtığım sığınağımdı orası. Sadece işim ve geçimim için değil, kendim için de. Ruhum için.

Turnikelerden adımımı atıp o tanıdık ter, dezenfektan sprey, metanet ve kararlılık kokusunu soluduğum an, evimden ayrılma korkusu dağılmaya başladı. Öğleden sonra olduğu için pek kimse yoktu. Etrafa göz attığımda tanıdık birkaç yüz gördüm. Keçi sakallı Walkman'li adam. Aynada kaya gibi sert poposunu sıkan

vücut geliştirmeci kadın. Neyse ki çaresizce kaçmaya çalıştığım tek kişi görünürde yoktu.

Pencerenin yanında en sevdiğim squat standımla yüz yüze geldiğimde, içime bir suçluluk duygusu çöktü. Kuvvet antrenmanının olayı da bu: molalar, kas hafızasından bağımsız olarak ilerlemeyi geciktirirdi.

İkinci setimde suratım kıpkırmızı olmuştu, hüsran doluydum ve ağlamanın eşiğindeyim. Gerginliği hissediyordum. Hareketsiz geçen günler yüzünden bacaklarımda ani ağrı vardı ve jöleye dönmüş gibi hissediyordum.

Terden parlıyordum, vazgeçmeyi ve yatağımın sığınağına çekilmeyi düşünürken tanımadığım bir kadın yaklaştı. Orta yaşlıydı, bronzlaşmış teni ve muhteşem koyu kahverengi gözleri vardı. Dikkatim hemen üzerinde *Feelin' Good As Hell* yazan neon renkli Lizzo konser tişörtüne odaklandı.

"Harika tişört," dedim.

Gülümsedi ve tişörtü sündürerek ona baktı. "Teşekkürler! Kışın verdiği konserden almıştım. Kadın kesinlikle şov yapmayı biliyor. Hem de topuklularla."

"Değil mi? İnsanın ayağını mahvetmeden nasıl bu kadar uzun süre topuklularla sallayabileceğini bilmiyorum."

Hararetli bir şekilde başını salladı, hâlâ oyalanıyordu. "Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum ama..."

İçime derin bir nefes çektim, bana viral olan fotoğraftaki kız olup olmadığımı sormasını bekliyordum.

"Süper tuhaf görünmek istemem ama squat yapışını izliyordum ve istemsizce vay be, bu kadın bir harika diye düşündüm. Ne kadardır squat yapıyorsun?"

Ona o kadar uzun süre inanamayarak baktım ki aklımı kaçırdığımı düşünmüş olmalıydı. Yabancıların benim hakkımda ne

düşündükleri konusunda günlerce ıstırap çektikten sonra, istenmeyen iltifat yabancı gelmişti. "Şey... teşekkürler," diye kekeledim.

"Ben barla bile squat yapabileceğimi sanmıyorum," diye inledi, arkamdaki barda takılı ağırlıkları inceleyerek. "Adım Rhonda, bu arada." Dostça bir tokalaşma için elini uzattı.

"Ben de Crystal." Elini sıktıktan sonra başımla squat standını işaret ettim. "Ve squat söz konusu olduğunda, bu gerçekten vücut ağırlığına bağlıdır. Bu, doğal olarak ne kadar itebileceğinizi belirler. Ama bu da diğer herhangi bir kas eğitimi gibidir. Yavaş yavaş başlamalısın. Squatlarda gerçekten yavaş başlamak gerek. Vücudunun dinamik harekete alışmasına izin ver."

Tüm ağırlığıyla standa dayanıp ilgiyle başını sallayınca, ben de devam ettim.

"Squat tüm vücut egzersizidir. Sadece bacaklarını çalıştırıyor olmazsın. Karnını ve kalçanı da çalıştırır."

"Bir uzman gibi konuşuyorsun."

İşimi gerçekten bildiğime dair bir farkındalık çöktü. "Teknik olarak uzmanım. Kişisel antrenörüm."

"Bu kadar ağır kaldırabilmenize şaşmamalı. Ben de sadece biraz ağırlık kaldırmaya başlamak için bir antrenörle birkaç seans ayırtmak istiyordum. Bugün daha ikinci günüm ve..." Kaybolmuş bir koyun gibi *Gym Bro* bölümünde etrafına bakındı. "Biraz fazla geldi sanki."

Yıllar önce spor salonuna ilk kez girmenin dehşetini ve utancını hatırlayarak başımı sempatik bir şekilde eğdim.

Solumuzda homurdanan ürkütücü *gym bro*'ların görüntüsünü de inceleyerek alanı taradım. Gözüm, Scott'ın Kâğıt Havlu Dalaşını yaptığı halat aletine takıldı. Bu düşünce karnıma bir sancı saplanmasına neden oldu ama sadece birkaç saniye sürdü, sonra Rhonda'ya geri döndüm.

"Dürüst olmak gerekirse bu adamlar korkutucu görünüyor. Ama onları tanıdığında gerçekten çok iyiler. İhtiyacın olursa her zaman yardım etmeye hazırlar," diye onu rahatlattım. Onların bu kolejli çocuk triplerine ne kadar kızsam da her zaman arkadaş canlısıydılar ve beni gördüklerinde selam verirlerdi.

İkna olmuş görünmüyordu ve bir çaylak olarak onu gerçekten suçlamıyordum. Danışan e-postalarımı tekrar okuduktan sonra birine tekrar yardım etmek istiyordum. "İki setim daha var ve bitireceğim. O zaman istersen sana bazı şeyler gösterebilirim?"

Hevesle gülümsedi ama hemen başını iki yana salladı. "Sorun değil. İşin varsa vaktini almak istemiyorum."

"Almazsın. Sadece bana birkaç dakika ver."

Son setimden sonra, Rhonda'ya aletlerde birkaç temel hareket gösterdim. Spora yeni başlayanları genellikle aletlerden başlatırdım, böylece kendileri ağırlık kaldırmadan önce iyi bir temel oluştururlardı.

Rhonda bana yeni boşanmış bir lise rehberlik danışmanı olduğunu anlattı. Atlanta yakınlarındaki küçük bir kasabadan Boston'a taşınmıştı. Kendi tabiriyle, "kendini kabul etme yolculuğundaydı." Tam bir *Ye, Dua Et, Sev* seyahatine gidecek bütçesi olmasa da yeni bir saç kesimi ve yeni bir gardıropla kendini şımartmıştı.

Ağırlık kaldırması için ona ilham verdiğimi söylediğinde, kendimi toplamak için bir banka çökmek durumunda kaldım. Haftalardır ilk kez gözlerimin önünde yakın ve kişisel bir umut hissetmiştim. Umarım bir başkasının başarısı ve mutluluğu beni bir kez daha motive edebilirdi. Umarım bu viral olay hayatımın geri kalanında beni tanımlamazdı.

Hayatı altüst olduktan sonra kendini yeniden kabul etmeyi ve saygı duymayı öğrenen biriyle tanışmak ilham vericiydi. Belki ben de ondan biraz bir şeyler öğrenebilirdim. Bu yüzden onu ücretsiz eğitmeyi teklif ettim.

***

"DURUŞUNA DİKKAT ET. Sırtını biraz dikleştir... evet. Şimdi oldu."

Rhonda üçüncü squat setine başlarken gururla göğsüm kabardı. Ona sadece barla başlamıştık ancak yalnızca birkaç seanstan sonra, elli kiloluğa ulaşmıştı bile.

Rhonda benden on yaş büyük olmasına rağmen, ikimiz çok çabuk arkadaş olduk. Hâlâ iş arıyordu, bu yüzden seanslarımız genellikle öğleden sonralarındaydı. Antrenmanları arasında, nefes alabildiği zaman bana boşanma sorunları, iki tüysüz kedisi Tim ve Tam üzerindeki şiddetli velayet savaşı ve yeni dairesinde kapı açıkken işemenin ne kadar özgürleştirici olduğu hakkında bilgi veriyordu.

"Ayrıca bir sürü regl külotu aldım," diye duyurdu gururla, minik bir dans eşliğinde. "Chuck onlardan nefret ederdi. Çıkmaya başladığımız an yasaklamıştı. *Fruit of Loom*'un seksi olmadığını biliyorum. Ama kahretsin, o şeyler çok rahat."

"Eski sevgilim de nefret ederdi onlardan. Son sevgilim değil. Ondan önceki. Neil."

"Ah, seni telafi niyetine kullanan adam mı?"

"Evet. Scott'tan önceki."

Ruh halimdeki ani değişikliği fark edince alnı kırıştı. "Scott'la ne oldu?"

Alt dudağımı ısırdım ve yalnız kurt içgüdülerime rağmen her şey ağzımdan dökülmeye başladı. Hızlı ve öfkeli. Sağanak yağmurda birisi şemsiyeme bir yarık açmış gibi. Viral fotoğraf konusunu anlattım. Her şeyi ortaya sermek, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettirdi.

Rhonda, planlanmış bir saatlik seansımızdan çok sonra, basamağın tepesinde oturup gerçek bir rehberlik danışmanı gibi beni

dinledi. "Bu yüzden ne pahasına olursa olsun internetten saklanıyorum." Alaycı ifadesinin yerini hızla sempati aldı. "Fotoğraf yüzünden platformunu ve özgüveninin bir kısmını kaybetmiş gibi hissettiğin için üzgünüm. Bu korkunç. İnsanlar bu tür bir inceleme için yaratılmamıştır. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı."

"Eğlenceli değildi. Ama hallediyorum. İnsanlara yalanlar satmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. İnsanları her koşulda kendilerini sevmeleri için cesaretlendirdim. Bunu istemenin haddim olmadığını düşünmeye başlıyorum. Kendini her gün, her an sevmek mi?"

Omuz silkti. "Özgüven ve kendine değer vermenin sihirli bir şekilde elde edebileceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ve onu elle tutulur bir nesne gibi sonsuza kadar tutamazsın. Akıcıdır. Biri hariç her konuda kendinize güvenebilirsin. Ya da bir şey olabilir ve tüm güvenin bir anda paramparça olabilir. O Instagram fotoğrafı gibi. Bu, kendini hiç sevmediğin anlamına gelmez."

Söylediklerini bir an düşündüm. "Özgüvenimi nasıl tekrar kazanacağım?"

"Onu kendi şartlarınla bulmalısın. Kendin hakkında sevdiğin şeyleri yeniden keşfeder ve onları beslersin. Ve sadece toplumun sana sevmen gerektiğini söylediği şeyler değil. Toplum bize aksini söylese de güzellik nesnel değildir, biliyorsun."

Dudaklarımı büzdüm. "Seninle aynı fikirde miyim bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü insanlar ağırlıklı olarak aynı şeyleri seviyor gibi görünüyor. Herkes Scarlett Johansson'un seksi olduğunu düşünüyor. Hemsworth kardeşler. İdris Elba. Kalp şeklindeki yüzler. Açık renk gözler. Aklına ne gelirse."

"Batı toplumunun yalnızca bir bölümünde," dedi. "Eskiden kıvrımlara saygı duyulurdu. Ve şahsen, insanların bu Hemsworth'lar-

da ne bulduğunu bilmiyorum. Belirgin karın kaslarının benim için bir anlamı yok. Yani, bana biraz baba vücudu ver, Hollywood!"

Taytımdaki tüyleri toplayarak kıkırdadım. İyi bir noktaya parmak basmıştı. Dünyanın farklı bölgelerinin farklı güzellik idealleri vardı. Ve güzellik standartları zamanla değişirdi. "Belki de."

"Herkes güzelliği farklı görür, Crystal. Daha da kötüsü, aynı toplum bize küçük kızlar olarak beyaz ve sıska olmadığımız için güzel olmadığımızı öğretti. Demek istediğim, hiç çocukken sana benzeyen bir Barbie bebeğin oldu mu?"

"Hayır."

Bana keskin bir bakış attı. "Kesinlikle. Ve bize güzel olmadığımızı -sevgiyi hak etmediğimizi- söyleyen tüm bu büyük şirketler, birdenbire kendimizi sevmemizi haykırır oldular."

"Ve eğer kendimizi sürekli sevmiyorsak sorunun bizde olduğunu." Başımı salladım, kesin bir farkındalık yaşıyordum. Bu fikri takipçilerime satarak ben de o makinenin bir parçası olmuştum.

Rhonda ile seansımdan sonra daireme döndüm ve oturma odasının zeminine uzanıp tavana bakmaya başladım. Dürüst olmak gerekirse *beden olumlama* ve *kendini sevme* terimlerini ilk ne zaman duyduğumu hatırlayamıyordum bile. Sanırım fitness platformuma başladığım sıralardaydı. Güçlü olduklarını düşündüğüm için bu terimlere tüm gücümle sarılmıştım. Elbette kendimi sevmeyi hak ediyordum. *Toplumu salla gitsin*, diye düşündüm.

Son Instagram gönderimden kendi tavsiyeme dayanarak, bir parça kâğıt alıp kendimle ilgili sevdiğim her şeyin bir listesini yaptım. Sadece toplum onları değerli gördüğü için sevdiğim şeyleri değil. Sevmediğim şeylerin de listesini yaptım.

İlginç bir şekilde, "Sevdiklerim" listem, "Sevmediklerim" listemden iki kat daha uzundu. Ayrıca her iki listeye de bir sürü

şey koymuştum. Listelere bakarken her şey aydınlığa kavuşmaya başladı.

Kendinize olan güveniniz ve sevginiz sürekli değişirdi. Bazen kendimi iyi hissetme şansına eriyordum, diğer zamanlarda durum o kadar iyi değildi. Sadece birkaç gün önce internette küçük düşürüldükten sonra kendimi iyi hissetmediğim için utanmam gerektiğini kim söyleyebilirdi?

Bunu aklımda tutarak, sonraki birkaç gün içinde yavaş ama emin adımlarla antrenmanlarıma geri döndüm. Spor salonuna her döndüğümde, özgüvenim parça parça geri geldi.

Her zaman sevmesem de aynada gördüğüm görüntüye saygı duymaya başladım. Geçen gün, zorlu bir *Romanian deadlift** seti yaptıktan sonra aynada yansımamı yakaladım. Aslında sadece güzel bir saç günü geçirdiğim için değil, kendimle gurur duyduğum için gülümsedim. Ve bu muhtemelen çok uzun zamandır yaşadığım en mutlu andı.

Tabii ki ileriye doğru atılan her adımda gerilemeler olurdu. Ama karanlık anlarımda kendime karşı dürüst olduğum sürece, ilerlediğim, olumsuza olumluyla karşı koymanın küçük yollarını bulduğum sürece, gerçekten isteyebileceğim tek şey buydu.

---

* Arka bacak güçlendirmek için halterle yapılan güç egzersizlerinden biridir. (ç. n.)

• • •

19.50

"ÖZÜR DİLERİM" PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Herkese merhaba. Bu paylaşım zor. Size içten bir özür borçluyum. Sadece ortadan kaybolduğum için değil. Ama Beden Ölçüsü Olumlama kampanyam için özür dilerim. Size kendinizi HER ZAMAN sevmenizi söylediğim her sefer için özür dilerim. "Beden olumlama" ya da "kendini sevmek" gibi sözleri kullandığım her sefer için özür dilerim. Esasen şimdiye kadarki tüm platform için özür diliyorum.

Ben artık "beden olumlama" ve "kendini sevme" savunucusu değilim. Ve işte nedeni:

Tombul yarı Asyalı bir kız olarak büyürken, kendimin medyaya bir sevgi veya güzellik nesnesi olarak yansıdığını hiç görmedim. Toplumsal güzellik standartlarına uymuyordum. Kendimi sevmemem gerekiyordu.

Ama sonra aniden her şey değişti. "Beden olumlama" terimi her yerdeydi. Aniden daha önce yalnızca sıfır beden, özene bezene yaratılmış modeller kullanan popüler markalar, reklamlarında daha dolgun vücutlu kadınları kullanmaya başladı. Kıvrımlı sarışınlar bana KENDİMİ SEVMEM gerektiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyorlardı. Kendimden zerre kadar şüphe duymama izin verilmediğini söylediler, hem de hiçbir zaman.

Elbette kendinizi sevmek nihai hedef. Eğer seviyorsanız size kendinizi sevmeyin demiyorum (cidden buna büyük saygım var). Ancak bu kavram

bazıları için daha uzun sürüyor. Bu ömür boyu sürecek bir yolculuk. Vücutları toplumun standartlarına uymayan insanların kafalarımıza kazınan algıyı değiştirme sorumluluğundan nefret ediyorum. Aniden kendiniz hakkında kötü hissetmeniz sosyal olarak kabul edilemez hale geldi.

Üzgünüm ama her gün, her çıkıntıyı ve tüm selülitlerimi sevdiğimi söyleyemem. Aynı zamanda kendimden tiksinmeme ve nefret etmeme de gerek yok. Bu, sizin için olayın sadece vücudunuzdan çok daha fazlası olduğunu fark ederken kendinizi kabul etmek ve saygı duymakla ilgilidir.

Hesabımda işler değişecek. Yine de programlarımı sunacağım, egzersiz dersleri vereceğim, vb. Ama mesajım farklı olacak. Artık bazı gönderilerimde yorum bölümünü görmeyeceksiniz. Bunun yerine, tüm danışanlarım ve incelenmiş takipçilerim için özel bir Facebook grubu oluşturdum.

Yeni grubumda bana katılacağınızı ve yolculuk için beni takip edeceğinizi gerçekten umuyorum.
(Üç kalpli yüz)

Crystal

trainerrachel_1990: Buna bayıldım!! Çok haklısın. Bize toplumun güzellik standardı olmayan her şeyden nefret etmemiz öğretildi ve aynı zamanda onu benimsememiz ve yine de sevmemiz söylendi ve bu konuda kötü hissetmeye zorlandık.

fitnessgoalsbymadison: Vay be. Çok güçlü bir mesaj. Bu yolculukta senin yanındayım.

gainz_gurlie: Crystal, bu harika!!!! Bedene saygı duyma konusunu benimsemene çok sevindim.

DarcyChapman12: Gönderilerini özlemişim. Umarım temelli dönmüşsündür.

Otuz Üçüncü Bölüm

Büyükanne Flo, sonunda Martin'i İstifçi Korku Evine (Tara'nın tabiriydi bu) taşınması için ikna etti. Mekân hâlâ tavana kadar ıvır zıvırla doluydu ama Martin eşyalarına yer açmak için onu eski, lekeli abajur koleksiyonu (onları kullanacağına ikna olmuştu), üç KitchenAid mikseri (hiçbiri kullanılmamış ve yeni durumda) ve iki lüks kuş kafesi (hiç kuş sahibi olmamıştı) dahil en azından birkaç şeyi atmaya ikna etmişti.

"Son zamanlarda Scotty nasıl?" diye sordu, çok pişmiş bifteğini keserken.

Tara'nın koca çenesi sayesinde ailem Scott'tan ayrıldığımı bilse de mahvolacaklarını bildiğim için haberi Büyükanne Flo ve Martin ile paylaşmaktan çekiniyordum. Büyükannem benim yalnız başıma ölme ihtimalim yüzünden kesinlikle kafayı yerdi.

Scott'ı neredeyse bir buçuk haftadır görmemiştim. Onunla konuşabildiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini kabul etmek — tüm ruh halimi bozuyordu.

Sonunda bu bok tünelinin sonundaki ışığı gördüğüm için ne kadar gurur duysam da Scott'ın haklı olabileceğini düşünmeye başlıyordum. Belki o yanımdayken bu daha kolay olurdu.

Ben Martin'e cevap vermeye mecbur kalmadan önce, annem çok sinirli bir şekilde Hillary'yi kucağına oturtarak herkesin dikkatini dağıttı. "Artık sana biftek yok," diyerek Hillary'yi sırtından dürttü.

Aile Flo ve Martin'in yaklaşan Hawaii balayının yanı sıra, Martin'in büyük yeğeninin tıp fakültesine kabulü hakkında sohbet ederken ben dalıp gittim. Tek düşünebildiğim Scott'ın yanımda olmasını, elinin korumacı bir şekilde masanın altından kalçamı sıkmasını ne kadar özlediğimdi.

Akşam yemeği bittiğinde, Büyükanne Flo'nun köhne verandasına süzülüp güneşin batışını izleyerek oturdum. Çimlere dağılmış korkunç bahçe cüceleriyle doğrudan göz teması kurmaktan kaçınmak için sıkı bir çaba gösterdim. Küçükken, Tara'yı onların kızıl saçlı seri katil bebek Chucky'ye benzer şekilde canlı olduklarına ikna etmekten zevk alırdım. Benim kadar eski bir kalıntı olan retro bahçe sandalyesine yerleşirken gözlerimi kısıp ellerimi yüzüme siper ettim.

Babam elinde birayla hemen beni takip etti. "Bifteğinin fazla pişmiş olduğunu mu fark ettin?" diye sordu tipik tavrıyla. Her zaman rasgele bir soruyla sohbet açardı.

Batan güneş, özellikle kuru yaz aylarında biraz yağmur için çaresiz olan kahverengi çimlere parlak altın rengi bir ışık saçıyordu. "Evet. Ama sorun yoktu."

Benimkinin yanındaki bahçe sandalyesine otururken dümdüz önüne bakarak başını salladı. "Temizlik şirketimi nasıl kurduğumu sana hiç anlatmış mıydım?"

Abartılı bir nefes verdim. Tam büyümü geri kazanmaya başladığımda, babam finansal istikrar hakkında bir konferans vermek zorundaydı. "Baba, gerçek bir işe girmekle ilgili bir vaaz daha duymak istemiyorum."

Beni görmezden gelerek belirsiz bir şekilde el salladı. "Liseyi ni bitirmiştim. Üniversite için param yoktu. Bir gece şehir merkendeki çamaşırhanede çalışırken annen geldi." Duraksadı, gözleri stalji ile doldu. "Kız arkadaşlarından biriyle birlikteydi. Saçları lgalıydı, kaniş gibi gürdü. O zamanların tarzı buydu," dedi birandan bir yudum daha almadan önce koluyla beni dürterek.

"Her neyse, göz göze geldik ve gülümsedi. Ben de gülümsem. Onun güzel olduğunu düşündüm. Tamamen benim ligimin ışındaydı." Verandada bir sincap koşuşturdu ve kendisini diğer çtan aşağı attı. "Sanırım geri döndüğünde beş gün sonraydı. Bu fer yanında hiç çamaşır yoktu. Geçen seferden bir şey unutığunu düşündüm. Ama doğruca bana doğru yürüdü ve bana kma teklif etti."

Burnumu çektim. Annemin bunu yaptığını kesinlikle hayal lebiliyordum. Sessiz tavrına rağmen, kolları sıvayıp istediğinin eşinden giderdi.

"Cebimde toplam kırk dolarım vardı. Ama bir randevuya çıkmak istedi, ben de onu McDonalds'a götürdüm ve ona bir kombo dım. Sonra elimi tuttu ve beni öptü." Yumuşak, rahat kahkahayla sarsıldı.

"Klasik." Genç anne ve babamın bir McDonalds'ta öpüştüğüi düşününce yanaklarım ısındı.

"O günden sonra onunla evlenmek istediğimi biliyordum."

Scott'ın kollarında olmayı düşündüm; nasıl görünürse görünsün, engeller ne olursa olsun hayatımın geri kalanını onunla çirmek istediğimi biliyordum. "Bunun senin temizlik işinle ne gisi var?"

Elini kaldırdı. "Anlatıyorum. Anneni ilk kez güzel bir restona götürdüğümde geç kalmıştım. Geldiğimde zaten oradaydı. arsona kız arkadaşımla buluşacağımı söyledim ve bana garip r bakış attı ve 'Burada değil,' dedi. Birkaç sıra arkadaki kabin

de annenin kafasının tepesini görmem için omzunun üzerinden bakmam yeterli oldu. Ona el salladım ve adam bana asla unutamayacağım bir bakış attı. 'Bu senin kız arkadaşın olamaz,' dedi. Bunu zalimce söylemedi. Gerçekten kafası karışmıştı. Bu her zaman oldu, özellikle o günlerde. İnsanlar beyaz bir kadının Asyalı bir erkekle nasıl çıkacağını anlamıyordu."

Derin bir nefes aldım, şoke olmuştum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Yarı Çinli, yarı beyaz bir kadın olarak, ırkçılığa ve "*Sen nesin?*" tarzı cahil yorumlara maruz kalmıştım ama bana bu yüzden biriyle çıkamayacağım hiç söylenmedi.

"Bunu bilmiyordum," dedim, yerime yeniden yerleşerek.

Yine gözlerime baktım. "Annen üstü kapalı ırkçılığın var olmadığını düşünürdü. Ama oldu. İnsanlardan pek çok yorum aldık, kendi arkadaşlarımızdan bile aşağılayıcı olmaması gereken küçük şakalar aldık. Ama aşağılayıcıydı çünkü bu, bize baktıklarında düşündükleri tek şeyin benim beyaz olmamam olduğu gerçeğini güçlendiriyordu. Annenin ailesi bile ilk başta biraz tereddütlüydü."

"Ama Büyükanne Flo seni sever, dedem de severdi."

"Bir süre sonra oldu o," diye itiraf etti, elini çenesinde gezdirerek. "Onları kazanmak için beyaz bir adamdan daha fazla şey yapmam gerekiyor gibi hissettim. Meteliğe kurşun atıyor olmam da tuzu biberi oldu. Bu yüzden iş kurdum... neredeyse kendime onun için yeterince iyi olduğumu kanıtlamak için."

Gözlerine baktım, bunu kabul edemiyordum. Babam gibi kendine bu kadar güvenen birinin ırkı yüzünden kendini nasıl değersiz hissedebileceğini düşündükçe kalbim kırıldı. Hiçbir şey gerçeklerden öte olamazdı. "Ama sen yeterliydin. Hep öyleydin."

"Annen de öyle söyledi. Bunun beni bu kadar üzmesine neden izin verdiğimi anlamamıştı. Bunun hakkında tartıştık. Ama sonunda anladım ki ne olursa olsun, insanlar acımasız olacaktı. Ve pozitif bir hayat yaşamak istiyorsam, kendimi korumak için elimden geleni yapmalıydım."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Bağnazların hayatıma girmesine izin vermemek gibi. Birisi saldırgan bir şey söylediğinde yüksek sesle konuşmak gibi. Ama konuşmakla cehaletlerinin senin üzerinde güç sahibi olmasına izin vermek arasında bir fark var." İç çekti. "Uzlaşmam biraz zaman aldı. Ama kimsenin onayına ihtiyacım yoktu, olumsuzluktan beslenmeme ve beni tanımlamasına izin vermeme de gerek yoktu."

Kimsenin onayına ihtiyacım yok sözleri zihnimde yankılandı. Scott da bunu söylemişti ama babamdan duymak farklı hissettiriyordu. O da insanların sorun çıkardığı kişilerden biriydi, toplumun katı kalıbına uymayan biri. Bunu yaşayan tek kişinin ben olduğumu düşünecek kadar saftım. Kimsenin ne hissettiğimi anlayamayacağını düşünecek kadar.

Devam etti. "Ama bütün bunların üstesinden gelmemi sağlayan en büyük şey annendi. Elbette bunu tek başıma yapabilirdim. Ama onu içeri aldığımda yük hafifledi. Her zaman anlamadı. Ama denedi. O dinledi. Ve moralim bozukken olumlu tarafı görmeme yardım etti. O benim sağlam kayamdı. Hâlâ da öyle."

Gözlerimi kıstım. "Bunu bana neden anlattığını biliyorum."

Birasından bir yudum alırken göz kırparak masumca omuz silkti. "Sana sadece hikâyelerimden birini anlatıyorum. Bunu kendi hayatınla ilişkilendirip ilişkilendirmemek senin kabiliyetine kalmış." Bana sarılmak için ayağa kalktı.

Kollarını etrafıma doladığında, benim yaşadıklarımı yaşamış biriyle, kendi babamla yüz yüze olduğumu fark ettiğimde gözlerim yaşarmaya başladı. Ve babam diğer taraftan çıkmıştı. Nefretin onu ya da anneme olan sevgisini mahvetmesine izin vermemişti. Bu onları daha güçlü yapmıştı. Birlikte.

"Değerini kimsenin belirlemesine izin verme. Asla. İş bulman için seni sıkıştıran babana bile. Ve özellikle de yabancılara hiç." ledi ve cebinden rasgele bir mendili bana uzatmak için geri çekildi.

"Baba?" diye sordum, burnumu çekerek.

"Hım?"

"Bana iş bulmamdan bahsetmenden nefret ediyorum. İşimi getirdiğim nokta konusunda mutluyum. Özellikle son zamanlarda. Sürekli eleştiriye ihtiyacım yok."

Bir an donduktan sonra iç geçirdi. "Biliyorum."

"O zaman neden yapıyorsun?"

Başını eğip ayağının yanındaki kuru bir yaprağı tekmeledi. "Özür dilerim. Seni incittiğimi düşünmemiştim. Yardım ettiğimi sanıyordum."

"Etmiyorsun ama. Sanırım başarı ve istikrara dair fikirlerimiz farklı."

"O zaman anlaşamadığımızda anlaşalım. Yorum yapmayı bırakacağım söz. Düğünde sen ahkam kestikten sonra konuyu açmadım, değil mi?"

"Hayır. Ve buna minnettarım."

Kalkıp omzuma pat pat vurdu. "Neyse, dediğimi unutma. Yalnız değilsin. Seninle ve dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba." O içeri girdikten sonra verandada biraz daha kalıp söylediklerini tekrar aklımdan geçirdim.

Babam bu çirkin yorumlara yenik düşüp onu tanımlamalarına izin verseydi, o ve annem asla birlikte olmayacaktı. Yağmur altında, tam burada, büyükannemin arka bahçesinde sözde başarısız ama mükemmel düğünlerini asla yapamayacaklardı. Olaylarla dolu balayını asla Adirondacks'ta tahtakurularıyla dolu bir otelde geçiremeyeceklerdi. Tara ve bana asla sahip olmayacaklardı. Ya da birlikte güzel bir hayatın otuz dolu yılına sahip olamayacaklardı.

Scott'la sahip olabileceğim hayat. Umutsuzca istediğim hayat.

Otuz Dördüncü Bölüm

"Herhangi bir duman izi yokmuş gibi görünüyor. Bunun bir yangın ihbarı olduğunu sanmıştım?" Scott'ın tanıdık, boğuk sesi boş spor salonunda yankılandı.

Scott ve itfaiye ekibinin Excalibur Fitness'a bu kadar hızlı ulaşmasını beklemiyordum. Dışarıda yanaşan kırmızı kamyonu görür görmez yoga odasındaki alet dolabına daldım.

Karanlığın içinde çömeldim, tam bir sapık gibi kapaktaki küçük aralıktan dışarı baktım. Taş gibi hareketsiz durmak isterken kalbim hızla atıyordu. Yanımdaki yoga matlarından oluşan bir dağ, sanki her nefes aldığımda devrilip beni diri diri gömmekle tehdit ediyordu. Süpürgenin düşerek bir dakika içinde üç kez kafama çarpması da pek yardımcı olmadı. Büyük jestlerin bu kadar tehlikeli olabileceğini kim bilebilirdi?

Bunu planlamaya başladığımda, ayrıntılı olması gerektiğini biliyordum. Ona yaşattığım onca şeyden sonra Scott bunu hak ediyordu. Ona üzgün olduğumu kanıtlamalıydım. Korku ve güvensizliğin ilişkimizi bir daha dikte etmesine asla izin vermeye-

ceğimi. Benim de onu sevdiğimi. Antrenman eğitimlerimden eski, kullanılmamış görüntülere rastladığımda tam olarak ne yapacağımı biliyordum.

"Belki de sadece yanlış alarmdır," diye karşılık verdi Trevor olduğunu bildiğim derin bir ses.

Trevor sayesinde tüm bu çılgın plan mümkün olmuştu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, kusursuz bir uygulama sağlamak için baştan sona tüm olasılıkları ve yedekleme planlarını titizlikle analiz ederek bu konuda ekstradan da öte iyiydi. Tek eşli bir ilişki fikrinden bile irkilen bir çapkın için, Trevor gizli bir romantikti. Tüm yeteneğinin boşa gitmesi talihsizlikti.

"Bu da ne?" diye sordu Scott, sesi yaklaşıyordu.

Ağır ayak sesleri yoga odasına girdiğinde boğazım kuruyarak daraldı. Scott tam teçhizatlıydı. Sanırım ruhum bedenimi terk etmişti. Kapaktaki bir aralık bana tam bir görüş sağlamasa da bu adam insan gözü için fazla seksiydi. Devasa, kalın ceketi ve pantolonu bile onun uzun, geniş fiziği gizleyememişti. Kaskını çıkarıp koltukaltına koydu ve onu ilk gördüğümde salya akıtmama neden olan o uzun, geriye itilmiş gür saçları ortaya çıkardı.

Duvarı incelerken yüzünde bir odaklanma ve kafa karışıklığı ifadesi vardı. Projeksiyon, fotoğrafla birlikte uzaktaki duvarın büyük bölümünü kaplıyordu. Her şeyi mahveden fotoğraf. Sahildeki fotoğrafımız. Ulusal habere çıkan fotoğraf.

Trevor'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Bu berbat bir şaka mı?"

Trevor başını sallayarak Kevin'a komplocu bir bakış attı. "Sadece bir dakika ver."

Scott onlara bakarak fotoğrafı işaret etti. "Bu bir kumpas, değil mi? Müdahale etmeye filan mı çalışıyorsunuz? Depresif olduğumu biliyorum ama bu..."

"Pislik yapmayı bırak da izle," diye emretti Trevor, sabrını çabucak yitirerek. Küçük projeksiyon masasından kumandayı alıp

Oynat tuşuna bastıktan sonra, Kevin ve ekibin geri kalanıyla karanlık koridora çıktı.

Video oynamaya başladı. Sahil fotoğrafı kayboldu, yerine kameraya konuşan benim videom çıktı.

"Selam, Scott." Sesim odayı doldurdu. "Böylesine gizemli ve dramatik koşullar altında seni buraya sürüklediğim için üzgünüm. İyi şartlar altında ayrılmadığımızı biliyorum. Seni incittiğim için gerçekten çok üzgünüm. Bütün bunların sana olan hislerimden ve sana olan güvenimden şüphe etmene neden olduğunu biliyorum. Sana söylemem gereken birkaç şey var. Ama önce bir bak."

Video kesilerek araya halat egzersizleri yaptığım bir klip girdi. Bu mükemmel bir çekimdi, ta ki iri bir figür kameranın önüne geçip yüzümün yarısı dışında ekranın büyük bölümünü kapatana kadar.

"Al bakalım. Böylece oturağı silmeyi unutmazsın." Scott kendi sesini tanıyınca gözleri kocaman açıldı.

Görüntüden çıktığında, halatın oturağına oturmuş, sadece gözlerimi kırpıştırarak kalakaldım. O sırada bilmediğim, daha sonra itiraf ettiği şey, benimle konuşmaya devam etmeyi ne kadar istediğiydi. "Kulağa büyük bir sapık gibi gelmeden ve kendimi tamir edilemeyecek şekilde utandırmadan sohbete nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ben de uzaklaştım," demişti bir gece nasıl tanıştığımızı anlatırken.

Video bu defa matta karın kası egzersizi yapan beni gösterdi. Scott, kendini beğenmiş bir sırıtışla önümde diz çöken kendi figürü çekime girdiğinde inanamayarak izliyordu. "Telefonuma ne yaptın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim doğrularak. Birkaç dakika yüz yüze bakıştıktan sonra atışma devam etti. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı ve görüntüleri ilk gördüğümde

beni şoke etmişti çünkü o sırada ona sert bir bakış attığımdan emindim.

Telefonumu cebine koyduğunda karardığı zamanlarda bile video devam ediyordu. Onu Tinder hakkında rahatsız ettim ve neden telefonuna ihtiyacı olduğunu açıklamasını istedim. Sonra telefonlarımızı takas etmek için anlaşma yaptık. Telefonumdan vazgeçmeyi reddettiğinde, bunun yerine adımı öğrenmek için Instagram'da gezinmeyi seçtiğinde, video yüzünün bir kısmını yakın çekim gösterdi.

Ardından video, üç ay kuralını kabul ettikten birkaç hafta sonra birlikte yaptığımız bir antrenmana geçti. Sanırım kamera-nın bizi çektiğini unutmuştuk.

Her zaman yaptığımız gibi, bir minderin üzerinde dinleniyorduk, önümüzde bacaklarımızı açmış, sadece saçmalıyorduk. Ona aşı karşıtı dedim (ki bunu şiddetle reddetti) ve çömelip zıplama hareketinde nasıl canına okuduğum konusunda onu darladım (ki canına okumuştum). Hem antrenmandan hem de bana kontrolsüz bir şekilde sırıttığı için zar zor nefes alabiliyordum. Video durdu, kahkahamın ortasındaki karemde donup kaldı.

Ardından video, ciddileşmeden ve antrenmanlarımı çekmeden önce kameraya komik suratlar yapan Scott'ın bir montajına geçti. Beni öptüğü birkaç kare vardı ve hatta video modunda olduğunun farkında olmadan kanepemde birlikte fotoğraf çekmeye çalıştığımız bir fotoğraf bile görünüyordu.

Video Mel ile bir seansımıza geçti. Mel'in şınav çekme şeklini çekiyordum. Martin'in sağlıklı olduğunu öğrenmemizin ertesi günüydü. Kamera birkaç adım ötede kasa üstünden atlama yapan Scott'a döndü. "Selam, bebeğim," diye seslendim. Ona salladığım elim kadraja girdi.

Kamera Mel'e döndü, o da bize komik bir şekilde gülüyordu. "Çok tatlısınız."

Kıkırdamam odayı doldurdu. "Dur."

"Onu seviyorsun," diye bana sataştı Mel.

"Evet," dedim. Ardından kamerayı gülümseyen yüzüme çevirdim. "Onu seviyorum."

Scott sersemlemiş görünüyordu. Flo ve Martin'in düğününde çekilmiş bizden daha fazla video ve fotoğraf akarken büyülenmiş bir şekilde ekrana baktı. Sonra kumsaldaki fotoğrafımız yeniden belirdi.

Dolabın kapağını araladığımda bana doğru döndü. Tam o anda süpürge düştü ve ben saklandığım yerden çıkarken bir kez daha kafama çarptı.

Otuz Beşinci Bölüm

Donmuş bir heykel gibiydi. Işık görmüş geyik gibi. Dolaptan çığ gibi dökülen yoga matları bile onu korkutmadı. Bakışları benden spor salonunun duvarına yansıtılan videoya kaydı.

"Yapacağım bazı açıklamalar var." Süpürgeden kaynaklanan yaramın yumurta gibi şişmemesi için dua ederken, sinirlerime karşı koyamayarak parmaklarımı birbirine kilitledim. Sahip olduğum herhangi bir ürperti duygusu tamamen gitti. "Her şeyden önce, seni seviyorum. Sorduğun zaman bunu sana hiç söylememiş olmaktan nefret ediyorum ama gerçek buydu. Seni utanç verici olabilecek kadar uzun zamandır seviyorum, videoda da gördün zaten."

O yutkunurken bakışlarım boğazındaki hareketi takip etti. Tam bir ıstırap içinde gibi görünüyordu. Aslında arkasını dönüp sonsuza dek benden uzaklaşmak üzere olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama gitmedi. Yerinde kaldı ve devam etmem için çenesini eğdi.

Tüm konuşmamı hazırlamıştım ama şimdi tam önümdeyken, tüm düşüncelerim patlayan bir barajdan akan sular gibi akmaya

başladı. Ağzımdan çıkmak üzere olan her şey sakinden başka her şeye benzeyecekti.

"Gerçek şu ki olanlar viral fotoğraftan ibaret değildi. Büyürken, kendimi asla yeterince iyi hissetmediğim garip bir kompleksim vardı. Ve bunun tek nedeni de ölçülerim değildi. Her şeydi. Sporda yeterince iyi olduğumu, okulda yeterince zeki olduğumu veya arkadaşlarımın yanında yeterince komik olduğumu hiç düşünmedim." Duraksayıp bir nefes aldım. "Platformumu kurmaya başlayınca bu biraz olsun değişti. Hiç tanımadığım yabancılardan onay görmeye başladım ve vay canına, artık kendimi gerçekten seviyorum, diye düşündüm."

Ben gevezelik etmeye devam ederken yüzü giderek yumuşamaya başladı.

"Platformumu insanların benim hissetmiş olduklarımın tam tersini hissetmesine yardım etmek için kullanmaya karar verdim. Özellikle de Neil ile birlikteyken, içten içe gerçekte nasıl hissettiğimden kaçış gibi bir şeydi. Ve işe yaradı, genel olarak..." Yerimde duramayarak ellerimi önümde ovuşturdum. "Ama platformum büyüdükçe, yorumlar kötüye gitmeye başladı. Bir şey demek istemedim. Tüm bu süreç boyunca nefretçileri görmezden gelmek üzerine nutuk atmıştım. Bu bir takıntı haline geldi çünkü çaresizce insanların fikirlerini değiştirmek istiyordum. Bir bakıma çaresizce kendimi kanıtlamak derdindeydim ve bunun benim kimliğim olmasına izin verdim."

Scott bir şey söylemek ister gibi ileri doğru ufak bir adım attı. Ama söylemedi. Sadece konuşmama müsaade etti.

"Fotoğraf geri teptiğinde korktuğum her şey gerçek oldu sanki. Bir şekilde değerli değildim. Senin duygularını düşünmediğim için özür dilerim. Bunun senin için de ne kadar berbat olduğunu kabul etmediğim için özür dilerim. Bencilce davrandım. Tamamen." Başını sallayınca, bunu kabul olarak aldım. "Neden

benim için endişelendiğini ve neden o yorumlara cevap verdiğini anlıyorum. Ve sanırım bir ara yol buldum. Danışanlarım ve destekçilerimle yine kişisel bir bağ kurarken, olumsuzluktan kurtulmanın bir yolu."

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim," dedi içtenlikle, hâlâ mesafesini koruyordu.

"Scott, bunu asla telafi edemeyeceğimi biliyorum. Herkesten çok sana güvendiğimi anlamam olması gerekenden uzun sürdü. Güvenmediğim kendimdim çünkü kendime sürdürülemez bir standart belirlemiştim. Ama artık bunu biliyorum." Duraksadım. "Fark ettim ki... kendimi sevmek her zaman çok gerçekçi olmuyor. Kendimi kabul edip kendime saygı duyduğum sürece, arada bir güvensiz ve üzgün olmaya, bazen de özgüvenli ve mutlu olmaya hakkım var. Ama seni takımımda istiyorum."

Kolunun altındaki kaskı düzeltti. "Bu büyük bir çaba. Seninle gerçekten gurur duyuyorum." Sesi yumuşak ve içtendi. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, yorumlara cevap vermem hataydı. Günlerdir bu yüzden bok gibi hissediyorum. Platformun konusunda ne kadar tutkulu olduğunu biliyorum ve asla bunun önünde durmak istemem. Çocukken yaşadıklarım yüzünden aşırı tepki verdim. Ama bunu sana hiç yansıtmamam gerekirdi. Senin kendi başına halledebileceğini biliyorum."

"Çoktan affedildin."

Elini kirli sakalında gezdirdi. "Ben-ben bir yangın ihbarı tezgâhladığına inanamıyorum." Pencereye dönüp bizi çok da gizlemeden dinleyen ekibe baktı. "Hepiniz bu işin içinde miydiniz?"

Başlarıyla onayladılar ve hepsi coşkuyla başparmaklarını kaldırdı.

"Sanırım bu benim yaptığım en aşırı şey," diye itiraf ettim hafifçe gülerek, uzanıp ona dokunma dürtümle savaşıyordum. Kocaman kollarını etrafımda hissetmek istiyordum. "Bunun sin-

dirilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum." Konuşmak için ağzını açtı ama devam ettim. "Seni ve olduğun kişiyi ne kadar çok sevdiğimi sana söylemek istedim. Biliyorum, daha önce söylemeliydim, ilk fark ettiğimde. Aptalca tavlama sözlerini özledim. Sen yanımda uyurken filmleri tek başıma izlemeyi özledim. Ve gözlerimizden yaş gelene kadar kahkaha atmamızı özledim."

"Tavlama sözlerimi özledin mi gerçekten?" O kibirli sırıtış geri döndü ama sadece bir saniyeliğine. Tıpkı tanıştığımız ilk gün squat standımı duygusuzca çalarken yaptığı gibi, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandıktan sonra ileri doğru bir adım atıp önümde dikildi. Vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

"Özledim. En kötülerini bile."

Ateşli sırıtış geri döndü. Gamzeleri bile ortaya çıktı. Gerçekten hem rahatlamış hem de mutluymuş gibi abartısızdı.

Gülümsediğim an alnındaki çizgiler rahatladı. Çenesinde kalan bütün gerilim gitti. Hiç kuşkusuz, tüm varlığı mıknatıs gibi çekiciydi. O kadar ki ayaklarım kendiliğinden ona doğru ilerledi.

Benden geriye kaçmadı. Aslında ileri atıldı, aradaki mesafeyi kapatıp güçlü kollarıyla beni sıkıca sardı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerime baktıktan sonra eğilerek dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim.

Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra dudaklarının benimkine değmesi müthiş bir tüm vücut antrenmanından sonra dilinize düşen ilk su damlası gibiydi. Öpücüğü insanı hayata döndürüyordu. Hayat doluydu, zihnimin etrafında dönen ve beni çok uzun süredir felç eden tüm kaos ve gürültüden kurtardı. Bana dokunduğunda her şey durup mükemmel bir sükunete kavuştu. Sessizdi. Kristal berraklığındaydı. Yıllar sonra ilk kez kendi düşüncelerimi duyabiliyordum.

Scott alnını alnıma dayadığında, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye fısıldadım.

İşaret parmağını dudaklarıma bastırdı. "Ben seni sonsuza dek beklerim. Seni seviyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Sinematik büyük jestime rağmen, Scott ve ben el ele, yıldızlı geceye dörtnala gidemezdik. Sorumlu bir insan gibi tüm vardiyasını tamamlamakla yükümlüydü. Ama sorun değildi çünkü vardiyası biter bitmez kapımda bitti, yemyeşil gözleri kelimenin tam anlamıyla parlıyordu ve koltuğunun altına sıkıştırdığı yeni bir kutu mandalina getirmişti.

Üzerine tam oturan tişörtü ve mistik bir tanrınınkiler gibi öne çıkan pazılarıyla görüntüsünü içime çektim. Sanki hiç gitmemişçesine kendini beğenmiş sırıtışıyla kapı pervazıma yaslandı.

"Biliyorsun, bana sürekli bunlardan alman gerekmiyor," dedim ama dünya üzerinde olduğu sürece buna bir son vermesini de istemiyordum.

"Gerekiyor. Başka kim bana bunları soyacak?" İçeri girip kutuyu sehpanın üzerine koyarken bana büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. Duraksadı ve elini televizyon ekranına doğru salladı. Ekranda yine gülünç derecede uzun bir film olan *Baba*

sıralanmış ve izleme zevkimize hazırdı. "Görüyorum ki eğlencemizi seçmişsin."

"Evet. Gerçi bence bir saate uyursun. En fazla." Ona doğru bir adım attım. Tüm vücudum bastırılmış enerjiyle inleyerek patlamak için can atıyor, geride bıraktığım tüm olumsuzlukları geçersiz kılıyordu.

Sırıtarak aradaki boşluğu kapattı ve beni kollarının sıcak, güvenli kozasına çekti. Karşılık olarak ben de kollarımı bir koala gibi gövdesine doladım ve sessizce onu asla bırakmayacağımı söyledim. Onun o tanıdık temiz çamaşır ve sabundan oluşan çekici kokusunun tadını çıkarırken dizlerim boşalır gibi oldu.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama yine de beni seviyorsun."

"Seni seviyorum." Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez gülümsedim çünkü onları tekrar söylemek için şimdiden sabırsızlanıyordum. Tekrar ve tekrar.

Parmak uçlarını sırtımda gezdirirken gamzeleri belirgindi ve beni iyice sıktı. "Hey, pencerenin önündeki stantla fazladan kaliteli zaman geçirmişsin, değil mi?"

"Zaman doldurmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Tamamen bana kalmış olması da hoştu gerçekten. Sen çalmadan yani."

Kaşlarını kaldırarak beni daha da sıktı. "Ah, doğru. En içten pişmanlıklarımı sunarım. O standın Crystal Chen dışında herkes için yasaklı olduğunu unutmuşum."

"Hey, o gün orası tamamen benim hakkımdı," diye hatırlattım, şakacı bir şekilde göğsünü dürterek. "Eşyalarımı görmemiş olman benim hatam değil."

Eğlencesini bastırmaya çalıştı. "Tamam, itiraf zamanı. Orada eşyalarını görmüş ama yine de standı çalmış olabilirim."

Bu açıklama karşısında yarı haklı çıkmış, yarı şoke olmuş halde elimle ağzımı kapattım. "Biliyordum!"

Keyifli bir kahkahayla göğsü titrerken parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımın arkasını tuttu, diğer eli yanağıma yerleşti. "Excalibur'a ondan yirmi dakika önce gelmiştim. Oraya daha önce gelmemiştim ve pek de emin değildim. Sokağın aşağısındaki salondan neredeyse iki kat pahalıydı. Ama vardiyamdan önce hızlıca bir antrenman yapmak için acelem vardı, haliyle günlük ücret öderim diye düşündüm." Ciddi bir bakışla beni ele geçirerek devam etti. "Ödeme yapmak üzereyken seni gördüm. Koşu bandında soğuyordun ve inanılmaz görünüyordun. Çocuk gibi elim ayağım titredi. Pos cihazına ehliyetimle ödeme yapmaya çalıştığımdan eminim. En iyi halim sayılmazdı."

"Buna inanamıyorum..." Açıklamasının şokunu atlatmaya çalıştım. Onu iş yerinde ziyaret ettiğimde en başından beri benden etkilendiğini itiraf etmişti ancak squat standı olayından önce beni fark ettiğini hiç bilmiyordum.

Başparmağıyla benimi sıyırırken derin bir nefes aldım. "Seninle ilk defa konuştuğum an hapı yutacağımı biliyordum. Ve yuttum da. Haliyle squatlarımı bitirince, bankoya gidip günlük giriş yerine yıllık üyeliğin ne kadar olduğunu sordum."

"Bu ne küstahlık."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Hoşlandığım tipi bilirim."

"Neymiş tipin?" diye sordum, parmaklarım sırtının sert çıkıntılarında gezinirken.

"İradesi güçlü, özgüvenli, nazik ve zorlayıcı." Yumuşak bir kahkaha attı. "Annem, büyük bir baş belası olacağı garanti olan her şeye karşı zaafım olduğunu söyler."

Gülümsememi göğsüne gömdüm ve sakinleştirici kokusunu içime çektikten sonra yukarı doğru bir bakış attım. "Biliyorsun, spor salonuna gelmesen bile Flo ve Martin sayesinde tanışırdık."

Başını yana eğip bunu düşündü. "Bu doğru. Kaderimizde varmış. Gerçi spor salonunda canını sıkarak epey bir eğlendim..."

Muzip bir şekilde kolunu sıktım. "Benim yüzümden üyelik yaptırdığını bana nasıl söylemezsin?"

"İşte. Bir ilişkiden yeni çıkmıştım. O zaman sana söylesem nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum."

"Doğru diyorsun."

"Ama söylemek gibi bir planım vardı. Gerçekten zor durumda kaldığım bir ana saklıyordum," dedi kulağıma.

Kalbim steroid kullanan birinin pazılarından daha çok kabarmış halde ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum. Beni çok iyi tanıyorsun."

"Ayrıca şu an *aslında* film izlemek istemediğini de biliyorum."

Boynuma tüy gibi öpücükler kondururken aptal kuzuyu oynayarak başımı yana eğdim. "İstemiyor muyum?"

"Hayır. Başka planlarım var."

"Ne gibi?"

"Yoğun bir tüm vücut antrenmanımız var. Şimdi."

Tereddüt numarası yaptığımda vücudum beklentiyle ürperdi, ellerimi göğsünün üzerinde gezdirmeye karşı koyamadım ve adeta onu pençeledim. "Ne kadar yoğunluktan bahsediyoruz?"

"Yüksek yoğunluk. Çoklu tekrarlar. Mola yok." İki saniye kadar ruhsuz bir şekilde baktıktan sonra dudakları hain bir sırıtışla kıvrıldı. Beni geriye, koridordan yatak odama ve yatağıma doğru götürürken hararetli bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Vücudu benimkine göre şekillenirken ihtişamı içime çekerek gülümsedim, hiç ayrılmamışız gibiydi. Kas hafızası gibi.

Şu anda kendim ve onun tarafından hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Herkesin harcı olmayabilirdim, Scott da değildi. Aptalca şeylere gülüyorduk. Gerçek kıyafetler giyip spor salonuna gitmediğimiz sürece evden çıkmaktansa ölmeyi tercih ederdik. Oyun yoktu. Çılgın, dürtüsel, peri masalı maceraları yoktu.

Sadece biz, her gün birlikte hayatı yaşıyorduk. Ve her gün yeni bir kişisel rekordu.

KIVRIMLI FITNESS INSTAGRAM FENOMENİ BEDENDEN UTANDIRMA ALEYHİNDE KONUŞARAK TÜM DÜNYADAKİ KADINLARA İLHAM OLDU

Ağustos ayında, fitness Instagram fenomeni Crystal Chen, karın kasları olan yeni erkek arkadaşı Scott Ritchie ile tatlı bir fotoğraf yayınladı. Crystal'ın beklemediği şey, ardından gelen tepki saldırısıydı.

"Yorumların büyük çoğunluğu sevgi dolu ve destekleyiciydi. Ama bir sürü korkunç mesajı gözden geçirmek zorunda kaldım. Bazıları Scott'ın sadece param için benimle olduğunu veya beni aldattığını söyledi," diyor BuzzFeed News'e.

Chen, "Ben de insanım. Nefretçilerin beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissettim çünkü vücut tipiniz, ırkınız veya yeteneğiniz ne olursa olsun kendini sevmeyi vurgulayan Beden Ölçüsü Olumlama platformumu yeni başlatmıştım.

"Gerçek şu ki artık 'beden olumlama' ve 'kendini sevme' gibi terimler kullanmıyorum. Bunun yerine artık 'bedene saygı' ve 'kendini kabul etme' kullanıyorum. Neden? Çünkü kendini HER ZAMAN sevmek gerçekçi değil. Hepimizin kendimizden şüphe ettiğimiz günleri vardır. İşte o zaman nefret ya da sevgiye değil, kendimizi kabul etmeye ve saygı duymaya odaklanmamız gerekir. Vücudumu sevebilirim ve yine de bu konuda suçluluk duymadan şüphe anları yaşayabilirim. Toplum için 'fazla şişman' olmaktan ve eğer 'her durumda kendimi sevmiyorsam' şeytanlaştırılmaktan bıktım. Bu sağlıksız bir döngü ve bunu görmek için bu deneyim gerekti.

"Fotoğraf yayınlandıktan sonra Scott da çok fazla nefret dolu mesaj aldı. Ona "tombul avcısı" diyerek daha iyisini yapabileceğini söyleyen insanlardan gelen mesajlar oldu. Ayrıca, beden ölçüme rağmen "güzelliğimi gördüğü" için övgü aldı. Güzel bir duygu ama o vücudumu seviyor. Bana spor salonunda ter içindeyken veya yeni uyanmışken bile güzel olduğumu söylüyor. Ve bunun için onu daha çok seviyorum. Ve en iyi kısmı: Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum.

"'Nefretçiler sadece kıskanç ve zavallı' demek kolay. Belki de bu doğru. İnsanların beden ölçüsünün, rengin veya sınıfın ötesini görememesi çok yazık. Ve insanların fikirlerini tek başıma değiştiremeyeceğimi fark etmem zaman aldı."

Crystal, hikâyesinin başkalarına ilham vermesini umduğunu ifade etmeye devam ediyor. "Ana güzellik standartlarına uymayan herkesin destansı bir aşk hikâyesine layık olduğunu bilmesini istiyorum. Hepimiz layığız."

*Editörün notu: Chen, bu röportajı yaptığından beri, şu anda 650.000 takipçiye ulaşan Ritchie ile nişanlan-

dığını ve önümüzdeki baharda evleneceklerini duyurdu. Samimi evlilik teklifi ve özel yüzüğün çekimleri için Instagram hesabını ziyaret ettiğinizden emin olun.

•••

20.54

"BU YÜZÜK BENİ NİŞANLI GÖSTERİYOR MU?" PAYLAŞAN CURVYFITNESSCRYSTAL:

Bugün normal bir gün gibi başladı. Köpeğim Albus, ben mutfağımda Lizzo'nun "Soulmate" (yeni marşınız budur, rica ederim) şarkısını yorumlayarak dans ederken bacağıma sürtünmeye çalıştı. Ardından Scott'la bacak günümüzü yapmak için spor salonuna gittik.

Antrenmanımdan sonra kalça iticiler üzerine bir eğitim çekmeye başladım. Videomun ortasında (ki kusursuz ilerliyordu) Scott yüzünde bir gülümsemeyle paldır küldür kadraja girdi. Videomu mahvettiği için onu hemen azarladım (geçmişten beri, beni kızdırmak istediğinde bu onun çalışma şeklidir). Yasal yollara başvurmakla tehdit edecektim ama sonra tek dizinin üzerine çöktü ve bir yüzük çıkardı.

Milyonlarca inanılmaz tatlı söz söyledi (videoyu görmek için kaydırın). Anlaşılan, belki de daha ayrıntılı bir şeyler yapması gerektiğini düşünerek öncesinde stres olmuş. Ama mükemmeldi. Tamamen bizlikti.

Ben (çığlık atarak) EVET dedikten sonra, ailelerimiz bir saatten fazladır sabırsızlıkla saklandıkları

spor salonunun arka odasından fırladılar. Sanırım bu hayatımın en mutlu anlarından biri olarak geçecek. Şu ana kadar. (Göz kırpan emoji)

Crystal

Melanie_inthecity: Ben öldüm. BEBEKLERİM NİŞANLANDI!!! *kâğıt torbaya doğru nefes alıp veriyorum*

BostonKelly89: Yüzük muhteşem. Senin için çok mutluyum kızım. Balayında Fiji'ye gel buluşalım (Göz kırpan emoji)

Samantha_Tay1991: Aman Tanrım, videoya gel... bu adam seni çok seviyor. Birbiriniz için yaratılmışsınız!

FairyDustWeddings: Düğün işleriniz için bize mesaj atın! Xo

Ritchie_Scotty7: Sen çok güzelsin. İçten dışa. Sırf gülümsediğini görmek için o anı aşmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. 90 yaşında uyumlu eşofmanlarla spor salonuna gidene kadar hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum. Seni sonsuza kadar seviyorum, Crys.

Teşekkürler

İlk Sette Aşk Yangını'nı büyük bir yayınevinin yayımlaması, asla mümkün olabileceğini düşünmediğim boş bir hayaldi. Yol boyunca bu kadar çok insanın desteği, sevgisi ve uzmanlığı olmadan başaramayacağımı söylemek yetersiz kalır.

Çeşitli yazarlar tarafından yazılan pek çok aşk hikâyesinin sadık bir savunucusu olan rock yıldızı menajerim Kim Lionetti'ye teşekkür ederim. Bu süreç boyunca tüm desteğin, rehberliğin, uzmanlığın ve tüm rasgele sorularımı yanıtlama isteğin için sonsuza kadar minnettarım. Bana bir şans verdiğin ve hayallerimi gerçekleştirdiğin için sana sonsuza kadar teşekkür edeceğim. Gelen kutumda adını ne zaman görsem hâlâ kendimi çimdikliyorum. Muhteşem BookEnds Literary ekibinin geri kalanına çok teşekkür ederim.

Bu hikâyeye inandığı ve her adımda onu savunduğu için rüya gibi editörüm Kristine Swartz'a müteşekkirim. Korkularımdan biri, birisinin karakterimdeki nüansları ve çift ırklı bir Çinli kadın olarak yaşadığı deneyimi anlamamasıydı. Sadece uzman-

lığına değil, bu karakterlerle kişisel bağlantına ne kadar değer verdiğimi yeterince vurgulayamam. İlk yayıncılık deneyimimi bu kadar kusursuz hale getirdikleri için inanılmaz derecede yetenekli Berkley rüya ekibine teşekkür ederim.

Modern aşka olan aşkımın başladığı yer olan Bookstagram topluluğuna: İnternette hiç tanışmadığınız (hızla gerçek arkadaşa dönüşen) insanların sadakatini ve artan desteğini kimse küçümseyemez. Kitaplarım için heyecanınızı ifade eden mesajlarınız günümü (hayır, hayatımı) güzelleştiriyor. Harika beta ve duyarlılık okuyucularımı bulduğum yer bu toplulukta. Hiçbir şey kaçmayan kartal gözü için Kelly'ye özel teşekkürler. Bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı oldun.

Yazar arkadaşlarıma tüm destekleri için ve beni birden fazla pürüzden uzaklaştırdıkları için çok minnettarım. Yazıyor olmam gerekirken Discord'daki tüm kahkahalar için #Berkletese'e çok minnettarım. Siz kesinlikle isteyebileceğim en iyi yazar arkadaşlarsınız.

En iyi arkadaşlarım Sam ve Robin'e teşekkür ederim: Siz ikiniz, tüm çöp ilk taslaklarıma bakan ilk insanlarsınız (içtenlikle özür dilerim). Bir olay örgüsü konusu üzerinde kafa yorduğumda (yapma eğiliminde olduğum gibi) ikinize mesaj atıyor veya arıyorum. İnsanlara söylemeye cesaret edemeden önce yazma çabalarımı bir sır olarak sakladığınız için teşekkür ederim. Sam, son on beş yıldır saçma sapan, yarım yamalak hikâyelerimi okuduğun için teşekkür ederim. Sen benim ilk hayranımdın ve bunu asla unutmayacağım.

Ebeveynlerime: Öncelikle, umarım kitabın okuduğunuz tek bölümü budur. Cidden, olduğum her şeyi size borçluyum. Okuma sevgimi size borçluyum. Ben koridorlarda Meg Cabot ve V. C. Andrews kitapları ararken hafta sonlarını benimle

Chapters'ta geçirdiğin için teşekkür ederim baba. Çocukken, kısa öykülerimi Comic Sans yazı tipinde yazarak, aile masaüstünü saatlerce meşgul etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, kocam John'a teşekkür ederim. Bu yolculuk boyunca değişmez desteğini ne kadar takdir ettiğimi söyleyemem. Bu "hobi"nin herhangi bir yere varacağını bile bilmeden, dizüstü bilgisayardaki yazıma doğru eğilip ateşli bir şekilde saatler geçirerek seni ihmal etmeme ses çıkarmadın. Endişeme (boyun eğmediğim 2020 yazı, unutursak diye), konular üzerindeki sonsuz çalışmama ve hatta yarattığım seksi kurgusal adamlara olan takıntıma katlandın. Ben yazarken bana her zaman yiyecek getirdiğin ve mandalinalarımı saygılı bir şekilde soyduğun ve Crystal'ın Scott için yaptığı gibi tüm lifleri çıkardığın için teşekkür ederim. Sen sonsuza dek romantizm kahramanı ilham kaynağımsın (elbette Chris Evans ile birlikte).

osyal medya fenomeni Crystal Chen, kariyerini spor salonlarına da
klişeleri yıkarak ve alaycı yorumları görmezden gelerek inşa eder.
ovgilisinden ayrılan ve erkeklere dayanma gücü gittikçe azalan ge
kadın teselliyi sporda bulur.

ncak spor salonunun en yeni üyesiyle, yani kendini beğenmiş itfaiy
cott Ritchie ile tanıştığında işler değişir. Aralarındaki rekabet, hava
kıvılcımlar uçuşmasına yol açar. Genç kadının bu kaos ortamında
beklediği son şey, büyükanne ve büyükbabalarının nişan partisind
Scott'la karşılaşmaktır.

Düğüne gitmek için yola çıktıklarında Crystal, Scott'ın inatçılığının altında yumuşak bir kalp olduğunu keşfeder. Ruh eşini bulmuş olabileceğini düşünür. Fakat sosyal medyada yayılan bir fotoğraf kötü yorumları da beraberinde getirir ve filizlenen aşklarını güç testine tabi tutar.

Goodreads, Amazon, Cosmopolitan, USA Today
2022'nin En İyi Romantik Kitapları Seçkisi

Amy Lea, vücut pozitifliğine odaklanan, iç açıcı bir romantik komediyle karşımız
kıyor. *İlk Sette Aşk Yangını* esprili ve güçlü; kendini kabullenmekle mücadele ede
herkese bir övgü niteliğinde."
—*Publishers Weekly*

rakterler o kadar komik, sempatik ve anlayış dolu ki bunun Amy Lea'nin ilk rom
olduğuna inanmak zor."
—*Popsugar*

nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 947412